

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aşk

Aşk Daima
Son Sözü Söyler...



Geneva Lee





Clara, dünyanın en mutlu kadını olmalıydı. Birkaç hafta içinde sevdiği adamla evlenecekti. O, bedenlen, kalben ve ruhen bağımlı olduğu kişiydi. Ancak Alexander'ın babası, Clara'yı sınıfsal olarak reddetmekteydi.

Clara tüm yaşadıklarından sonra Alexander'ın hâlâ ondan gizlediği sırları olduğunu ve onu takip ettirdiğini öğrenir.

Clara, Alexander'a güvenebilir mi? Ona duyduğu aşk, bağımsızlığını ve kendi yaşamını, kraliyet evi için feda edecek kadar güçlü müdür?



Ask

Geneva Lee



AŞK

Royal Love
Geneva Lee

Çeviren : Misten İcöz
Redaksiyon : Seda Durdu
Kapak Tasarım : Ercan Portakal

1. Baskı: Kasım 2017
ISBN: 978-605-82572-5-2
Yayınevi Sertifika No: 35302

Bu kitabın Türkçe yayın hakları, Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, Pay Digital Yayıncılık Hizmetleri'ne aittir. Bu eserin tüm hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan, kısmen veya tamamen, alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ege Basım Yayın Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi
B Blok Kat:2 No: 436 Topkapı İSTANBUL
Tel: 0 212 544 75 72
Matbaa Sertifika No: 24381



Pay Kitap

Güven Mah. Cami Sok. No:38/B Güngören/İSTANBUL
Tel: (0212) 507 10 15

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranteey.org>
Genel Dağıtım: Pay Kitap'a ait tüm kitapların genel dağıtımı
Lades Kitap Yayın Pazarlama San. ve Tic. Ltd. Şti. tarafından yapılmaktadır.

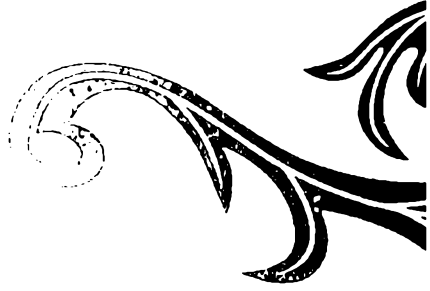
Aşk

Geneva Lee

Roman
Cilt 3

Çeviren:
Misten İcyyüz

*Benim çok da hanımefendi olmayan saraylı kadınlarıma:
Smexy kalın, canlarım.*



1

Soluk kış güneşi, mutfak penceresinden içeriye doğru parlıyordu. Gökyüzünde dolaşan tek tük mor bulutlar, Nothing Hill'deki sessiz konut sokaklarını sıra dışı pembe bir ışığa boğmaktaydı. Sakin Londra sabahının güzelliğine rağmen, gözlerim sadece mutfaktaki adamı görüyordu. Üzerinde, ince beline rahat bir şekilde oturan, siyah ipekten bir pijama altı vardı. Bakışlarımı onun bariz bir şekilde belli olan karın kaslarında gezdirdim ve Alexander kahve doldurmak için tezgâha döndüğünde, bol bol sırtının V şekline, parmaklarım ile keşfetmeyi sevdiğim yere hayranlıkla baktım. Siyah saçları, sabahki aşk oyunlarımızdan dolayı hâlâ karıştı. Bana iki kere, fantastik, her şeyimi tüketen bir orgazm bahşetmişti. Alexander'ın vücudu her ne kadar muhteşem olsa da, beni fırtına gibi fethetmiş olan yine de kalbiydi. Bir kez daha inanılmaz güzellikteki bu adamın bana ait olduğunu fark edince nefesim kesildi. Her ne kadar inanılmaz görünse bile.

Alexander bana bir kupa uzattığı esnada, şehvetli dudakları, her şeyi bilen bir sırıtma ifadesine dönüştü. "Senin için, tatlım."

Dikkatlice bir yudum aldım ve tadını çıkartırcasına başımı salladım.

"Ee? Yavaş, yavaş kahve yapmasını öğrenmiş miyim?" diye sordu Alexander.

"Fena değil." diye doğruladım ve bir yudum daha içtim.

"Dün akşamdan sonra, yapabileceğim en fazla şey seni kışkırtmaktır, hatta bunun anlamı sana kahve yapmak zorunda olsam bile."

"Beni gecenin yarısı uykusuz bırakırsan..." diye sataştım Alexander'a ve karnımın altındaki kasılmayı görmezden gelmeye çalıştım. Uykusuz kalmama neden olanlar aklıma gelir gelmez kendisini belli etmeye başlıyordu. Benim işe geç gitmem yavaş yavaş alışkanlık haline gelmişti.

Geçtiğimiz aylar boyu, sabah keyfi rutin haline gelmişti - güne başlarken çay veya kahve üzerine yapılan temel tartışma da dâhil olmak üzere.

Resmî tatil günlerini ve bununla bağlantılı ailevi yükümlülüklerinin, zarar almadan üstesinden gelmiştik ki bu oldukça olgun bir performanstı. Alexander'ın babasının benim buharlaşıp kaybolmamı arzulamasına rağmen ve annemle babamın evliliklerinin hâlâ ipin ucunda asılı olduğunu düşünürsek.

Buna rağmen bizim ilişkimiz, her zamankinden daha sıkı ve daha sağlamdı. Bir zamanlar aramızda bir duvar gibi yükselen yalanlar ve sırlar, yerini güven ve anlayışa bırakmıştı. Şimdi artık benim için, bu senenin birlikte getireceği yeniliklere, yoğunlaşma zamanı gelmişti. Alexander'la evlenmek

istemediğimden değil – gerçekte onun karısı olmak için sabırsızlanıyordum – sorun daha çok, benim uzak durmayı yeğlediğim insanlarla bir arada olmam gerektiği idi. Bunun yanı sıra, hayatımın temelden değişmesiydi, bununla baş etmem gerekiyordu.

Alexander elini çeneme koydu ve dikkatimi ona yöneltmem için beni zorladı... Gelecekte uzakta, şimdiki zamana. “Yüzünde yine o ifade var... Çok fazla düşünüyorsun, tatlım.”

Gülümsemek için kendimi zorladım ve başımı salladım.

“Şu anda sadece bir sürü işim var.”

“Ve çok yakında düşünmen gereken bir husus eksilecek.” Alexander’ın bunu laf arasında söylemesine rağmen, nefesimi keskin bir şekilde çektim.

İşte, yine aynı noktaya gelmiştik – tam da sohbetin bu türünü onunla sürdürmek istemiyorken.

“İşimi özleyeceğim. Ayrıca onların bana ihtiyaçları var.” dedim. Başkaları için bu hayal edilen bir meslek olmayabilirdi ama benim Peters & Clarkwell’de yapmış olduğum iş önemliydi. En azından benim için. Uzun zamandır orada olmamama rağmen, katılmış olduğum bazı çevre ve sosyal kampanyalar, dünya çapında heyecan yaratmıştı. İşimin en güzel yanı ise, benim basın bültenleri ve sosyal-medya-faaliyetleriyle, dünyayı daha iyi bir yer yapmak için, gerçekten katkıda bulunmamdı. Bundan dolayı kesinlikle zengin olmayacaktım, gerçi buna, bana ait olan vakıf fonu sayesinde hiç gerek kalmıyordu da. Elbette ki yakında kraliyet ailesinin bir üyesi olmam konusunun da bir bedeli vardı: Diğer birçok görevden dolayı, artık kendi mesleğimi sürdüremezdim. Bu acı bir ilaçtı ki bu ilacın tamamını henüz yutmamıştım.

Alexander'ın mavi gözleri ışıldadı. "Senin yanımda olma-
na ihtiyacım var, çalışman gerekmiyor."

"Ama ben istiyorum. Kendime ait bir servete sahip olma-
sı, bütün gün boyunca alışverişe gitmek ve kendimi bir kap-
lıcadan diğerine atmak... Bunlar mazeret değil."

"Korkma, annen gibi olmazsın." diye açıkladı Alexander
çekinmeden. Alexander, sorunumun gerçek özünün bu ol-
duğunu çok iyi biliyordu. En azından ben böyle düşünmü-
şüm, Alexander devam edene kadar. "Çok kısa bir zamanda
o kadar çok görevin olacak ki alışveriş turlarına ve çamur
paketleri için zamanın kalmayacak, inan bana."

Kahvemi kenara koydum ve elimi Alexander'ın göğsünün
üstünden, pijamasının bel kısmına kadar dolaştırdım.

"Mesela?"

Alexander kolunu belime sardı ve bir hışımla beni ken-
disine çekti. Kamışının aramızda nasıl şişmeye başladığını
hissettim, ta ki benden ne beklediğine dair hiçbir şüphe kal-
mayana kadar. "Acaba günün tümünü yatakta geçirmekle
başlayabilir miyiz?"

"Senin etrafımda çırlıçıplak dolaşıyor olman... Bunun ha-
yali ne kadar hoşuma gidiyor olsa da senin diğer sorumlu-
luklarından bahsediyorum. Karım olduğun zaman, senden
bazı beklentilerim olacak, tatlım." Alexander'ın ses tonu
yumuşak olmasına rağmen, beni kavrayış şekli hâlâ aynıydı,
gevşetmek için hiçbir çaba göstermedi.

"Oh." Elbette. Daha aylar önce ofiste, Şubat ayına ka-
dar kalacağımı bildirmiştim. Peki, o zaman bunun yakında
gerçekleşmesini, niçin kabul edemiyordum? Çünkü bu, üni-
versitede öğrenmiş olduğum her şeyi arkamda bırakacağım
anlamına geliyordu ve bunun yerine kraliyet ailesinin bula-

nık sularında yolumu bulmam gerekiyordu. Çoğu için, ben sadece Amerikalı bir yankesiciydim, veliahtla evlenmek istemesi konusunda, hiçbir yetkisi olmayan. Eğitimim, kökenim – bütün bunların değeri yoktu onlar için ki bu kariyerime sırtımı dönmek konusunda bana daha da çok acı veriyordu.

Alexander'ın dudakları boydan boya çenemde gezindiler. "Bu bir ölüm fermanı değil ki."

"Muhtemelen değildir. Eğer sen bu durumu tam olarak böyleymiş gibi göstermezsen." diye karşılık verdim.

"Sen hayırsever işlerinde çalışmaya devam edeceksin, ancak evlendikten sonra benim bütün kaynaklarım ve bağlantılarım emrinde olacak. Dünyanın en önemli liderleriyle tanışacaksın ve onlarla birlikte çalışacaksın, sadece Online-Kampanyalarına can vermek yerine."

Alexander, bu karşılaşmaların sonunda, gereğinden daha göz alıcı ve çok önemli gösterdiğine dair bir şüphem vardı. Sorun şuydu ki ben angajmanın ve politikanın arasındaki farkı gayet iyi biliyordum. Ve Alexander da bunu biliyordu. Ama ben kararımı vermiştim – onun için ve bununla birlikte bugüne kadar tanımış olduğum hayata karşı. Ben sadece her şeye alışmak için, biraz daha zamanım olsun istemiştim. Fakat Alexander için kademeli gelişmeler sayılmıyordu. Aramızdaki her şey neredeyse son süratle gelişmişti – Oxford'daki mezuniyet partisinde tanışmamız, ilişkimiz ve birbirimize âşık oluşumuzun ön görülemeyen gerçeği. Oldukça inişli çıkışlı bir başlangıç yapmıştık, ancak geçtiğimiz sonbaharda, birbirimize karşı açıkça itirafımızı yaptıktan bu yana, her şey daha sakin bir yolda ilerliyordu. Düğün iki ay gibi kısa bir zamanda gerçekleşecekti. Haftalardır aklımın nerede olduğunu bilmiyordum.

“Herhangi politikacılarla masa başında oturmaktansa, seninle yatakta yatmayı yeğlerdim.” diye itiraf ettim içimi çekerek. Ancak kariyerimden vazgeçmek her ne kadar zor gelse de bana, hâlâ Alexander’a sahiptim, o beni tutmak için yanımda olacaktı. O benim kırılan dalgalarındaki kayamdı, etraftaki dalgalar her ne kadar yükseğe vursa da. O benim merkezimdi. İhtiyacım olan her şeydi. O benim yanımda olduğu müddetçe, hayatımda olup biten her bir yeniliği herhangi bir şekilde yoluna koyacaktım.

Alexander’ın elleri popoma doğru kaydı. “Bugün gerçekten yatakta kalabiliriz.”

“Unut bunu.” Alexander’a şakadan bir tokat attım.

“Tori’ye söz vermiştim birlikte öğle yemeğine gideceğiz diye ve dakik olacağıma dair yemin etmiştim.”

“Patronuna, seni önemli ülke meselelerin oyaladığını söyle gitsin.” Alexander, tam olarak hangi meseleler olduğunu göstermek için bana baskı uyguladı.

İçimden gelen bir inlemeyi bastırdım ve Alexander benim bir anlık konsantrasyon eksikliğimi utanmadan kullandı ve eteği kalçamdan yukarıya sıyırdı. Boğuk bir gürleme çıkıverdi gırtlığından, eliyle jartiyer ve ona uygun külottan oluşan incecik dantel takımın üzerinden geçti ve tek parmağı ile kumaşı kenara itti, böylece cinsel organım ortaya çıktı. Heyecanın içimden sel olup aktığını hissettim.

“Seninle adamakıllı vedalaşmadan gitmene izin veremem.” diye homurdandı Alexander kadifemsi bir ses tonuyla.

“Oysaki bu sabah iki kez buna sahip olmuştum.” Ancak bu anlamsızdı. Bedenim anında büyüyen bir ağgözlülükle

Alexander'ın okşamalarına tepki verdi ve ben oldukça istekli bir şekilde kalçalarımı ona karşılık verdim.

“Aman Tanrım, seni o kadar çok seviyorum ki.” diye inledi Alexander, elimi pijamasının kemerinden içeriye ittiğimde ve parmaklarımı beton kadar sert kamışına sardığımda.

İş kesinlikle biraz daha bekleyebilirdi.



Yarım saat sonra nihayet geç kalmıştım. Belki de son günümün durdurulamaz bir şekilde yaklaşması iyiydi. Şayet böyle devam edersem, Bennett beni zaten yakında işten atardı. Evin kırmızı kapısını çarparak kapattım, çantamı omzuma attım ve caddenin kenarında park halinde bekleyen Rolls-Royce'un gelmesi için elimi salladım. Norris'i, Alexander'ın koruması, bu arada beni işe götürmek için de artık sorumluydu, onu hiçbir yerde göremedim. Tam o anda yumuşak bir şeyin üzerine bastım. Durdum ve yere baktım, ardından eğildim ve titreyen parmaklarla yerdeki gülü kaldırdım. Gözlerimi küçük bahçede gezdirdim ki bahçe az da olsa özel yaşantı sağlaması gerekiyordu ve gülден geri kalan parçaları yere bıraktım.

Birisi buraya gelmişti.

O anda Norris yanıma geldi. Her zamanki nötr yüz ifadesine rağmen, Norris'in gergin duruşu, benimle aynı şeyi düşündüğünü anlatıyordu: Evin kapısının önünde bir gülün olması sadece hayranlık belirten bir ifade miydi yoksa bir tehdit miydi?

“Siz birisini gördünüz mü?” diye sordum, ne kadar aptal bir soru olduğunun farkındaydım. Şayet Norris evin yakın-

larında birisini izlemiş olsaydı, o kişi çoktan en yakın polis merkezinin yolunda olurdu.

Norris gülü kaldırdı ve inceledi. İlgüdüsel olarak bir tane yaprağını kopardım ve onu parmaklarımın arasında ezdim. Yaprak oldukça soğuktu, neredeyse donmuş gibiydi. Gül belki de bütün gece burada yerde kalmıştı, sonuç olarak gülü yere bırakan kişi, evi yirmi dört saat boyunca en azından üstünkörü gözetim altında tutan güvenlik görevlilerin yanından kaçak bir şekilde içeriye sızmıştı.

“Bayan Bishop.” dedi Norris düşünceli bir halde ve beni evin kapısına doğru iteledi, “Ben Alexander ile konuşurken, lütfen içerde bekleyin.”

Bu mümkün değildi. Hayatım zaten şimdiden tamimiyle çığırından çıkmıştı ve her bir tehdit edici duruşun beni korkuya ve endişeye salmasına izin veremezdim. Ve beni bari kat altına almaları, kesinlikle bir çözüm değildi.

“Ama acilen işe gitmek zorundayım. Zaten geciktim.”

“Sadece bir dakika sürecek.” diye ısrar etti Norris.

Öfkeden köpürerek, Norris’in beni yeniden eve götürmesine izin verdim. Sonuç itibariyle başka bir seçeneğim yoktu. Eskiden olduğu gibi davranmak istesem de, yine de beni işe götürmesi için Norris’e bağımlıydım, bu yüzden ya dışarıda yalnız başıma bekleyecektim ya da yeniden içeriye girecektim. En azından bu şekilde önemli bir şeyi kaçırmamış olduğuma dair emin olabilirdim. Benim çıldırmış olan eski sevgiliyim Daniel, birkaç ay önce bizim taşınma partimizde üzerime yürüdüğünden beri, Alexander güvenlik önlemlerini güçlendirmişti. Daniel tutukluydu, cinayete teşebbüsten ve bir dizi daha az dramatik suçlardan dolayı, mahkeme önüne çıkarılmayı bekliyordu. Alexander ve Norris, benim güvenliğim

konusundaki konuşmalarını dikkatle minimum seviyesinde tuttular – en azından ben onların yakınlarında olduğum sürece. Alexander’ın evlilik teklifinden sonra adeta mutluluktan uçuyordum, ama bu olay anında her şeyi değiştirmişti. Şayet bir şey oluyorsa, bunu bilmek zorundaydım.

Kapı kapanır kapanmaz, Alexander koridorda belirdi. Yüz ifadesi hiçbir şeyi ele vermiyordu – bir meziyet ki bunca zamandır medyanın gözü önünde olmaktan dolayı mükemmelleştirmişti – ancak Alexander’ın sert duruşu, en yüksekteki alarm hazırlığı içinde olduğunu belli ediyordu. Çok emin değildim, ona doğru mu yürümeliydim yoksa kapının yanında mı durmalıyım? Ona yakın olmam onu sakinleştirir miydi yoksa onu daha çok huzursuz mu ederdi? Annesinin ve kız kardeşinin kaybindan sonra, beni de kaybedecek diye çok korkuyordu ve Daniel’in saldırısı onun korkusunu daha da güçlendirmişti, güvenlik ağı ne kadar sıkı olursa olsun hiç fark etmiyordu.

Norris, Alexander’a gülü uzattı. İki adamdan hiçbiri tek bir kelime dahi etmedi, ancak yüzleri her şeyi açıklıyordu.

“Neler oluyor burada?” diye sordum.

“Az bir şey dışarıda bekleyebilir misiniz?” diye rica etti Alexander korumasına.

Bilgi konusunda sadece bu kadar.

“Şimdi bana bu gülün yanıp tutuşan bir hayranın hediyesi olduğunu açıklar mısın?” dedim, kapı Norris’in arkasından kapanır kapanmaz.

“Olabilir.” dedi Alexander, ancak söylemedikleri daha önemliydi.

“Daniel hâlâ gözaltında tutuluyor ve dava gününü bekliyor.” diye devam ettim.

“Clara.” Alexander’ın ses tonunda ki uyarı duyulmayacak gibi değildi, ancak ben bunu önemsemedim.

“Bana küçük bir çocukmuşum gibi davranmayı kes!” diye kızdım ona. “Bu evi aylardır atom silahların bir deney laboratuvarı gibi gözetim altında tutuyorsun. Eğer bir şeyler oluyorsa, bunun hakkında bilgim olması gerekiyor.”

Kendi dört duvarlarımızın içinde bile gözetim altındaydık, ancak çoğu zaman hiçbir şeyin farkında değilmişim gibi yapabiliyordum. Alexander’ın kendisine tayfa olarak yazdırmış olduğu adamlar, mesleklerine mükemmel hâkim olan eski askerlerdi. Ancak bütün gizliliklere rağmen, onların her daim orada olduklarını hissettim. İşte bile, silahlı korumalar olmadan kapının önüne çıkıp öğlenleri bir şeyler atıştırmıyordum. Burada olan bitenler, her zamanki alışılmış önlemlerin üzerindeydi, hatta güvencemin en büyük tehdidi aslında parmaklıkların arkasında oturmasına rağmen. Tabi eğer...

Tam o anda jeton düştü. Korkmuş bir halde elimi ağzıma vurdum. “Aman Tanrım!”

Daha sözleri söyleyemeden, Alexander beni kollarına aldı. “Güvendesin.”

Ama değildim. Değil mi ki...

“Ne zamandan beri?” Sesim boş geliyordu.

“Tehlike yok. Norris ve ekibi olduğu sürece...”

Küçük bir hareketle Alexander’ın sözünü kestim. “Ne zamandan beri?”

“St. Moritz’den beri.” diye cevap verdi Alexander, alışılmışın dışında sessiz bir şekilde.

“St. Moritz’den beri mi?” dedim kargaya benzer bir sesle. Bu birkaç ay önceydi. O zamanlar Pepper bazı suçlamalarla

halkın önüne çıkmıştı, Alexander'ın ona uyuşturucu verdiğiğine dair ve Alexander tek bir soruyla bütün hayatımı temelinden değiştirmişti. "Ve bunca zamandır senin haberin vardı? Hatta bana evlenme teklifi ettiğinde de?"

"Evet."

Alexander'ı iterek kendimden uzaklaştırdım, çünkü birdenbire nefes almama duygusu kaplamıştı beni. Oda, çepeçevre dönmeye başladı. Etrafıma itinayla ördüğüm koruyucu duvarlar, tıpkı kâğıttan bir ev gibi çöktü ve daha fazla görmezden gelemediğim bir panik dalgası beni ele geçirdi.

"Korkmanı istememiştim. Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi ki..."

"Lanet olsun, bu *her şeyi* değiştirmiş olurdu." Fakat bu doğru değildi. David'in dışarıda bir yerlerde başıboş dolaşmasını bilmek, bana kesinlikle güvende olduğum hissi vermeyecekti. Bu durumda bilmek, güçle eşdeğer anlamda değildi. Ancak bu, şimdi haberdar olmam gerçeğini değiştirmiyordu. "Bu nasıl olabildi?"

"Fazlasıyla gayretli olan bir avukatın yardımıyla." Alexander'ın dudakları neşesiz bir gülümseme halini aldı. "Beni bilgilendirdiklerinde, Daniel çoktan ortadan yok olmuştu bile."

"Yok mu olmuştu?" diye tekrar ettim inanmayarak ve birbirinden çok farklı, sınıflandıramadığım duyguların, beni ele geçirdiğini hissettim. Daniel nasıl öylesine kaybolabilirdi? O, şartlı serbest kalmış olsa bile, benim hâlâ ona karşı suçlamalarım duruyordu.

"Askerî bir geçmişi olmayan birisi için, radara yakalanmayı iyi beceriyor."

Bu kez, Alexander beni kollarına aldığı anda ona karşı koymadım, aksine beni korumak için her şeyi yapacağı bilinciyle

le, ona sımsıkı sarıldım. Fakat tüm bu olanların karşısında ne düşünmeliydim ki, Norris'ın bile Daniel'i bulamamasını ve Alexander'ın adamlarından hiçbirinin, onun buraya gelmiş olduğunu ve kapının önüne bir gül bırakmış olduğunu görmemelerinin karşısında? Bunu düşünmek bile damarlarımdaki kanın donmasına yetiyordu.

Kendimi Alexander'ın kollarından sıyırdım ve kapıya doğru yürüdüm. "Yola koyulmam gerekiyor."

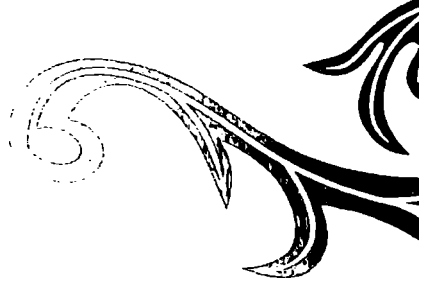
"Clara, şayet ben..."

"Hiçbir şey duymak istemiyorum." diyerek Alexander'ın lafını böldüm. Aylardır Alexander'ın koruma içgüdüsünü abartılı bulmuştum, çünkü sadece ve basitçe, onun paranoyasına sebep olan kişinin parmaklıklar ardında oturmasıyla yola çıkmıştım. "Hangisi daha kötü bilmiyorum. Daniel'in serbest bırakılması mı yoksa senin bunu benden saklaman mı? Bana yalan söyledin. Sakin bir şekilde düşünmem gerekiyor."

"Clara..." diye seslendi Alexander keskin bir ses tonuyla, anacak onu dikkate almadım.

"Bunun gibi şeylere artık ihtiyacımız olmadığını düşünmüştüm ben. Sonra görüşürüz, X." Alexander bana daha başka bahaneler sunmadan gittim. Elbette onun beni sadece korumak istediğini biliyordum, ama bu ne ihanetin boyutunu daraltıyordu, ne de zorlukla kazanmış olduğum içsel dengemin anında yerle bir olmasının gerçeğini yok ediyordu. Ben sadece, az önce anlamış olduğum şeyi, sakın bir şekilde hazmetmek istiyordum.

Beni gerçekten hiç kimse koruyamazdı.



2

Çalışma masamın başına oturur oturmaz, benim bölmemin giriş kapısında tanıdık bir kırmızı kafa göründü. Yorgun gülümseyen Tori'ye el sallayarak içeriye çağırdım, o da içini çekerek kendisini misafir koltuğunun üstüne bırakıverdi ve kısa zaman içinde şişmeye başlayan küçük karnını ovmaya başladı. Görünüşe bakılırsa onun hayal kırıklığının benimkinden kalır bir yanı yoktu ve hiçbirimiz haftaya güzel bir başlangıç için sevinmiyorduk. Onun için sadece kızgınlığının çıldırmış bir ex-sevgili ya da abartılı endişe duyan bir nişanlıdan kaynaklanmadığını umut edebiliyordum. Diğer yandan Tori, erkeklerin en sıcakkanlısıyla, en kibarıyla birlikteydi, bu nedenle de benim endişem muhtemelen sebepsizdi.

"O kadar kötü mü?" diye sordum acıyarak. Kollarımı bağlayarak sandalyemde geriye yaslandım ve sabırla bekledim. İtiraf etmeliyim – Tori gerçekten de yorgun görünüyordu. Gözlerinin altında siyah halkalar vardı, açık tenli olduğun-

dan halkalar daha da belirgindiler ve dolgun dalgalı saçları, gevşek bir atkuyruğuna toplanmış sırtında sallanıyordu.

“PostAid Kampanyasıyla arkadan topallayarak geliyorum. Aslında hafta sonu çalışmak istedim, ama ölesiye yorgunum. Üstelik ikinci dönemde daha da kolay olmalıydı.”

“Muhtemelen patronunla konuşmalısın.” dedim kuru bir şekilde ve Tori’ye göz kırptım.

“Sanırım o benden daha da yorgun. İkizler gribe yakalanmışlardı. Hepimiz tamamen bitkiniz.” Tori yeniden karnına baktı. “Gelecek beş ayın üstesinden nasıl geleceğimi bilmiyorum. Zavallı sırtım şimdiden perişan halde. Şu ergonomik sandalyelerden bir tane alayım diye düşünmüştüm, ama fiyat etiketine baktıktan sonra öylece kaldım.”

“Bu, benim işkolik babamın mükemmel bir Noel hediyesi hayali.” Parmağımla yepyeni ofis sandalyemin kol kısmına tıkladım, bununla birlikte bu abartılı hediye, babamın beni yatıştırmak istemesi için yeni bir girişimi olduğunu bile bile atlamıştım – kesinlikle saçma bir jestti, eğer babamdan ne kaçındığımı ne de ona sitem etmediğimi göz önünde bulundurursak, tabii onu başka bir kadının yanında gördükten sonra. Annem ve kız kardeşim de buna benzer pahalı hediyelere boğulmuşlardı. Ama hepimiz çok iyi biliyorduk ki dünyanın hiçbir hediyesi, anneme yaptıklarını telafi edemezdi. “Doğrusunu istersen benim buna ihtiyacım yok.” Ayağa kalktım ve sandalyeyi ona doğru ittim. Hiç değilse bununla birlikte, babamın duygusal rüşvet denemesiyle bir iyilik yapabilirdim.

“Gerçekten mi?” Tori’nin yüzü güldü, ancak ardından ön uyarı olmadan gözlerine yaşlar doldu. “Ben bu haftanın senin son iş haftan olduğunu sürekli unutuyorum.”

“Ve ben de sürekli senin şu anda her küçük olayda yaşlara boğulduğunu unutuyorum.” diye takıldım Tori’ye.

“Ama bu duruma pozitif yönden bak. Hiç değilse yeni bir ofis sandalyesine sahip olacaksın.”

Tori, güçlükle gülümsemeye çalıştı. “Şimdi kendimi daha da berbat hissediyorum. Doktor aradı ve bugün mutlaka uğramamı söyledi. Acaba öğle yemeğimizi erteleyebilir miyiz?”

“Sorun değil.” Neşemin zoraki olduğunu anlaşılmamasını diledim. Her ne kadar bebek için sevinsem de, bu ihtimal, Tori’yle birlikte son öğle yemeklerinden vazgeçmek zorunda olmam, beni derinden üzüyordu.

Benim için şimdiden, konu veda ise, profesyonel duruşumu korumamın ne kadar zor olduğunun bilincindeydim. En azından Bennett’le ve Tori’yle bağlantımız kopmayacaktı – onlar nişan törenimin ve düğünümün davetli listesinde yer alıyorlardı. Tori’nin elbette Belle’nin benim için düzenlemiş olduğu uçarı bekârlığa veda partisinden, hamileliği yüzünden vazgeçmesi gerekirdi. Aynı anda birkaç ay sonra bebeği kollarıma alabileceğim için delice seviniyordum. Bu sırada o ikisi için derin bir dostluk gelişmişti, gerçekte onlara karşı sevgim kısmen şundan dolayı da geliyordu, onların, sözüm ona normal ilişkilerini kıskanıyordum – o ikisi istedikleri gibi sinemaya gidebiliyorlardı, buna karşı biz sürekli magazinci yığını tarafından takip ediliyorduk ve ertesi sabah suratlarımızı mutlaka magazinlerde buluyorduk. Not kâğıdı ile kalemi yakaladım ve patronumun ofisine gitmek için yola koyuldum. Onunla son sabah toplantılarından birini yapmak için. Kapısına gelince durdum, ancak Bennett ahize kulağında, elini sallayarak beni içeriye çağırırdı.

"Anlıyorum." dedi Bennett, büro sandalyesinin üstünde döndü ve odaklanmış bir şekilde Gherkin'in cephesine baktı, aynı zamanda salatalık diye de hitap edilen, hemen yandaki gökdelene de. Solgun güneş ışığı bu gökdelenden yansiyordu.

Bennett'e bakınca kendimi doğrudan tepe taklak bir sonrakı lunaparktaki hız trenine benzeyen duygulara attım. Geçen hafta annem bana nazikçe, bir insanın hayatındaki en stresli yirmi beş olaydan oluşan bir makale elime sıkıştırmıştı. On tane görüş birliğinden sonra hayal kırıklığına uğramış bir şekilde saymayı bırakmıştım, ancak gerçekte muhtemelen çok daha fazla maddeler uyardı. Gerçekleşmesi yakın olan bütün o değişikliklerin baskısı ve gerginliği, muhtemelen beni de tıpkı Tori gibi gözyaşı patlamasına karşı hassaslaştırıyordu, ancak kendimi tutmaya karar vermiştim. Bennett nihayet telefon görüşmesini sonlandırdı, bana döndü ve nasıl olduğumu sordu.

Hayır, ağlamayacaktım; en azından bugünden başlamayacaktım buna, ancak son iş günümde yapacaktım bunu.

Bunun yerine tepesi üstü, hafta sonu kâğıda dökmüş olduğum stratejilere atladım – Alexander'ın sayısız yükümlülüklerinin sayesinde, benim için tek avantaj olanı, normal çalışma zamanımın dışındaki projelere de fazla zamanım olmasıydı. Yarım saat sonra, düşünmüş olduklarımla Bennett'i hemen hemen kazanmayı başarmıştım.

"Ben sensiz ne yapacağım?" diyerek içini çekti Bennett, ben, BBC ile hayata geçireceğimiz büyük sağlık kampanyasının ayrıntılarını yukarıdan aşağı takır takır anlattıktan sonra.

Bennett'i parmağım ile tehdit ettim. "Sakin yine başlama."

“Sen bu herifle gerçekten evlenmeyeceksin değil mi?”

“Evlilikten bahsetmişken...” diyerek karşı saldırıya geçtim. “Sen Tori’yi ne zaman saygın bir kadın yapacaksın?”

“Hey, ben ona sordum!” Bennett’in kahverengi gözlerinin etrafında gülmekten doğan kırışıklıklar belirdi ve ellerini havaya kaldırdı. “Tori yeniden bir fiil sekiz saat uykuya doyar doymaz, beni kiliseye sürükleyecekmiş, öyle dedi.”

“Kendi savunmam.” diye açıklama yaptı Tori, arkamdan kapıya gelerek, “Şu anda tıpkı bir zombiye benzediğimi ifade etmeliyim. Ben sadece düğün gününe ait tek bir tane yarım yamalak düzgün bir fotoğrafım olsun istiyorum, fotoğrafta sanki biraz sonra birisinin üzerine atlayarak, kafatasının içindeki beynini yiyecekmişim gibi görünmek istemiyorum.”

Çınlayan kahkahalar altında ofisime geri döndüm, sayı açısından git gide büyüyen projelere kendimi adamak için ki kutsal salonları nihayet terk etmeden önce bu projelerin başlamasını istiyordum. Bir saat sonra bütün dosyaları ayırmıştım ve değişiklikler ile ilgilenecek olan proje yöneticilerine delege etmiştim. Ofisime geri dönerken cep telefonum çaldı. Ekranda Lola’nın yüzü parladı. Görüşmeyi kabul etmeden önce aceleyle kendi bölmeme koştum. Günlük hayatım yeterince malzeme oluyordu. Yırtıcı muhabirler ve annemin babamın evlilikleri hakkındaki spekülasyonlar, şu anda ihtiyacım olan en son şeyler arasındaydı. Bu muhtemelen günlük olmalıydı, benim bir süper markette gıda bölümünden aldıklarımı milyonlarca seyirciye listelemek, üstelik bir de bu insanları annemin ve babamın evlilik sorunları üzerine fikirlerini beyan etmeleri için davet etmek, kesinlikle söz konusu olamazdı.

“Hey, Lola.” dedim nefes nefese.

“Maraton koşusu mu yaptın?” diye sordu Lola ve hafiften kızgın bir halde ilave etti: “Ve ayrıca neden fısıldıyorsun?”

“İşteyim.” diye cevap verdim yumuşak bir ses tonuyla.

Kız kardeşimi çok sevmeme rağmen, onun dürüstlüğü-nün yanı sıra biraz empati kurma eksikliği vardı.

“Senin bir ofiste çalıştığını düşünüyordum, kütüphanede değil.”

Bir kez daha kız kardeşimin içinde eriyip birbirine karışan, kendisine has İngiliz ve Amerikan karışımı kültürüne sadece hayret edebiliyordum. Büyük Britanya’ya göç ettiğimizde Lola, hafif İngiliz aksanına alışabilecek kadar küçüktü, ancak onun doğruluğu tipik Amerikalıydı. Buna karşı ben daha çok bir Amerikalı gibi konuşuyordum, ancak sözlerimin çoğunu İngilizler gibi düşünerek seçiyordum.

“Şayet özel hayatım biraz daha özel kalabilirse, bunun güzel olabileceğini düşünüyordum.” diye karşılık verdim ve istemsizce gözlerimi yuvarladım - iyi ki beni göremiyordu. “Bu yüzden de ailevi meselelerimizin uzun uzadıya gazete-lerde anlatılmasını istemiyorum.”

Gerçi Peters & Clarkwell’deki iş arkadaşlarımın benim hakkımda dedikodu basınına bilgi satmaları için bir sebep göremiyordum, fakat Alexander’le nişanlandığımızdan beri basın, bana karşı adeta histerik bir ilgi oluşturmuştu. Hakkımda haber yapılmayan hiçbir şey kalmamıştı - yumurtaya karşı olan özel eğilimimden, serbestçe koşuşturan tavuklar-dan tut, karakterime kadar, bunun hakkında aniden röpor-tajlara atlayan, seneler önce üniversitede benimle birlikte bir semineri ziyaret eden insanlardı.

“Annem gazeteye çıkmak için yanıp tutuşuyor.” diye itiraz etti Lola.

Normalde ona katılırdım, fakat annemin ısrarla reddetmesi, babamın onu aldattığını itiraf etmemesi, onun net bir sınır çektiğine dair şaşmaz bir belirtisiydi. Açık saçık ifşa edici bir hikâye kazançlı bir mesele olurdu – ve annemi ağır bir yıkıma sürükleyebilirdi. Elbette Lola baş sayfalarda görüntülenmekten haz duyacağını hiçbir zaman itiraf etmeyecekti. Ortak genlerimiz buna kıyasla yansıtılmıştır ki o benim daha genç, zayıf ve daha iyi giyinmiş versiyonum gibi görünüyordu; belirgin bir şekilde daha iyiydi, dürüst olmam gerekirse. Bu arada Lola bir nevi eğilim belirleyici haline gelmişti ve New Yorklu Kate-Spade-El Çantaları için adeta bir reklamı tetiklemişti. Bütün magazinler onun üzerine atladılar, onun gardırobunu en ince detayına kadar analiz ettiler ve onu imrenilen on bekâr kadın listesine aldılar. Bana göre bu çok abartılıydı, diğer yandan da basını bu şekilde, şu anda kulislerin arkasında olan bitenlere karşı oyalamaktan çok daha iyiydi. Bu ayrıca Lola’yı rahatsız etmiyor gibi görünüyordu.

“Annem, yüksek resmî bir olay için, bir elbise ve bir şapka almamı istiyor.” diye devam etti Lola. “Ne olursun bana işinin yakında sonlanacağını söyle. Birlikte çıkmamız için ısrar ediyor annem.”

“Onunla önce, gelecek hafta sonunda ki nişan için güzel bir şey almaya gitsen.” diye yatıştırdım Lola’yı.

“Bu olay için şapkayı aylardır dolabında tutuyor.” diye açıkladı Lola üstüne basa basa. “Gelecek hafta aile buluşmasında bunu sana soracak, her iddiasına varım. Kendini buna hazırla.”

“Bunu elbette yapacak.” içimi çekerek saate baktım. “Kapatmam lazım. Acelem var.”

“Annemi daha fazla bekletirsen, işte o zaman sana hepten rahatsızlık verecek.” diye uyardı Lola ve telefonu kapattı.

Kendimi şu anda alışverişi düşünmemeye zorladım. Bu da işimi özlemem için başka bir sebepti: İşim, yaklaşan düğünümün tatanası karşısında, bana hoş bir değişiklik sunuyordu. Bilhassa şimdi Alexander’ın yine benden gizlediği bir şeyler vardı ve babası önceden olduğu gibi bizden hayır duasını esirgediği için... Ve Daniel da önceden olduğu gibi dışarıda bir yerlerde serbest dolaştığı için. Boğazımda büyük bir düğüm oluştu ve korkuma karşı savaş vermekte zorlanıyordum. Henüz kendimi işime gömebiliyordum ve gerçekle yüz yüze gelmeme gerek yoktu.

Birkaç PowerPoint-Sunumları ve raporlar daha, sonra saatte baktım ve neredeyse öğlen olduğunu fark ettim – midemin düzenli öğünlere alışık olması konusunda kesinlikle itimat edilebilirdi, çünkü gurluyordu, ancak iştahım yoktu. Tori olmadan ki o beni ofis binasını terk eder etmez sürekli gözetlendiğim için oyalıyordu, onsuz kapının önüne çıkmak istemiyordum. Cep telefonum vızıltı sesi çıkarttı. Bana yemek yemeyi hatırlatması gereken alarmı kapattım ve gerçekte alarm görevi olmadığını, aksine birisinin aradığını fark ettim.

“Clara Bishop’un ofisi.” diye cevap verdim sahte bir resmîyetle.

“O sürtük orada mı?” diye sordu Edward abartılı İngiliz soğukluğu ile.

Bir sırtımayı bastıramadım. Alexander’ın küçük erkek kardeşi, kraliyet ailesinin kahrını seve seve çekebileceğim üyesiydi.

“Çok yazık. Ben de size hafta sonundaki kızlar gecesinde sizin de olmanızın acilen istenildiğini söyleyecektim.”

Ahizenin içine soludum. Edward’ın ifşa olmasından beri, cinsel yönelimini dikkat çekici bir zevkle kutluyordu. Bu onu daha da sevimli yapıyordu. “Kızlar gecesini mi?”

“Senin ne söyleyeceğini çok iyi biliyorum, ancak donanım eksikliğim olan bazı yerleri, *tutumla* telafi edeceğim. Üzerine bir de *dram* var.”

“Sizin de cennette sorunlarınızın olduğunu sakın söyleme.”

“Hayır, hayır, ben arındım.” diye cevap verdi alaycı bir şekilde. “Ben sadece en sevdiğim iki gelinimle birazcık eğlenmek istiyorum. Belle de katılıyor ve şayet Alexander bir gece sen ve vajinan olmadan dayanamayacaksa eğer, bunu sende de yapabiliriz.

“Sen nasıl utanmaz bir adamsın böyle.”

“Beni tam da bu yüzden seviyorsun, itiraf et.”

Bu noktada aksini söyleyemezdim. “Ben...”

Alexander yanımdaki sandalyeye oturduğunda sözler boğazımda takılı kaldılar ve kendini beğenmiş bir sırtıma ile dinginliğimi korumak için mücadele edişimi izledi.

“Affedersin... Dikkatim dağıldı. Birazdan geri ararım.” diyebildim sonunda.

“Ona selamlarımı gönderdiğimi söyle.” diye açıkladı Edward.

Derin bir nefes aldım ve cep telefonumu çantama tıktım.

“Bir mesaj gönderemez miydin?” diyerek patlayıverdim – içimdeki huzursuzluğun nihayet patlak vermesine müsaade etmiştim.

“Konuşmamız gerekiyor.” Alexander’ın sesi alçak ama kararlıydı. Baskın, güçle dolu ve kararlı. Onun üzerimdeki etkisiyle savaşıırken hafiften bir baş dönmesi beni ele geçirdi.

Bu ses tonunu tanıyordum. Kumanda ondaydı ve bu beni yatakta her ne kadar heyecanlandırırsa da şimdi buna kanmak istemiyordum. “Demek ki birdenbire konuşmak istiyorsun? Benim arkamdan halledemediğin bir şey mi oldu?”

“Tatlım...”

“Öğle paydosundayım ve bir şeyler yemem gerekiyor.”

Ve her ne pahasına olursa olsun ofiste kavga etmekten kaçınmalıyım.

“İşte bu yüzden buradayım.” Alexander yaklaştı ve parmağı ile kolumun üzerinden geçti. Dokunuş anında etki etmişti. Kolumdan enseme kadar ürperdim ve istem dışı ona doğru eğildiğimi hissettim, sanki Alexander beni çeken bir mıknatıstı, tıpkı bizim ilk karşılaştığımız günden bu yana olduğu gibi.

Ama beni o kadar kolay kafesleyemeyecekti.

“Öğle yemeği için bir randevum vardı, ne çabuk unuttun?”

“O iptal edilmişti.” Alexander masumca omuzlarını silkti.

“Bu inanılır gibi değil.” Çantamı kaptığım gibi asansöre doğru yürüdüm, ancak Alexander daha hızlıydı. Ben içeriye adım atamadan, Alexander kolumu yakaladı ve beni sıkıca tuttu.

“Sen yoksa bütün dükkâna gizli mikrofonlar mı yerleştirdin?” diye tısladım, iş arkadaşlarımdan hiçbirinin bunları duyamayacağını ümit ederek.

Alexander kendisinin etkilenmediğini gösterdi ve oldukça doğaüstü bir rahatlıkla yanımda durdu, bu rahatlık

beni neredeyse çıldırtacaktı. Asansör kapıları açıldığında, Alexander bir hareketle binmemi işaret etti. Kızgınlığım yanan öfkeye dönüştü, sakın bir tavırla düğmeye bastığında. “Randevuların değiştiğinde, haberdar ediliyorum.”

“Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkında mısın sen?” diye çıkıverdi ağızımdan.

“Bu tamamen bir güvenlik önlemidir. Hayatın tehlikede olabilir.” Onun soğukkanlılığı benim sinirimi daha da körük-lüyordu.

“Olabilir! Olabilir! Sen de bana cinnet geçirtebilirsin!” Daniel’in acımasız saldırısından sonra, korkumdan dolayı genişletilmiş güvenlik önlemlerini kabul etmiştim. Ama belki de ben bütün bunları yanlış anlamıştım... Belki de Alexander haklıydı ve ben bu duruma daha soğukkanlı bakmalıyım. “Sen bana karşı dürüst olmadın. Ben genişletilmiş güvenlik önlemlerini kabul etmiştim ki sen kendini daha iyi hissedersin diye. Aslında yakında bunu bitirebiliriz diye düşündüm, ama şimdi bütün o zaman içerisinde kati bir tehlike mevcut olduğu anlaşıyor. Sen nasıl hissederdin, şayet hayatının her saniyesinde izlenildiğini, kaydedildiğini ve birilerine haber verildiğini bilseydin, üstelik bunlardan haberin olmadan?”

Alexander sadece tek bir kaşını kaldırdı. “Benim bütün hayatım böyleydi. Her dakikası.”

“Doğru.” Kendimi serin metal duvara yasladım. Elbette. Ve bu bugüne kadar böyleydi. Onun için bütün bunlar normaldi, hatta benim için de gün gelecek bunun normal olması gerekecekti. Asansör zemin kata ulaştığında yerimden kıpırdamadım.

Alexander elini yumuşak bir şekilde kolumun üst kısmına koydu ve beni girişteki hole doğru itti. Bu sefer koluma

girmek için hiçbir hamle yapmadı, aksine hiç konuşmadan dışarıya kaldırıma doğru yönlendirdi.

“Sana karşı daha dürüst olmalıydım.” diye itirafta bulundu sonunda Alexander. “Bunu birazdan konuşabiliriz, ama öncelikle senin bir şeyler yemeni sağlamalıyız.”

Kararlı bir şekilde çantamın kayışını yukarıya ittim ve yan binalardan birinde, bir Bistroyu işaret ettim, buranın genelinde iş adamları tarafından ziyaret edildiğini biliyordum, bu adamlar oldukça önemli ve bizi dikizlemek için oldukça meşgul olurlardı. Caddeyi geçerken, Alexander elimi tuttu ve yolda çok fazla araba olmamasına rağmen trafiğin işlediği yönden yürümeye dikkat etti. Birkaç dakika sonra, Alexander bana kapıyı açtı ve hafiften ışıklandırılmış restorana girdik, restoranda alçak müzik sesiyle boğuk muhabbet sesi birbirine karışmıştı.

“İki kişi.” dedi Alexander girişte menüleri dizen hostese. Hostes başını kaldırdığında resmen çenesi düştü.

“Tabii ki.” dedi hostes ve titreyen parmağı ile masa ayırma listesinin üzerinden geçti.

Alexander öne eğildi ve hostesin gözlerinin içine derinden baktı. “Sakin bir köşede olsun, lütfen...”

Dizlerimin bağı çözülmüştü, öyle ki ayaklarımın üzerinde durmakta zorlandım. Alexander parmaklarıyla elimi daha da sıkı kavradı, bunu yaparken de muazzam yakut yüzük, derin bir şekilde avucumun içine battı. Acının kendisi üzüntümlle karıştı, aynı anda beklenmedik bir heyecanın içimde kabardığını hissettim.

Diğer misafirler tarafından neredeyse fark edilmeden, kızı restoranın arka kısmına doğru ücra bir masaya kadar takip ettik, buna rağmen sessiz huzursuzluğumu atamadım.

İzleniyor muyduk? Bizi bir güvenlik ekibi mi takip ediyordu? Bizim için hiç mahremiyet gibi bir şey olacak mıydı?

“Bu masa sizin için iyi mi?” diye sordu kız. Alexander sandalyemi çekerken, kız da sinirli bir şekilde ellerini ovuşturdu.

“Evet, kesinlikle.” diye cevap verdi Alexander nazikçe ve başını yana eğdi. Kızın bakışları Alexander’dan bana doğru uçuştu, ardından belli belirsiz bir reverans yaptı ve aceleyle kayboldu.

Kızın bakışlarındaki heves gözlerimden kaçmamıştı. Ve gerçekte bundan dolayı onu suçlayamazdım, sonuç olarak Alexander sadece Galler Prensi değildi, aynı zamanda süslü olmayan duygusalılık saçıyordu ki bundan etkilenmeyen çok az kadın vardır. Yine de bu aşırı tepkiye hazırlıklı değildim. Aslında kıskançlık yapmaya eğilimli değildim, sürtük Pepper Lockwood mutlak bir istisnaydı, buna rağmen sandalyenin kollarını sımsıkı kavramamak için kendimi zorlamam gerekti. Bu arada tamamen paranoya olduğumun farkındaydım. Gerçi Alexander bana bir kez daha yalan söylemişti ama şimdi bu sözde rakibim ortaya çıkınca, bedenim, sevgilimin tamamen bana ait olduğuna dair net sinyaller gönderdi.

“Çok sessizsin.” Alexander’ın sesinde sitem yoktu, aksine başka bir şey vardı – acı.

Başımı yavaşça kaldırdım ve içten içe kendimi elektrik çarpmasına hazırladım, çünkü bakışlarımız her ne zaman karşılaşırsa beni içimden çarpıyordu. Şimdi de içimden bir ateş akıp gidiyordu, ancak bu kez yanan arzuyu öfkeme yakıt olarak kullanmak üzerineydi yoğunluğum. İhanet ve arzu oldukça yüksek patlama gücü olan bir karışımdı ve sadece onun duyabileceği şekilde sessiz konuşmak bütün hâkimi-

yetime mal oldu. "Sanki bunca zaman bir yalanla yaşamışım gibi geliyor bana."

"Daniel hakkında olanları sana söylemeliydim." diye tekrar etti Alexander. "Ama bir şekilde hiç uygun zamanı bulamadım bunun için. Aslında onu aylar öncesinden yakalarız diye beklemiştim."

"Ama bu benden gerçeği saklaman için sebep değildi."

"Haftalar öncesinden bütün bu meseleyi çocuk oyuncağı gibi hallederiz diye düşündüm. Aylar önce. Ve bu uzadıkça, sana anlatması da bir o kadar zorlaştı."

Bu zayıf bahaneyi kısa bir hareketle masanın üzerinden süpürüp yok ettim. "Ama bu sana, senin yanlış yaptığına dair bir işaret olmalıydı."

"Tatlım." Alexander elimi aldı ve her bir parmağımı öptü, yüzük parmağıma geldiğinde duraksamadan önce, sanki beni nazikçe ona vermiş olduğum sözü hatırlatmak istercesine.

"Sakin yaptıklarını unutacağımı düşünme, sadece insanı heyecanlandırıyorsun diye ve çenemin etrafına bal sürdüğün için." diye kızdım sessizce.

"Beni seksi buluyor musun ki?" Bu cüretkâr gülümseme karşısında, onu anında öpme dürtüsünü bastırmak imkânsızdı.

"Konu bu da değil şimdi, X."

"Konuşmak için buraya geldik, bunu zaten yapıyoruz da, ama sana şehri de terk etmem gerektiğini söylemek istedim." diye açıkladı Alexander, gözlerini üzerimden çekmeden.

Başımı salladım ve yutkunmam gerekti. "Ne kadar süre için?"

“Babam benim bir yıldönümü akşam yemeğine katılmamı istiyor ve senin gelmeni de isterim.”

“Fakat ben gelemem.” diye patlayıverdi içimden kendiliğinden. Yakında o zaman da gelecekti, çünkü benim varlığım zorunluydu ama o zamana kadar özgürlüğümün son anlarının keyfini çıkartmak istiyordum.

Alexander kasıldı. Reddedişim onu şaşırtmışa benziyordu.

“Yapmak istediğim bir şey var.” diye ilave ettim aceleyle. “Ayrıca ofisteki son haftam.”

“Yani bu sabahki kavgamızla alakası yok bunun?”

“Hayır.” Duraksadım. “Aslında... Evet. Belki de bu bize bazı şeyleri farklı bir perspektiften görmek için kısa bir mola fırsatı verir.”

“Tamam, ama bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum.” Alexander benim sandalyemin kolunu tuttu ve sandalyeyi kendisine doğru yaklaştırdı.

Sandalyenin ahşap zemindeki kazınma sesi, resmen bütün bedenimde geri yankılanıyor gibi göründü ve zaten gerilmiş olan sinirlerimin tamamıyla titremesine sebep oldu. Alexander’ın saçtığı ve beni bir büyü gibi kendisine çeken sıcaklığını belirgin bir şekilde hissettim ki o sıcaklıktan kaçmaya çalışmama rağmen.

O bana yalan söylemişti, ama onun kollarının arasındaki güven duygusu her şeyden daha önemliydi. Bana gerekli olan tek gerçek bu güven duygusuydu. Onun yapmış olduğu şey, beni sevmenin sadece tamamıyla kendisine has biçimin bir kanıtıydı. Bu da mesafe koymayı daha da güçleştiriyordu, bilhassa onun teselli etmesi için o kadar özlem duyarken.

Alexander, nefesi boynumu okşayana kadar öne eğildi. Onun şahane aromalı, sıcak, topraksı kokusunu içime çektim ve gözlerimi kapattım, Alexander'ın eli dizime kapanınca ve eteğimin altına kayınca. Parmakları, oyun oynarcasına bacaklarımın yumuşak tenin üzerinden yukarıya doğru yol aldılar.

“Benim yaptıklarım sadece senin güvende olman için hizmet veriyor, tatlım. Sadece sana zarar vermek isteyenlere karşı değil, aynı zamanda kendine karşı da.” Alexander serbest kalan eliyle, yüzüme düşen bir saç telini arkaya itti ve çenemi havaya kaldırdı. Bekleyiş içinde gözlerimi açtım, elbette benden ne istediğini biliyordum – hayır, beklediğini biliyordun. Yüzlerimizi sadece birkaç santim ayırıyordu, birbirimize o kadar yakındık ki her an öpüşmemiz mümkündü.

“Korku senin düşmanındır. O seni kontrol eder, eğer sen buna izin verirsen, kontrolü geri kazanman için, verdiğin bütün çabalar boşa çıkar.”

Demek ki Alexander benim adıma korkuyu kontrol ediyordu. O beni kendimden koruyordu. Bazen onun hâlâ, benim ondan korkmamı isteyebileceğinden şüpheleniyordum. Ne de olsa Alexander ilk zamanlarda, ilişkimizi sabote etmek için, elinden gelen her şeyi yapmıştı. Yutkunarak, gözlerimi onun gözlerinden ayırmadım, Alexander bu esnada parmak uçlarıyla, tamamen ıslanmış olan külotumun dantel kısmıyla oynadı, bütün şaşkınlığıma rağmen.

Alexander, benim ne kadar heyecanlandığımı fark edince, göz kapakları ağırlaştı.

“Sipariş vermek ister misiniz?”

Garsonun sesi beni rüyalarımın kopardı. Anında gözlerimi açtım, Alexander elini çekmeden, ifadesiz bir yüzle menüye göz attı.

“Ben kuzu incik ve rezene salatasını isterdim.” dedi duygusuz bir şekilde, bu arada külotun dantel şeridini kenara çekerek parmağını yumuşak etimin içine soktu. Yanağımın iç kısmını ısırđım ki zevkten inlememek için. Ancak Alexander’ın öylesine rahat bir tavrı vardı ki hiçbir insan, onun şu anda beni masanın altında eliyle becerdiği fikrine varamazdı.

“Peki, ya matmazel?” diye sordu garson.

Sıcaklığın yanaklarıma doğru çıktığını hissettim ve garsonun yüzüne bakmaya cesaret edemedim, değil bir de yerimden kımıldamak. Şayet şimdi ağzımı açarsam, garson anında burada olan biteni anlayacaktı, bu yüzden elimde geriye kalan son irade kıvılcımına sıkı sıkı sarıldım. Bununla beraber yakalanma fikri – tamamen yabancı birinin bizim burada ne yaptıklarımızı anlarsa – benim bir çıt sesi çıkartmama dahi engel oluyordu ki bu arada Alexander’ın her bir okşamasıyla benim heyecanım artıyordu.

“O da aynısını alır.” diye yardıma geldi Alexander bana, bunu söylerken de başparmağını klitorisimin etrafında döndürüp durdu ve garsona menüyü uzattı, iki parmağını içime sokmadan önce.

Kendimi, eziyetle de olsa, kibar bir gülümsemeye zorladım. Garson kaybolur kaybolmaz, yüzümü Alexander’ın geniş omzuna sakladım ve dişlerimi onun tenine geçirdim ki sesli bir şekilde inlemeyeyim diye.

“İşte aramızda olanlar tam olarak bu.” dedi Alexander boğuk bir sesle, sesi bana onun da kendisini ne kadar zor

dizginlediğini söylüyordu. “Ben senden bir şey rica ettiğimde, senin için en iyisi olduğuna inandığım bir şey içindir, bana itaat etmelisin. Ben tam olarak iki şey için yaşıyorum, Clara – sana zevki tattırmak için ve seni korumak için. Ve ikisini de yapmaktan çekinmeyeceğim. Bunu anlıyor musun, tatlım? Şayet evetse, o zaman başını salla.”

Alexander parmaklarını büktü ve G-noktama masaj uygulamaya başladı. Bir ses çıkartmak imkânsızdı benim için, ama hiç değilse başımı sallamayı başardım.

Ve ayrıca anlamıştım da.

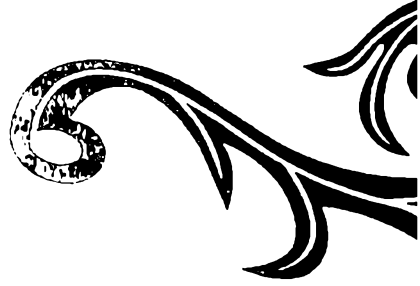
Bedenim ona aitti.

O, bana aitti.

“Ve benim için şimdi geleceksin.” diye emretti Alexander fısıldayarak.

“Dişlerini omzumda hissetmek istiyorum, çünkü çılgılık atmanı engelleme gerekiyor. Ben senin, benim üzerimde izlerini bırakmanı istiyorum, seni burada ve şimdi, bütün bu insanların önünde alırken.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, Alexander’ın sözlerinin içimde yarattığı, dizginlenemeyen hıçkırıkları bastırmak için. Nefes almak için oksijene ihtiyacımın olmasını nasıl inkâr edemiyorduysam, onun baskınlığını da aynı şekilde inkâr edemiyordum. Alexander beni öfkeliendiriyordu, ama öfke de arzumu sadece mahmuzlamaya devam ediyordu. Ve o bunu biliyordu. Alexander yalnız ona ait olduğumu biliyordu.



3

“Gerçekten de Hugh Grant’ın bütün filmlerindeki o alık çekiciliği nedendir?” diye sordu Edward, patlamış mısır kâsesiyle yanımıza, misafir yatağına oturdu ve yeniden televizyona yöneldi.

Edward’ın kâsesinin içinden elime patlamış mısır doldurdum ve onlardan birkaç tanesini ağızma tıktım. “O bunu sadece korkunç Amerikalı bayan izleyiciler için yapıyor.”

“Yoksa bu numara sende işe yarıyor mu?” Edward gülererek bunu öğrenmek istedi. Gözleri memnuniyetten dolayı parıltıyordu. “Bunu hatırlamam gerekiyor.”

Belle, kaşı havada Edward’a bakakaldı. “Sen başkasına aitsin.” diye hatırlattı Belle ona. “Beni, David’e bir SMS yollamam için zorlama.”

“Gerçekten o nerede ki bu akşam?” diye sordum.

“Sakinleşin. Bir İngiliz prensi olarak, bir sürü korkunç Amerikalılarla uğraştığımı size hatırlatmam gerekiyor mu?” Edward eliyle reddedercesine bir işaret yaptı ve ardından

beni gösterdi. “Özellikle de buradaki örnekle. Her yardım için minnettarım. Şayet bu Hugh Grant’ten olsa bile.”

“Bu benim soruma cevap değil.” diye ısrar etti Belle, dolgun dudaklarının etrafında bilmiş bir gülümseme belirerek.

“Beni sinirlendiriyorsun.” Edward başını salladı. Edward kısa süreliğine yine Alexander’ın genç versiyonuna benziyordu: inanılmaz çekici ve dik kafalı. Edward başını eğdi ve patlamış mısır kâsesinin içine baktı, kâsenin içi birdenbire televizyondaki tatlı Hugh’tan bin kat daha ilginç görünmekteydi. Burada açıkça bir bit yeniği vardı.

Görünüşe bakılırsa Belle de bunu fark etmişti. Belle doğruldu ve Edward’ın televizyona görüşünü engelledi. “Hadi söyle şunu, Majesteleri. Kilisedeki bordur taşının üstündeki kırlangıç kuşundan daha rahatsız görünüyorsun.”

“Ve sen de görüntüyü engelliyorsun, hâlbuki burası bütün filmin en iyi sahnesi.” Edward nerdeyse boynunu burkacaktı. “Başbakanın Downing Street boyunca dans etmesi, bu kesinlikle harika.”

“En son yapacağım şey, istemeden senin eğleneni mahvetmektir, ancak orada dans eden Hugh Grant, başbakan değil. Ve şimdi sököl. İlle de kızlar gecesi isteyen sendin. O halde...” diye zorladım.

Onun zamanlaması daha iyi olamazdı. Alexander yoktu ve geceyi yalnız geçirmek, Norris ile gözcü olarak, buna utandırıcı bir şekilde cesaret edememiştim, bu yüzden ailemin yanına gelmiştim. Alexander yarın geri dönecekti ve bugün oyalanmam için kızlar gecesi tam da doğru olan şeydi.

“Sanki burada sırları olan tek kişi benmişim gibi.” Edward bağa gözlüğünü burnunun ucuna kaydırıp ve dikkatle beni

inceledi. “Sen de son zamanlarda saf Auster kesildin başımıza.”

“Ben birkaç hafta sonra evleniyorum.”

“Yoksa tek ben miyim cennete sorun yaşamayan?” diye öğrenmek istedi Belle, o da aynen Edward gibi bahane yutmamıştı.

“Sorun niye?” diye sorduk Edward ile sanki bir ağızdan.

“O halde görünüşe bakılırsa ikinizi de yanlış anlamışım.” Belle’nin ses tonundan resmen kinaye damlıyordu. Belle bal sarısı saçlarının arasından bir saç telini parmağında dolayıp durdu ve kısık gözlerle bizi inceledi. Belirgin elmacık kemikleriyle ve zarif duruşuyla, geceliğinin içinde dahi alımlı görünüyordu. “Beni televizyonu kapatmam için zorlama.”

İçimi çekerek kendimi kaplanmış yatak başlığına bıraktım. Eğer Alexander, Daniel hususunda endişe etmemi gereksiz buluyorduyorsa, o halde Belle’yi ve Edward’ı alarm hazırlığı durumuna getirmemin bir anlamı yoktu.

Buna rağmen en iyi arkadaşlarıma yalan söylemek konusunda hiç hevesli değildim, başlıca nedeni ise Alexander’ın kararının, bana Daniel hakkında hiçbir şey anlatmamasının oldukça haklı görünmüş olmasıydı. Ama tabii beni düşündüren tek şey bu değildi. “Alexander son zamanlarda durmadan yollarda, annem durmaksızın düğünle ilgili ıvır zıvırla sinir ediyor ve bugünden itibaren resmen işsizim. Şayet cennetteki sorunla bunu kastettiysen.”

“Yakında zaten bir sürü şeyle uğraşacaksın.” dedi Edward yumuşak bir ses tonuyla.

“Kesinlikle.” Kendime bir yastık kaptım ve onu göğsüme bastırdım. “Doğrusu Alexander bana Royallilerin arasında bir yaşantıyı çok da çekici kıldırıyor.”

“Alexander başka ne yapsın ki başka bir seçeneği yok.” diyerek araya girdi Belle. “Ve aynısı senin için de geçerli, şayet onunla evlenirsen.”

Edward’la birbirimize baktık. Görünüşe bakılırsa aklımdan bu tarz düşünceleri geçiren tek ben değildim.

“Az önce olan da neydi öyle?” diye öğrenmek istedi Belle.

Söylenmesi zor olanı söylemek için çekingen kaldım, ancak Edward benim yerime bunu yaptı. “Alexander tahttan feragat edebilir.”

“O, bu olasılığı ciddi bir şekilde göz önüne alır mı ki?” diye sordu Belle. “Bunu hayal edemiyorum, şayet bunu çoktan yapmadıysa.”

“Bilmiyorum.” diye yalan konuştum. Alexander’ın, monarşiyi parça parça ortadan kaldırmaktan daha büyük bir özlemi yoktu, ancak sadece pozisyonu sayesinde güvenlik kontrolüne sahipti ve bunu finanse etmesi için gereken araçlara. O bunu benim için yapıyordu. “Ben daha hiçbir şey bilmiyorum. Her ne zaman her şeyin yolunda olduğunu düşünsem, yeniden bir şeyler oluyor. Ve bununla birlikte herkes benim gerçek bir masal yaşadığıma inanıyor.”

Edward kolunu omzuma koydu ve Belle’ye baktı. “Ben sana daha başında söylemiştim, fazla şaraba ihtiyacımızın olduğunu.”

“Yani patlamış mısırla olmuyor bu.” diye mırıldandım ve midemi ovuşturdum. Pazartesi sabahı kapımızın önünde o gülü gördüğümünden beri korkunç mide ağrıları bana eziyet ediyordu. “Sanırım Alexander, şayet tahttan feragat ederse, beni daha fazla koruyamayacağından korkuyor. Daniel’in saldırısından beri, zaten olduğundan daha da çok stres yapıyor.”

“Ama bu aptalca. Şayet feragat ederse, neresi hoşunuza giderse oraya taşınabilirdiniz, bütün gün sevişebilirdiniz ve yığınla olağanüstü güzel bebekler yapardınız.”

Birdenbire sanki ciğerlerimin içindeki bütün havanın çıktığını hissettim. Birkaç saniye sonra tekrardan kendimi topladım ve bir avuç dolusu patlamış mısırı ağzıma tıktım. Görünüşe bakılırsa bu sözde zararsız kızlar gecesi tuzaklarla doluydu.

Belle ve Edward tehlikeli zeminde hareket ettiklerini hissediyorlar gibiydiler, çünkü mahcup bir sessizliğe büründüler.

“Bizim bebeklerimiz olmayacak.” dedim çatlak bir sesle. “Ama benden zaten olmasını istemiyorum, bu yüzden de aslında fark etmiyor.”

“Kim ister ki?” dedi Edward aşağılayıcı bir el hareketiyle – beni güldürmek için, sevimli bir denemeydi. “Pisletilmiş besler, uykusuz geceler...”

“Ve hamilelik çizgileri.” diye söze girdi Belle.

Kendimi küçücük minnettar bir gülümseme için zorladım ve kollarımla gözlerimi ovuşturdum. “Bana şimdi bunun birdenbire nerden çıktığını sormayın. Aslında ciddi bir şekilde çocuklar hakkında hiç düşünmemiştim, ama şimdi, konu açılınca – tak – büyük zırlama ve dişlerinin birbirine vurması.”

“Bu arada öğrenebildin mi...” diye başladı Belle ve anlamlı bir bakış attı bana. Belle, üzerinden bir yıldan fazla geçen olayı kastediyordu, hamile olduğuma inanmıştım. O zaman aşırı zayıflık nedeniyle hastaneye yatırılmıştım ve bilinçli olarak doktorun açıklamasından kaçmıştım.

“Hayır.” Başımı salladım ve derin bir nefes aldım. “Alexander çocuk istemiyor.”

“Bu babamı mutlaka sevindirecektir.” dedi Edward kuru bir şekilde.

“Muhtemelen bununla birlikte, monarşinin hayatta kalması için bu görev sana düşüyor.”

Edward neşesiz bir şekilde güldü. “Bu durumda, ben monarşiye siyah bakıyorum.”

“Aman Tanrım.” Kendimi Edward’a yasladım. “Burada oturmuş, patlamış mısır yiyoruz ve öylesine bin senelik bir geleneğin boşa gitmesini sağlıyoruz.”

“Hayır, biz sadece alışagelmış bir cumartesi gecesinin geçmesini sağlıyoruz.”

“Ve benim buradaki rolüm hangisi?” diye bağırdı Belle sahte bir öfkeyle.

“Takviyeye ihtiyacımız olabilir.” dedim.

“Bunu yapabilirim.” Belle narin parmağı ile Edward’ı işaret etti. “Yani, sen monarşiyi tam olarak nasıl boşa gitmesini sağlıyorsun?”

“Demek istediğin, benim eşcinsel olduğum gerçeği dışında mı?” diye sordu Edward ve çekimser kalarak bir Belle’ye bir bana baktı. “David’e benimle evlenir mi diye sormayı düşünüyorum.”

“Seni aptal denyo!” Belle hiddetli bir halde işaret parmağını havanın içine batırdı. “Bütün bir gece burada oturmuş ve tek kelime dahi etmemiş!”

Kahkahalara boğuldum. “Aptal denyo? Bunu daha önce hiç duymamıştım!”

“Şayet siz, sevimli, çekingen Clara’nın babamı ikna etmesi için zorlanmış olduğunuzu düşünüyor iseniz, o vakit zavallı

David'in başına gelecekleri bir düşünün." Edward acı, acı güldü.

"Eşcinsel, siyahi bir sivil!"

Bunu hayal etmek gerçekten de çok zordu, bir insanın çocuklarına karşı kasıtlı olarak korkunç davranabilmesi, ancak Kral Albert'in bizim Alexander'la olan ilişkimize karşı vermiş olduğu hüküm açıktı. Gerçi davranışı son aylarda az da olsa ılımlı bir hal almıştı, yine de oğlunun geleceğine dair planlarına karşı olduğundan hiç şüphe yoktu. Kral Albert, iki oğlunun da sahip olduğu aynı mavi gözlere sahip olabilirdi, şu farkla, o da onun gözlerinin içinde asi evlatlarının daimi hayal kırıklığı yazılı olmasıydı. "Zaten bu kimi ilgilendirir ki?"

"Ah, yoksa hepimiz tahttan feragat mı ediyoruz?" diye sordu Edward. "O halde eski güzel İngiltere'nin önünde komik bir yıl var demektir."

"Senin David ile evlenmen hakkında, babanın nasıl düşündüğü kimi ilgilendirir ki?" diye devam ettim kayıtsız bir şekilde. "Önemli olan sadece sizin birbirinize karşı nasıl olduğunuzdur. Birbirinizi seviyorsanız, başka insanların onayına ihtiyacınız yok ve geri kalan hayatını birlikte geçirmeye karar verilirse de, hiç gerek yok."

Odanın içinde sessizlik hâkimdi. Kendimi biraz aptal gibi hissettim, çünkü kendimi böylesine bir açıklama yapmak için kaptırmıştım, ama ardından Belle ayağa fırladı ve kendisini ikimizin arasına sıkıştırdı.

"Aslında bunun ne demek olduğunun farkında mısınız? Üçümüz de bu sene evleneceğiz!"

Edward burnundan soludu. "Sen gerçekten de benim bir seneden daha az bir zaman içinde bütün ıvırı zıvırıyla birlikte komple bir düğün planlayabileceğimi mi düşünüyorsun?"

diye isyan etti Edward, buna rağmen utangaç bir gülümsemeyi bastıramadı.

Saniyeler sonrasında olası evlilik teklifleri üzerine ateşli bir tartışmaya karışmıştık ve televizyon unutulmuştu. Gerçekten her detay konuşulduktan sonra, Belle kıvrılarak ve rahatlamış bir halde aramızda uykuya daldı.

“Alexander’ın evlenme teklifinin üstüne çıkmak, gerçekten zor olacak.” diye fısıldadı Edward, Belle’yi uyandırmamak için.

“Kesinlikle evet,” diye onayladım ve geride kalan London Eye’daki etkileyici sahneyi düşündüm. O sahne inanılmaz heyecan verici ve olağanüstü geçmişti, benim orada çoktan evet demiş olmama rağmen, gerçekten unutulmaz an sonradan gelmişti, yalnız kaldığımızda Alexander’ın bana her şeyi kesinleştiren soruyu bir kez daha sormuş olduğunda.

“Ona sorduğumda, meselenin gerçekten de kendisinin olduğunu bilmeli.”

“Bunu mutlaka bilecektir.” dedim sessizce.

Edward derin bir nefes aldı. “Yarın yüzüklere bakmaya gelmek ister misin?”

“Hiç sormayacağını düşünmüştüm artık.” Yüzüm parladı.

“Clara.” Edward’ın çocuksuluğu bir anda kaybolmuştu ve elimi tuttu. “Şu anda her şeyin çok karışık olduğunu biliyorum, ama yengem olacağın için ne kadar çok sevindiğimi bilmelisin.”

Edward’ın elini sıktım. “Ben de seviniyorum.”

Belle diğer tarafa kıvrıldı ve horlamaya başladı.

“Bunu videoya çekmeliyiz.” dedi Edward.

“Doğru, ama bunu yapmayacağız, çünkü biz onun en iyi arkadaşlarıyız. Bunun yerine yarın sabah onunla acımasızca dalga geçeceğiz.”

Edward acı tatlı bir gülümseme yerleştirdi yüzüne.

“Ne oldu?”

“Sadece bir yengemin olacağına dair seviniyorum.”

“Ve benim de bir kayınbiraderim olacak.”

“Sanırım bu çok da şahane sayılmaz.”

“Bunun kararını bırak da ben vereyim.” Edward’a dilimi çıkarttım. Alexander’la yaklaşan düğünümüz hususunda birçok şey beni korkutuyordu, ancak Edward’ı bir aile üyesi olarak kazanmak, kesinlikle olumlular listesinin en başında yer alıyordu. “Belle’yi ateşli ve içten seviyorum, ancak bu gürültüde insan gözünü kapatamaz ki.”

Edward gülerken daha da aşağı kaydı. “David’e göre, ben bir kasırgayı bile kaçırmışım.”

“İyi geceler.” Öne eğildim ve Edward’ın yanağına bir öpücük kondurdum. “Yarın yüzüklere bakmaya gidiyoruz.”

Edward uykulu bir halde gülümsedi. “Siz korkunç Amerikalılar her zaman nasıl diyorsunuz – *Oh, lanet olsun!*”

“*Oh, lanet olsun!*” Amerikalılar bunu sadece filmlerde söylüyorlar.” Kıkırdadım.

Tam yatak odasına girmek üzereyken, mutfakta ışık yandığını fark ettim. Esneyerek merdivenlerden aşağı indim ve Alexander’ın çamaşır dolabından aşırılmış olduğum şortumu çekiştirip durdum. Tam da bu anda iş başında olan güvenlik görevlisinin pencereden içeriye bakmamasını umut ediyordum.

O anda yavaşça bir mutfak dolabı kapandı. Anında durakladım ve ne yapmalıyım diye düşündüm – Belle ve Edward’ı

çağırarak için yukarıya koşmak veya kapının yanındaki şemsiyeliğin içinden bir şemsiye kapmak. Bu arada sanki durmadan ve her yerde takip ediliyormuşum gibi geliyordu bana. Sürekli kaçırmaktan bıkmıştım. Oldukça sessiz bir şekilde parmaklarımı şemsiyenin tutma yerine sardım ve onu yavaşça içinden çekip çıkarttım.

Ardından derin nefes aldım, birkaç adım attım ve dikkatlice köşeden dikizlemeye başladım.

“Yağmur mu bekliyorsun?” Alexander sırtmasını bastırarak için hiçbir çaba göstermiyordu.

“Sen burada ne yapıyorsun?” Şemsiyeyi elimden bıraktım ve onun kollarına hücum ettim, kendimi ondan kurtarmadan önce ve bakışlarında boğulmadan önce.

“Beni özledin mi?” Alexander’ın buğulu sesi bekleyiş içinde olan bedenimin ürpermesine sebep oldu.

Alexander’ın kravatını çekiştirdim ve başımı salladım. “Sadece bir gece yoktun.”

“Emin misin, tatlım? Benim külotumu giymişsin.”

Alexander işaret parmağı ile üzerimde rahat oturan bokser şortun bel lastiğinin üzerinden geçti. “Arkani dön ki sana bakabileyim. Çok yavaş.”

İtaat ettim ve Alexander’ın bakışlarının tenimi nasıl deldiğini ve alt bedenimin ta derinlerinde nasıl bir ateş yakıldığını hisseder gibi oldum. Onu gerçekten de özlemiştim ve hasret kalan vücudum ona tepki veriyordu. Bacaklarımı birbirine sıkıştırdım, ancak Alexander elini bacaklarımın arasına itti ve bacaklarımı ayırmaya zorladı, bunu yaparken de edep yerime dokundu. Bu kaçamak dokunuş bile, bu arada ıslanmış pamuk parçasının üzerinden, beni soluk soluğa bırakmaya yetiyordu.

Alexander parmağını şortun bel lastiğinin içine soktu ve bir hışımla beni kendisine çekti. Eli tişörtümün altında kayboldu ve meme uçlarımı yokladı, onları okşadı ve yoğurdu, ta ki uçlar neredeyse acı içinde sertleşene kadar ve böylece beni de nefessiz bıraktı. Yumuşak popo yanaklarımı ona doğru bastırdım ve Alexander'ın aletini hissettim – bana gerekli olan, sessiz bir sinyal.

Alexander öne doğru eğildi ve kulak memelerimi kemirmeye başladı.

“Eee? Şimdi beni özledin mi yoksa özlemedin mi?”



4

Nabzım hızlandı ve nefesim daha da düzleşti. Düşünmüştüm ki birkaç gün uzak kalmanın bana yeni farkındalıkları anlayacağıma dair yardımcı olacağını, bunun yerine onu özlemekten deliye dönmüştüm. Şimdi, bütün hayatım rayından çıktığına göre, Alexander benim için tek değişmeyecek olan değeri simgeliyordu.

“Cevap ver bana.” diye emretti Alexander ve göğüslerimi birbirine sıkıştırdı, bunun üzerine anında şimdiki zamana geri döndüm.

“Bana beni özlediğini söyle.”

İnleyerek bir evet diyebildim. Bana kalsaydı dönerdim ve onu öperdim, ama bu ses tonunu fazlasıyla iyi tanıyordum: Şu anda söz onundu ve bedenim bunu biliyordu. Bu tam olarak benim istediğim şeydi. Ve buna rağmen halan daha bu şekilde teslim olmaya ihtiyacımın olduğunu kabul etmek, bana zor geliyordu – kaderimi tamamıyla onun ellerine bırakmak için, bilinçli bir şekilde karar verecektim. Savunma-

ma rağmen, yakında onun insafına teslim olma düşüncesi içimden aktı geçti, tatlı bir heyecan.

“Şayet konuşmak istemiyorsan, bunu bana göstermek zorundasın,” diye emretti Alexander, beni bıraktı ve yumuşak bir şekilde omuzlarıma baskı yaptı. Alexander’ın bana karşı kaba olmasını gerektirecek hiçbir sebebi yoktu – henüz yoktu.

Dizlerim soğuk, sert yer döşemelerine değdiğinde irkil-dim. Soğuk, hararetli bedenime öylesine bir hızla ateş etti ki sanki ateşim varmış gibi hissettirdi bana.

Alexander düşünceli bir halde etrafımda döndü ve sonunda önümde durdu, öyle ki onun heyecanını gerilmiş olan pantolon kumaşının altında görebildim. “Misafirimiz mi var?”

Başımı salladım.

“Bu yüzden mi bu kadar sessizsin?” Alexander’ın dudak çevresinde bir sırıtma belirdi. Bu dudakları bacaklarımın arasında hissetmeyi hayal ettim. “O halde bunu bir oyuna çevirelim. Eğer Clara sessiz olmak istiyorsa, bunu rahatça yapsın, ama ben bunu ona kolaylaştırmayacağım.”

Buradaki uyarma asla diğerlerinin uyanabilecekleri ve bizi yakalayacakları korkusu değildi, aksine bu daha çok Alexander’ın benimle nasıl davrandığıydı. Alexander’ın dominant tarafı aynı ölçüde gün yüzüne çıkmıştı aynen, ondan dolayı keşfetmiş olduğum ve teslim olma özlemi duyan benliğimin itaatkâr tarafı gibi. Başka bir yanımda ise hâlâ buna karşı savaşıyordu, hâlâ kırgındı, çünkü Alexander Daniel ile ilgili olayı benden gizlemişti.

“Bir centilmen seni şimdi yukarıya götürürdü ve kapıyı kapatırdı. Ardından seni oldukça sakıngan ve şefkatle sever-

di ki arkadaşların senin şehvet çılgınlıklarından uyanmasınlar diye.” Alexander öne doğru eğildi ve işaret parmağı ile çenemi kaldırdı. Bakışları tüm bedenime işliyordu ve çekincemin son kırıntısının dahi eriyip gitmesini sağlıyordu.

“Ama ne yazık ki ben bir centilmen değilim.”

Alexander’ın sözleri beni inanılmaz derecede heyecanlandırdı. İçime arzu dolup taşı, bütün sinir uçlarımı titretti, ta ki artık daha fazla dayanamayacak kadar. Bedenim arzu ve şehvetten dolayı elektriklenmiş gibiydi – zaten küçücük bir kıvılcım cehennemi yerinden oynatmak için yeterli olacaktı.

Alexander başparmağı ile dudaklarımın üzerinden geçti ve beklenti içinde sabitlendi, ta ki ben dudaklarımı bir parça aralayana kadar.

“Bu mükemmel dudaklar.” diye mırıldandı Alexander hayranlık duyarcasına.

“Ağzının tamamıyla dolu olmasından hoşlanıyor musun?”

Başımı sallamak istedim, ancak sonrasında aklıma daha iyi bir şey geldi – henüz boyun eğmeye hazır değildim, bir parçacık doğrudum ve belimden aşağı olan arzuyu görmezden geldim. Ancak Alexander benim kıpırdanmalarıma kınayıcı bir sertlikle cevap verdi. “Kötü kız.” diye azarladı başını sallayarak, geriye bir adım attı ve kısa bir el hareketiyle tekrar ayağa kalkmamı ifade etti.

İtaat ettim.

“Soyun.” diye emretti.

Onun emrine uymamayı... O gücü kendimde bulamadım. Ve doğrusunu söylemek gerekirse bunu yapmak da istemiyordum. Böylece tişörtümü ve şortumu çıkarttım ve mut-

fakta onun önünde çırlıçıplak durduğum gerçeğinin bilincindeydim.

“Yoksa arkadaşlarının yukarıda oluşu seni tedirgin mi ediyor? Ya da güvenlik görevlisinin turunu atarken her an için seni bu şekilde görebilmesi mi?” Alexander avucunun içiyle karnımın üzerinden geçti ve arkasından bir ateş izi bıraktı. “Konuşma hakkın var.”

“Hayır.” diye mırıldandım.

“Peki, o zaman niçin fısıldayarak konuşuyorsun?” diye sordu ve mutfak sandalyesinin üzerine atmış olduğum mantomun ipek şalını çekti.

“Hayır.” diye tekrarlardım net, sesli bir şekilde, bacaklarım her an için dayanamayacak gibi tehdit etti beni. Alexander ne planlıyordu?

Alexander şalı ellerine doladı ve onu gerdi, bu arada arzu bacaklarımın arasında ağırlı bir zonklama haline gelmişti. İçgüdüsel olarak Alexander’ın delici bakışları altında kendimi yeniden dizlerimin üzerine yere bıraktım. Beynim anında boşaltılmış gibiydi, her bir düşünce kaybolmuştu, tamamıyla bedenimden sel gibi akan ve kurtuluş için yalvaran ihtiyaçlar ve duygularla dolmuştum.

“Böylesi daha iyi.” Alexander arkama geçti ve ipek şalı gözlerimin üzerine koydu, öyle ki oda belli belirsiz gölgelerden oluşan bir koleksiyona dönüşmüştü.

“Bana olağanüstü güzel küçük amını göster.” Onu göremem Alexander’ın emredici ses tonunu daha da keskin duyuluyordu.

Alexander şalın iki ucunu tutarak azar azar gevşetirken, ben de oldukça dikkatli bir şekilde öne eğildim, böylelikle şal aşağı doğru kayd ve sonunda boğazımda takılı kaldı,

avuç ilerim soğuk yer dsemelerine dokunduklarında. Ürperdim – hem soğuktan hem sonrasında olacakların beklen-tisi içinde olmaktan.

“Sen çok üşüyorsun.” Alexander’ın sesinde hafiften bir endişe uçuşmaktaydı, ancak beni yukarıya kaldırmak için çaba göstermedi. “Bir ateş yakacağım.”

Bunu zaten çoktan yaptın. Bu düşünce sisli bilincimin içinden geçti, ancak bunu sesli bir şekilde dile getirmedi-m. Alexander’dan dolayı sarhoş gibiydim, kendi itaatkârlığı-mın sarhoşuydum. Hiç üzerinde düşünmeden öne doğru sürünmeye başladım ve dikkatlice şalı ekiştirdim. Alexan-der keskin bir şekilde nefesini içine çekti, ancak yerinden kıılmıdamadı, öyle ki durmak zorunda kaldım. Kumaş geril-di. Yolumu misafir odasında ki şöminenin bulunduğu istika-metine devam ettirmeden, Alexander’ı yanıma gelene ka-dar bekledim. Dana önce hiç bu kadar cinselliğimin farkına varmamıştım – Alexander’ın yanında dahi. Ben ona, onun kontrolüne tamamen teslim olmuştum ve dört ayak üze-rinde sürünerek devam ettiğim her bir metre ile şehvetim büyüdü. Alexander dizginleri eline almıştı ki benim ona bo-yun eğmem için; fakat bu gece ben bunu resmen onun eline vermiş-tim.

“Dur.” dedi Alexander, şöminenin önünde ki kalın İran halısına ulaştığımızda ve şalı bıraktı. Hareket etmeden, Alexander’ın nasıl bir kibrit yaktığını ve onu şöminenin için-deki yığına tuttuğunu izledim. Sıcaklık yüzüme ve omuzları-ma doğru yayıldı, bütün bedenimi sarmalar gibi göründü ki bedenim zaten çoktan alevler içindeymiş gibiydi. Dört ayak üzerinde kaldım, çünkü duruşumun Alexander’ın hoşuna gittiğini hissettim.

“Ateşi hissediyor musun?” diye sordu ve parmaklarını kemerinin tokasının üzerine koydu. “Tenine güzel pembe bir ışıltı veriyor. Bunun yanı sıra aklıma etkisi aynı olan başka şeyler de geliyor.”

Heyecandan gerilmiştim, Alexander kemerini pantolonundan çıkarttığında ve önce kemeri, sonra kravatını yere bıraktığında. Alexander’ın nasıl keyifli bir halde gömleğinin düğmelerini itinayla açtığını, mihlanmışçasına izledim. Altından da karın kasları göründü. Üst gövdesinin işlenmiş her bir detayını ve yara izlerini izleyebilmek için ona gömleğini tamamen çıkartmasını söylemek istedim. Ancak ağzımı açmaya cesaret edemedim. Alevlerin ışığı altında mavi gözleri aynı saçları gibi simsiyah görünüyordu. Bir yandan da eliyle yanaklarını ve çenesini kaplayan ve uzamış olan sakallarını sıvazladı. İçgüdüsel olarak bacaklarımı birbirine sıkıştırdım, sakalını tenimin üzerinde nasıl hissedeceğimi hayal edince, arzum bir türlü dinmek istemiyordu, hâlâ dört ayak üzerinde olduğum için ve havaya gerilmiş bir popoyla onun önünde çömeldiğim için.

“Çok sabırlıydın.” diye övdü ve sözlerinin içime nasıl bir korku saldığını hissettim, bugüne kadar bu korkunun hiç farkına varmamışım. “Bunun için seni ödüllendireceğim, ama öncelikle ne kadar dayanaklı olduğunu görmek istiyorum. Bunu başarabilir misin, tatlım? Kurtuluşu olmayan zevk? Onu bastırmanı istiyorum, kendini tutmanı, yalvarmanı. Seni kurtarana kadar dayanmanı istiyorum.”

İçimden bir sızlanma çıkıverdi. Onun beni kabul edilebilirliğin sınırına getireceğini ve beni orada tutabileceğini çok iyi biliyordum, doruk noktasını yaşama merhametini göstermeden. Zaten bunu daha önce de yapmıştı, ama bu ölçüde

asla. Normalde kendimi sadece beni sürüklemiş olduğu doruk noktasına acımasızca vermemi isterdi. Ancak bu durum yeni bir şeydi.

Ve bu tam olarak benim istediğim şeydi – ona bedenimi armağan etmek ve bununla birlikte kontrolü sağlamak.

Alexander pantolonunu açarken diliyle dudaklarının üzerinden geçti, sonra görüş alanımdan kayboldu. Gözlerimi yanan alevlere diktim, ancak çıplak ayaklarımı ayırdığında ve bacaklarımın arasına geçtiğinde gözlerimi kısıtım. O da dizlerinin üzerine çömeldi, kalçamı tuttu ve popo yanaklarımı okşadı, ardından Alexander'ın dudaklarının sıcaklığını ferç dudaklarımda hissettim. İnlememek için kendimi zorladım, çaresizce kendimi kontrol etmek için alt dudağımı ısır-dım. Dili hızla yarığıma ulaştı, etrafında daireler çizdi ve onu okşadı, ardından tomurcuğuma yöneldi ve onu da öylesine bir düşkünlükle şımarttı ki duyularımın kaybolmasıyla tehdit edercesineydi. Alexander'ın dişlerini hissettim, zonklayan klitorisimi kemiriyordu ve bir çığlık attım – beni kurtuluşa sürükleyen doruk noktasına sadece saniyeler vardı.

Alexander anında kendisini geri çekti ve popoma kınayıcı bir tokat indirdi.

Keskin bir şekilde nefes aldım, kendimi kaybetmemek için savaşıyordum.

"Bunu hisset." diye emretti Alexander. "Tatmin olmaya ne kadar yakın olduğunu hisset. Bu duygunun keyfini çıkar. Ama sürüklenmene izin verme."

"Lütfen." Engel olamadan kelime ağzımdan çıkmıştı bile.

"Hayır, tatlım." Alexander acıyan popomu ovdu. "Daha uzun dayanabilirsin. Ben ancak sen yalvarmaya başladığında memnun olacağım, sanki hayatın buna bağlıymış gibi.

Belki de kendini toparlaman için biraz zamana ihtiyacın var. Arkanı dön."

İtaat ettim ve yanan alevlere doğru döndüm. Umut dolu başımı kaldırdım ve ona baktım, ardından ona doğru biraz yaklaştım ve pantolonun içindeki şişkinliğin üzerine yumuşak bir öpücük kondurdum. Alexander sırtarak Boxer şortunun içinden penisini kurtardı. Hiç tereddüt etmeden kamışının başını dudaklarımla çevreledim – gevşedim ve devasa shaftını ağzımın derinliklerine aldım ta ki damağıma vurana kadar. Dilimi üzerinde kaydırduğımda gırtlaksı bir ses çıktı boğazımdan.

"Ağzında aletimle lanet güzelsin... Gözlerin, o kadar büyük, o kadar masum... Seni böyle gördüğüm zaman, seninle en kötü şeyleri yapmak isterdim."

Ağzımda heybetli aleti, inleyiverdim, o da saçlarımdan tuttu ve büyük bir ihtirasla kendisini dilime bıraktı.

"Gelmemi istiyor musun?" diye homurdandı Alexander. Cevap vermek yerine yanaklarımı içime çektim ve onu ağzımın daha derinlerine aldım. Ben var gücümle emerken, Alexander başını arkaya attı. Bir saniye kadar donakaldı, ben de gırtlakımı dinlendirdim orgazmın beklentisi içerisinde. Ancak bunun yerine kendisini anında geri çekti ve aletini eline aldı, seçirerek göğüslerimin üzerine boşaldığında.

Alexander daha önce üzerimdeki sahip olma hakkını hiç bu şekilde göstermemişti. Şaşkın bir halde geriye, topuklarımdan üstüne oturdum ve meme uçlarımdan damlayan sıvıya bakakaldım.

"Ayağa kalk. Hemen!" diye emretti Alexander dişlerini birbirine bastırarak. Beni dirseğimden tuttu ve yukarıya kaldırdı, ardından beni resmen odanın içinde çekiştirdi, kal-

çalarımдан tutarak döndürdü ve taşındığımızdan bu yana misafir odasında duran piyanonun taburesinin üzerine bastırıldı. Akortsuz tonların kakafonisi içinde, kollarımla tuşların üstüne düştüm ve ayaklarımın üstünde kalmak için zorlandım. Bilincimin bir parçası bizim oldukça sesli olduğumuzu algılıyordu, ancak bu umurumda değildi. Sadece Alexander vardı. Onun dokunuşları. Onun teni, onun avuç içi ki o da kontrollü bir darbeyeyle popoma isabet etti.

“Sen çok sabırsız davrandın.” dedi Alexander sitem dolu ve bir darbe daha indirdi, ağrıyan yeri ovmadan önce ve diğer popo yanağıma da bir şaplak yerleştirdi.

“Ben seninle birlikte gelmek istedim, tatlım. Şimdi senin iki kez gelmeni sağlamam gerekiyor.”

Evet, lütfen.

Görünüşe bakılırsa, Alexander düşüncelerimi okumuştur, çünkü kolunu belime sardı ve beni bir parça öne doğru itti, öyle ki popom taburenin kenarında asılıydı, ardından aletin başını dar yarığıma itti. Hiç hareket etmeden bu pozisyonunda kalakaldı.

“Lütfen.” diye sızlandım.

Fakat Alexander kımıldamadı.

“Seni hissetmem gerekiyor, lütfen beni becer, X.”

Alexander hâlâ harekete geçmek için adım atmıyordu.

Umutsuz bir halde kıvranmaya başladım ki onu daha derin içime alabilmek için, ancak Alexander koluyla daha da sıkı sardı beni ve benim de sakin durmam için zorladı. Düş kırıklığı ve büyüyen arzu arasında, nefes almaya çalıştım. Bu arada mantığı çoktan güverteden aşağı atmıştım bile, göz yaşlarım yanaklarımın altına aşağı süzülürken kıvrandım, sızlanarak ve kızarak kendimi oradan oraya attım. Yalvarmalar-

dan oluşan, can sıkıcı konuşmalar başlattım, zapt edilemez hıçkırıklarla ve ahlaksız hakaretlerle karışık. Alexander'ın dudakları boynumda gezindi – sadece öpmesi bile benden vahşi bir çığlık çıkartmasına yetmişti.

Ancak Alexander beni rahatlatmak için hiçbir girişimde bulunmadı, aksine bunun yerine beni uyarmadan içime girdi, elinden geldiği kadar derine. Aletiyle beni adeta deldi, el bileklerimden tutarak kollarımı sert bir şekilde arkaya doğru çekti. Başım, serin fildişi tuşların üstüne düştü ve hıçkırıklarım, ta içimin derinliklerinden dışa çıkmış, dizginlenemeyen çığlıklara dönüştüler. Şiddetli bir orgazm beni ele geçirmişti. Kaslarım sanki adeta yırtılıyor gibiydi. Bu kadar uzun ve zor dayanmış olduğum gerginlik, her şeyi yutup tüketen bir doruk noktasına boşaldı. Alexander beni mahvetmişti, beni temelinden sarsmıştı ve kendimi onun sarılmasından kurtardım. Beni bir sonra ki dalgaya karşı kamçı-larken ona sarıldım.

Alexander nihayet beni kollarına sararken, gömleğini omuzlarıma koyarken ve beni yukarıya taşıırken, göz kapaklarım kurşun gibi ağırlaşmışlardı, bedenim tamamen tükenmişti. Derin derin kokusunu içime çektim. Koridordan doğru gelen endişeli bir ses rahatımı bozunca, Alexander tek ayağı ile yatak odasının kapısını itti ve içeriye girdi.

"Her şey yolunda mı, Clara?" Edward'ın sesi uykulu geliyordu.

Alexander durdu ve kafasını kapıdan dışarıya uzattı, dikkatli bir şekilde beni görünüm dışında tutmak için temkinliydi.

"Ah. Pekâlâ." dedi Edward eğlenmiş bir halde. "Alexander, kasırga evde."

“İyi geceler.”

Alexander ayağı ile kapıyı kapattı ve beni yatağa taşıdı.

Aslı



5

Edward parmağı ile son derece parlatılmış cam vitrinine tıkladı. “Bu sence nasıl?”

“Aşırı büyük.” diye açıkladım. Geniş altın yüzüğün üzerinde dört tane kare elmas yer alıyordu. Bu yüzüğü taşıyan kişi kesinlikle bütün gözleri üzerine çekecekti – öyle ki Edward’ın hayat arkadaşı bunun için can atmayacaktı. “Bunun David için uygun olacağını hayal bile edemiyorum.”

“Aslında ben de öyle.” Edward içini çekerek başını salladı.

“Eğer bu hayatımın en önemli kararı olmasaydı, daha kolay olurdu.”

Düşünceli bir halde kendi yakutlarla bezenmiş nişan yüzüğümü çevirip durdum. “Gerçekten de öyle.”

“Yüzük değil ki. Meselenin yüzük olmadığını söyle, yoksa bunun üstesinden gelemem.”

“Eğer ki sen onun parmağına kola kutusunun kapağını taksan, David muhtemelen daha mutlu olurdu.” diye doğrudum. “Mesele teklif. Önemli olan bu.”

“Aman Tanrım, haklı olmanı umut ediyorum.” Edward başka bir yüzüğü işaret etti ve tezgâhtar bayan onu vitrin-den çıkarttı.

“Hey, yoksa sen endişe duymaya mı başladın?” Edward’ı şakayla itiverdim. “Şayet David hayır derse, işte o zaman kork. Ondan önce kesinlikle yapma bunu.”

“Peki, evet derse?” Edward yüzüğü birkaç kez çevirip durdu, parmağına takmadan evvel.

“Bunun hakkında ayrıca konuşmamız gerekiyor.

“Sırası gelmişken: Peki, ya senin endişelerin?” diye sordu Edward.

“Gayet iyi.” Bir an duraksadım. “Çoğu zaman.”

“Peki, ya olmadığında?”

“Kalın çorap giyiyorum.”

Edward dudaklarını birbirine bastırdı ve yeniden yüzüğe yoğunlaştı. “Teşekkür ederim benimle geldiğin için. Eğer bir fotoğrafçı beni burada tek başıma keşfetmiş olsaydı, dedi-kodu sayfaları sevinç ateşi yakmış olacaktı.

Hammonds’da bulunuyorduk, Londra’nın en pahalı özel kuyumcusu, buranın var olduğunu da henüz bugün öğren-miştim. İlk anda daha çok yanlış duyduğumu düşünmüştüm ve Edward’ın hemen köşede bulunan Harrods’tan bahsetti-ğini, ne de olsa son derece şık Belgravia’da bulunuyorduk. Bunun yerine küçücük bir dükkânda duruyordum, sıra dük-kânların arasında mütevazı bir dükkânda. Son derece seç-kin bir müşteri tabanına sahip olan kuyumcu dükkânının dış görünüşü, bunların arasında Kraliyet ailesi de dâhil olmak üzere, sadece üzerinde ismi ve kuruluş yılı yazan zarif bir levhayla bezenmişti – 1875. İç mekân lüks deri koltuklar-dan ve kalın Orient halılarından oluşuyordu, beni de hemen

kendimi rahat hissetmem için davet etmişlerdi – ta ki fiyat etiketlerini gören dek... Hammond’un kraliyetin saray kuyumcusu olmasına şaşmamalıydı. Burada her bir takı küçük bir servet değerindeydi.

“Ben o kusursuz mazereti teşkil ediyorum.” Vitrinin üzerine o denli eğildim ki nefesim camın buğulanmasına neden oldu. “Kendim de bir yüzük seçmeliyim.”

“Alexander’ın bir kola kapağına çok mutlu olacağını hayal edemiyorum.” Edward sırtıttı.

“Muhtemelen olmazdı.” Baştan şundan dolayı olmazdı, çünkü bütün dünya yaklaşan düğünümüzün her detayını incelediği ve yorumladığı için. İçimi çekerek yeniden göz önünde tuttuğum şuydu ki kamunun beklentileri önemli olmadığını, ama buna inanmak zordu. Edward’a karşı sevgim büyüdükçe, bununla birlikte dileğim de büyüyordu, o da ailenin geri kalan üyelerinin de nihayet kendilerine en iyi şekilde tahammül etmeleri değil, aksine bunun yerine birbirlerini içtenlikle sevmeleriydi.

“İşte bu!” diye bağırdı Edward kazanmışçasına ve gözlüğünü yukarıya kaldırdı ki en yeni buluşuna daha yakından bakabilmesi için.

Coşkuyla başımı salladım. Tam o anda çantamın içindeki cep telefonu titredi.

“Çok iyi bir seçim.” diye teyit etti tezgâhtar bayan. “Bu yüzük fırçalanmış on dört-karat-beyaz altından oluşmaktadır ve şunlar...” tezgâhtar bayan her iki yanındaki iki dar altın şeritleri işaret etti, “Bunlar da on dört karat.”

Ekrandaki numarayı tanıımıyordum, ancak kodu Oxford’a ait bir numara olduğunu ele veriyordu. Titreyen parmak-

larla numarayı meşgule verdim ve cep telefonunu yeniden çantaya yerleştirdim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Edward.

“Evet.” diye yalan söyledim ve sahte bir ilgiyle vitrinin üzerine eğildim, ancak Edward ve tezgâhtar bayan fiyatları açıklamaya başladıklarında ikisine yöneldim. Telefonla birlikte gün yüzüne çıkan korkuları bastırmaya çalıştım. Cesurca camekâna baktım ve sonunda gözlerim basit bir yüzüğe takılı kaldı.

“Size bir şey gösterebilir miyim?” Arka odadan üzerinde terzi yapımı takım elbiseli bir adam çıkageldi. Adam göze çarpacak derecede çekiciydi, burnu hariç ki burnu çoğu kez kırılmışı benziyordu. Kır düşmüş saçlarına bakılırsa, babam yaşlarında olmalıydı.

Adam başını salladı ve yüzüğe işaret etti.

“Şimdiye kadar tanıştırılmadığımıza inanamıyorum. Sizi dükkânımda selamlamak benim için büyük bir sevinç, Bayan Bishop.”

Korkarak irkildim, ancak sonrasında anonim bir vatandaş olarak yaşadığım zamanın geçmişi ait olduğu aklıma geldi. Adam elimi tuttu ve dudaklarına götürdü. Çekici, yakışıklı ve kuyumcu dükkânın sahibi – adam anında üç misli ilgi çekiciydi. İster istemez Jane teyze aklıma geldi ve şu soru, Jane teyzenin acaba sahibi var mıydı diye.

“Bay Hammond, sanırım?”

“Bana lütfen Jack deyin.” Adamın nezaketine rağmen gözlerinde bir soğukluğu fark ettim, bu soğukluk istem dışı sırtımdan bir ürpertinin inmesine sebep oldu.

“Clara.” Elimi geri çekmek istedim, ancak adam daha da sıkı tuttu ve elime baktı.

“Ne güzel bir yüzük. Babam bunu o zamanlar Albert için yapmıştı.”

Kaşımı kaldırdım. Aslında Kral Albert saray kuyumcusuyla senli benli olacak bir tip değildi. Kibar bir şekilde gülümse dim. “Bu yüzüğe çok bağlıyım.”

“Buna severek inanırım. Kuşkusuz bunu aldığınız adamlar da çok alakalı.” Adam beni kısa bir süre inceledi ve rahatsızlığımın her saniyeyle büyüdüğünü hissettim. “Peki, Alexander nasıl?” diye öğrenmek istedi adam. “Aslında nişanınızdan sonra beni ziyaret edeceğini beklemiştim.”

“Annesinin yüzüğünü alyans olarak takacağım.” diye açıklamada bulundum.

Jack nihayet elimi bıraktı ve inceden gülümsedi.

“Anlıyorum. Buna rağmen bir adam kuyumcusuyla arasını sıcak tutmalı, şayet evliliğinin mutlu olmasını istiyorsa.”

Kibar bir şekilde gülümsedim. Ben Edward’a çaresiz bir bakış attığım sırada, Jack Hammond vitrinin kilidini açtı, ancak müstakbel kayınbiraderim şaşkın bir halde sadece omuzlarını silktilti.

“Bu Alexander’a mutlaka yakışacaktır.” diye açıkladı Jack ve bana içi roze altın olan sade platin yüzüğü uzattı. Yüzük bana Alexander’ın evlenme teklifini yaptığındaki gülleri hatırlattı.

“İçine bir şey yazabilir misin?” diye sordum ve yüzüğü Jack’e geri verdim.

“Tabii ki.” Jack yüzüğü küçük dörtgen bir kadife yastığın üzerine koydu. “Ve onu severek evinize teslim ettiririm.”

“Bunu Edward’ın siparişiyle birlikte teslim eder misiniz? Alexander’ın bunu düğünden önce görmesini istemiyorum.” diye cevap verdim.

Jack başını salladı. Rahatlama duygusu içimi doldurdu ki bir sonraki an kendimi aptal gibi hissetmeme rağmen. Bu kadar paranoyak davranmak için hiçbir sebep yoktu. Daniel'in saldırısı üzerinden birkaç ay geçmişti, ancak ben hâlâ her bir köşeden tehlike çıkacağını beklemekteydim.

Kapı zilinin çalması – bu da dükkânın seçkinliğine dair bir işaret, beni başka açıklamalardan kurtardı, çünkü Jack yeni müşteriye karşılamak için döndü.

Edward ile birlikte ödemeyi yaptık ve teslimatı aranje ettik. Çılgın fiyat hususunda ise başımı ağrıtmamaya karar verdim. Şayet Alexander bu yüzüğü ömrünün sonuna kadar taşıyacak olursa – ve bana göre, bunu yapardı – bu yatırım onun için kesinlikle değerdı.

Edward'ı beklediğim sürede, dükkânın içine bakındım, ancak şimdi içeriye son giren bayan müşteriye gördüm ve onun beni izlediğini fark ettim. Ben de kadına bakınca, kadın gözlerini üzerimden çekmeye yeltenmedi hiç. Nasıl kızardığımı hissettim ve başımı çevirdim, buna rağmen yine de kadını önceden gözaltına almıştım: kadın aşağı yukarı benim yaşlarımdaydı, ancak bu da zaten tek ortak özelliğimizdi. Dapdar Jean ve deri çizmeleriyle, görünüşü hiç de bu dükkâna ait bir müşteri gibi durmuyordu. Kadın çok güzeldi – omuzlarına açık bir şekilde düşen sık, siyah saçlar ve boyama kitaplarından çıkmışçasına dolgun dudaklar. En son ne zaman böylesine bir güzelliği gördüğümü hatırlayamadım.

"Bayan Bishop." diye seslendi Jack. "Size iş ortaklarımdan bir tanesini takdim edebilir miyim – Bayan Kincaid."

Görünüşe bakılırsa bu şekilde hitap edilmesine ısrar eden kadın tiplerine benziyordu, bu kaniya nasıl vardığımı

söyleyemesem de; belki de çizmelerinden dolayı ya da ki-
birli 'canı cehennem' ifadesinden.

Kadın salınarak bana doğru yürüdü ve elini uzattı. "Geo-
rgia."

"Clara." diye kekeledim biraz karışık bir halde.

"Bayan Kincaid aracı." diyerek açıklamada bulundu Jack.
"Böyle de diyebiliriz."

"O vakit ne yazık ki geç karşılaştık." diye şaka yaptım.

Georgia güldü, bariz bir şekilde gönülsüzce olsa da. Üze-
rimde tahmin yürütmeye çalıştığı duygusundan kurtulamı-
yordum.

"Hazır mısın?" diye sordu Edward, bizim sohbetimizi
duymamıştı. Edward arkasını döndüğünde donakaldı, ancak
anında kendisini yeniden topladı. "Bir kez daha, çok te-
şekkürler, Jack."

Edward koluma girdi ve beni dükkândan dışarıya çıkardı.

"Bu çok kabaydı." dedim caddede durduğumuzda, "Ama
yine de teşekkür ederim. O ikisi de gözlerini bana diktiler."

"Yani, sen İngiltere'nin bir sonraki kraliçesi olacaksın."
Edward'ın sesinde hafiften bir kızgınlık vardı.

"O kadın kimdi?" diye sordum. "Sen onu tanıyorsun ve o
beni durmadan inceledi."

"O hiç kimse değildi." diyerek Edward bir nebze de olsa
hızla yatıştırdı.

"Sana tek kelime dahi inanmıyorum." dedim Rolls'un
önünde durduğumuzda.

Edward tepki vermeden arka koltuğa geçti. Onu takip
ettim, şu Georgia Kincaid'in kimliği hususundaki sırrı hızla
çözmek için kesin kararlıydım. Göğsümün önünde birleşti-

rilmiş kollarla Edward'ın yanında oturdum ve ona sert sert baktım.

"Pes etmeyeceksin, öyle değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Eskilerden birisi. Geçmişten."

"Alexander'ın geçmişinden mi?" Son derece huzursuz oldum, ancak kendimi toparladım. "Onun bana dik dik bakmasına şaşmamalı."

"İnsan onu merakından dolayı suçlayamaz." dedi Edward ve koltuğun üzerinde daha da derinlere indi.

Kendi merakımın – bunu kıskançlık olarak nitelendirmek istemedim – nasıl uyandığını fark ettim. "Ciddi bir şey miydi?"

"Sanmıyorum. Ama ben o zamanlar çok küçüktüm. Alexander'ın kız arkadaşlarından hiçbirisiyle asla tanışmadım."

"Ben gelene dek?" diye dalga geçtim onunla.

"Doğru. Hem – bu kız kimi ilgilendiriyor ki? Alexander'ı kesinlikle değil."

Edward'ın haklı olduğunu umut ediyordum.

Evimizin basamaklarında durmuş, Edward'ı uğurlarken el salladım, ardından bahçe kapısında duran korumaya mahcup bir şekilde gülümsedikten sonra içeriye girdim ve arkamdan kapıyı kapattım. İçeride bir an bekledim ve dinledim, ardından koridorun yanındaki çalışma odasına yürüdüm.

Titreyen parmaklarla cevapsız çağrılarını aşağı yuvarladım ve bana gereken telefon numarasını çevirdim.

"Oxfordshire Kliniği." diye neşeli bir ses cevap verdi.

"Ee... Evet, ben... Az önceki telefonunuzu kaçırmışım." diye kekeledim. Kalbim gümbür gümbür atıyordu.

"İsim?"

"Clara Bishop." diye fısıldadım ve kendime yapmış olduğumu, gerçekten de iyi bir fikir olup olmadığını sordum. Hastanelerde açıkça bilgi güvenliği politikaları yönergesi vardı, fakat ben küçük tanınmayan bir üniversiteli değildim artık ve nişanlanmamla birlikte anonim kalma hususundaki tüm haklarımdan vazgeçmiştim.

"Bishop." diye tekrarladı karşı taraftaki bayan ve bir an duraksadı.

"Ah, evet! Hasta dosyası iade talebinizi aldık."

Dilimle dudaklarımın üzerinden geçtim. "Evet."

"Lütfen, bu kadar uzun sürdüğü için başışlayın ama ne yazık ki hiçbir tıbbi kayıt bulamadık."

"Nasıl yani?" Durduk yerde ensemde oluşan gerginliği elimle ovuşturduğumda, avuç içlerim terden sıırılsıklam olmuşlardı. "Ancak tedavimin üzerinden henüz iki yıl bile geçmedi."

"Üzgünüm." dedi bayan. "Bilgisayar sistemimiz yenilendi ve bununla birlikte evraklar kaybolmuş olabilirler."

"Bu konu hakkında konuşabileceğim kimse var mı?" diye sordum, bunun bana bir şey getirmeyeceğini açıkça bildiğim halde – özellikle benim evraklarımın kaybolması tesadüf olamazdı.

"Elbette hasta hizmetlerine başvuru yapabilirim, ama sizi temin edebilirim ki oldukça itinaıyla aradım."

Kadının ses tonundaki hafif kızgınlık kulağımdan kaçmadı.

"Yine de teşekkür ederim." Görüşmeyi sonlandırdım ve telefona bakakaldım.

Cevaplar beklemiştim... Hatta numarayı ekranda gördüğümde bundan korkmuştum. Bunun yerine sadece cevabı olmayan sorular çoğaldı. Daniel, henüz doğmamış çocuğumuzun ölümünden sorumlu olduğumu iddia etmişti. Bu doğru muydu? O zamanlar gerçekten hamile miydim? Şimdi bunu hiçbir zaman öğrenemeyecektim. Alexander, bunun kendisi için bir önemi olmadığını açıklamıştı. Ve ben ona inanıyordum. O halde ben bu dosyaya neden başvurmuştum ki?

Derin bir nefes aldım, telefonu sıkıca kulağıma bastırarak numarayı tekrar çevirdim.

"Oxfordshire Kliniği."

"Alo, az evvel aramıştım ve bir şey daha aklıma geldi. Peki, sisteminizde Clara Bishop adında birisi var mı?"

Kadın bir an sustu. "Hayır. Üzgünüm. Doğru hastaneyi aradığınızdan emin misiniz?"

"Kesinlikle!" Sarsılmış bir halde telefonu kapattım. Bir parçam yanlış hastaneyi aramış olduğumu diledi, çünkü alternatif bu şekilde çok daha kötüydü. Gerçek bir felaket.

Haftalardır yaklaşan düğün yüzünden bütün değişikliklerin karşısında kimliğimi kaybetmekten korkmuştum. Bir başkasının bunu çalabileceği fikri hiç aklıma gelmemişti.

"Tatlım?"

Korkmuş halde, bir hışımla döndüm ve kapı eşiğinde Alexander'ı gördüm. "Her şey yolunda mı?"

Cevap vermek yerine onun yanına gittim. Daha başka bir soru sormadan Alexander beni kollarının arasına aldı. Ona

yalan söylememi gerektiren hiçbir şey yoktu. O da bana yalan konuşmuyordu.

Ama muhtemelen ben bunu sadece kendime yapıyordum.



6

Çok sayıda diplomatlar ve uzaktan akrabalar Clarence House'da buluşmuşlardı. Bu kalabalığın içinde birkaç dost yüzlü insanların birbirlerini bulmaları, doğru insanları bir araya getirmeleri, yalnızca Clara'nın davetiye listesi ve Edward'ın iyi duyusu sayesinde olmuştu. Aynı zamanda partiye eğlenceli bir dokunuş vermeyi de başarmıştı Edward – ailemizde oldukça nadir olan bir şey. Bir saatten fazla bir zamandan beri misafirler damlıyorlardı ve zemin katını resmen işgal etmişlerdi. Ancak atmosfer her ne kadar güzel olsa da, Clara dan şimdiye kadar üçüncü kez ayrılmak zorunda bırakılmam, kabullenilecek gibi değildi.

Kısa bir baş sallamadan sonra, Rus diplomatla sohbeti es geçerek, Clara ile göz temasına geçmeye çalıştım. Clara, Belle ile birlikte bir köşede duruyordu – ailesinden kaçmak için umutsuz bir çaba. Ona bakarken nefesim kesildi ve kendime şunu sordum acaba birisi ona bu gece güzel gelin rolüne bürünmesini mi söylemişti. Öyleyse, bu kişiye sadece teşekkür

edebilirim: Clara'nın koyu saçları yumuşak dalgalar halinde omzuna düşüyordu ve açık teninde keskin bir kontrast oluşturunuyordu. Ancak gerçekte aletimi istem dışı harekete geçiren elbisesiydi: Fildişi renkli dantel masumiyet ve duygusallık karışımı, baştan çıkarıcı bir şekilde onun şahane kıvrımlarını sarmaktaydı. Clara'nın arkasına geçtim, elimi sırtına koydum ve bedeninin sıcaklığını elbisenin ince kumaşından doğru nasıl dışına çıktığını hissettim.

Kendimi kontrol etmek oldukça zor geldi bana, ama burası ne doğru zaman ne de doğru yerdi. Aletimi buna ikna etmek ise neredeyse imkânsızdı.

"Burada nişanımızı kutladığımızı düşündüm." dedim sessizce. "Ama müstakbel eşimi sürekli gözden kaybediyorum."

Belle sırtıarak başını salladı. "Acaba sizi yalnız mı bırakmalıyım? Bu sarayın elli tane odası var, ama kendinize lütfen kilitlenen bir oda seçin."

"Böyle uygunsuz şeyleri düşünmeyi kes." Clara en iyi arkadaşının koluna şakadan bir şaplak indirdi.

"Uygunsuz düşünce demişken..." dedi Belle. "Ben de Philip'i aramaya başlamalıyım. Belki odalardan birini de biz kullanırız."

Clara inleyerek kendisini omzuma yasladı. Ona sarıldım ve samimiyetin kısa anın tadını çıkarttım. "Bunun gibi olaylarda, Belle kadar duyumsamaz ve rahat olmayı dilerdim." dedi Clara.

Düşünceli bir halde gözlerimi kıstım ve ısıldayan yüz ifadesi ile Belle'nin nasıl kalabalığın arasından ilerlediğini izledim. Clara'nın en iyi arkadaşı çok güzel ve muhteşem olabildi, sevdiğim kadınlarla kıyaslayınca, onunla yarışamazdı. "Gergin olmanı büyüleyici buluyorum."

“Öyle mi?” Clara, günahkâr bedenini benim bedenime bastırđı – aletimin zonklamasına bir son vermek için, bu çok da yardımsever bir jest sayılmazdı.

“Bu bana, kendini toparlamak için kaçırmamı sağlayan mükemmel bir bahane.” diye fısıldadım. Clara ürperdi. Elini tuttum ve onunla koridordan aşığı doğru indik. Onunla yalnız olmalıydım. Şimdi hemen. Ancak tam o anda omzumda güçlü bir el hissettim. Arkamı döndüğümde gerçekten çok iyi tanıdığım bir yüze baktım.

“Brex!” Adamı kendime çektim, bu arada Clara hâlâ yanımda duruyordu ve umutla bizi izliyordu. Kendimi geri çektim. “Clara, sana Brexton Miles’i tanıtabilir miyim, bu adam, benim ve sefil kığımın sağ salim eve dönmesini borçlu olduğum adam.”

“O halde bu benim için bir zevktir.” diye karşılık verdi Clara ve Brexton’a elini uzattı, Brexton eli aldı ve dudaklarına götürdü.

“Onun bir sahibi var.” diye hatırlattım Brexton’a, el öpmesine bir son vermesi için ve onu kenara ittim.

Clara’nın yüzü kızardı ve koluma girdi, bu arada eski arkadaşım Clara’nın gözünden bakmaya çalıştım: askerî kısa kesilmiş saçlar, güçlü omuzlar, geniş bir sırtıma ve mükemmel ütölenmiş bir üniforma. Parmaklarımı Clara’nın parmaklarının üzerine koydum, bu arada gülümsemem biraz gergin bir hal almıştı.

“Canını sıkmaya gerek yok, evlat!” diye şaka yaptı Brexton ve şapkasını kolunun altına sıkıştırdı. “Ben hiçbir zaman arkadaşımın kızını ayartmam. Bunun yerine sadece beklerim ta ki sen bu işi batırana ve benim saatim çalana dek. Bu şekilde hiç kimse zarar görmez.”

Sırtmak zorunda kaldım. Benim bunun gerçekten de içine edeceğimden, muhtemelen Brexton'un bundan hiç haberi yoktu. Ancak bu Brexton'un veya başka birisinin Clara'nın yakınlarına gelmelerine izin vereceğim anlamına da gelmiyordu, o zaman geldiğinde hâlâ aktüel olurum ya da olmam.

"Evlat?" diye tekrarladı Clara gülerek ve merakla bana baktı.

"Boktan bir herif ona bu lakabı takmıştı." diye açıklamada bulundu Brexton masum bir yüz ifadesi ve yeşil gözlerinin içinde sinsi bir sırıtma ile.

"Boktan bir herif, öyle mi?" diye tekrarladım sivri bir şekilde. "Herif ilk kez antrenmana geliyor, bana bakıyor ve dolu boğazla bağırıyor: Evlada bakacak olan şanssız kişi kim?"

"İsim de tesadüf eseri uymuştu." dedi Brex omuzlarını silkerek. "Ve şu anda önünüzde duran o boktan adamın, sözünü ettiğimiz o şanssız kişi."

Clara dudağını ısırды, sanki her an püskürecekmiş gibi. "Demek ki ikiniz birlikte hizmet verdiniz."

"Bilmiyorum, buna gerçekten böyle denilebilir mi?" diye karşılık verdi Brex sahte bir ciddiyetle.

Clara ile Afganistan hakkında çok nadir konuşurdum. Diğer birçok yoldaşların aksine, ben cepheden görülmesi mümkün olmayan sıkıntılarla dönmüştüm. Genel olarak savaşın sıkça anlatılan iblisleri bana işkence çekirtmiyorlardı – çünkü onları dikkatle mühürleyip uzağa kaldırmış olduğum için, sadece bu yüzden.

“Bağışlayın beni lütfen.” Brex’in bakışı omuzumun arkasında bir şeye sabitlenmişti. “Ama sanıyorum ki şu an ruh eşimi keşfettim.”

“Ruh eşi?” diye tekrarladı Clara.

“En azından bu gecelik.” Brex Clara’ya göz kırptı, bunun üzerine Clara’nın yüzü yeniden kızardı.

“Yine hangi zavallı kızı...” diye başladım, ama anında kendi sözümü kestim, Brex’in dayanılmaz arzusunun objesini gördüğümde.

İşte problem buydu, insan şayet geçmişin ruhlarını dola-ba kilitlediğinde – onlar kapıları açma yeteneğine sahiptiler.

“Georgia Kincaid.” dedi Clara. Bu isim, unutmuş olduğumu dilediğim bir yüze aitti.

Clara’nın onun ismini telaffuz etmesini duymak dahi, bana son derece koydu.

“Demek onu tanıyorsun.” Brex Clara’nın yanına geldi ve diğer kolunu aldı. “Hadi, beni ona tanıtmak zorundasın.”

“Ben onu Alexander’ın tanıdığı kadar iyi tanımıyorum.”

Lanet olsun, Clara onun ismini nerden biliyordu?

“Şimdi lütfen kaç kez kışını kurtardığımı hatırla ve benim için bunu ayarla.” Brex, Georgia’nın bulunduğu istikamete doğru başını salladı.

Ben daha bir bahane düşünmeden, Clara döndü ve Georgia’ya doğru yürüdü.

Georgia’nın üzerinde vücudunu sımsıkı saran siyah bir elbise vardı, ilişkimizi oldukça bu noktaya getiren bir elbise. Siyah oluşu. Vücudunu sımsıkı sarması gerçeği değil. Patronunun emriyle buraya geldiğinden emindim, en kısa zamanda Hammond’la konuşmam gerekirdi.

“İşte mutlu çift!” Georgia kadehini kaldırdı ve gülümseyerek şerefe demek istedi, sanki hepimiz birlikte en sıkı arkadaşlarımız gibi.

“Sizi yeniden gördüğüme sevindim.” dedi Clara kibar bir şekilde, ama kısa.

“Siz ikiniz, birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum.” dedim si-tem dolu, bununla birlikte aslında kızgınlığım kime yönelik olduğunu çok iyi biliyordum – Georgia’ya karşı, çünkü burada ortaya çıkmıştı ya da Clara’ya karşı mı, karşılaşma hakkında bana hiçbir şey anlatmamıştı.

“Clara mutlaka sürprizi mahvetmek istememiştir ve ben de şimdi tam olarak bunu yaptım.” diye karşılık verdi Georgia pişmanlığın zerresi dahi olmadan.

Clara dar omuzlarını silkti. O anda onu tutmak ve sallamak isterdim. “Ancak bu bir sır değil ki. Alexander evelenceğimizi biliyor. Sonuç olarak, ona bir yüzük almam da çok şaşırtıcı değil.”

Clara’nın rahatlığına rağmen, Georgia’ya baktığında kas- katı kesildiği gözümünden kaçmamıştı. Elini dudaklarıma götürdüm ve üzerine bir buse kondurdum. Georgia ile nerede ve nasıl tanıştığı şu anda tamamen önemsizdi – ancak Georgia’nın ortaya çıkması, Clara’yı bu denli huzursuz etmesi önemliydi. Görünüşe bakılacak olursa, Georgia ile aramızda bir şeylerin geçmiş olduğunu biliyordu, ancak onunla ilişki- mizin gerçek doğasını bildiğini hayal edemiyordum.

Ama muhtemelen bunun hakkında pek yakında bir ko- nuşma yapacağımız belliydi.

“Buna karşılık ben yakında evlenmiyorum.” diye açıklama- da bulundu Brex ve Georgia’ya elini uzattı.

Brex'in kaygısızlığı üçümüzün arasındaki hassas durumu daha da belirgin bir hale getirdi.

"Bize biraz müsaade eder miydiniz?" diye ricada bulundum. "Sanırım Edward Clara'ya bir şey sormak istiyordu..."

Brex'in ve Georgia'nın, beni dinlemek yerine birbirleriyle flört etmekte fazlasıyla meşgul olduklarını gördüğümde duraksadım, Clara'nın elinden tuttum ve onu bir sonraki en yakın özel odaya çektim, bir nevi çalışma odası ama görünüşe göre şu anda ailemin hiçbir üyesi odayı kullanmamaktaydı. Kalın perdeler çekilmişti, perde aralığından sadece ince bir ışık içeriye girmektedir.

Kapıyı kilitledim, tıpkı Belle'nin az önce önermiş olduğu gibi.

"Georgia ile ne zaman tanıştın?" diye sordum.

"Birkaç hafta önce." Clara'nın alt dudağının titrediğini gördüm. "Kim o?"

"Benim ex-lerden biri." Onun duymak istediği cevap buydu ve esasen gerçeğe tekabül ediyordu.

"O da bunu biliyor mu?" Clara'nın yanağında tek bir gözyaşı parlıyordu.

Kızgınlığım anında uçup gitmişti, onu kollarımın arasına aldım. "Tatlım, o benim geçmişimin bir parçası. Onu bu şekilde tanımak zorunda kaldığın için, üzgünüm."

"O gerçek bir güzellik." dedi Clara sessizce.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Bunu çok iyi biliyorsun." Clara gözyaşını sildi ve yüzünü çevirdi.

Bu doğru olabilirdi, ancak Georgia'nın dış görünüşü benim için asla önemli olmamıştı. "Eğer hâlâ anlamadıysan: Ben senin için çıldırıyorum. Sen olduğun sürece, bütün ka-

dınlar çırılçıplak dolaşılar da muhtemelen bunun farkında olmam bile.”

“Gülünç davrandığının farkındayım.” diyerek burnunu çekti Clara.

“İkimizin de kendine ait geçmişi var. Bu normaldir. Sadece o problem değil. Gerçekte sadece her şey boyumu aşıyor. O kadar çok şey öğrenmem gerekiyor ki – kimin önünde reverans yapmam gerektiği, kime hangi unvanla hitap etmem gerektiği. Bunu bir türlü başaramıyorum ve bu yüzden düşündüm ki...”

Clara duraksadı.

Onu göğsüme daha da sıkı bastırdım. “Evet?”

“Sürekli korkunç bir eş olarak yer alacağımı düşünüyorum. Ben bütün bunlar için yaratılmamışım, X.” diye fısıldadı Clara. “Yanlış kişinin karşısında reverans yaparsam, ne olur ya da yanlış hitap edersem? Şimdi bir bloğun olduğunu, o blok da herkes benim saray protokolüne karşı ihlallerimi toplayarak bana karşı kullandıklarını, biliyor muydun?”

“Bunların hepsi hiç mi hiç umurumda değil. Bana kalsa şimdi oraya gidip oradaki bütün herkese kokan parmağını (orta parmağını) gösterebilirsin. Sen onların üzerinde etki yaratmak için yorulmayacaksın, aksine tam tersi – onların senin üzerinde etki yaratmak için yorulmalılar ve senin önünde eğilmeliler.”

“Eğilmek mi?” Clara sessizce güldü ve kravatımı çekiştirdi ki gözyaşları hâlâ yüzünden süzülmekteydi.

“Clara Bishop.” ellerimi Clara’nın beline koydum, “Sen gelecekteki kraliçesin. Herkes ayaklarına kapanmak zorunda.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Clara kaşını kaldırdı. “Bence onların hepsi senin ayaklarına kapanmak zorundalar.”

“Ama benim yerim senin ayaklarının dibi, yoksa bunu unuttun mu yine?”

Clara elini kravatımın üzerine koydu ve ben onun göğsünün nasıl kalkıp indiğini hissettim. “Tersi olduğunu düşündüm, X.”

“Bazen.” Clara’nın eteğini yukarıya kaldırdım ve gözlerimi zevkle altından görünen çoraplarının üzerinde dolaştırdım. “Bazı zamanlarda senin dizlerinin üzerinde olmanı istiyorum, tatlım. Fakat sana ve bedenine taptığım için, gerçekte ayaklarına kapanan kişi benim.”

Clara’yı bırakmadan bir adım geriye attım, mükemmel bacaklarını saran incecik jartiyeri ve ipek çoraplara hayranlıkla bakmak için. Avucumun içini baldırına bastırdım. Clara, bana erişim sağlamak için, tereddüt etmeden bacaklarını ayırdı. Aletim neredeyse pantolonumun kumaşını yırtacak gibi gerdi, ancak şu anda konu ben değildim.

Dizlerimin üzerine çöktüm, tek bir parmağımı çorabının saten kopçasının içine ittim ve onu çözdüm. Geri kalan kopçaları da çözüp dikkatli bir şekilde çorapları aşağı yuvarladığımda, Clara’nın kesik kesik soluduğunu duydum.

“Bütün bunlar gerçekten güzel, tatlım.” diye homurdandım boğuk bir sesle, narin danteli çekiştirirken, “Ancak oldukça gereksiz. Çıkar şunu.”

Clara itaat etti ve ben de dantel külodunu cebime koydum.

“Bunu senin için saklayacağım.” dedim. “Küçük amının her daim benim için hazır olması daha iyi.”

Parmağım ile yavaşça yukarıdan aşağı Clara'nın yarığını üzerinden geçtim, Clara bunun üzerine zevkle ürperdi. Onun istekliliği benim için saf uyuşturucuydu – Clara hızla damarlarımdan geçti, ta ki ona karşı olan şehvetim beni resmen sarhoş edene kadar. Onun kokusuna. Onun yumuşaklığına. Geçen her saniye, Clara daha da ıslanıyordu, yumuşak etini okşadığımda, bir saniye daha dayanamayacağımı düşündüm.

"Evet, lütfen." diye inledi Clara, kendi şehvetinin içinde yarı kaybolmuş bir halde.

"Kraliçem çok yaşa." diye fısıldadım ve onun göbek çukurundan, bacaklarının iç kısmına kadar öpücüklerden bir yol çizerek aşağı doğru çalıştım. Clara'nın kokusunu derin derin içime çektim. Tek düşüncem ayakta dik duramayacak kadar onu ağızımla becermekti.

Elimle bacaklarını daha da geniş ayırdım, öyle ki onun değerli pembe incisi ortaya çıktı. Ben onu her şeyden çok seviyor ve arzuluyordum. Açgözlü bir şekilde dudaklımı pembe incisinin etrafına kapattım ve emmeye başladım, dilimle ritmik bir şekilde etrafında daireler çizdim. Clara'nın sessizce inlemesi, damarlarımda içindeki testosteron selini kovaladı. Clara, davetkâr bir şekilde kalçasıyla daireler çizdi ve ben de kalçasını kucakladım, onu cesaretlendirmek, kendisini bana doğru daha da kıvrılarak kubbe şeklini alması için.

Onu içmek istedim, yiyip bitirmek, onun kendi şehvetinin içinde tamamen kaybolmasını sağlamak.

"Hadi, becer beni." diye fısıldadım, dudaklarımı onun üzerinden çekmeden, fakat o beni böyle de anladı.

"Aman Tanrım, eveet!" Kendisini bana doğru uzattı, sürekli daha hızlı, sürekli daha vahşi, ta ki bedeninden şiddetli

bir seğirme geçene kadar ve ben kesintisiz bir halde dilimin hızlı bir şekilde onun içine girmesini sürdürürken. Clara ellerini saçımın içine gömdü ve bacakları kapanırken, güçlü bir şekilde saçlarımı çekiştirdi, ancak benim onunla işim henüz bitmemişti. Şimdi çok yavaşça dilimi aminin üzerinde kaydardım, onun tadının zevkini çıkarttım ve dudaklarımdaki onun şehvetinin artçılarını.

“Kes.” diye yalvardı. “Lütfen.”

Temkinli bir şekilde yumuşak, ıslak etine bir buse konurdum ve bacaklarını bir kez daha aralaması için onu zorladım, ardından Clara bana bakana kadar bekledim – bakışlarımız karşılaştığında, odanın yarı karanlığında bile onun ısınmış yanaklarındaki sessiz kızarıklığı görebildim.

“Bu andan, bu günden itibaren bunu her zaman hatırlayacaksın.” dedim heyecanla kanıtlanmış bir sesle “Beni önünde diz çöktürenin sen olduğunu.” Sen beni lanet olası dizlerimin üzerine çöktürdün, Clara.”

Yüzümü onun karnına gömdüm ve onu sıkıca tuttum, ta ki sarsılması tamamen dinene kadar.

“Ayakta durabiliyor musun?” diye sordum ardından.

“Oldukça ukalasın, X.” dedi Clara, fakat ellerini saçlarımdan çektiğinde, anında çalışma masasına tutunmak zorunda kaldı.

Sırıtarak ayağa kalktım. “Bekle burada.”

Bitişikteki banyoya gittim ve yumuşak bir havluyla geri döndüm.

“Yoksa ıslak bir külotla dolaşmamı istemiyor musun?” diye sordu Clara, onu nazikçe kuruladığımda yaramaz bir sırıtmayla.

"Ciddi olarak bugün bu şeyi bir kez daha giyeceğine mi inanıyorsun, tatlım?" Ceketimin cebindeki şişkinliğin üzerine hafifçe vurdum. "Aslında burada kalırdım, ta ki senin her damlanı kurulayana kadar, ancak sürekli sadece ıslanmak gibi tuhaf bir alışkanlığın var senin."

"Söylediğine bak?" Clara kravatımdan yakaladı, beni daha yakınına çekti ve burnunu buruşturdu. "Kokuyorsun..."

"Çok güzel, değil mi?" Clara'ya göz kırptım.

"Fakat insanlar." Clara başını salladı. "Onların her biri bilecek ki senin..."

"Yeryüzündeki en şanslı adam olduğumu." diye tamamladım cümleyi Clara'nın yerine.

"X!"

"Tamamen tesadüfen, senin gibi kokmayı seviyorum ve tamamen tesadüfen herkesin seni az önce almış olduğumu bilmesi hoşuma gidiyor. Onların hepsi, ellerimi üzerinden alamadığımı bilsinler. Dışarıdaki her adam kıskançlıktan deliye dönsün." Clara'nın çenesini kaldırdım ve gözlerimin içine bakması için onu zorladım. "Onların hepsi senin bana ait olduğunu bilsinler."

"Onların ne bildikleri önemli değil." diye fısıldadı Clara. "Önemli olan sadece, senin bunu bilmen."

Clara'yı kollarımın arasına aldım ve alnına bir buse konurdum. "Bunu biliyorum, tatlım."

Ve Tanrı yardımcım olsun, ben de sadece ona aittim.

Kıyafetimi düzelttikten sonra, partiye geri döndük, ancak giderken birbirimizi öpmek için birkaç kez durduk.

Edward, koyu mavi takım elbisesinin içinde kesinlikle çarpıcı görünen, bize tavsiyede bulundu. "Siz ikiniz şayet dur-

madan tavşanlar gibi davranacaksanız, televizyonda kendinize ait bir doğa programınız olmalı.”

“Fırsatım olduğunda BBC’ye önereceğim.” dedi Clara kuru bir şekilde.

“Tori ve Bennett sizi aradılar.” diye devam etti Edward.

“Yoksa nişanlımı benden çalacak mısın?” diye sordum, Edward Clara’yı şakayla karışık bir parça koridordan aşağı iteklerken.

“Onu sadece senin doyumsuz iştahından korumaya çalışıyorum.” Edward, Clara’yı kendisiyle sürüklemeye devam etti.

Clara bana özür dileyici bir bakış attı. Clara karım olduktan sonra, benim küçük kardeşim onu bu kadar kolay kandırarak yanımdan alamayacaktı. Bu düşünce aletimi kontrol altına almam için pek de yardımcı olmadı. Buna rağmen kendimi haftalardır böylesine kaygısız hissetmemiştim. Son aylarda Clara ve ben büyük ölçüde inzivaya çekilmiştik ve sadece kendimizle ilgilenmiştik. Ne yazık ki gelecekte, hazır olmamızı gerektiren bu gibi durumlar daha sık olacaktı. Ancak Clara bütün bunlardan korksa da, endişe etmesi için bir sebep yoktu. O düpedüz herkesi küçük parmağına doluyordu. Edward onu bir kız kardeş gibi seviyordu. Sadece onun diğer her şeyi de yoluna koyacağına dair, sıkıca inanmam gerekiyordu.

Yanımdan geçen bir garsonun tepsisinden bir şampanya kadehi aldım ve ona başımı salladım, sonra küçük bir yudum aldım, ardından bunu çok büyük bir yudum takip etti, bu arada da yavaş yavaş onu daha önce görmüş olduğum kafama dank etmişti. Bir hışımla döndüm ve arkamdaki

adamla arpıştık. Mırıldanmış bir zrle kalabalığın arasından geçtim ve garsonu aramaya başladım.

Sırtı bana dönük duruyordu. Omuzlarından tuttum ve bir hışımla onu aniden döndürdüm, öyle ki tepsisi takırdayarak yere düştü.

“Hey dostum, dikkatli ol!” diye tersledi üstelik o esnada yüzünde çoktan dehşet ifadesi yayılmıştı, çünkü beni tanı-mıştı. “Oh, çok özür dilerim, ekselansları. Benim hatam.”

“Ben zr dilerim.” diye mırıldandım ve kendimi bir aptal gibi hissettim. Eğildim ve kalıntıları yerden toplamak için ona yardım ettim. “Siz daha az önce şampanya servisi etmediniz mi?”

“Hayır, benim tepsimde bunlar vardı.” diye cevap verdi garson.

Doğrudum ve gözlerimi kalabalığın içinde gezdirdim, ama tabii ki geç kalınmıştı.

Daniel bir kez daha ellerimden kayıp gitmişti.



7

Gözlerimi davetlilerin üzerinde gezdirdim ve baş gösteren paniğe karşı savaştım. Bütün bedenim alarm seviyesindeydi, her zerresi gerilmişti. Clara'yı bulmam gerekiyordu. Mutlaka. Onu nihayet gördüğümde, derin nefes aldım ve Norris'e bir SMS gönderdim.

Buna rağmen onu gözümünden ayırmadım. Saniyeler sonsuzluğa kadar uzuyordu, bu da benim koruyucu içgüdümü güçlendirdi. Norris'in haberini beklemek zorunda kaldıkça, onu kendim aramaya çıkma isteğim büyüyordu. Fakat o zaman da Clara'yı yalnız bırakmak zorunda kalırdım ve bunu kesinlikle yapmamalıydım.

Tam o anda Norris belirdi. Elimi kaldırdım.

"Her yer emniyet altına alındı." diye fısıldadı, bunu söylerken dudakları neredeyse hiç kımlıdamadı bile. Norris, gizliliğin ilk emir olduğunun bilincindeydi. Şayet basın öğrenirse, Clara'nın eski sevgilisi tarafında takip edildiğini, akbabalar gibi bunun üzerine atılırlardı. Ve medyanın ilgisi

Daniel'i gizlendiği yerin daha da derinlerine ya da onu kendi hezeyanının içine sürükleyecekti. Bu psikopatın şimdiye kadar yaptıklarını göz önünde bulundurarak, hangi sonucun daha büyük bir olasılığı olduğunu, doğrusu öğrenmek istemiyordum. "Adamlarımızdan bir tanesini onun için görevlendirdim."

Salonun içinde yeniden Clara'yı bulmaya çalıştım ve korumayı fark ettim, koruma göze çarpmadan onun yakınında durmaktaydı, bu arada Clara eski iş arkadaşları Tori ve Bennett'le sohbet ediyordu. Clara gülüyordu ve ben göğsümdeki baskının bir nebze olsun hafiflediğini hissettim. Elini Tori'nin karnına koyduğunu ve yüz hatlarının nasıl yumuşadığını izledim. Garip bir duygu sardı beni, ancak şimdi bunu açıklamak için doğru zaman değildi.

"Benimle gelin." Şampanya kadehimi bıraktım ve kalabalığın arasından zar zor yürüdüm, ta ki Clara'yı görene kadar. Clara'ya baktığımda hissetmiş olduğum hafifleme, anında ağır bir yük halini aldı – sanırım buna geçmişin yükü deniyor.

Georgia, Brex'in yanında duruyordu ve Brex'in söylediği herhangi bir şey için kıkırdıyordu. Georgia'nın görünüşü gerçekten de nefes kesiciydi. Ancak eski yoldaşımı sonra uyarmam gerekirdi – Brex kadınların dünyasına çok düşkün olabilirdi – ancak Georgia Kincaid, hanımefendi olmaktan bir hayli uzaktı.

Georgia'nın yanına gittim ve dirseğinden tuttum. "Ön sevişmeni istemeyerek bölüyorum, ama seninle konuşmam gerekiyor."

"Bize biraz izin ver." Georgia, Brex'e parıldayan bir gülümseme bağısladı ve beni giriş kısmına takip etti. Konukları

arkamızda bırakır bırakmaz, kendisini benden kurtardı ve Norris'e ve bana korkutucu bir şekilde baktı.

"Sen bir ev sahibi olarak doğmamışsın, Alex." diye tısladı Georgia.

"Bana Alex deme." Georgia'nın gözlerinin içine bakamıyordum, istemiyordum da zaten.

Georgia çok yakınımaya geldi ve beni delercesine baktı.

"Senin için birkaç değişik isimlerim de var, eğer hâlâ istiyorsan."

"Bu şu anki düzenlemelerden dolayı ne yazık ki iptal edilmesi gerekiyor." Mideme kramp girmişti, Georgia'nın dizleri üstüne çökmüş fotoğrafı gözlerimin önünde alevlenince. Bunu hemen bir kenara ittim, ancak hafiften kendimden nefret hissi geriye kaldı. "Sanırım Hammond seni belirli bir sebepten dolayı buraya gönderdi."

"En azından mücevher getirmek için burada değil." diye karşılık verdi Georgia ve kollarını göğsünün önüne bağladı.

Bu zeki bir şah hamlesiydi. Hiç kimse bu olağanüstü kadının kim olduğunu tahmin edemezdi, ancak bu onu burada isteyebileceğim anlamına da gelmiyordu.

"O halde seni görevlendirdi." diye mırıldandım ve ense mi ovuşturdum. "Bunu beklemezdim."

"O ne de olsa duygusal biri." diye karşılık verdi cansız bir ses tonuyla.

"Buradaki küçük randevumuzun somut bir nedeni var mı? Barışmak için itirazımın olduğundan değil..."

"Onu gördüm. Adamlarım onu aramaya başladılar, ama onun nasıl içeriye girmiş olduğunu öğrenmeni istiyorum. Ve senin onu arayıp bulmanı istiyorum."

Georgia omuzlarıyla silkindi, ona şu anda bana tuvaletin yolunu göstermesini söylemişim gibi baktı. "Peki, onu bulduğumda, onunla ne yapmalıyım?"

"Bunu sana ve senin takdirine bırakıyorum." Detayları öğrenmek istemiyordum ve bu sadece suç ortaklığına dâhil olmamak için değil.

"Çok iyi. Bildiğin üzere." diye devam etti Georgia ve parmaklarıyla gömleğimin düğme iliklerinin üzerinden geçti, "Ben oldukça gizli olabiliyorum."

Georgia'yı bileğinden yakaladım ve elini uzaklaştırdım.

"O halde öyle de davran, lütfen."

"Baban çok sevinirdi, onun seni bu denli kandırdığını bilse eğer." Georgia nefretini saklamaya dahi tenezzül etmedi. "Peki, Clara'nın haberi var mı bundan?"

Bu Georgia'yı ilgilendirmezdi. Artık ilgilendirmezdi. Buna rağmen sorusunu cevapladım. "Haberi var."

"Onun içinde de gizli olduğunu, hiç tahmin etmezdim."

Georgia gözle görülür şekilde etkilenerek gülümsedi. "Diğer yandan insan dışardan bakınca bunu asla söyleyemez, doğru değil mi? Belki de daha sonra onunla sohbet etmeliyim, kadın kadına, alt alta."

"Clara benim altım değil. Bu ona göre bir şey değil. Bana göre de." Georgia bir adım öne attı ve sesini alçalttı ki Norris onun söylediklerini duymasın diye.

"Fakat bacağımın üzerindeki yara izi aksini söylüyor." Georgia bir adım geriye attı. "Aynen. Gençtik ve tutkulu."

Bir zamanki ilişkimizi tarif edeceğim kelime bu değildi, ama eski hikâyeleri ısıtma taraftarı değildim.

"Yani, şimdi gerçekten gitmek zorundayım ama çıldırmış bir pisliği yakalamak zorundayım." Georgia bana göz kırptı.

“İşim bittiğinde bana Brexton’un numarasını vermek zorundasın.”

Şeytan görsün yüzünü. Georgia yeniden halkın arasına karıştığında, inceden sııttım.

Yanımda duran Norris hafiften öksürdü. “Bayan Kincaid.” dedi sadece ve kadının ismini anlamlı bir şekilde aksettirdi.

“Hammond’un böyle bir numara yapacağını, buna dayanamayacağını bilmem gerekiyordu.” dedim öğrenerek.

Norris cevap vermedi. Benim Hammond’un hizmetlerini talep etmem konusunda, anlaşılır şekilde ne düşündüğünü ifade etmişti. Jack Hammond dünyada borçlu kalmak istediğim en son kişiydi, fakat başka seçeneğim yoktu. Daniel beş aydan beri sürekli adamlarımın ellerinden kaçmayı başardıktan sonra.

Norris kızgın bir yüz ifadesiyle bana yönelmeden önce, elini kulağının içindeki düğmeye koyarak dinledi.

“Her yeri taradık. Ondan hiçbir iz yok.”

Keskin bir şekilde içimi çektim. Daniel bir kez daha elimizden kurtulmuştu ve bu kez en iyi korunan, yılın özel olaylarından birinde.

“Catering şirketiyle konuşun.” diye talimat verdim Norris’e, “Ve Daniel’in geçici personel listesinde olup olmadığını öğrenin.”

Norris başını salladı. “Durumu kontrol altına alacağız.” dedi Norris.

“Gerçekten mi?” diye sordum hayal kırıklığına uğrayarak. “Düğüne kadar Clara’yı arayıp bulmak çok daha basittir. Ona yaklaşması için, Daniel’in eline bir sürü fırsat geçecek. Daha altı uzun hafta var.”

“Peki, sonra?” diye sordu Norris.

“Üzerinden epey bir zaman geçti, kraliyet ailesi bir üyenin ABD’ye bir dost ziyaretinde bulunalı.” Eğer ki tehlikeden kaçmak için Atlantik’i geçmem gerekiyorduyorsa, bunu yapardım da. “Daniel pasaport kontrolünden hayatta geçemez.”

Norris’in sessiz kalmasına rağmen, onun ne düşündüğünü tam olarak biliyordum. Adamlarım tarafından yakalanmaktan kurtulduğu için, Daniel’e arka planda yardım eden birisinin olması gerekiyordu. İşte tam bu sebepten, Hammond’a başvurmaya mecbur kalmıştım.

“Ve o zamana kadar?” diye sordu Norris. “Daniel bize burada olduğunu gösterdi. Bunun bize yönelik bir mesaj olduğunu da, size söylememe gerek yok.”

Norris haklıydı. Bu tehdit göz ardı edilmemeliydi. Daniel bizimle dalga geçiyordu ve biz bir türlü ona yaklaşamıyorduk, bu her ne kadar absürt olsa da.

Onun ne orduyla ne de polisle teması yoktu, sadece Oxford’dan matematik bölümü diplomasını almıştı. Buna rağmen sanatın tüm kurallarına göre bizi zaman zaman atlatıyordu. “İyi.” dedim ve kravatımı düzelttim, “Babamla konuşacağım. Lütfen her şeyi yoluna koyun.”

Bourbon gırtlığının içinde yanıyordu ve son dakikaların dilimin üzerinde bırakmış olduğu ekşi tadını kovmuştu. Kendimi deri bir koltuğa bırakıp etrafıma baktım. Çocukluğumdan bu yana, bir zamanlar babama çalışma odası olarak hizmet eden bu odaya ayak basmamıştım, ancak büyük babamın ölümünden bu yana ve Buckingham Sarayı’na taşındıktan sonra boş duran odaya.

Ben Clarence House’da büyümüştüm. Bu ev pozitif anılarla bağ kurduğum, ailemizin tek yuvasıydı. Bir zamanlar

bu koridorlarda mutluluk esmişti – algımın çevresinde bir vizyon, ancak bu vizyon benim ona erişmemden sürekli kaçıyor gibi görünüyordu.

Ayağa kalktım, yayılan meşe çalışma masasının arkasına geçtim ve çekmeceleri karıştırdım, ta ki aradığımı bulana kadar. Elimde annemin resmi ile koltuğuma geri döndüm ve bardağıma el attım.

Annemin ölümü o kadar uzun bir zaman geride kalmıştı ki ona bakarken sadece hafiften acı hissettim. Ona baktığım zaman, annemin yüz hatlarında kendi yüzümü görüyordum – aynı koyu renk saçlar, açık renk gözler ve o açık ten. Anne me benzetmek konusunda çok şanslıydım. Fakat onda sadece kendimi görmüyordum.

Clara’yı da görüyordum.

Annem ailemizin odak noktası olmuştu. Onun ölümünden beri dengemizi tekrar bulamamıştık. Ben o zamanlar çok küçüktüm, temel güven duygumu tamamen kaybetmek için – o hayatımın sadece bir epizodu olmuştur. Şimdi en nihayet odak noktamı yeniden bulmuştum, Clara benim bir parçamdı ve onu kaybetme hayali, bunu düşünmek bile çok korkunçtu.

“Kendi partinden uzak durmak için, geçerli sebeplerinin olduğunu varsayıyorum.” dedi babam, bar arabasının yanına yürüdü ve kendisine bir içki doldurdu. “Ve misafirlerimi yalnız bırakmak için, bana ricada bulunmak.”

“Bu kadar çok eğlendiğini bilemezdim.” diye karşılık verdim cansız bir ses tonuyla. “Özellikle de, Edward’ın partiyi burada yapmak önerisine ne kadar çok karşı geldiğin düşünülürse.”

“Clarence House, kraliyet ailesinin resmî mülkiyeti.” diye açıklamada bulundu babam. “Ben size sadece protokolle alakalı kuralları hatırlattım. Şayet ev iki oğullarımdan biri tarafından kullanılmış olsaydı, sorun olmazdı.”

Babam için alınmış kişiyi oynamak çok oğlağındı, ama onun beni sadece uyutmaya çalıştığını biliyordum ki daha sonrasında saldırmak için hız alabilirdi.

“Bir sorun teşkil etmemesi için bir neden daha.” İkimiz de bardaklarımıza dokunduk ve bir birimize donuk donuk baktık. Bakışını çeviren ilk babam oldu, sehpanın üzerinde duran fotoğrafı işaret etti. “Onun burada olamaması çok üzücü.” dedim.

“Annen bütün bunları onaylamış olmazdı. O, geleneklere her zaman büyük önem vermiştir.”

“O seni sevmiştii.” diye karşılık verdim sessizce. “Sadece Tanrı bilir, neden diye, ama bu böyleydi. Gelenek onun için çok da önemli değildi. Onun ilgisi sadece aile için geçerli olmuştu.”

“Ne istiyorsun, Alexander?” diye sordu sonunda babam. “Benden bir şey istemek için, kendini aşabilir misin?”

“Bana bir şey vermek için, sen kendini aşabilir misin?” diye karşılık verdim.

Babamın çenesinde bir kas seğırdi. “Senden bekleneni biliyorsun.”

“Senin önünde tozun içinde sürüklenmemi istediğın başka bir konu varmış gibi yapmayalım. Bizim evliliğımız için resmî bir izin vermeye hazır değilsin, bu kesin.”

“Yavaş yavaş konuya yaklaşıyoruz.” Babam içkisini, oturduğu koltuğın kolunun üstüne bıraktı ve biraz gevşedi. “Ha-

yır, bunu gerçekten de yapmayacağım, buna rağmen bu saçmalığa bir son vermek istemiyorsun.”

“Davetiyeler çoktan gönderildi.” dedim. “Clara, altı hafta sonra karım olacak.”

“Altı hafta sonra saçma bir oyun düzenleyeceksin! Taç ne senin sözde evliliğini ne de senin sözde karını kabul edecektir.” Babamın sözleri içimde bir yarayı vuruyordu, ancak acıtmıyordu. Babamın saldırılarına karşı çoktan sağırlaşmışım.

Öksürdüm. “Clara’nın emniyeti açısından oluşan tehditler, ağır bir şekilde arttı. Kendi adamlarım bununla ilgileniyorlar, fakat ek olarak kraliyete ait koruma desteğini istemedim.”

“Benden rica ettiğin iyilik bu mu?” Babamın yüzünde alaycı bir gülümseme yayılırken, burnundan soluyordu. “Kraliyete ait koruma, kraliyet ailesinin korunması için sorumludur. Ancak Clara ailenin bir üyesi değil.”

Yumruğumu sehpanın üzerine indirdim.

“Ama altı hafta sonra aile üyesi olacak.”

“Hayır, oğlum.” Babam ayağa kalktı ve yüzünde karanlık bir ifadeyle bana baktı.

“Olmayacak.”

Gerilmekten çenem ağrıyordu. “Cezalandırmaya ne zaman bir son vereceksin?”

“Bu tamamen sana bağlı. Ama ben seni cezalandırmıyorum ki, Alexander.”

“Öyle bir yapıyorsun ki!” diye bağırdım.

“Beklentilerin cezalandırmakla alakası yok.” diye açıkladı babam. “Bunu ne kadar çabuk anlarsan, senin için o kadar iyi olacak. Belki sen burada baba-anne-evlat oynayabileceğini hayal ediyorsundur ve kamu önünde herhangi oyunla

otoritemi gömmeyi, ama seni temin ederim ki bütün bunlar fikrimi değiştirmeyecek. Senin geleceğin İngiliz tahtı. Sen buraya aitsin. Ve sen bunu anlayana kadar, senin evlenme akdini tasvip edemeyeceğim – monarşinin iyiliği için.”

“Monarşinin canı cehennem!” diye homurdandım.

Babam bana doğru son ürkütücü bir bakışla, arkasını döndü ve odayı terk etti.

Clara için en üst düzeyde bir koruma sağlamak için, artık sadece son bir seçeneğim kalmıştı. Ayağa kalktım ve babamı takip ettim, cesaretin beni terk etmesine izin vermeden.

Salona ayak basmadan önce, yanımdan geçen bir garsonun tepsisinden bir şampanya kadehi aldım ve onu havaya kaldırdım.

“Ara verdiğim için bağışlayın.” diye seslendim.

Sohbetler kesildi ve konuklar bana doğru yöneldiler.

“Clara?” diye seslendim yüksek sesle. Onu görmek zorundaydım ve bütün bunları niçin yaptığımı, bu şekilde gözlerimin önünde bulundurmalıydım.

Odanın arka köşesindeki konuklar kenara çekildiler.

Ardından Clara görüldü. Gülümsemesi çekimserdi, sanki bir şey planladığımı sezer gibiydi, ancak onun ortaya çıkması ihtiyacım olan son güveni sağladı.

“Bir aydan fazla bir zaman sonra, Clara Bishop benim karım olacak. Ben sadece onun neye kalkıştığından bihaber olmasını umut ediyorum.” Salonda bulunanların kahkahaları dinene kadar bekledim. “Ve şayet bunu biliyorsa da, bu çabaya değer olduğu görüşünde olmasını umut ediyorum.” Bu kez kahkahayı görmezden geldim, doğrudan Clara’ya yöneldim. “Güvenin ve sevgin için, teşekkür ederim. İkisini de

hak ettiğimi sana kanıtlamak için çalışacağım. Seçimin ile işini kolaylaştırmadın. “

Gülümsemesinde hafif bir acı vardı. Derin bir nefes aldım. “Geçenlerde bu konu hakkında babamla konuştum, bir evliliğin birlikte getirdiği zorlukları. Babam gözümün önüne şunu getirdi, gerçi bizler geleceği önceden tahmin edemeyiz, ancak karar verebileceğimiz şu ki geleceğimizi kiminle geçirmek istediğimizdir. Şayet Clara ve ben, geleceğin bize getirecek olan değişikliklerin karşısında birlikte durursak, işte o zaman her şeyin üstesinden gelebiliriz.”

Bakışlarım odanın diğer ucunda duran babama kilitlendi. Bu uzaklıktan dahi sinirden çenesinin öğütmesini görüyordum, ağzının içindeki kelimeleri evirip çevirdiğini.

Bekle sen, diye düşündüm. Birazdan gelecek olan, daha da az hoşuna gidecekti babamın.

“Bundan dolayı, sözü geçen sayısız değişikliklerin ilki bir taşınmaktan ibaret olduğunu duyurmaktan mutluluk duyuyorum.” Clara’ya baktım ve gözlerinin nasıl büyüdüğünü gördüm.

Bunun için daha sonra hesap verecektim. Elimi uzattım ve bekledim, Clara yanıma gelene kadar. Clara elimi tedirgin bir halde tuttu, bu arada ben de onun yanağına bir buse kondurdum. “Bana güveniyor musun?”

Narin parmakları benim parmaklarımı sardı.

“Birkaç hafta içinde evimizi buraya taşıyacağız. Sizlerin çoğunuzun bildiği üzere, ben burada büyüdüm ve bundan dolayı, karı koca olarak buranın bizim ilk yuvamız olacağını açıklamak, benim için büyük bir zevk.” Clara’ya yöneldim. “Ve umuyorum ki bu düğün hediyesi nişanlığının hoşuna gider.”

Clara parmak uçlarının üzerine durdu ve beni öptü. Gözlerinin içinde sorunun parıldadığını gördüm, ancak cevap için ısrar etmedi. Şimdi değil. Bunun yerine konuklarımıza yöneldi ve üstün bir rahatlıkla tebrikleri kabul etti. Kalabalık onu yiyip yutmakla tehdit etti, ancak konukların arasından geçerken, bir saniye dahi onun elini bırakmadım.

Bu arada babamın kaybolmuş olması gözümünden kaçmadı. Ben hamlemi yapmıştım, piyonumu – özgürlüğümün surretinde – kurban etmiştim ve bundan dolayı bir parça daha onun erişimine maruz kalmıştım.



8

Giriş kısmında kutular ve kartonlar yığılmışlardı. Canı sıkılmış bir şekilde içimi çektim. Buraya taşındığımızdan bu yana bu kısacık zaman içerisinde bunca ıvr zıvır nasıl birikmişti?

Alexander, Clarence House’a taşınma duyurusuyla beni yerle bir etmişti. Bunun dışında oranın ev olmayıp da bir saray oluşu – benim hayal gücümü önceden olduğu gibi tamamen aşmaktaydı – üstelik kullanmak bir yana dokunmaya bile cesaret edemediğim mobilyalarla donatılmıştı.

Son haftalar provalardan ve diğer randevulardan oluşan bir heyecanla geçmişti, buna rağmen tam vaktinde taşımacılar gelmeden önce, neredeyse bütün eşyaları ayırmayı başarmıştım. Alexander da özellikle bunun için sabahtan kendisine izin vermişti. Kraliyet ailesinin resmî konutuna taşınma olayının kaçınılmaz olduğunu anlıyordum, bu yüzden Alexander’ın kararını sorgulamadım. Fakat benim de buna hazır olduğum anlamına da gelmiyordu. Henüz hazırlamış

olduğum kartonun içeriğini not alıyordum. Eşyalarımızın çoğu depolanacaktı – onları götürmek aptallık olurdu. Buna rağmen onlardan ayrılmak bana zor geliyordu.

Alexander'ın kolu belime sarıldı ve kendimi ona bıraktım. Bütün bunları yapmamın nedeni tam olarak buydu.

Nedeni *oydu*.

Ve diğer bütün her şey önemsizdi.

"Hazır olduğumuzu düşünüyorum." dedi Alexander ve başıma bir öpücük kondurdu.

"Hazır mıyız?" diye fısıldadım.

"Yoksa korkuyor musun?" Alexander'ın ses tonu bana gülümsediğini söyledi.

"Yoksa sen hiçbir zaman kaçıp gitmeyi düşünmedin mi? Herhangi bir sahilde küçük bir ev almayı ve birlikte yaşlanmayı?"

Bu tamamen duygusal bir fanteziydi, buna rağmen Alexander'ın nasıl gerildiğini hissettim. Sorumla yaralı bir noktayı isabet etmiştim.

"Neye kalkıştığının farkındayım." diye temin ettim onu. Alexander'ın beni nelerin beklediğini nişan akşamında, şehrin yükseklerinde beni uyarak yapmıştı, ancak bu demek olmuyordu ki zaman zaman hayatımızın gidişatı değişik bir yolda seğirmesini dilemem. Biraz daha kolay.

"Emin misin?" Alexander mavi gözlerinden bana doğru delici bir bakış yöneltti.

"Evet." Bunu baştan beri biliyordum. Ve şimdi de bilmekteydim. Benden hangi cevabı duymak zorunda olduğunu da biliyordum. "Ben mutluyum."

"Seni bütün bunlara maruz bırakmamayı dilerdim." diye devam etti Alexander ve beni anımdan öptü. "Her şeyi bira-

kıp kaçmayı dilerdim, kendimize yüzükler almayı, evlenmeyi ve güzel, sahil kenarında sakin bir yaşam sürdürmek, ama...”

“Meydan okumak nerede kalacaktı?” diye söze karıştım rahat bir şekilde vurgulayarak.

“Öyle bir şüphe var ki içimde, sanki sen sürekli yeniden bana meydan okuyacakmışsın gibi geliyor.” diye karşılık verdi Alexander, aşık olduğum o yamuk sırtması yüzünde belirirken. Kalbim ta boğazıma kadar çarpıyordu. Alınmış gibi yaptım ve Alexander’ın göğsüne hafiften bir şamar indirdim.

“Bir kez daha ve ben o zaman ne yazık ki poponu pataklamak zorunda kalacağım.” diye tehdit etti Alexander ısıltıyan gözlerle.

“Söz mü?” diye sordum nefes nefese.

“Doğrusu...” diye karşılık verdi büyük bir zevkle, “Evin hangi yerlerinde, doğru düzgün açılış yapmadığımızı sürekli düşünmek zorundayım.”

Kıkırdayarak etrafıma bakındım. “Peki, hangi yerlerde?”

Bütün o kartonlardan ve kutulardan oluşan dağların arasında, kesinlikle güzel anıları bağdaştırdığım yerler vardı – çeşitli mobilya parçaları, yer döşemeleri ve duvarlar.

Alexander kalçamdan tuttu ve beni bir karton yığınının üstüne kaldırdı. “Mesela burası.”

“Ama bu sayılmaz...”

Alexander bir öpücükle sözümü kesti. Kollarımı onun boynuna sardım, kendime daha da yaklaştırdım ve parmaklarımı onun koyu siyah saçlarının içine gömdüm, o da bu arada dilini ağzımın içine itti ve ben de onu açgözlülükle karşıladım.

Ondan fazlasını istiyordum. Her şeyi.

Sonunda Alexander geri çekildi, birlikte soluk soluğa nefes almaya çalışırken. Yüzlerimizi ayıran sadece birkaç santimdi.

“Şimdi aklıma bir şey geldi, tatlım.”

“Bu senin zaman harcamak için stratejin mi?” diye sordum. “Aslında sana ne için sitem etmek isteğişimi unutturana kadar beni uzun uzun öpmen?”

Alexander pis pis sırıttı. “Hiçbir fikrim yok. İşe yaradı mı?”

Düşünceli bir şekilde kaşlarımı çatıttım, yalnız cevap vermeden Alexander beni havaya kaldırdı. Dudaklarımız birbirlerini yeniden bulurken, bacaklarımı beline doladım. Onu hissetmek istedim, dilimi onun sixpack’in üzerindeki tepelerine ve ovalarının üzerinden kaydırmak istedim. Aslında mükemmel olan vücudunun üzerindeki yara izlerinin üzerinde.

En çok da kendimi ona sunmak istiyordum.

İşte o anda kanepenin yumuşak döşemesinin üstündeydim bile.

“Oh.” Parmağım ile kanepenin sırt döşemesini okşadım. Alexander gerçekten de daha önce hiç sevişmediğimiz bir yer bulmuştu. “Senin köşelere mahsus bir nevi takip cihazın mı var ki beni oralarda mutlak sevmen gereken?”

“Radarımda var olan tek şey sensin, tatlım.” dedi Alexander ve beni tepeden aşağı inceledi, sanki tadıma en iyi şekilde nasıl bakabilir diye düşünür gibiydi.

“Ve gelelim tüm bu giysilere.”

Alexander öne doğru eğildi ve Jean pantolonumun düğmesini açtı. Reflekse bağlı kalçalarımı havaya kaldırdım ki pantolonu bacaklarımdan sıyrabilsin.

“Amını çıplak görmeyi seviyorum.” Alexander pantolonunu yere bıraktı ve elini bacağıma iç kısmına koydu.

İtaatkâr bir şekilde bacaklarımı ayırdım. Onun karşısında soyunmak, harika tatlı bir duyguydu ve arzumun nasıl yanan bir şehvete dönüştüğünü hissettim. Alexander’ın göz kapakları yarı inikti, pantolonunun içindeki şişkinliğin üzerine dokunduğumda ve aynı zamanda benim parmağımı bacaklarımın arasına nasıl kaydırıldığını izlerken. “Her ne zaman beni bu bakışlarınla aldığında, kendi kendimi becermeyi diliyorum. Senin için.”

“Göster bana.” diye emretti Alexander, bir hışımla gömleğini başının üzerinden sıyrarak çıkarttı ve pantolonunu açtı, bakışını üzerimden çekmeden.

Açgözlülükle ona baktım, içimde hayvansı bir içgüdünün nasıl uyandığını hissettim, parmağımı klitorisimin üzerinde döndürmeyi devam ettikçe. Alexander içimde tanınmayan ham bir şehvaniyeti uyandırmıştı, daha ondan kaçamıyordum. O, beni ele geçiren ateşti, ta ki bedenimin her bir zeresi onun için kendisini yiyip bitirene kadar. Alexander’ın gizlenmemiş gücü benim için çok fazlaydı. Ona bakmaya tahammül edemedim; bunun yerine gözlerimi kapattım ve ürperdim, parmaklarım zonklayan klitorisimi okşamaya devam ederken.

“Bana bak.” diye emretti Alexander.

Başımı salladım, arzumun içinde kendimi kaybettim, buna rağmen ona itaat etmediğim takdirde neler olacağını çok iyi biliyordum. Onu çıldırmanın eşiğine getirmek istedim, şimdiye kadar özenle korumuş olduğu kontrolünü güverteden atarak, üzerimdeki hakkını geçerli kıldırmasını istedim.

“Kalk ve otur.” diye homurdandı Alexander, elini popo-
mun altına itti ve titreyen cinsiyetimin üzerindeki parmak-
larımı vurarak uzaklaştırdı. Talimatını yerine getirmemi
beklemek yerine, kendisi beni yukarıya kaldırdı, ardından
kendisini kanepenin üzerine bıraktı ve penisini yoğurmaya
devam etti. Penisinin ucunda anında ışıldayan bir zevk dam-
lası ortaya çıktı. Spontane bir dürtüden dolayı öne eğildim
ve o damlayı yalayarak oradan yok ettim.

“Ağzın o kadar sıcak ve ıslak ki...” diye inledi Alexander,
dilimi penisinin başının etrafında döndürürken. Tam onu ta-
mamen ağızıma almak isterken, beni durdurdu.

“Onu kesinlikle istediğini biliyorum, fakat beni bu şekilde
tahrik etmemelisin, bana ait olanı önce göstermek ve son-
rasında tekrar geri almak gibi.”

Sızlanarak kalçamı ona doğru uzattım. O kadar yaklaştı-
mıştım ki ama Alexander beni durdurmuştu ve beni tatmin-
siz özlemin tatlı eziyetine bırakmıştı.

“Ayağa kalk.”

Ayağa kalktım, tabanlarımın üzerinde bir ileri bir geriye
sallanıp durdum ve bacaklarımı birbirine sıkıştırdım, bacak-
larımın arasındaki zonklamayı kovmak için. Alexander geri-
ye doğru uzandı ve kendisine masaj yapmaya devam etti, bu
arada ben de ıslak ve onun için hazır bir vaziyette ona doğru
yaklaştım.

“Bunu alabileceğini söyledim mi ben sana?” diye sordu
Alexander ve bakışlarımı arzuladığım nesneye yönlendirdi,
elinden bırakarak ve heybetli aleti ağır bir şekilde karnının
üzerine düşmeden önce. Parmağı ile beni çağırırdı.

“Gel buraya.”

İtaat ettim, bunun üzerine kolunu popomun üzerine attı ve beni kendisine daha da yaklaştırdı. Sendeleyerek öne doğru yürüdüm. Alexander bacaklarımdan tuttu ve beni gerisin geriye kanepeye yönlendirdi, ancak beni doğru pozisyona getiremeden, arkamı döndüm ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, öyle ki popom doğrudan onun yüzünün üzerindeydi. Alexander'ın parmakları kalçalarımaya gömüldü ve ardından dilinin hassas yarımaya nasıl dokunduğunu hissettim. Şehvetin bir dalgası beni içine çektiğinde, gırtlığımdan bir inleme çıktı.

"Kendini inanılmaz iyi hissetmeni sağlayacağım." diye fısıldadı Alexander ve iki parmağını içime soktu, ardından dudaklarını şehvet tomurcuğumun üzerine kapattı. Alexander parmaklarının ritmini hızlandırırken, şehvet tomurcuğum resmen kurtuluş için çığlık atıyordu. "O tatlı amın sadece bana ait."

"Sana." diye inledim, beni bir kez daha doruk noktasının eşiğine sürerken, sadece son anda kendisini geri çekmek için.

Şehvetim sadece ona aitti. Kayıtsız şartsız ona teslim olmuştum, fakat aynı zamanda onu çıldırtmak için, yanıp tutuşuyordum. Öne doğru eğildim, aletini okşadım ve onu sonunda ağzımın içine aldım. Onun erkeksi kokusu burnuma kadar geldi ve tek bir düşüncem vardı... Açgözlülükle dudaklarımı aletin başına kapattım ve ritmik bir şekilde bir yukarı bir aşağı gittim. Aletin ağzımı tamamıyla doldurmasını istiyordum, Alexander vajinamı ağzıyla şımartmaya devam ederken de, dilimin üzerinde boşalmasını. Nazik bir şekilde Alexander'ın hayalarını okşadım, bunun üzerine Alexander dilini daha da sert bir şekilde içime itti.

Ben onu okşamayı sürdürürken, Alexander popomu kendisine, aşağı doğru çekti ve beni yalayıp öptü. Büyüyen tutkusuna rağmen, Alexander'ın her bir hareketi dikkatli bir şekilde yerleştirilmiş ve dozu ayarlanmıştı. Ve onların her biri beni kendimden geçirmeye bir parçacık daha yaklaştırmaktaydı.

Alexander'ın başparmağı yarığımı ıslatması için, yukarıdan aşağı okşuyordu. Saniyeler sonra onun yasaklı girişi nasıl çevrelediğini hissettim. Sıkı halkadan oluşan kaslardan geçerek, kendisini daha derinlere ittiğinde, inledim. Onun merhametine kalmıştım, onun her şeyi kapsayan baskınlığına çaresiz bir halde tabiiydim. İrkildim, kıvrandım, kendimi onun ağzına ve başparmağına aynı derecede ittim. Daha fazlasını istiyordum, daha derin, sürekli daha fazlasını. Alexander kolunu bacağımın üstüne koydu ve beni rahat durmam için zorladı, bu arada diğer eliyle klitorisimin üzerinde çalışıyordu.

Gırtlığımdan zorlukla bir çığlık çıkıverdi, ağzımın içindeki aletinden dolayı yarı boğuk. Alexander da şiddetli bir orgazmla sarsıldığında, bedenimin içinde minik patlamalar meydana geldi. Onun sıcak lavı damağımı ıslattığında, hepsini açgözlü gibi yuttum ve Alexander'ın üzerine yığıldım. Doruk noktası dinene kadar, eli oldukça büyük aletinın üzerine kapanmış bir şekilde duruyordu.

Alexander bacağımın iç kısmına bir öpücük kondurdu ve popomu okşadı, bu da bana kısa bir an için dinleme fırsatı verdi. Ardından dizlerinin üzerine çöktü, bacaklarımı ayırdı ve kamışını hassas yarığıma itti.

"Hayır." diye inledim. "Yapamam daha. Ben..."

“Şııı, tatlım. Durmamı istediğinde ne söylemen gerektiğini biliyorsun.

Brimstone.

Benim güvenli kelimem aklıma geldi. Bu kelimeyi aylardır kullanmamıştım, Alexander’ın bedenime ve cesaretime karşı olan talepleri büyümeye devam etmiş olsa da. Bu arada korkum azalmış olsa da, Alexander her zaman sonlandırmak için, bir olasılığın olduğunu açıkça belirtmişti.

Yalnız ben, bunu hiçbir zaman istemiyordum.

Alexander, bir kez daha “hayır” diye inlememi bekledi, hatta kalçamı ona doğru uzattığımda ve ona cinsiyetimi sunduğumda bile, bu arada da zevkten sırtımdan aşağı ardı ardına ürpertiler inmekteydi. “İşte böyle. Benim için bacaklarını ayır.”

Alexander beni kollarıyla sıkı sıkı sardı ve santim, santim içime girdi, ardından oldukça yavaş bir şekilde hareket etmeye başladı, ileri ve geri, ileri ve geri. Destek arayarak parmaklarımı pazılarına gömdüm, ancak kayıtsız bir şekilde devam etti. Bakışı beni resmen deliyordu, beni başka bir doruk noktasına doğru sürüklerken. Doyuma ulaştığımı hissettim – sadece onun başarabildiği bir tarzda.

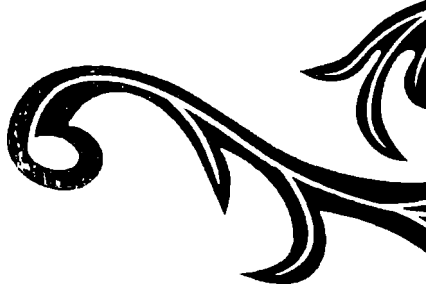
Cinsel organım kasıldı ve orgazm geldiğinde başımı arkaya doğru bıraktım.

“Bana bak.” dedi Alexander. “Gözlerini açık tut. Geldiğin zaman neler hissettiğini görmek istiyorum.”

Bakışlarımız birbirini buldu ve kendimi hislerime bırakma dürtüsüne karşı durdum. Alexander’ın alnında boncuk, boncuk terler parlıyordu ve çene kasları gerilmişti. Alexander tüm irade gücünü toplayarak, kendisine hâkim olmayı başardı. “Aynen böyle, tatlım. Geldiğinde inanılmaz güzel

oluyorsun. İçinde olduğumda, ne hissettiğini göster bana. Beni sevdiğini göster bana.”

Alexander, içime daha derin bir şekilde girdi ve aletinin o hassas noktaya nasıl temas ettiğini hissettim, sadece onun ulaşabildiği nokta. şiddetli bir orgazm beni ele geçirdiğinde, içimden şahane bir haz, sel olup aktı. Alexander’a doğru kemer gibi kabardım, bakışımı onun bakışıyla kavuşturdum, ona çekincesiz varlığımın bütün yönlerini gösterdim.



9

Bistronun girişinde durdum ve gözlerimi masaların üzerinde gezdirdim. İki köşe daha keşfetmiştik, daha önce hiç sevişmediğimiz, bu yüzden de şimdi geç kalmıştım. Aceleyle giyinmişim – sade bir anvelop elbise ve en sevdiğim Lou-boutinlerimi, doğrusu ayakkabılar bu unvanı sadece onların içinde yarım yamalak durabildiğim için almışlardı ki dizlerim hâlâ titremektedirler.

Edward, iç kısma yakın bir masadan bana doğru el salladı. Şef garsona bir gülümsemeyle Edward'ı işaret ettim. Edward'ın masasına doğru yürürken, salonun içinden bir mırıldanma geçti. Çantamın kemerini daha da yukarıya kaldırdım ve orada bulunanları görmezden gelmek için çaba gösterdim.

“Her zaman olduğu gibi sansasyonel bir giriş.” Edward ayağa kalktı ve ben oturana kadar bekledi.

“Sessiz ol.” dedim sessizce. “Son zamanlarda her bir öğle yemeği neden bir şovmuş gibi hissettiriyor?”

“İnsan bir zaman sonra bunu fark etmiyor bile.” diye sakinleştirdi Edward.

Onun haklı olduğunu umuyordum. Fakat bu anın tadını çıkartmaya kararlıyım; sonuç itibariyle çok sevdiğim biriyle sıkça öğle yemeği yemek için fırsatım olmuyordu. *Öncelik tanımak*, dedim kendime.

Siparişimizi verdik ve ardından dikkatleri birbirimize çevirdik. Geçen haftalar o kadar çalkantılı geçmişti ki Edward’a hiç zaman ayıramamıştım.

“Evlilik hazırlıklarının nasıl gittiğini sorabilir miyim?” diye öğrenmek istedi Edward.

“Puf.” Yüzümü buruşturdum.

“O kadar iyi mi? Hiç değilse dünyanın geri kalanı seviyor.”

“Geri sayım başladı.” Medyanın sürekli spekülasyonlarda bulunması yetiyordu, yok elbisem nasıl olacaktı, hangi saç modeline karar verecektim, bunlar sinir bozucuydu ve açıkçası saçlarımla ne yapmak istediğimi de bilmiyordum.

Çünkü esasen beni ilgilendirmiyordu.

“Sadece bir hafta.” dedik ikimiz de bir ağızdan.

Midemin içinde sanki bir kelebek sürüsü havalanmış gibi bir his vardı. Dalgın bir şekilde elimle ovuşturdum, tabii ki orada bulunan herkes bunu gördü ve sinirlerime biraz daha hâkim olmamı diledim.

“Aklıma gelmişken...” Edward cebinden siyah bir mücevher kutusu çıkarttı.

“Ah! Bu David’in yüzüğü mü?” Kutuyu Edward’ın elinden aldım.

Edward homurdandı. “Hayır, o senin.”

“Aman Tanrım!”

“Sen onu tamamen unutmuşsun.”

“Hayır, unutmadım, sadece şu an için uzaklaştırdım.”

“Saçmalık!”

“Kafam öylesine uğulduyor ki sürekli her şeyi unutuyorum. Bazen...” sesimi alçalttım, “Tuvalete gitmeyi bile unuttuyorum. Aslında sıkışıyorum, ama yarı yolda yapmayı unuttuyorum ve bir sonraki randevuya gidiyorum.”

“Bir hafta daha.” dedi Edward bir kez daha sakinleştirerek.

“Şimdi abin için dua edelim ki önceden aklımı yitirmeyeyim diye.” Mücevher kutusunu açtım ve yüzüğe bakarken yeniden nefessiz kaldım.

Yüzük o kadar sadeydi ki aynen hatırımda kaldığı gibi, erkeksi, ama gösterişli değildi. Ve onun anlamını bilmek, ne için olduğunu, beni derinden etkiliyordu. Yüzük bir semboldü – başlangıcı yok, sonu yok. Alexander ve benim gibi. Gözlerim iç kısmındaki yazıya ilişti.

Sonsuza kadar.

İki kelime, çok şey söylüyordu. Bu iki kelimeyle Alexander benden karısı olmamı istemişti. Ve gelecek hafta ona nihai cevabı verecektim. Yeminimi.

Gözlerime dolan yaşlara karşı durmalıydım. Yüzüğü dikkatlice kadife yastığa geri geçirdim.

Edward cebinden titiz bir şekilde katlanılmış bir mendil çıkarmıştı, şimdi onu bana uzatıyordu ki gözyaşlarımı sileyim diye.

“Bunu görüyor musun? Ben gelecek Cuma günü kesin gözyaşlarına boğulacağım. Bu aralar her şey beni ağlatıyor.” dedim ve Edward gülmeye başlayınca ona parmağımı göstererek tehdit ettim.

“Hayır, gerçekten. Ne yaparsan yap, önemli değil, gözyaşlarına boğuluyorum. Sakın bardağını devirme, yoksa bende bütün ipler kopar.” Kendi kendime ironi yapmak biraz rahatlatmış ve çok geçmeden onun kahrkahasına katıldım. “Hadi, biraz kafamı dağıt, lütfen.”

“Memnuniyetle, ekselansları.”

“Ben ekselansları değilim. Beni başka düşüncelere salmak için, bu iyi bir metod değil.”

“Nasıl isterseniz.” dedi Edward iğneleyici bir şekilde.

İnleyerek kendimi sandalyenin üzerinde geriye bıraktım. “Peki, David’in yüzüğü nerede?”

Edward rahatsız bir şekilde sandalyenin üzerinde sallanıp durdu ve gözlerini müşterilerin üzerinde gezdirdi. Bu sadece iki şey anlamına gelebilirdi: Korkunun akut bir durumu ya da kötü haberler. Buluşmayı öneren kişinin Edward’ın olduğu aklıma gelince, kendimi son derece kötü hissettim. Diğer yandan Edward bugüne kadar hiç gözyaşı dökmemişti.

“Sen fikrini mi değiştirdin?” diye sordum. Şayet David hayır demişse, bununla birlikte ona fikrini değiştirme olasılığı verirdim.

“Tam olarak değil,” Edward derin bir nefes aldı ve duyulur bir şekilde çıkmasını sağladı, tanıdık bir suret masanın yanında görülünce.

“David!”

“Merhaba, canım.” dedi Edward, bu arada onun daha iyi olan yarısı, onun yanına oturdu ve kaçamak bir öpücükle onu selamladı. David rahat tarzı ile modadan anlayan müstakbel kayınbiraderime mükemmel bir eşti. İkisine bakarken aniden boğazıma kocaman bir yumru oturdu ve gözlerime yaşlar doldu. İkisini de hiç bu kadar kaygısız görmemiştim.

David'in kahverengi gözleri parlıyordu. Birkaç ay önce kesinlikle halk arasında yan yana oturmaya cesaret edemezlerdi.

"Ah, ağlattık şimdi yine onu." dedi Edward, bunun üzerine David endişeli bir yüz ifadesiyle öne eğildi.

Mahcup bir halde Edward'ın mendilini kaptım. "Ah, sadece biraz stres."

"Sen şimdiden bu kadar karışıklan eğer..." dedi David, "O zaman düğünde halin nasıl olacak?"

Gözyaşlarıma karşı gelmek için gözlerimi kırparken, gözlerim bir şeye takılı kaldı. "Bir saniye! Derhal elini göster!"

Kendisini beğenmiş bir sırıtmayla, David, geçenlerde Edward ile birlikte seçmiş olduğumuz, nişan yüzüğün bulunduğu sol elini sundu.

"Saatlerdir burada oturup tek bir kelime etmediğine, inanamıyorum." diye bağırdım, ayağa fırladım ve kollarımı ikisine sardım.

"Bu benim suçum." diye öne sürdü David. "Bunu ikimizden öğrenmeni istedim."

"Ve sen zaten söylediğimiz ilk kişisin." diye destekledi Edward.

"Ben mi?" diye cıyaktım.

"Sakın ha ağlamaya başlama yine!" Gözlerime yeniden yaşlar dolarken, Edward güldü.

"Elimde değil ki." diye sızlandım. Önce, ikisi ilişkilerini resmileştirdiklerinde bunu birlikte yaşamıştık ve şimdi ilişkilerini yeni bir basamağa yükseltirken de beni güvenlerinin içine çekiyorlardı.

"Sen olmasaydın, biz bugün burada olamazdık." dedi David usulca.

Göz göze geldik ve o anda biliyordum ki Edward evlenmekle kalmayacaktı, hatta ailemizi genişletecekti de.

“Doğru, eğer kız kardeşin beni partide öpmeseydi...” diye şaka yaptı Edward.

Ben fırsat bulamadan David, Edward’ın omzuna bir şaplak patlattı.

“Ciddi olarak, Clara... Sen ve Alexander bana ailem ve hayatımın aşkı arasında seçim yapmak zorunda olmadığımı gösterdiniz.” Edward, David’in elini aldı ve üstüne bir buse kondurdu. “Teşekkür ederim.”

Parmaklarımı Edward’ın parmaklarına geçirdim. “Beni sürekli ağlatmayı derhal kesin, bunun yerine evlenme teklifinin nasıl gerçekleştiğini anlatın.”

David bana parlayan gözlerle baktı. “Şimdi...”

Kendimi bir saat sonra mutlu çiftten kopardım ve istemeye istemeye düğün organizatörüyle olan bir sonraki randevu için yola koyuldum. Öylesine derin bir sohbete dalmıştık ki neredeyse yemek yemeye fırsatım olmamıştı, bu yüzden masanın üzerindeki sandviçlerden birini gizlice paketledim, lokali terk ettim. Beni bekleyen ve arabanın kapısını açık tutan Norris’e gülümsedim.

“Daha yeni öğlen yemeği yediğinizi düşündüm.” diye hayret etti Norris.

“Gelinlerin çoğu düğün öncesi diyetle olurlar, ben de kendimi tıka basa karbonhidratlarla dolduruyorum.” Sırıttım. Alexander bu konuda bazı şeyleri değiştirmişti – önceleri stresli durumlarda hiçbir şey yiyemezdim, olayları kontrol altında tuttuğuma dair izlenimi vermek için. Bu sıralar daha ziyade tam tersi oluyordu. Sürekli açlık hissediyordum.

Görünüşe göre bedenimin yapmış olduğum bütün sekse karşılık, sürekli yiyeceğe ihtiyaç duyordu.

Arka koltuğa oturdum ve bir kez daha restorana bakmak için arkamı döndüm. O anda neşem anında uçup gitmişti. Elimi uzattım ve Norris'e kapıyı kapatması için engel oldum.

"Bayan Bishop?" Ben yeniden arabadan inince, Norris kenara çekildi.

"Bir şey mi unuttunuz?"

Norris bakışlarımı takip ettiğinde başımı salladım. Onun nasıl kaskatı kesildiğini fark ettim.

"Sanırım tekrar arabaya binmeniz daha iyi olur." dedi Norris sessizce.

"Bunu düşündüğünüze eminim." Norris'e öyle bir baktım ki itirazın her bir şeklini bastıran bir bakıştı.

Norris sonunda kenara çekildi ve ilgimi uyandıran kadına hiçbir engel olmadan bakmamı sağladı.

Georgia Kincaid.

Her ne kadar imkânsız görünse de, onu restoranda gözden kaçırmışım – Georgia oturuyordu, gözleri büyük siyah bir güneş gözlüğün arkasında gizlenmiş, rahat bir tavırla yudumladığı, bir bardak kırmızı şarabın önünde.

Nişanlısının ex sevgilisiyle bir kez karşılaşmak: Şanssızlık.

Nişanlısının ex sevgilisiyle ikinci bir kez karşılaşmak: Tesadüf.

Ama üçüncü bir kez?

Georgia Kincaid beni takip ediyordu ve nedenini öğrenecektim.



10

Omuzlarımı dikleştirdim ve kaldırımdan yürürken, kendimi yaklaşmakta olan karşılaşmaya hazırladım. Bu, bu kadınla üçüncü karşılaşmaydı ve bunlardan hiçbirini sevindirici olmamıştı. Georgia yanına yaklaştığımda güneş gözlüğünü çıkarttı ve gülümsedi.

“Clara, ne kadar güzel bir tesadüf.” dedi Georgia şevkli bir şekilde.

“Sizi gördüğüme sevindim.”

“Gerçekten mi?” dedim sivri bir dille.

Georgia kısa bir süre için gözlerini kırptırdı ve gülümsemesi uçup gitti. Kısa bir el hareketiyle karşısındaki sandalyeye işaret etti. Tereddüt ettim, ancak bir şey bana, onun benden aptal oyunlar için daha da hevesli olduğunu söyledi, böylece oturdum, kollarımı göğüs hizasında bağladım ve bekledim.

“Konuşmaya devam edin, lütfen.” dedi Georgia. “Az önce söylediklerinizde sitem vardı, bunu yüksek sesle söylemeni-
zi tercih ederim.”

“Siz beni takip ediyorsunuz.”

Georgia omuzlarını silkti. “Sizi bir sürü insan takip ediyor, Clara. Fotoğrafçılar, muhabirler... İz sürenler.”

“Siz benim izimi mi sürüyorsunuz?” Georgia doğrudan kafamın içinden geçenleri duymak istiyorduysa, bunları memnuniyetle duyabilirdi.

Georgia gülererek kadehini havaya kaldırdı. “Hayır, siz sadece yersiniz.”

“O zaman lütfen, benim sizin değerli ilginizin odağına nasıl geldiğimi, bu onuru nasıl hak ettiğimi anlatın bana.” diye tersledim onu.

“Sanırım bu soruyu daha çok Alexander’a sormalısınız.”

Midemin kıvrandığını hissettim ve ona bir tokat atmamak için kendimi zor tuttum. “Bununla neyi kastediyorsunuz?”

“Sizin düşündüğünüzü değil.” Georgia şarabından bir yudum aldı ve kadehi yeniden masanın üstüne bıraktı, öne eğilerek güneş gözlüğünü alıp beni etrafıca incelemekten önce. “Ortak bir arkadaş tarafından angaje edildim, belirli bir sorunu üstlenmem için.”

Georgia her nasılsa ifşa etmeden her şeyi söylemeyi başarıyordu. Onun, benden tamamen farklı bir ligde oynadığı apaçık ortadaydı, ancak bu benim cevapları bulmama engel olmayacaktı. “İşvereniniz kim?”

“Bu yanlış soru.” diye kınadı beni Georgia. “Gerçekte benim hizmetlerimi kimlerin talep ettiğini öğrenmek istiyorsunuz. Fakat sanırım bu cevabı ikimiz de biliyoruz zaten.”

“Alexander.” diye patlayıverdi içimden ve dudaklarımı sıkı sıkı birbirine bastırdım. Bu sohbetteki bilgiler değerli bir servetti.

“Nişanınız sizin emniyetiniz hususunda endişe ediyor haklı yere, eğer dürüst olmam gerekiyorsa.”

Şaşkın bir halde başımı salladım. “Ama bunun sizinle ne alakası var?”

“Ben özel yeteneklere sahibim.” Georgia omuzlarını silk-ti, sanki bu cevap yeterliymiş gibi.

“Yeteneklere?”

“Şöyle diyelim – bende belirli bir ahlaki terbiye eksikliği var, diğer insanların sahip oldukları.”

Bütün alarm çanları çalmaya başladı. Terbiyenin ve ahlakın gereksiz olduğunu düşünen bir kadınla burada oturmak doğru değildi, buna rağmen ayağa kalkmak ve restoranı terk etmek için kendi nefsimi yenemiyordum. Şayet Alexander kendiliğinden bana her şeyi anlatmadıysa, o halde cevapları kendim bulmak zorunda kalırdım.

Şimdiden birkaç yapboz parçaları resme dönüşüyordu bile. “Siz Daniel yüzünden buradasınız.” dedim. Bu tespit her ne kadar açık ve basit olsa da, derin anlamı beni oldukça yaralıyordu. Belki de Alexander beni gerçekten de koruyamıyordu. Elbette, benim güvenliğimi sağlamak için, onun ne kadar ileriye gidebileceğini biliyordum, ama bunun yeterli olmayıp ve onun Georgia gibi bir kadının yardımına bağımlı olacağını, işte bu hiç aklıma gelmezdi.

“Alınmak için hiçbir sebep yok. Sonunda birisi pisliği temizlemek zorunda.”

“Ve burada siz mi devreye giriyorsunuz?” diye sordum, aslında gerçekte Georgia’nın cevabını duymak istemiyordum.

“Çok doğru. Siz büyük atınızın üzerinde oturmaya devam edin ve bana yukarıdan bakın.” diye fısıldadı Georgia. “Ancak her ne kadar öfkelenmeniz de, sonunda benim yaptığım işe vakıf olduğum için mutlu olabilirsiniz.”

Boğazımdaki düğümü yok etmek için yutkundum.

“İnsan detayları bilmeyince, anında bir yargıda bulunabiliyor.” dedi Georgia.

“Onunla ne yapacaksınız?” diye fısıldadım.

“Bununla kendinizi sıkmayın.” diye yatıştırdı Georgia. Ben işimi yaparım, siz de sunağın önüne geçersiniz ve herkes mutlu ve huzur içinde ömrünün sonuna kadar yaşar.”

“Herkes yaşar mı?” Kederli bir şekilde gülümsedim.

“Siz zaten her hâlükârda.” Georgia parmağı ile kadehinin ağız kısmın üzerinden geçti. “Ve şimdi gerçekte ne öğrenmek istediğinizi bana sorun artık.”

“Sizi doğru anladığımdan emin değilim.” Beni saran korku ise, başka bir şey söylüyordu. Az önce bana yaşatmış olduğu şoktan sonra, daha fazlasına tahammül edebilir miydim, işte bundan emin değildim.

“Ancak siz zeki bir kızsınız, Clara. Masum köylü kızını oynamayın.” Georgia’nın ses tonunda hafiften bir küçümseme duyuluyordu.

“Siz Alexander ile nasıl bir ilişki içerisindesiniz?” Soru en nihayet dudaklarımdan çıkmıştı, gerçi bu sorunun cevabını duymak isteyip istemediğimi de bilmiyordum.

“Benim ve Alexander arasında bir ilişki yok.” diye cevap verdi Georgia. “Artık kalmadı.”

“Biz ikimizde güçlü kadınlarız. Yalan konuşmamıza gerek yok.”

“Ben yalan konuşmuyorum. Ve yeniden size yanlış soruyu sorduğunuzu söylemek zorundayım.”

Doğru soruyu sormak için çok fazla aramama gerek yoktu.

“Onunla ne tür bir ilişkiniz vardı?”

“Şimdi yavaş yavaş olaya yaklaşıyoruz.” Georgia’nın güzel yüzünde geniş bir gülümseme yer aldı.

“Alexander, sizin haberiniz olduğunu iddia etti. Yoksa yalan mı söyledi?”

Gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım. “Eskiden birlikte olduğunuzu söyledi. Siz onun ex-sevgilisisiniz.”

“Alexander, beni ex-sevgilisi olarak tanıtacak kadar duygusal değil, hatta geçmiş zamanda bile.” Georgia kaşını kaldırdı.

“Alexander sizi ex-sevgilisi olarak tanımladığını hatırlıyorum.”

“Ve o bunu düzeltmedi mi?” diye sordu Georgia. “Çok ilginç.”

“Bu oyun için vaktim yok.” Ayağa kalktım ve Georgia’ya baktım, içim bir sonraki karşılaşma için hazırlanırken ki bu kaçınılmaz görünüyordu. Benim gerçek sorunum Georgia Kincaid değildi.

Aksine evleneceğim adamdı.

Georgia elini kaldırdı. “Lütfen, oturun tekrar.”

Bir an tereddüt ettim, sonra oturdum.

“Sizinle karşılaşmayı umut ettim.” diye itirafta bulundu Gerogia. “Düşünmüştüm ki kadınlar arasında küçük bir soh-bete karşı çıkılmaz diye.”

“Demek bunu böyle mi tanımıyoruz?” diye takıldım. “Oyun oynuyormuş gibi bir itibar bırakmıyorsunuz üzerimde.”

“O vakit beni yanlış değerlendirmişsiniz. Ben oyunları severim. Oynamayı seviyorum.” Bu cümle çok anlamlıydı.

Elimi ağzıma vurdum ve gırtlığımda acı safranın yükseldiğini hissettim. Georgia’nın, bana bununun ne anlama geldiğini anlatmasına gerek yoktu.

“Siz mi?” diye sordum dehşet içinde.

“Biliyorum.” Georgia diliyle alt dudağının üzerinden geçti, öyle ki kırmızı ruju parladı. “Aslında ben bir köle gibi durmuyorum. Diğer yandan siz de öyle durmuyorsunuz, canım.”

“Çünkü ben bir köle değilim.” diye patlayıverdim.

“Alexander’a göre bunun olmadığını söylediğini hatırlıyorum.” dedi Georgia. “En azından bunu ileri sürdü. Ama ben aptal değilim. Alexander da var olan her şey baskınlık ifade ediyor. Ve hatta anlaşıldığından daha da fazlası. Doğrusu onun gibi doğal baskınlığa sahip başka birisini tanımıyorum.”

“Yeter artık!” diye bağırdım, bunun üzerine birkaç baş bize doğru çevrildi.

Georgia bana ikaz edici bir bakış attı. *Gizlilik*, dedi Georgia sessizce dudaklarını hareket ettirerek.

“Siz bana sağduyulu olmamı mı söylüyorsunuz?” Bu durum absürt olmamış olsaydı, gülerdim.

“Gizlilik benim için her şeyden önemlidir. Sizden başka nerdeyse hiç kimse nişanlınlı ile olan ilişkimizi bilmiyor.” Georgia ellerini masanın üstüne koydu. “İşte tam bu yüzden, sizin probleminizi çözmek için işe alındım.”

"Fakat bunu sizin yapmanızı istemiyorum."

"Duygularınızın sizi yönetmesine izin vermemelisiniz." dedi Georgia. "Demin de söylediğim gibi, sağduyuluyum. Aslında beni fark etmiş olmanız, işte bu beni şaşırtıyor... Diğer yandan da şaşırtmıyor."

"Neden?"

"Çünkü ilk andan itibaren benden cevaplar istediniz. Beni arıyordunuz, Clara. Sadece bunun farkında değildiniz." Georgia, neredeyse hiç fark ettirmeden arkamda birisine işaret etti. Saniyeler sonra yanımıza bir garson geldi. "Hesap, lütfen."

"Ben..."

"Aslında siz bu cevapları hiç istemediniz." diye tamamladı Georgia cümleyi benim yerime. "Buna rağmen Alexander'ın bana karşı dürüst olduğunu varsaydım. Şimdi sizin haberdar olmanız, onun hoşuna gitmeyecektir. Onun sizi korumak istediği, aşikâr."

"Biliyorum." Bunu her seferinde fark etmiştim. Fakat bu durumla nasıl baş edecektim? Garson hesapla birlikte görüldüğünde, kımıldamadan öylece oturdum.

Georgia, cüzdanından birkaç Pound çıkarttı.

"Belki de boyun eğme konusunu bir kez daha düşünmelisiniz. Bu güvene dayalı."

"Ben ona güveniyorum." dedim, hâlbuki kendime tam olarak inanmıyordum.

"En azından ben ona güvenmiştim." diye devam etti Georgia sessizce. "Ve o asla bu güveni istismar etmedi. Belki de ona daha fazla güvenmelisiniz."

Georgia'nın sözlerindeki ima, sırtımdan aşağı bir ürperinin inmesine neden oldu. Bir dürtüyle, bunca zaman beni

meşgul eden bir soruyu sordum ona. “Bütün bunlar olmadan da onun mutlu olacağına inanıyor musunuz?”

“Şayet bu soruyu sormak zorundaysanız, muhtemelen cevabı çoktan biliyorsunuzdur.” Georgia ayağa kalktı ve çantasını aldı. “Sizin ve Alexander için bütün bunlara bir çözüm bulmanızı diliyorum. Umarım bana inanıyorsunuzdur. Onunla birlikte olduğum zaman sınırlıydı, buna rağmen onun aslında düzgün bir adam olduğunu biliyorum. Eğer hazırsanız, bundan endişe duymamalısınız.”

Georgia bu sözlerle gitmeye yöneldi. Ben orada oturmuş hareketli caddeye bakıyordum – düzinelerce insan randevulara yetişmek için, buluşmalar için, sevgililerle veya arkadaşlarla görüşmek için yollardaydılar. İnsanlardan oluşan bir denizin içinde kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.



11

Eve ayak bastığımda, büyük bir şiddetle dizimi taşınma kartonlarından birine çarptım.

“Kahretsin!”

Georgia ile olan sohbetten sonra halkla ilişkiler danışmanımla buluşmuştum ve gönülsüz bir şekilde, bir hafta sonra beni bekleyen düğündeki protokol projesini dinledim. Ve tüm konuşma süresince, kara kara doğru şeyi yapıyor muyum diye düşündüm. Bir hafta daha, sonra yemin edecektim ve bu yemini yerine getirebilecek miydim, bundan emin değildim artık. Alexander’a karşı olan sevgimden emin olmadığımdan değil, ama onun ihtiyacı olan o kadın, ben miyim diye sorduğum için.

Ağrıyan dizimi ovarken, Georgia’nın sözleri beynimin içinde yankılanıyordu. *O, düzgün bir adam.*

O, düzgün bir adam, o adam ki ex-kölesini bir adamı öldürtmek için görevlendirmişti. Satır aralarını okumuştum ve artık ne olduğunu biliyordum. Ancak beni daha çok rahat-

latan şey ise gerçekte asıl ana odağımın Alexander'ın diğer sırrı olmasıydı.

Onun eski kölesiyle tanışmıştım ve Alexander bana karşı dürüst olmamıştı. Eğer Alexander Georgia'nın ilişkisini saklı-yorduysa, o halde yapabileceği ayrıca... Bu düşünceyi kararlı bir şekilde bir kenara ittim. Buna rağmen Georgia onu, bana çok az göstermiş olduğu tarafından tanıyordu. Alexander'ın en baskın – ve benim en itaatkâr – anlarımızda biz daima göz hizasında olmuştuk. Ona karşı davranışlarımda hiçbir zaman gerçek korku hissetmemiştim, buna karşılık Georgia bunu oldukça hissetmişti. Alexander bana kölesinin acı çekmeyi talep ettiğini ve onun da ona zarar verdiğini itiraf etmişti.

Zamanı geldiğinde Alexander aynısını bana teklif etse, o zaman ben bunu çekebilir miydim?

Arkamdaki kapı açıldı ve Alexander içeriye girdi. Alexander beni gördüğünde, yüzünde parlak bir gülümseme yayıldı.

“Notting Hill’de son gecemiz.” dedi Alexander. “Portobello Road’dan aşağı biraz yürüyebiliriz ve bir yerlerde bir şeyler yeriz.”

“Birazdan yağmur yağacak ve şemsiyeleri paketledik bile.” diye karşılık verdim ifadesiz bir şekilde.

“Arabada muhakkak bir tane vardır.” Alexander elini bana doğru uzattığında geri çekildim. “Clara?”

Gözlerimi kapattım, doğru sözcükleri aramaktaydım, ancak bunu başaramadım. “Ben bugün Georgia Kincaid’in kollarına koştum.” Ses tonumdaki sitem duyulmayacak gibi değildi.

“Öyle mi?” Alexander'ın yüz ifadesi sabitti.

“Ve kollarına koştüğümü söylüyorsam eğer, onu sorguya çektiğim anlamına geliyor bu, çünkü beni sürekli takip ediyor.”

Ellerimi belime koydum ve Alexander’a meydan okurcasına baktım.

“Norris, henüz hiçbir açıklamada bulunmadı.”

“Norris.” diye kustum, “Ne zaman karışmaması gerektiğini biliyor. Görünüşe bakılırsa senin küçük kız arkadaşının anlamadığı bir şey.”

“O benim kız arkadaşım değil.” diye karşı çıktı Alexander, kravatının düğümünü çözdü ve baştaki gömlek düğmesini açtı.

Kravatıyla onu boğmak dürtüsüne zoraki karşı durdum. “Evet, Georgia bunu bana açıkça belirtti. Ve ayrıca beni sizin anlaşmanız hususunda bilgilendirdi.

“Clara.” Alexander koluma dokundu. “Senin düşündüğün gibi değil...”

“Düşünmüyorum, aksine biliyorum! Sen bir katil tuttun. Bir bayan katil... Böyle mi deniliyor? Ah, hiçbir fikrim yok.” Kendimi ondan kurtardım.

Alexander’ın omuzları gevşedi, bu da bana Georgia’nın bana çok başka şeyleri açıklamadığı için rahatladığını söylüyordu. O anda anlamıştım: Onun, Georgia ile nasıl bir ilişki içerisinde bulunmuş olduğunu, bana hiçbir zaman anlatmayacaktı.

“Oh.” Alt dudağım titriyordu. “Ve Georgia ayrıca bana, senin onu bağladığını ve kırbaçladığını anlattı.”

Alexander keskin bir şekilde nefes aldı. “Clara...”

“Biz bir hayli heyecanlı bir şekilde sohbet ettik.” diye sözünü böldüm Alexander’ın. “Belli ki beni her şeyden haberdar ettiğini düşünmüş.”

“Bir hafta öncesine kadar, Georgia Kincaid ile yıllardır iletişiminiz yoktu.”

“Ve şimdi de onu bir cinayet işlesin diye tuttun.” diye tersledim. “Asıl sizin ikinizin arasında nasıl hasta bir bağ var?”

“Yardım istedim, ama onun yardımını değil.”

“O halde, saray kuyumcusunun üstüne üstlük kraliyet evinin ve avlusunun temizlik ustası olduğunu kim düşünürdü?” Şaşkın bir halde başımı salladım. “Senin gerçekte olduğun insan, bu mu, X?”

“Söz konusu seni korumaksa, gitmem gerektiği kadar giderim. Sana hiç kimse dokunmayacak, bunun için şeytanla yatağa girmek zorunda kalsam bile, bunu yaparım.” Alexander’ın mavi gözlerinde öfke yanmaktaydı.

“Onu ısıklı çalarak geri çağır.” diye emrettim sessizce. “Hammond’u derhal geri çağır ve ona başka bir yol bulacağımızı söyle.”

“Bu mümkün değil.” Alexander beni tuttu ve duvara doğru sıkıştırdı. “Ancak durumun kontrol altında olduğundan emin olabilirsem.”

“Kes şunu.” diye yalvardım. “Ellerime kan bulaşmasına izin vermem... Ve seninkilere de.”

Alexander, beni nihayet bıraktığında çenesinde bir kas seğirdi. Göğüs cebinden cep telefonunu çıkardı ve numarayla çevirdi.

“Komando geri, Hammond.” Bir an kadar sessizlik hâkimdi. “Evet, eminim.”

Emri verdiğini kendi kulaklarımla duyduğum halde, kalbim boğazıma kadar atıyordu.

"Ve? Memnun musun?" Alexander cep telefonunu geri koydu.

"Hayır." diye fısıldadım.

"Clara, acilen bilgiye ihtiyacım vardı. Bunun için o da tam doğru kişiydi. Hammond için kalıcı bir emir yoktu." Bu kokmuş bir bahane gibiydi. "Georgia sana her ne anlatırsa, ben sadece senin için en iyisini istemiştim, ne olursun bana inan."

"Sana nasıl güvenebilirim, X?"

"O sana başka ne anlattı?" diye sordu sakın bir halde, ama kararlı.

Georgia bana, benim hiç duymak istemeyeceğim bir şeyi anlatmıştı, bütün bu zaman içerisinde doğru olabileceğini düşündüğüm şeyi. Alexander'ın gözlerinin içine bakmaya çalıştım, sorusunu cevaplamak için, ancak bunu yapamadım.

"Üzgünüm, X."

Onun yanından geçerek kapıya yöneldim, ancak eli hızlı davranarak kapıyı kapalı tuttu.

"Bütün bunlar gerçekten önemli mi?" diye sordu Alexander. "Bu kadın tarih oldu."

Neşesiz bir şekilde güldüm. "Eğer bu soruyu sormak zorundaysan şayet, cevabı çoktan biliyorsun."

Alexander elini aşağı bıraktı, böylelikle kapıyı açabildim. "Nereye gidiyorsun?"

"Bilmiyorum." diye cevap verdim gerçeğe sadık kalarak. "Lütfen beni takip etme, tamam mı?"

"Müsaade edemem..."

“Edersin.” diye sözünü böldüm. “Ve edeceksin.”

Dışarıya caddeye çıktım ve bir taksi durdurdum, Alexander Norris’i uyaramadan önce. Bir yanımda, onun benim gitmememe izin verdiğini ve benim sakince düşünmememe fırsat verdiğine inanmak istiyordum. Diğer yanımda ise pencereden başlayacak olan yağmura bakıyordu ve onun hemen arkamda olmasını umut ediyordu.

Yağmur, Thames Nehri’nin üzerine şakır şakır yağıyordu ve şehri pırıl pırıl parlayan bir denize dönüştürmüştü. Taştan korkuluğu sıkı sıkı tutuyordum ta ki kaba taş parmak uçlarımı tahriş etmekle tehdit edene kadar, yüzümü gri gökyüzüne yönelttim ve yağmurun yüzüme yağarak esmesine izin verdim. Donmama rağmen, hangi yöne doğru yol almalıydım, bir türlü karar veremiyordum. Şayet sola doğru gitsem, Westminster Royal’a düşecektim, cahilliğimden Alexander ile kendimi yatakta bulduğum o malum otele. Sağımda London Eye bulunuyordu, kötü havadan dolayı bu akşam kapalıydı. İlişkimizin hayaletleri her bir köşede pusuya yatmışlardı. Alexander bu şehrin çekirdeği idi, bu yüzden ondan kaçamıyordum, her ne kadar çabalasam da.

“Clara!” İsmimi duydum, seslenişin içindeki çaresizliği duydum ve sesin gelmiş olduğu yöne doğru döndüm. İlk anda hiçbir şey göremedim, çünkü yayalar şemsiyeleriyle görüş açısını kapatıyorlardı, ancak sonradan Alexander’ı fark ettim. Köprünün diğer tarafında, Rolls Royce’un yanında duruyordu, onu duyabilmem için çok uzaktaydı, şakır şakır yağın yağmurdan ve trafiğin gürültüsünden.

Alexander caddeyi geçti ve son anda gürleyerek yaklaşan bir taksiden kaçabilmişti. Korkudan neredeyse kalbim duracaktı. Önümde durduğunda açık duran ceketinin altındaki

beyaz gömlek tamamen ıslanmış vücuduna yapışmıştı. Ancak ince kumaşın altından sadece onun kaslarını değil, yara izlerini de görebiliyordum. Benden birkaç adım önde durdu ve gökyüzü üzerimizde ağırlarken, birbirimize hiç konuşmadan baktık.

"Benim nerede olduğumu nasıl bildin?" diye sordum sonunda.

"Şimdi bir de cep telefonumun yerini mi tespit ettiriyorsun?"

"Hayır. Biliyordum sadece."

"Saçmalık." diye tersledim. Sekiz milyon nüfuslu bir şehirde böyle bir şanslı rastlantı düşünülemezdi bile.

"Her şeyin başladığı yere gittim." diye bağırdı fırtınanın içinden. "Karım olman için rica ettiğim o yer. Benim de gideceğim yere."

"Buraya niçin geldiğimi bilmiyorum." diye itiraf ettim, üzerime bir ürperti geldiğinde. Alexander üzerime doğru yürüdü, ancak ben geri çekildim.

"Sen bizi aradın."

"Olabilir. Ama şimdilerde sürekli daha fazla sorulara ve sırlara çarpıyorum."

"Georgia'nın benim için bir anlamı yok." dedi Alexander. "Sana bundan bahsetmedim, çünkü Georgia ile işlere karışan o adam yok artık. O adam bitikti, Clara. Ve sen onu iyileştirdin."

Başımı salladım. Yağmur damlaları kirpiklerime dolanmıştı. "Onu değiştirdim." dedim cesaretsizce.

"Ve bu kötü bir şey mi?" Alexander bir adım daha attı, ancak gereken mesafede durdu, sanki koruması gereken korkutulmuş bir hayvan varmış gibi önünde.

“İnsanlar durdukları yerde değışmezler. Olmadığın biri olmanı talep edemem senden.” Georgia’nın uyarısı geldi yine aklıma – şu anda Alexander’ı mutlu eden şeyin, sonsuza kadar yetemeyeceğini.

“Saçmalık!” Alexander şimdi bir adım daha öne doğru attı, öyle ki bizi sadece birkaç santim ayırıyordu. Bedenim her zaman olduğu gibi onun yakınlığına tepki verse de – meme uçlarım sertleştiler ve şu ele veren kasılma kendisini belimden aşağısında fark ettirdi – buna rağmen kendimi uyuşturulmuş gibi hissettim.

“Ben senin değışmeni istemiyorum.” Bu sözleri söylemek zorundaydım, kalbimi kırsalar da. “Seni seviyorum, fakat senin ihtiyacın olan şeyi ben sana veremem. Bununla birlikte, beraberinde getirdiklerini, veremem. Gün gelecek benden bu yüzden nefret edeceksin, X. Beni şu anda nerdeyse öldürse de, seni hür bırakmam gerekiyor.”

“Gitmiyorum.” dedi Alexander boğuk bir sesle ve sesinde her şey vardı, sözle giydirmek istemedikleri. “Ben bu hayatı istemiyorum, Clara.”

“Seni tamamladı mı? Sana memnuniyet bahşetti mi?”

Alexander başını eğdi, yağmur saçlarının arasından süzülerek yüzünden akıp gitti, tıpkı gözyaşı gibi. “Evet. Bunu yaptı.”

Daha fazlasını öğrenmeme gerek yoktu. Gırtlığımdan boğulmuş bir hıçkırık çıkıverdi. Kollarımı üst bedenime doladım, ancak buna rağmen kırılmış kalbimi korumayı başaramadım. Alexander’ın eli koluma kondu. Bir hışımla beni döndürdü ve kendisine çekti. Bakışlarımız karşılaştı ve gözlerimi çekmemeyi başarmıştım.

“Bunu yaptı.” diye tekrarladı Alexander. “O zamanlar bir parçamı yumuşatmak için yardımcı oldu ki özel bir nedenden dolayı boş ve oyuktu, fakat o boşluğu asla dolduramadı. O boşluğu hiçbir şey asla gideremez, sen hariç.”

Ellerimle Alexander’ın yüzünü sardım ve sıkıca tuttum, o kadar yakındı ki onun nefesinin tatlılığını koklayabiliyordum. “Neden?”

“Çünkü beni sen buldun, Clara. Ben kaybolmuştum ve sen bana bir yuva verdin. Bırak kalayım.” diye fısıldadı Alexander, elini çeneme koydu ve soru soran gözlerle bana baktı, benden sevgimi istedi.

Hiçbir şey talep etmiyordu. Kolu rahat bir şekilde belimdeydi. İstedğim her an kendimi ondan geri çekebilirdim, karanlığın örtüsü altında sonsuza dek yok olabilirdim. Ancak bütün yolların sürekli sadece ona doğru çıkacağının bilincindeydim, nereye gitsem de, ne kadar hızlı koşsam da, hiç fark etmiyordu. Ben ona bir yuva vermiş olabilirim, ancak o benim sığınağımdı. Benim koruyucum. İçimde yanan özlemi inkâr edemediğim kadar, bu gerçeği de inkâr edemedim. Ya, geçmişî geleceğimizi de etkilemeye devam ederse? Ya da benim kendi geçmişim bizim için tehlikeli olursa? Bu önemli değildi artık – ben Alexander’ı seviyordum ve ona geçmişinde olan bitenlerin hiçbirini bunu değiştirmeyeceğine dair söz vermiştim ona.

Çakan bir şimşek gökyüzünü aydınlattı, ancak hiçbirimiz yerimizden kımıldamadık. Biz bir arada olduğumuz sürece, bizi doğanın veya insan elinden yaratılmış şiddet ayıramazdı.

Alexander’ı kendime doğru yakınlaştırdım, ta ki dudaklarımız birbirlerine değene kadar. Yağmur üzerimizden akıp

gidiyordu, geçmişimizi, işlediğimiz tüm hatalarıyla yıkayıp götürüyordu, öyle ki geriye gelecek kalıyordu, o da sadece bizim ellerimizin içindeydi.

Bir an sonra Alexander beni kollarına aldı ve kaldırdı.

“Bana güveniyor musun, tatlım?” dedi ve caddenin kenarına yaklaştı.

Onun gözlerinin içine baktım. Her ne kadar riskli olmuş olsa da, daha bir sürü sorular ruhumda yansa da, ona yine de güvenebileceğimi biliyordum. Başımı salladım.

“O zaman sıkı tutun.” Alexander yaklaşan arabaların arasından kıvrılarak geçerken kollarımı onun boynuna doladım. İçimde korku baş gösterdi, fakat anında geri söndü. Beni sıkıca tutuyordu – neden korkuyordum ki?

Norris’in sitem dolu bakışı gözlerimden kaçmamıştı, caddenin diğer tarafına ulaştığımızda ve o bize kapıyı açtığı anda. Arka koltuğa kaydı ve Alexander kollarını sardı bana, kapı arkamızdan kapanır kapanmaz.

Alexander yanaklarıma, alnıma ve burnuma öpücükler yağdırdı – sessiz özürlerden oluşan bir sel, ben de bunları kapalı gözlerle kabul ettim, ona yaslandığımda ve sabit kalp atışını dinlediğimde, o ki benim kendi ritmimi uyum içinde tamamlamaktaydı.

“Benim yanımda bulunmak, her zaman tehlikeyle bağlantılıdır. Her ne kadar iyi bir şekilde korunsak da, arkamızda her zaman bir tehdit gizlenmekte. Ben seni sadece korumak istiyorum.” Alexander tereddüt etti. “Durumun farklı olmasını isterdim.”

“Fakat kendini bana karşı kapatmaman önemli.” diye fıslıdım.

"O karanlık bölümlerin asla gün ışığına çıkmayacağına dair sana söz veremem, Clara." Alexander yüzünü boğazıma gömdü ve derin bir şekilde nefesini içine çekti. "Mükemmel olmayabilirim, ama ben sadece sana aitim. Bundan asla şüphe duymamalısın."

"Senden bir iyilik isteyebilir miyim?" diye fısıldadım.

Alexander çenemden tuttu. "Her ne istersen."

"Benimle bir kahve içmeye gel." Bu çok basit bir rica idi, buna rağmen yine de sesimde düşüşler vardı, çünkü bununla çok daha fazla şeyler bağlantılıydı. Kahve içmek, normalitenin bir sembolüydü. Ara sıra bizim için mutlaka olması gereken bir şey, şayet ilişkimiz yürümesi gerekiyordusa.

"Ama sen sırlıslıksın ve donuyorsun."

"Bu umurumda değil." diye fısıldadım.

Alexander öne doğru eğildi ve cama tıkladı, cam saniyeler sonra aşağı indi.

"Yakınlarda bir cafe var mı?"

Dikiz aynasında Norris'in gülümsediğini gördüm. "Tam size göre olanı biliyorum."

Az sonra Rolls küçük bir cafenin önünde durdu. Cafenin neon ışıklı tabelasında *Günün her saati açık* yazıyordu.

"İtiraf etmeliyim ki bu benim için bir prömiyer." dedi Alexander ve kapıyı açtı.

"Gerçekten mi?" diye sordum gerisin geriye. "Sende asla bir prömiyer yaşamamıştım."

Alexander duraksadı, döndü ve elimi tuttu.

"Benim en önemli prömiyerim sensin, tatlım."

Kaldırımında durur durmaz, Alexander ceketini çıkarttı ve onu omuzlarıma koydu.

"Ceket sırlıslıkla." dedi özür dileyerek.

“Bunun hiçbir önemi yok ki.” Gerçekten de önemli değildi, çünkü ben zaten iliklerime kadar ıslanmıştım. Ceketin yaka kısmından tuttum ve göğsüme doğru çektim, cekete sinmiş olan Alexander’ın kokusunu derin derin ciğerlerime çektim.

Alexander ıslak saçlarını yüzünden çekti; küçük akarsular alnının ve yanaklarının üzerinden akıp gidiyordu, koyu kirpiklerden oluşan çelenginin içerisinde yakalanmışlardı. Taşmaların tam ortasındaki ateşti. Benzersiz. Harika. Benim Alexander’ım.

Alexander bana kolunu sundu. Bir kahveye davet edebilir miyim seni?”

“Sadece bir tane mi?” diye sordum kıkırdayarak.

“Sonuç itibarıyla bütün gece uyanık kalmanı istemiyorum.”

“Emin misin?” Nazik bir şekilde Alexander’ın bileğinin iç kısmını okşadım.

Alexander garsona el sallayarak çağırdı. “Bir kana kahve lütfen.”

Garson başını salladı ve hafif şaşkın bir bakışla tezgâhın arkasında kayboldu. Hayla gücünün onunla oyun oynadığını düşünüyordur mutlaka.

Alexander ve ben bir nişe oturduk. Parmaklarımız birbirlerini buldular. Birçok şey hâlâ bizi normaliteden ayırmaktaydı, fakat bu bir başlangıçtı.



12

İnsanın başında bir sürü işi olunca, zaman da daha çabuk geçiyordu, bu genel olarak bilinen bir gerçek – ve düğün hazırlıkları içinde bulunan kadınlar için bu ilke iki kez geçerliydi.

Peters & Clarkwell'deki istifamdan sonra, canımın sıkılacağından korkmuştum, ancak şimdi dank etmişti, bunun için hiç vaktim olmayacaktı, çünkü her şeyden evvel, annem kısa süreli değişikliklerle ve yüzlerce yeni görgü kurallarıyla ensemde oturuyordu. Bu arada kendime soruyordum, bir insan nasıl bu fikre varabiliyordu ki düğün gününün “tüm hayatının en güzel günü” olarak tanımlaması. Aynı zamanda bütün bu karmaşanın içerisinde, hafta sonundaki kavgamız hakkında düşünmek bile aklıma gelmedi. Clarenc 3 House'a taşınmadan önceki son günlerimizdi ve tüm korkularıma rağmen, mutlu olduğumu inkâr edemezdim.

Cep telefonum çaldığında, henüz çiçekçi ile olan bir randevudan geliyordum, bu randevuyu başarıyla annemden

saklayabilmişim ve ekranda şu anda çok fazla çekebileceğim narin insanlardan birinin adı vardı.

Cevap verdim. "Sadece sohbet etmek için mi arıyorsun, yoksa yine sadece bir haber mi ulaştırmalısın bana?" diye sordum.

"Aslında bana özel sekreter olarak maaş ödemelisin." dedi Lola gizlenmeyen bir bıkkınlıkla. Son haftalarda annemin, babamın ve benim aramdaki iletişimcimiz olmuştu. "Sana kesinlikle aktarmam gereken bir düzine haberler var, ancak bunlardan hiçbirisi en ufak bir önem dahi taşıyor."

"Ne zaman taşımışlardı ki?" diye sordum ve Rolls'un arka koltuğuna oturdum.

"Beni tamamen çıldırtıyor. Ablana söyle kuzeni Elise ne yazık ki yetişemeyecek. Ablana söyle Elise şimdi aradı ve randevularını ertelediğini ve geleceğini söyledi. Ablana söyle laktoz içermeyen pasta sunmayı unutmasın. Ablana söyle, düğün pastasının tarifini değiştirmek için artık çok geç olduğunu ve şayet kimsenin alerjisi yoksa da sevinmesi gerektiğini. Eğer dürüst olmam gerekiyorsa... Ben senin yerinde olsam bacaklarımı elime alır ve kaçırdım, henüz buna fırsatım varken."

"Üzgünüm." dürüstçe cevap verdim, buna rağmen annemin Son-Dakika-Paniği karşısında tampon görevini üstlendiği için çok memnundum.

"Fakat aramamın sebebi annemin saçmalıkları değil." diyerek Lola rahat bir edayla devam etti, ikimiz de annemin dram düşkünlüğünü biliyorduk ve de özellikle bundan dolayı şaşkına dönmezdik. "Nerede ve ne zaman? Ne giymeliyim? Hiçbir zaman, kopmaya bu kadar çok ihtiyacım olduğunu hatırlamıyorum."

“İlk olarak CoCo’ya yemek yemeye gideceğiz. Belle özel bir oda rezerve etti ve sonra dans etmeye gideceğiz, yani çok fazla şatafatlı bir şey olmasın.” diye cevap verdim. Alexander’ın bu akşam için dayatmış olduğu saçma güvenlik önlemlerini düşünmemeye karar verdim.

Bu arada gölgemin olmasına alışmıştım, ama bunu iyi bulmak zorunda değildim. Ancak diğerlerin bunu düşünmelerini istemiyordum, onlar sadece sorunsuz bir şekilde eğlenirler.

“Ben hâlâ senin bekârlığa veda partini başka bir yerde kutlamamızın gerektiğini düşünüyorum.” Lola’nın somurtkan yüzü resmen gözümün önüne geldi – tıpkı annem gibi, sadece yıllar boyu, yüz hatlarına kazınmış, hayal kırıklıkların izleri olmadan. “Alexander’ın bu denli karşı gelmesi, inanılır gibi değil.”

“Altı da görüşürüz.” dedim ve daha fazla bu şikâyeteye girmedim. Âşık olmayan birisine, ayrı kalmamızın bize neden bu kadar ağır geldiğini anlatmak, zordu – bizim bağımız, çoğu başka çiftlere rağmen daha sıkıydı, neredeyse simbiyotik, ayrıca temsili yükümlülüklerin çoğalması, birbirimizden uzun zaman ayrı geçirmemizi zorluyordu. Cep telefonumu geri koydum ve caddeye baktım.

Londra’nın içinde dolaşmayı özlemiştim. Bu arada bugün için, git gide yabancı devlet misafirleri gelmeye başladı, ayrıca birkaç akış provaları da öngörülmüştü, beni düpedüz boğmakla tehdit eden emniyet önlemlerinin neden bu seviyeye ulaşmıştı. Camdan dışarıya bakıyordum – her yerde yüzüm görülmekteydi, elektronik eşya satan mağazalarda sıralanmış televizyonlarda, gazete bayilerinde ki gazete başlıklarında ve hatta sokak satıcıların satmaya uğraştıkları he-

diyelik eşyaların üzerinde. Gözüm şişko bir tipe takıldı, tişörtünün üzerinde photoshopla acemice çalışılmış bikinili bir fotoğrafım vardı. Birdenbire Alexander'ın limuzinin camları siyah oldukları için minnettardım. Burada olan benim hayatım olamazdı. Bu tamamen imkânsızdı. Korkudan ve öforiden oluşan tanıdık karışım beni ele geçirmişti. Üç gün sonra sevdiğim adamla evlenecektim. Bugüne kadar hayal ettiğim her şeyden çoktu bu. Her ne kadar hayal edilemeyecek gibi görünse de, ancak üç gün sonra bana resmî bir asalet unvanı verilecekti – en azından medyaya inanmak istersek şayet – ve bana Clarence House'ın, Galler Prensi'nin resmî sarayının anahtarları verilecekti, çünkü Alexander'a İngiliz Veliahdı olarak saray resmî olarak düşünüyordu. Tanrı aşkına ben bu düşünceye nasıl alışacaktım?

“Norris?”

Dikiz aynasından bir çift göz merakla bana doğru baktı. “Evet, Bayan Bishop?”

İç çekmeyi bastırdım. Norris önceden olduğu gibi resmî hitap şeklinde ısrar ediyordu.

“Asıl kraliyet ailesi Clarence House'da halka açık gezi turlarına izin veriyor mu?”

“Giriş ücreti toplayabildikleri sürece, her şeyi ziyarete açıyorlar.” diye cevap verdi Norris gülerek.

“Aman ne güzel.” diye homurdandım. “Yani, ben bir müzede yaşıyorum.”

“Başınıza daha kötüsü de gelebilirdi.” diye karşılık verdi Norris ve ses tonundaki gülümsemeyi duyabildim.

“Emin misiniz?” sırtarak meydan okudum Norris'e.

“Mesela, hâlâ ailenizle birlikte yaşamak zorunda kalabildiniz.”

Sahte bir şaşkınlıkla başımı salladım. Norris, belki de benim her zaman düşündüğüm kadar katı değildi; belki de prensip olarak, ön yargıyı çok çabuk ele alabiliyordum. Görünüşe bakılırsa, yaklaşmakta olan düğünüm için, kafayı yiyen tek kişi bendim. Ve belki de bu gerçekte, benim büyüttüğüm kadar, öylesine devasa bir ilişki de değildi. Tam kendi kendime etmiş olduğum teskinlerime inanmak üzereyken, Norris sağa saptı, eski oturduğum caddeye. Gözlerim plakalara, çiçeklere ve hediyelere takıldı, bunlar evin dış kapısının önünde yığılmışlardı.

Sadece tüm hayatım değişmeyecekti, ayı zamanda geçmişim de gün yüzüne çıkartılıyordu. Birdenbire Clara Bishop, daha sadece Prens Alexander ile bağlantılı var oluyordu ve kimliğimin parçalarını çoktan kaybetmeye başladığımı hissettim. Tüm hayatım – geçmişi olduğu gibi şimdiki zamanı da – açık bir kitaptı ve insanlar beni okuyorlardı, analiz ediyorlardı, beni parçalıyorlardı. Bir şey kesindi: Bu akşamki partiye, kız kardeşimden daha çok ihtiyacım vardı.

Jane teyze, elinde bir şarap kadehiyle kapıyı açtı ve kadehi davet edercesine bana uzattı, ancak elimi sallayarak istemediğimi işaret ettim.

Şu anda ihtiyacım olan son şey alkoldü.

“Hayır, teşekkür ederim.” İnleyerek mutfak sandalyesinin üzerine bıraktım kendimi ve beni anında bir huzur çevreledi. Jane teyze rahat evini antikalarla döşemişti ve sayısız seyahatlerinden çeşit çeşit değerli eşyaları bulup getirmişti, böylece zarafetin, eksantrikliğin ve sıcaklığın egzotik karışımı oluşmuştu – Jane teyzenin kendisi hakkında mükemmel açıklama. “Sanırım birazdan midem bulanacak. Moda ak-

sesuarlarıyla satın alabileceğin bir Clara-giydirme-bebeği olduğundan haberin var mıydı?”

“İyisi mi sana geçenlerde görmüş olduğum Clara-fan-ürününden hiç bahsetmeyeyim. Utancından kıpkırmızı kesilirsin.” diye açıklamada bulundu Jane teyze yemin eder bir yüz ifadesiyle ve bana sunmuş olduğu şarabı, kendi kadehi-ne doldurdu.

“Bu oldukça ihtimal dışı.”

“Ancak bende işe yaradı.” diye karşılık verdi Jane teyze.

Eğer böyleyse... Jane teyzeyi kolay kolay hiçbir şey etkileyemezdi. Belle, bekârlığa veda gecesi için hangi program maddeleri düşünmüşse, Jane teyze çok heyecanlıydı; hat-ta yemekten sonra tanınmış bir kulübe gitme fikrinden de. Ve itiraf etmeliydim ki Jane teyze dağınık saç modeliyle ve dar deri pantolonuna uygun giymiş olduğu siyah tuniğiyle böylesine bir mekâna, benden daha iyi uyum sağlayacaktı. Belle de aynı yeteneğe sahipti, görünüşe bakılırsa her yeni ortama zahmetsizce uyum sağlayabilmesi konusunda. Belki de bu genetik bir şeydi, aynı zamanda onun birinci sınıf kökeniyle de alakalı olabileceğinden şüpheliydim. Eski İngiliz asaleti ve eski para – iki avantajı da, ailemin kendisinin kul-lanması mümkün olmayan, ama belki de tam olarak bun-lardı, bir insanın sürekli ve daima iyi hissetmesini sağlayan. Ben bunu hiçbir zaman başaramamıştım, her ne kadar ken-dimi zorlasam da.

“Ben neye karıştım böyle?” dedim sessizce.

Jane yanıma oturdu ve elimi tuttu. Her zaman yaramaz-lıkla parlayan gri gözlerindeki ifade ciddiydi. “Onu seviyor musun?”

Başımı salladım ve büyük bir yumruğun boğazıma oturduğunu hissettim, Alexander’a ne kadar bağlı olduğumu düşündüğümde. “Onsuz bir hayatı hayal edemiyorum.”

“O halde onun kim olduğu ve insanların sizin hakkınızda ne düşündüklerinin bir önemi yok. İlişkiler hiçbir zaman kolay değildir. Hatta baş sayfalarda, hayatları kopartılmayan kişiler için de öyle. Bunun için çaba ve özveri gerektirir. Onun için mücadele etmeye hazır mısınız?” diye sordu Jane.

“Evet.” Ben zaten tam olarak bunu yapmıştım ve ondan vazgeçmek gibi bir niyetim yoktu. Hiçbir şey ve hiçkimse için.

“Ve o da senin için bunu yapmaya hazır mı?”

Gözlerime dolan gözyaşlarıma rağmen başımı salladım. Tek bir saniye dahi şüphe etmiyordum, Alexander’ın benim için savaşıcağından. Biz ilişkimiz henüz tazeyken birçok şey yaşamıştık ve daha çok engeller aşmak zorunda kalacağımızı bildiğim halde, o benim yanımda olduğu sürece her şeyin üstesinden gelebileceğime dair, elimi ateşe koyardım.

“İkiniz hazırsanız çalışmaya ve birbiriniz için mücadele etmeye, o zaman en zor anlarınızda da birbirinize bağlı kalacaksınız. Şunu düşün – günün sonunda Alexander sadece bir adam olacak, sen de sadece bir kadın ve siz birbiriniz için karar verdiniz. Önemli olan sadece bu, diğer şeyler sadece etraftaki dekorasyon.”

Jane elimi sıkı, ben de buna karşılık verdim.

“Hadi bakalım, şimdi de yukarı çık.” diye emretti kapıya doğru işaret ederken. “Bu kılıkla hiçbir yere gidemezsin.”

“Kıyafetlerimde itiraz edilecek ne var ki?” diye sordum ikiyüzlülükle, hâlbuki lacivert şık döpiyesim kulüp haricinde her şeye yarardı.

“Henüz İngiltere Kraliçesi değilsin.” dedi Jane kuru bir şekilde. “Bilakis bara giden genç bir kızsın.”

İşte ihtiyacım olan tam da buydu – kalabalığın arasında kaybolmak, kendimi bırakmak ve bir gece boyunca çılgınlar gibi dans etmek. Birkaç saatliğine, bütün hayatımın, bütün dünyamın, yakında temelinden değişeceğini unutmak.

“Bu da ne böyle?” diye sordum kuşkuyla, Belle bana pembe bir poşet attığında.

“Küçük seksi bir domuzluk.” diye cevap verdi Belle masumca bir omuz silkme hareketiyle ve kendisini yatağın üzerine bırakıverdi.

“Aç onu.”

“Hediye almayı beklememiştim.” Görünüşe bakılırsa daha bir sürü şey öğrenmem gerekiyordu, birkaç hafta sonra Belle’nin bekârlığa veda partisini planlamaya başlamadan önce.

“Tabii ki de!” Belle kıkırdarak sarı buklelerini omzunun üzerine attı. Belli ki Belle daha önce bu hediyeyle keyif almıştı. Acaba benim de hoşuma gidecek miydi, merak ediyordum. Kâğıdı geriye ittim ve bir şey çıkarttım içinden, olsa olsa incecik bantlardan ve küçücük bir bez parçasından oluşan bir soluk kadar hafif bir şey olarak tarif etmek mümkündü. Şaheseri havaya kaldırdım.” Wow, bir külötçük.”

“Wow?” diye tekrar etti Belle. “Sanırım yine içindeki o Amerikalı ortaya çıktı.”

Belle’nin niyeti kötü olmasa da, beynimin içinde bütün alarm çanları tiz bir sesle ötmekteydi. Derin bir nefes aldım ve kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalıştım.

“İstifra edecekmişsin gibi görünüyorsun.” diye fark etti Belle, doğruldu ve yatağan üstüne vurarak oturmamı işaret etti.

Kendimi Belle’nin yanına bıraktığımda kelimeler de içimden yuvarlanarak çıkmıştı çoktan. “Ben Amerikalıyım. Tamam, kanun önünde değil, fakat buna rağmen... Birleşik devletlerde büyüdüm ve bunu umursamayan her bir kişinin üstüne, bundan rahatsızlık duyan on kişi ilave oluyor, Alexander’ın babası da buna dâhil olmak üzere. Gerçekte hiçbir zaman dâhil olamayacağım.”

“Ve işte tam bu yüzden de Alexander seni çok seviyor.” diye karşılık verdi Belle, yumuşak bir ses tonuyla. “Aynen Edward ve benim gibi. Sen bizim Claramızsın ve senin nerede doğmuş olduğun hiç umurumuzda değil.”

“Öyle mi?”

“Evet. Buna rağmen Wow demeyi bırakmalısın. Söz ver bana, bunu deneyeceğine dair.” Belle bana serçe parmağını uzattı. Gözlerimi devirdim ve parmağımı onun parmağına geçirdim.

“Sen bunu başarırsın.” Belle ayağı fırladı, dolabının kapağını açtı, bir hışımla döndü ve çatık kaşlarla kısa bir an beni inceledi, ardından payet bir üst ve bir çift tayt çekti dolabından. “Rahat ama seksi. Senin bir an önce ruhunu, bedeninden dans ederek atman gerekiyor.”

“Öyle mi düşünüyorsun?” Kıyafete baktım. Son haftalarda biraz daha kraliyete uygun görünmeye çalıştım. Bu vesile ile geçersiz oldu. Döpiyesimin ceketini çıkarttım ve Belle’nin vermiş olduğu üstü başımdan geçirdim, üst, bariz bir şekilde göğüslerimin üzerinde gerildi. “Bu kesinlikle olmaz.”

“Memelerinin, benimkilerden daha büyük olduğunu hiç bilmiyordum.” Belle yeniden dolabın içine daldı.

“Demek ki öyleymiş.” dedim cansız bir şekilde.

Üstü yeniden çıkarttım, jartiyerimin kopçalarını çözdüm ve dikkatli bir şekilde çoraplarımı aşağı kıvırdım, Belle’nin almış olduğu külodu göz önünde tutarak. Külodu giydim ve sırtıtmak zorunda kaldım, iplerin baya tahrik edici bir şekilde, çapraz halini aldıklarını gördüğümde. Bir X gibi, diye düşündüm. Bir an külodu saklamayı düşündüm ta ki Alexander için giyene kadar, ama bir gecemi ondan ayrı geçirmek zorundaydım, o vakit hiç değilse onu hatırlatan bir şeye sahiptim. Ayrıca çok yakıcı görünüyordu. Tam da düğün öncesi, adam akıllı kopmak niyetinde olan bir gelin için en uygunu. Sonuç olarak da bunu istiyordum – kaygısız eğlenmek.

Neyse ki külot mükemmel oldu. Belle gysi dolabının derinliklerinden, kırmızı bir bluzla yeniden çıkıverdi. Bluzu giydim ve aynaya doğru döndüm. Bluz oldukça boldu ve aslında hiç seksi değildi – fakat bunun yerine resmen tamamıyla şeffaftı.

“Son bir flört için mükemmel.” dedi Belle iyimser bir şekilde.

O kadar şaşkındım ki aklıma hiçbir cevap gelmedi. Görünüşe bakılırsa en iyi arkadaşım teyzesiyle fazla zaman geçiriyordu.

“Sadece bir şakaydı.” diye açıkladı üstelleyerek. “Bu akşam biz kızlar tamamen kendi aramızda olacağız, Edward haricinde.”

Aynada kendime baktım ve karar veremedim, acaba Alexander bu bluzu çok seksi mi bulur yoksa çok çirkin mi diye.

“Kes şunu.” diye emretti Belle.

“Neyi keseyim?” diye sordum şaşırmış bir halde.

“Onu düşünmeyi.” Belle, kısa bir el hareketiyle her bir potansiyel açıklamayı bağladı. “Ve bana, şu anda, onu düşünmediğini söyleme sakın, çünkü ne zaman onu düşünsen, yüzünde böylesine aptal bir ifade yer alıyor. Bu akşam bana ait. Madem ki Alexander seni benden alıp götürebiliyor, en azından bana da tek bir akşam ait olmalı.”

“Benim de böyle bir akşamım olduğu sürece, yani Philip seni de benden almadan önce, seve seve.” diye karşılık verdim sırtarak.

Belle, omuzlarını silkerek çekildi ve makyaj çantasını karıştırmaya başladı. “Neyse, otur da makyajınla ilgilenebileyim. Seninle işim bitince, seni kesinlikle hiçbir muhabir tanıyamayacak.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Her şey çok iyi.” diye cevap verdi Belle, ancak sesindeki gerginliği duydum, Belle maskarayı çıkartırken.

“Neler oluyor?”

Belle, hareket arasında duraksadı ve başını salladı. “İnsan seni ve Alexander’ı birlikte görünce... Ben... Philip ve ben asla böyle değiliz.”

“Nasıl böyle değiliz?”

“Birincisi Philip ve ben tavşanlar gibi durmaksızın çiftleşmiyoruz ve sakın ola ki bunu inkâr etmeye kalkışma! Ben sizin nişan gecesi o odadan çıktığınızı gördüm! Alexander resmen ellerini senden alamıyor.”

“Peki, ya Philip...” Kuşku içinde duraksadım.

“Yani bizde en azından tavşanlardaki gibi olmuyor.” diye açıkladı Belle hüznü bir şekilde.

“Sonuç itibariyle siz daha uzun zamandır birliktesiniz.” Ancak ikimiz de bunun bir bahane olduğunu biliyorduk.

“Alexander kendisini bilim adamlarının emrine vermeli.” dedi Belle. “Bu neredeyse insanüstü bir şey.”

Ben kızardım ve başımı salladım. “Ama nasıl...”

“İnce duvarlar.” Benim eski odamın istikametine doğru işaret etti ve Belle’nin yüz ifadesi ciddileşti. “Sadece tek bir soru: O doğru kişi mi?”

“Evet.” diye cevap verdim anında.

Aslında ben Belle’ye soracaktım, Philip ona uygun mu diye, ancak yüz ifadesinden dolayı soruyu sormamayı yeğledim. Belle rutin hareketlerle makyajımı bitirdi, ancak suskunluğu çok şey anlatıyordu.

CoCo’daki akşam yemeği için açıkçası fazla abartılı giyinmiştik, ama Tori’nin varlığı bunu rahatça denkleştirmişti. Tori’nin üzerinde kot pantolonu ve tişört vardı, çağlıyordu resmen enerjiden, ofisteki en son dedikoduları en iyi şekilde aktardı ve ultrason çekimlerini etrafa gösterdi. Şimdi, gecenin vahşi bölümü başladığına göre, aniden restoranın konforunu ve rahatlatıcı sohbetin eksikliğini hissettim. Doğruyu söylemek gerekirse kulüpler hiçbir zaman bana göre değildi, fakat Belle bunun için ısrar etmişti, ona göre çekinmeden dans etmek ve içmek, bekârlığa veda partisinin olmazsa olmazıydı.

Şeffaf bluzumu çekiştirip durdum ve buna ikna olduğum için, kendimi o an tokatlamak geldi içimden. Ancak Belle kesinlikle haklıydı – aktüel Time’ın baş sayfasını süsleyen o Clara Bishop ile hiçbir benzerliğimiz kalmamıştı. Bu kez Clara kendisini aşmıştı: O benim hafiften dalgalı saçlarımı jel ile arkaya doğru düzleştirmişti ve baştan çıkarıcı, dumanlı

gözler yapmıştı. Ne yazık ki Alexander davetli değildi. Beni böyle görebilseydi, ne diyeceğini, bunu düşünmek bile istemiyordum.

Ya da bana yapacaklarını.

“Sıraya girsek ya.” diye öneride bulundum, limuzin Brimstone’nun arka kapısında durduğunda. “Zaten beni hiç tanıyamazlar.”

“Seni tanıyamazlar, ama onu?” Lola, omuzlarını silken Edward’ı işaret etti.

“Üzgünüm.” dedi Edward, ancak bir parça dahi pişman değildi, tam aksine keyfi yerindi. Edward, siyah, dar kesim bir takım elbise giymişti, kareli bir papyon takmıştı, ayrıca simsiyah saçlarını arkaya doğru taramıştı ve bağa gözlüğünü takmamıştı, bu da onu daha çok kraliyet ailesinin Roockabilly üyesi gibi gösteriyordu. Buna rağmen onun yüzünü herkes tanırdı. Sadece çok az insan Edward ve Alexander’ın sahip oldukları genlerle kutsanmışlardı.

“Madem onu tanıyacaktı, o zaman bu zahmet ne diye?”

“Dırdır etmeyi kes ve eğlenmene bak, sonunda seni bu akşam için annemin pençelerinden kurtarmayı başardım.” diye açıkladı kız kardeşim.

Sanki bir işaret gibi, kız kardeşimin cep telefonu çaldı. Burnundan soluyarak telefonunu çantasından çıkardı. Lola, her zaman olduğu gibi muhteşem bir şekilde hazırlanmıştı, altın rengindeki Clutch çantası ve altın halka küpelerine varana dek, bunları siyah tulumuna giymişti – bir kıyafet ki sadece kız kardeşimin vücuduna ve onun sınıfına sahip olan bir kişiyle gündeme gelen bir kıyafet.

“Arayanın kim olduğunu tahmin et.” Lola telefonu yenisinden çantasına koydu.

İlk bakışta arka çıkışı kullanmak iyi bir fikir gibi göründü, ama şayet paparazziler orada pozisyon almışlarsa, içerisi de insanlarla kaynıyor olmalıydı.

Tüm şaşkınlığıma rağmen, limuzinin kapısını Norris açtı ve çok daha şaşırtıcı olan ise: indiğimde, görünürde tek bir insan dahi yoktu.

“Alexander rahatsız edilmemeniz için uğraşmış.” diye açıkladı Norris, etrafıma şaşkınlıkla bakarken.

Elbette. Alexander her şeyi düşünürdü. İçeriye girdik, ancak iki tane daha güvenlik görevlisinin girişte durduğunu görünce keyfim anında yerle bir oldu. Burası yüzde yüz güvenliklerle kaynıyordu.

Belle yanıma geldi. Belle’nin, uzun bacaklarını öne çıkar-tan, poposunun altında biten pullu elbisesiyle ve uzun sarı saçlarıyla fark edilmemesi imkânsızdı; bunun anlamı ise bizim küçük gurup kendiliğinden bütün bakışları üzerine top-layacaktı, ister güvenlik görevlileri olsun ister olmasın.

Belle koluma girdi ve beni koridorda çekeştirerek, kulü-bün kalbine, dans pisti istikametine doğru götürdü, o esna-da bu hareket bana garip bir dejavu yaşattırdı. Daha önce bir kez daha onunla burada bulunmuştum; doğrusu Brims-tone’daki iki akşam da hafızamda silinmeyecek şekilde yer etmişti. Gözlerimi kapatır kapatmaz, alev motifli duvarlar yeniden gözümün önüne geldi ve hatta kısa bir an için on-ların sıcaklığını hisseder gibiydim. Gözlerimi açtım ve yuka-rıya, dans pistinin üzerinde bulunan galeriye baktım. O, şu anda yukarıda mıydı ve beni mi izliyordu?

En son onunla özel odasında yalnız kaldıktan sonra, tüm hayatımız temelinden değişmişti. O zamanlar biz bir nevi güç savaşına dâhil olmuştuk, bu savaşın içinden hiç birimiz

zaferle çıkamamıştık. Şimdilerde bütün bu olanlar belki de daha farklı görünecekti.

Pekâlâ, madem ki bizi izliyor, ben de o zaman ona harika bir gösteri sunabilirdim.

Kolumu Belle'nin beline doladım ve alnımda ter belirene kadar dans pistinde coştuk.

Birkaç zaman sonra Belle beni dürtükledi ve dans pistinin orta yerine doğru işaret etti, Jane teyze orada kendisinden bariz bir şekilde daha genç iki adamın arasında dans ediyordu. Bir kıkırdamayı bastırdım ve kendimi yeniden müziğin ritmine bıraktım. Basların sesi resmen damarlarımın içinden gürlemekteydi. Dans haricinde sadece tek bir şeye kendimi verebiliyordum... Çarçabuk Alexander'ı düşünmeyi bir kenara bıraktım.

"Hadi, gel." diye seslendi Belle müziğin yüksek sesin arasında.

Dans pistinin üzerinden Belle'yi takip ettim – Jane teyzeyi genç hayranlarıyla birlikte bıraktık – üst kattaki VIP odalarına. Alexander'ı her yerde hissettiğime inanmama rağmen, muhtemelen burada değildi. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz, Belle kendisini kanepelerden birinin üzerine bıraktı. Ona bir tane maden suyu attım.

"İç." dedim.

Lola bar taburelerinden birinde otururken, Edward barın arkasında durmuş içki hazırlıyordu. Yüzlerinde utanç ipuçları aradım, ancak bulamadım.

"Gördüğüm kadarıyla birini kaybettik." diye fark etti Lola.

"Jane teyze yeni bir ruh eşi buldu." diye açıkladı Belle.
"Ya da iki tane."

Edward içkilerimizi önümüze bıraktı. “Clara’nın tek olma sonuna ve bizlerin de yakında ulaşacağımız sona.”

Belle, Edward’a dilini çıkarttı, ancak ben Edward’la kadehimi tokuşturdum, kadehimden bir yudum içtim ve nefes aldım.

“Fazla mı sert?”

“Yoksa bu boya incelticisi mi (tiner mi)?” Bardağımyı bıraktım. “Tuvalete gitmeliyim.”

Belle ve Edward birbirlerine baktılar.

“Dur, ben de geliyorum.” Belle kalkmak istedi, ancak ben başımı salladım.

“Ben büyüdüm, ayrıca buranın güvenlikten kaynakığını biliyoruz. Boya incelticinizin (tinerinizin) tadını çıkartın.”

İkisinden biri beni durdurmadan, dışarıya fırladım. Müziğin gümbürdemesi eşliğinde, tuvaleti aramaya koyuldum. Burada bir yerde VIP lavaboları olmalıydı. Tam o anda ensemdede bir gıdıklama hissettim... Ben yalnız değildim.

Salaklaşma.

“Eskortluğa ihtiyacım yok.” Belle veya Edward’ı görme beklentisi içerisinde arkamı döndüm ve ellerimi belime koydum.

Karşımda Alexander duruyordu.



Müzik sonsuzluk kadar uzaktaydı ve çok sessizdi, karanlık koridordan birbirimize baktığımızda. Küçük bir kıvılcım, az önce dans pistinde hissetmiş olduğum, içimde alev almıştı. Alexander vurgulayıcı bir şekilde rahat giyinmişti; muhtemelen üzerine ilgi çekmemek içindi. Ancak giyimi benim üzerimde – bol gri bir tişört ve beline rahat oturan kot pantolonu – tam tersi etki yapıyordu. Beni tamamıyla büyülüyordu. Kendimi ona doğru atma dürtüsü her ne kadar güçlü olsa da, yerimden kımıldayacak gücüm yoktu. Alexander üzerime doğru gelirken, yüzü loş aydınlatmadan dolayı yarı karanlıkta kalıyordu. Benim kendi arzumu yansıtan vahşi bir açgözlülük vardı Alexander'ın gözlerinde.

Alexander tek bir kelime söylemeden elimden tuttu ve beni kendisiyle birlikte koridorun sonuna çekti. Bizden başka hiç kimse yoktu. Alexander durdu. Yüz ifadesi anlaşılmazdı. Saniyeler sonrasında özel bir odaya çekti.

Alexander beni duvara sıkıştırdı, el bileklerimden tuttu ve kollarımı başımın üzerine uzatmam için beni zorladı.

“Buraya ilk gelişimizi hatırladın mı, tatlım?” Yanağımda Alexander’ın kirli sakalı, sırtımdan aşağı bir ürperti inmesine sebep oldu. “Seni duvara sıkıştırmak ve aletim için yalvarmanı istemiştım.”

Gırtlığımdan bir sızlanma çıktı. O gece, Alexander’a karşı arzumun hiçbir zaman daha da kuvvetli olamayacağına inanmıştım. Ancak bu arada bunu daha iyi biliyordum. O zamandan beri, geçen her günle birlikte git gide büyüyordu. İçgüdüsel olarak ona yaklaşmayı denemedim. Hiçbir şey bizi birbirimizden ayırmamalıydı.

Alexander ellerimi bırakmadan, öne doğru eğildi ve dudaklarını sağ meme ucumun üzerine koydu, meme ucum ise ince kumaşın altında anında dikleşti.

“Bunu yapmak istemiştın.” dedi Alexander kısık sesle. “Bunun için yalvarmak istemiştın, haklı mıyım?”

Alexander kalçasıyla daireler çizdi, aleti ile beni tahrik etti.

“Evet.” Doğrudan onun gözlerinin içine baktım. “Fakat bugün istediğim kadar değil.”

“O malum akşam hayır dedin ve gittin.” Alexander’ın kalça hareketleri daha da talep edici olmaya başladı.

“O zaman seni neden takip ettiğimin bilincinde değildim.”

Bende değildim. Alexander tek bir parmağını tıklatarak istediği kıza sahip olabilirdi. Ama o kararını benden yana vermişti. İçimden heyecan akıp gitti ve bacaklarımın arasına atmaya başladı.

“Sen benim için bir meydan okumaydın.” diye itiraf etti Alexander istemeye istemeye. “Bu olağan üstü güzel bedene sahip olan kadın ki bedeni resmen beni becer diye bağıyordu ve üstelik beni ortada bırakacak kadar da yaramazdı. Bu inanılmaz seksiydi.”

Bunu hatırlarken alt dudağımı ısırdım. İşte o akşam sanki birisi şalteri değiştirmiş ve benim hiç bilmediğim, var olduğundan bile haberim olmayan bir tarafımı aydınlatmış gibiydi.

“Geri döner miydin?” diye sordu Alexander sessizce.

“Ben her zaman sana geri döneceğim.” diye fısıldadım. Alexander inleyerek yüzünü yüzüme değdirdi ve dudakları benim dudaklarımı bulurken, beni daha da duvara sıkıştırdı. Onun beni öpmesinde kendimi kaybettim – geçmiş, şimdiki zaman ve gelecek, sorunsuz bir şekilde eriyerek birbirine geçti. Her şey burada başlamıştı. Hatta şimdi bile Alexander bana geçmişini hatırlattığında sadece tek bir şey düşünebiliyordum: bu adamın yanında geçireceğim hayatı.

Dudakları kulağımı okşadı. “Şimdi yalvarmanı duymayı çok isterdim.”

“Lütfen.” Ona daha da yaklaşmayı denedim.

Elini üzerimden çekmeden aşağı kaydırды. Alexander parmağını dar kesimli pantolonumun içine ittiğinde, bakışları beni delerek geçti ve pantolonu bir hışımla aşağı çekti. Ardından elini göbek çukurumdan, külotumun bantlarının ilk çapraz oluşturduğu yere kadar dolaştırdı.

Arsız bir sırtmayla elini külotun ağına indirdi.

“Bu da ne böyle?” diye sordu.

“Bunu kendin gör.” Külotun onda nasıl bir etki yaratacağını çok iyi biliyordum.

Alexander'ın bakışları aşağı indi. Birçok kez çapraz gelen siyah saten bantları görünce, gırtlığından boğuk bir gurlama çıktı. Sakınarak ilk X bandın üzerinden geçti.

"X topraklarını işaretliyor." diye fısıldadım.

"Kızlar gecesi için oldukça yakıcı bir külot."

Tuhaf bir tatmin olma duygusuyla Alexander'ın ses tonundaki kıskançlığı fark ettim. "Her zaman hazır olmamı istiyordun." diye mırıldadım. "Ve işte, tam olarak öyleyim."

Alexander elimi bıraktı ve bir hareketle arkamı dönmemi işaret etti.

Tahrik edici bir yavaşlıkla emrine uydum, bileklerime dolanan pantolonuma takılmamak için son derece dikkatli bir şekilde. Onun her şeyi tam olarak görmesini istiyordum, popomun üzerinde çapraz gelen bantlar dâhil ki bunlar kıskırtıcı bir tangayı oluşturmaktaydılar.

Alexander elini uzattı ve kalçalarımın üzerinden geçti.

"Bu bana ipleri ve ipek şalları hatırlatıyor... Şu anda el bileklerinin bağlı olduğunda nasıl görüneceğini düşünüyorum."

Alexander'ın eli daha aşağıya indi ve keskin bir şekilde nefesimi içime çektim – ona çaresizce teslim olmak hayali dahi beni inanılmaz bir şekilde heyecanlandırıyordu.

"Eve gittiğimizde seni bağlayacağım ve bütün gece senin gelmeni sağlayacağım." Alexander'ın elleri popo yanaklarını kavradı ve onları ayırdı, o arada dilini ıslak külotumun üzerinde dans ettirdi.

"Yani bu şey her ne kadar güzel olsa da..."

Alexander bir hışımla külotu aşağı indirdi.

"Eller arkada." diye emretti.

İtaat ettim ve güçlü bir elin parmaklarımı sardığını hissettim. Alexander beni öne doğru itti, ta ki dizlerim kanepenin koluna dokunana kadar, ardından beni öne itti. Alexander kendimi onun altında döndürüp ve popomu ona doğru gerdirene kadar bekledi.

"Sabırlı ol." diye mırıldandı Alexander ve parmağı ile popomun arasından aşağı atmakta olan bacak arama kadar indi. "O ilk akşam da bu kadar ıslak mıydın sen?"

"Evet." diye inledim.

"Bana ne istediğini söyle. ihtiyacın olanı."

"Becerilmek istiyorum."

"Ve ben de ihtiyacın olanı sana vermek için buradayım."

Daha az evvel beni okşayan el, birdenbire kayboldu. Saniyeler sonra Alexander'ın kadifemsi penis ucunu hissettim ki kışkırtıcı bir şekilde benim yarığımın üzerinde sürtünüp duruyordu. Bacaklarımı ayırmaya çalıştım, ancak pantolonum hâlâ bileklerimde takılıydı. Hareketsiz kalmaya zorlanmışım ve buna rağmen bir o kadar kurtuluş özlemi içerisindeydim.

Alexander kendisini içime itti ve bir an kadar öylece kaldı ki bana, etimin onun şişkin penisini sarmasına fırsat vermesi için.

Lütfen.

Alexander kollarımı bırakmadan, daha da derin içime girdi, köküne kadar. İstemsiz olarak gırtlığımdan bir çığlık çıktı.

"Aman Tanrım, nasıl da iyi hissettiriyorsun kendini." diye inledi Alexander ve ağır çekim misali kendisini içimden çekti. "Senin kot pantolonu ve sweatshirt içinde buraya çıkageldiğinden beri bunun hayalini kurmuştum. Üzerinden kot pantolonu nasıl çıkarabileceğimi düşünüyordum sadece ve seni nasıl becerdiğimi, ta ki duyu ve görme kaybolana kadar.

Bu anın gelmesi için o kadar çok bekledim ki daha artık sabırlı davranmayacağıma dair seni uyarmalıyım.”

“Sabırlı olma o zaman.” diye fısıldadım.

“Seni şu anda sikmem gerekiyor. Ve oldukça sert bir biçimde.” Alexander adeta şahmerdan gibi kendisini içime itti ve bunu yaparken kollarımı geri çekti, öyle ki kanepeden yukarıya bir katapult (mancınık) gibi havalandım. Alexander vuruşlarının hızını ritmiğini hızlandırdı ve kalçam git gide daha da şiddetle ona karşı çarptı.

“Seni duymak istiyorum, tatlım.” diye mırıldandı Alexander.

Zevkten sıkıca kenetlemiş olduğum dişlerimi çözdüm ve içimde yığılan bütün o çığlıkları dışarıya atmak için ağzımı açtım. Alexander altımızdaki müziğin ritmi eşliğinde beni doruk noktasına doğru itiyordu. Alexander acımasız bir kuvvetle içime battığında, her bir berrak düşünce kayboluverdi, kendisini saf içgüdüye bıraktı. Yarığım, Alexander’ın penisini atarak sararken, çığlıklardan ve inlemelerden oluşan bir sersemliğin içinde patladım.

Aklım başımdan gitmişti.

Hiç bitmemesini istedim.

Tam o anda Alexander’ın sıcak bir şekilde içime nasıl boşaldığını hissettim. Alexander kendisini içimden çekerken ve son birkaç damla popomu ıslatırken, beni bıraktı ve ben tıpkı bitap, hareketli uzuvları olan bir oyuncak bebek gibi kanepenin üzerine düştüm.

“Kendimi tutamadım, tatlım.” Alexander öne doğru eğildi ve beni yanağımdan öptü. “X topraklarını işaretliyor.”

“Bu git gide alışkanlık haline geliyor.” diye mırıldadım.

“Eğer hoşuna gitmiyorsa...”

Alt dudağımı ısırđım ve başımı çevirdim, ama bir sırtıma-
yı bastırmak için kendime engel olamadım.

“Biliyordum.” Alexander içini çekerek parmağını dudak-
larımın üzerinde gezdirdi. “Bekle burada.”

Birkaç saniye sonra kaba bir peçeteyle geriye döndü, bu-
nunla popomda geriye bıraktığı izleri yok etti, ardından aşağı
eğildi ve yeniden pantolonumu yukarıya kaldırmak için
bana yardım etti. Giyindikten sonra beni döndürdü, parma-
ğını çenemin altına koydu ve beni yüzüne bakmaya zorladı.
“O halde, kıyafetin hakkında konuşabilir miyiz şimdi?”

“Hoşuna gitmiyor mu?” diye sordum sahte bir alıngan-
lıkla.

“Ah, ben çok beğendim, tatlım. Sadece bütün adamların
sende bir şeyleri fazla görmesi hoşuma gider mi, işte bunu
bilemiyorum.”

“Ne yazık ki, X, burada bugün bekârlığından vedalaşan
kişi benim. Genç ve sorunsuz.”

“Bekâr kadın yarın benim yatağımda uyandığı sürece...”
diye belirtti Alexander soğuk bir şekilde.

“An itibariyle her sabah senin yatağında uyanacağım.”
diye fısıldadım. “Yoksa sen gerçekte burada neyi kutladığı-
mı sanıyorsun?”

Alexander aniden dudaklarını dudaklarıma bastırdı – tut-
kulu bir öpücüktü, aramızda çoğu zaman daha fazlasına yol
açan öpücüklerin bir türü ve irade gücümün tamamını kul-
lanarak, kendimi Alexander’ın kollarından kurtarmayı ba-
şardım.

“Diğerleri muhtemelen birazdan bir arama gurubu gön-
derirler.”

Alexander bana elini uzattı ve ben de onu tuttum. Bir kez daha hayretler içerisindeydim, bu kadar küçük bir hareketin nasıl bir duyguya sebebiyet verdiğine – bana hükmedebiliyordu, beni kullanabiliyordu, dayanıklılığın eşğine getirebiliyordu, ancak Alexander beni seviyordu, her daim benim yanımdaydı. O benim kırılan dalgaların arasındaki kayamdı. Benim diğer yarım.

Koridora çıktık ve VIP odasına birkaç metre kala durduk. Alexander parmak eklemlerimi öptü. “Bu gece bana, eve gel.”

“Bu imkânsız, X.” Başımı salladım. “Belle’nin niyeti beni bütün gece uyutmamak.”

Alexander’ın yüzünde sinsi bir sırıtma belirdi. “Seni ikna edebilirdim.”

“Bir gece ayrı, ama geri kalan hayatımız boyunca daima birlikte.”

“Bu oldukça ahlaksız bir anlaşma gibi geliyor kulağa, Bayan Bishop.”

“Gerçekte ne kadar ahlaksız olduğumdan haberiniz yok, Bay X.” Ona doğru havanın içine atılan bir öpücükle oradan kırıtarak ayrıldım.

“Hiçbir insanın tuvalete gitmek için bu kadar zamana ihtiyacı olmamıştır.” dedi Belle içeriye girdiğimde.

Dans pistinden gelen gümbürdeyen bas seslerine rağmen, odanın içindeki hava sıfır noktasına yakındı. Şayet derhal bir şey olmazsa, diğerleri anında uyuyacaklardı.

“Şu kadına bir bakın.” Edward başını salladı.

“Mekân değiştirmenin zamanı geldi.” Belle telefonunu çıkarttı ve bir numara aramaya başladı.

“Bekle! Neler oluyor?” diye sordum şaşırarak. Belle aşayıcı bir homurdanmayla kolumu tuttu.

“Dükkânın içine sızılmış, ama bizim başka imkânlarımız da var hâlâ.”

“Neden bahsettiğini anlamıyorum.” Omuzlarımı silktim, fakat nasıl kızardığımı hissettim.

Lola da diğerkolumu tuttu ve ikisinin de eskort etmeleri eşliğinde beni dışarıya çıkarttılar.

“Jane teyze ne olacak?” diye sordum ve arkamı döndüm, ancak arkamızdaki koridor boştu.

“O hâlâ aşağıda, meşgul. Sen bizimle kalacaksın.”

Belle nazik yapısına rağmen, sözlerinin ciddi ve tehditkâr bir şekilde anlaşılmasını sağladı.

“Sen ciddi misin? Bunu biraz abartılı bulmuyor musun?”

“Alexander buraya yayılmış.” diye açıkladı Lola.

“Bununla da kalmamış.” dedi Edward pişkin, pişkin.

Lola kolumu sıktı. “Bugün senin bekârlığa veda günün, bu yüzden kuyruk taşıyıcılar yasak.”

Edward öksürdü.

“Özür dilerim, Edward.” diye seslendi Lola omuzlarının üzerinden.

“Tamam, tamam, ben geleneksel manada bir kuyruk taşıyıcısı değilim.”

Onların bu şekilde tutuk olmadan sohbet etmeleri beni rahatlatıyordu.

Görünüşe bakılırsa ikisi de nişan gecesindeki olayı zarar almadan atlatmışlardı, Lola Edward’a asılmaya çalıştığında.

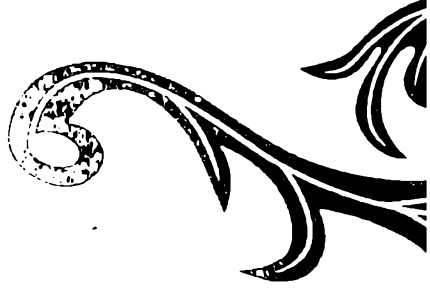
Çıkışta Norris’in orada beklediğini gördüm, bize kapıyı açtı.

“Sanırım kaçırılıyorum.” diye seslendim, beni bekleyen limuzinin içine yerleştirdiklerinde, ancak Norris güldü. “Güvenliğe de güven kalmadı artık.”

“Kusura bakma, Clara, ama bu gece bize aitsin. Alexander’ın yarına kadar sabırlı olması gerekiyor.” Edward arka koltuğa yanıma geçti. “Korkma, hayatta kalır.”

Ellerimi kaldırdım. “Tamam, tamam teslim oluyorum.”

Alexander yarın sabaha kadar bekleyebilirdi; bundan dolayı yeniden karşılaşmamız daha da içten olacaktı.



Aslında kulübü geride bıraktığımız için, biraz olsun rahatlamıştım; elbette köpek gibi yorgun olduğumu itiraf etmezdim, fakat düğün hazırlıkları beni tamamen bitirmişti. Alexander ile tartışmamızdan hiç söz etmemeli ve ardından gelen görünüşteki sonsuz uzlaşmadan da. Saçımı arkaya doğru ittim ve camdan dışarıya baktım.

“Eve mi gidiyoruz?” diye sordum, limuzin ters istikamete yöneldiğinde.

Belle dudaklarını büzdü. “Önümüzde daha koskoca bir gece var.

Belle yeniden cep telefonuna yöneldi, ben de bu arada hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım. Belki de yolda kahve ya da bir enerji içeceği temin edebilirim, diye düşündüm ve esnedim.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Edward o kadar sessiz ki bunu sadece ben duyabildim.

“Düğün beni öldürecek.” diye itiraf ettim ve ne söylediğimin farkına vardığımda elimi ağzıma kapattım.

“Rahat ol, bunu söyleyerek beni korkutamazsın.” Edward geriye oturdu ve kolunu omzuma koydu.

“Senin gece hayatına alışkın olduğunu ve az uykuya dayanıklı olduğunu düşünmüştüm.”

Edward’ın yan boşluğuna vurdum. “Alışkınım zaten. Ama bu stres ve bunu ilaveten çıldırmış annem... Artık dayanamıyorum.”

“Gelecek hafta bu zamanlarda, balayında dinleniyor olacaksın.” Edward duraksadı. “Bana hâlâ nereye gideceğinizi söylememene rağmen.”

Dudaklarımı sıkı sıkı birbirine bastırdım ve başımı salladım.

Alexander söz vermemi istemişti, hiçkimse bizim hedefimizi öğrenmeyecekti ve ben de bu sırrı seve seve koruyordum. Ama Edward haklıydı. Bir hafta sonra evlenmiş ve Maldivler’de özel bir plajda güneşleniyor olacaktım.

“Harika, sırrını kendine sakla.” dedi Edward ve gözlerini kıstı. “Şayet gerçekte çok korkunç bir şey planlıyorsanız... Mesela burada kalmak gibi. Bunu hiç iyi sayamazdım.”

“Öyle olsa bile.” dedim omuzumu silkerek. Gerçekte sadece Alexander ile benim yaklaşık bir ay kadar nihayet bu hengâmeden ve genel ilgiden kaçabileceğimiz önemliydi. “Ben sadece bu evliliğe gerektiği gibi başlamamızı istiyorum. Yani birbirimize konsantre olarak. Ve bunu nerede yapacağımızın aslında bir önemi yok.”

Alexander yüzünü buruşturdu. “Önemi var. Kokuşmuş kışını lütfen herhangi güzel bir plaja taşı ve sıcak güneşin altında onunla iş pişirin. Vitamin D size iyi gelecektir.”

Bu bir argümandı. Çekinerek gülümsedim. “Yine de: dudaklarım mühürlüler.”

“Seni düğününe çağırmamamı bana bir kez daha hatırlat.”

“Bu adil değil!” diye bağırdım. “Sen düğüne davetlisin, sadece balayı özel. Sakın beni düğününe davet etmemeye yeltenme. Sen benim tek kayınbiraderimsin.”

“Babam zaten çıldırırdı. Tabii ki mutlu olabilirim, eğer babam...”

Tam o anda araba bir sarsıntı ile durma noktasına geldi. Belle camı aşağı indirdi ve dışarıya baktı. “Bir tıkanıklık.” diye seslendi.

“Dur bir bakayım.” Cama doğru kaymak istedim, ancak Edward beni geriye çekti.

“Dışarıda neler oluyor öyle?” diye sordum.

“Sadece birkaç paparazzi.” Belle rahat bir tavırla omuzlarını silkti.

“En iyisi, senin eve gidelim.”

Lola kaşlarını çatı. “İstemeyerek söylüyorum ama onlar her yerdeler. Hatta annemlerin evinin orada bile kamp kurdular.”

Bu tamamen saçmalıktı.

“Bu arada biz nereye gidiyoruz?” diye sordum ve şakaklarımı ovdum, başlayan baş ağrılarımı dağıtmak için.

“Westminster Royal’e.” diye cevap verdi Belle.

Aman Tanrım, neler oluyordu? Bir Alexander-hatırlama turu mu? Ben burada gizli kameraya mı yakalanmışım?

Cam bölmeyi tıkladım ve bekledim, ta ki şoför camı indirene kadar. “Hotelin kendine ait bir yeraltı otoparkı var. Siz Norris Echols ile bağlantıda mısınız?”

Sürücü dikiz aynasından gözlerimin içine baktı ve başını salladı.

“O, sizin içeriye girmeniz için ilgileniyor.”

Geri yaslandığımda, üç çift gözün üzerimde olduğunu fark ettim.

“Ne?” diye sordum oldukça rahat bir tavırla, ancak yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Ben hâlâ o tatlı, masum Clara’yı çok iyi hatırlıyorum.” Belle içini çekerek kirpiklerini tıngırdattı. “Ve şimdi onun yerini şehvetli bir seks bombası aldı.”

“Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum.” diye karşılık verdim ve bir sırtımayı bastıramadım.

“Ancak tam da buna benziyorsun.” dedi Edward soğuk bir ses tonuyla.

Birkaç dakika sonra limuzin trafikten ve paparazzilerden dolanarak geçmişti. Her ne zaman camın önünde bir kamera flaşı patlarsa sırıyordum.

“Onlar bizi göremezler.” Edward yumuşak bir şekilde elimi okşadı.

Bunu biliyordum, buna rağmen bu kargaşaya alışamamıştım. Muhtemelen alışamayacaktım da. Aynı zamanda Alexander gibi bir adama âşık olduğum için, ödediğim bedel de buydu. Ve ben yine her zaman kararımı ondan yana versem dahi, bunun anlamı kamunun önünde olmayı ve özel hayatıma dair sorulardan ve spekülasyonlardan oluşan baraj ateşinin hoşuma gittiği anlamına da gelmiyordu, sağlık durumum ve geçmişim hakkındaki sorulara maruz kalmam da. Sessizleşen Edward’a baktım. Bir şekilde David’in ve benim birçok ortak noktalarımız vardı. İkimiz de tutsaktık, kraliyete olan aşklarımız, görevlerimiz ve sorumluluklarımızı-

zın arasında kalarak ki bütün bunlar, onların yanlarında bir hayat sürerek ortaya çıkmaktaydı.

Bir içgüdüden dolayı kollarımı Edward'a doladım ve onu bağrıma bastırdım.

"Bunu neye borçluyum?" diye öğrenmek istedi Edward gülerek.

"Hiçbir şeye. Ben sadece sana sarılmak istedim."

Limuzin olaysız bir şekilde otoparka vardı. Arabadan indik ve Belle ile Lola asansöre giden arka yola yöneldiler.

"Hey!" diye seslendim. "O Kral dairesine gider."

"Etkilendim. Görünüşe bakılırsa, koşullar hakkında baya bir bilgin var." diye kaydetti Lola, diğer asansörün içinde bulunduğumuzda.

"Sakın bunu anneme anlatma."

"Hayhay."

Kapılar lobide açıldı.

"Paparazzi yok." diye inledi Belle rahatlamış bir halde.

Elbette yok. Belle'nin Westminster Royal'in konuklarının mahremiyetleri konusunun ne kadar mal olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Önceleri Alexander oynaşlarıyla burada buluşabilmesi için bu gerçekten faydalanmıştı. Tahminen bu bilginin beni rahatlatması gerekirdi, ancak belirtilen Kral süitindeki karşılaşmamızdan beri, bu bana bir şekilde ikiyüzlülük gibi gelirdi.

"Neden özellikle buraya geldik ki?" diye sordum.

"Sen ne sanmıştın ki?" diye karşılık verdi Belle neşeli bir halde.

Yavaş yavaş Belle'nin Alexander ile aynı çatı altında oldukları şüphesi uyandı bende.

“Aslında girişimiz yapılmıştır.” dedi Belle. “Kral süiti dolu, ama Honeymoon (balayı) süiti sunuldu bize. Alexander birkaç parça bir şey göndertti senin için.”

Sadece üzerime rahat bir şeyler giyme hayali bile beni rahatlatmıştı, ancak Belle hesabımı alt üst etmişti. “Ama önce bir şeyler içmeye gideceğiz.”

Gülümsemek için kendimi zorladım ve onları lobiden bara doğru takip ettim.

“Aman Tanrım, Belle seks randevusunu da buraya ısmarlamış.” diye inledi Edward içeriye girdiğimizde.

Belle anında durdu ve Edward’ın bakışlarını takip etti, istikamet bardaki kişiye doğruydu. Bu kişi apaçık Philip idi elinde bir içki, sürekli başını kaldırıp etrafa bakıyordu, birini bekler gibi.

“Hey, ben onu davet etmedim ki...” Belle sustu, çok güzel bir sarışın Philip’in arkasında durduğunda ve kollarıyla onu sardığında. Kadının üzerinde dar kırmızı bir elbise vardı, elbise önden olduğu gibi arkadan da derin kesilmişti ki onun bütün tercihlerini mükemmel bir şekilde ön plana çıkartması için.

Bir an kadar her şey ağır çekimdeymiş gibi geçiyordu. Aynen bir kazadan önce ki kısa an gibi. Birazdan olacakları çok iyi biliyordum, Belle’yi oradan uzaklaştırmam gerekirdi, ancak mihlanmışçasına kalakaldım orada. Gerçeğin frenlenemez bir şekilde üzerimizden geçmesini izlemekten başka herhangi bir şey yapmak yetersizdi.

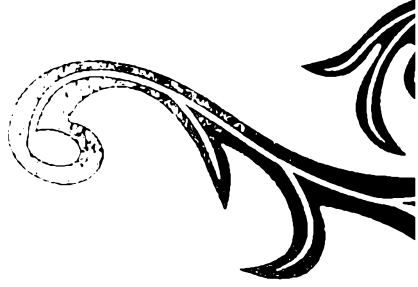
Philip arkasını döndü, ancak bizi görmedi. Belki de gözleri sadece diğer kadının üzerinde sabitlenmiş olduğu için. Saf dostane gösterisine tanık olabiliriz umudu suya düşmüştü,

sarışın dudaklarını Philip'in dudaklarını bastırmak için öne eğildiğinde. Çılgınlığı tutamadım.

“Sefil sürtük seni!” diye bağırdı Belle yanımda.

Belle'yi canilik meraklısı ısıldayan gözlerle ikisinin üzerine yürürken, onu durdurmak için girişimde bulunmadım.

Pepper Lockwood olacaklara hazırlıklı olabilirdi.



Philip'in nişanlısına olan bakışları hiçbir şekilde tarif edilemezdi. Buna karşı Pepper oldukça rahat görünüyordu – ve bir nebze dahi endişeli değildi. Pepper'in döndüğünü ve kollarını Philip'in üzerinden çekmek niyetinde olmadığını gördüğümde, tansiyonum en yeni yüksekliklere tırmandı. Sahiplenici bir hareket ki ben bunu Pepper'dan çok iyi biliyordum. Bu kadın bu kötü alışkanlığa sahipti, ona ait olmayan insanlar ve şeyler üzerinde hak aramak gibi.

Belle dönüşümlü olarak ellerini yumruk haline getiriyor ve sonra yine bırakıyordu.

"Bana bunun planlanmış boktan bir üçlü olduğunu söyle, yoksa seni kendi ellerimle boğmak zorunda kalacağım."

"Annabelle..."

"Annabelle bokunu derhal kes." Belle Philip'in sözlerini ani bir hareketle kesti. "Bir açıklama bekliyorum."

"Bunca zaman onun kafadan eksik olduğunu düşünmüştüm. Açıkçası, Phil, sen bu kadında ne buluyorsun?"

Pepper uzun tırnaklarıyla Philip'in omzuna tıkladı ve dolgun dudaklarının etrafında kötü bir gülümseme belirdi.

"Ne zamandan beri?" diye sordu Belle, Pepper'i görmezden gelerek.

"Senin düşündüğün gibi değil..."

"Şimdi bana 'senin düşündüğün gibi değil' saçmalığı ile gelme. Birincisi kafamda gözlerim var, ikincisi bu oldum olası en boktan klişe." Gergin bir şekilde Belle'nin bakışları ikisinin arasında gidip geldi. "Bu ne kadar zamandır devam ediyor?"

"Phil ve ben senelerdir tanışıyoruz. Biz birlikte anaokulunda oynadık ve sonra biz... İşte oynamaya devam ettik." Pepper diliyle dudaklarının üzerinden geçti, sanki az önce lezzetli bir şey yemişçesine.

Pepper bana döndü ve gözlerini kırptı. "Doğrusu ilişkimizi senin eve taşınma partinde yeniden dirilttik."

O ana kadar mümkün mertebe konunun dışında kalmıştım, ancak Pepper'in sözleri beni uyuşuk halimden koparıverdi ve öfkeyle dehşet karışımı, kendisini yanan öfkenin yerine bıraktı. Görünüşe bakılırsa Pepper benim uyarımı ciddiye almamıştı, fakat arkadaşlarımdan dolayı bana yaklaşabileceğini düşünüyorduysa, işte orada yanılmıştı. Pepper'e yeterince zaman vermiştim. Hiç düşünmeden, sıkılı yumrukla üzerine atladım.

Ne yazık ki Edward daha hızlıydı, kolunu bana doladı ve beni geri çekti.

"Bu senin savaşın değil." dedi kararlı bir ses tonuyla.

"Elbette benim savaşım." diye tersledim. Benim için hiçbir şüphe yoktu, Pepper'in Philip'e yaklaşmasının sebebi sadece Belle ve benim çok iyi arkadaş olmamızdandı.

“Hayır.” diye karıştı Belle, adeta esrarengiz bir sakinlikle, “Aksine benim.”

Ardından Belle’nin yumruğu, Pepper’in burnuna indi.

“Böylesine sanırım fırtına öncesi sessizlik deniliyor.” dedi Edward ve iki kadının arasına girdi. Edward kolunu Belle’nin beline doladı ve onu da geri çekti, bu arada Philip – onun tipik pislik uyuşukluk haliyle – olayı açıkçağızla seyretti.

Pepper’in burnundan gelen ve Philip’in takım elbisesine sıçrayan kanın görüntüsünde neredeyse dokunaklı bir şey vardı. Kesinlikle tadını çıkarttığım, benzersiz bir olaydı.

“Seni sefil sürtük!” diye hırladı Pepper ve burnunu tuttu.

“Bunu söyleyene de bakın.” diye karşılık verdi Belle ve Edward’ın elinden kurtulmaya çalıştı.

“Biz onun yatağında sikiştik! Arabasının içinde!” Tükürük damlacıkları Pepper’in burnundan akan kanla birleşti. “Hat-ta evinizde bile mutfak tezgâhının üzerinde!”

Edward Belle’yi bana doğru itti, ancak Belle kendisini kurtardı ve Philip’in üzerine atlamak için hazırlandı, fakat duraksadı, nişan yüzüğünü parmağından sıyırdı ve onu havaya kaldırdı. “Bunu saklayacağım. Hayal kırıklığı olarak. İkinizin birbirini bulmasına sevindim. Siz ikiniz gerçekten mükemmel bir çiftsiniz.”

Philip taburesinin üzerinden öylesine hızlı kalktı ki, tabure yere devrildi ve yüzüğü tutmaya çalıştı. Seyreden meraklıların toplanmış olduklarını fark ettim, Belle’yi tuttuğum gibi kapıya doğru çekeştirdim. Belle ilk anda karşı gelmek istedi, ancak Lola aceleyle yanıma geldi ve Belle’nin diğer kolunu tuttu. Tam barı terk etmek isterken, güvenlik geldi, problem ise şuydu, ben kimin güvenliği olduğunu bilmiyordum, otelin mi yoksa Alexander’ın adamları mı?

Edward asansörü işaret etti. "Onu yukarıya süite götürün. Ben her şeyle ilgilenirim."

"Bunu nasıl yapacaksın ki?" diye sordum. Philip'in bir aptal olduğunu her zaman tahmin etmiştim ve onun bizi şikâyet edeceğine de inanıyordum. Pepper bunu mutlaka yapacaktı bu şimdilik kesindi.

"Norris." dedi Edward ve ellerini kaldırdı. "Ve işte, biliyorsun... İngiltere Prensi v.s."

"Sakin ola ki kendini bu işe karıştıрма."

Edward asansörün düğmesine bastı ve sırtıttı. "Bu benim itibarıma faydalı olabilir. Şimdiye kadar hep Alexander kötü çocuktur. Belki de bu sefer ben bu role girerim."

David'in, en sevdiğinin yeni imajının hoşuna gideceğini düşünmüyordum, buna rağmen asansöre binen Belle'yi takip ettim. Belle bizim katımız için düğmeye bastı ve saçını düzeltti, sanki hiçbir şey olmamış gibi. Lola bana şaşkın bir bakış attı. Ancak o anda Belle'nin alt dudağının titrediğini fark ettim. İlk gözyaşları süzölmeye başladığında onu kollarımın arasına aldım.

"Sefil pislik seni! Aşağılık herif! Otuz bircil!" Ben Belle'nin sırtını sakınleştirici bir şekilde okşarken, onun ağzından dinmek bilmeyen en berbat küfürler fışkırıyordu, ta ki süitimin önüne gelene kadar.

Kapıdaki yazıyı görünce içimi çektim – balayı süitine yerleştirildiğimizi tamamen unutmuştum. Belle'nin tam da şu anda ihtiyacı olmayan bir şey. Tam eve gitmeyi önermek üzereyken, Belle'nin eli hızlı davrandı ve oradaki yazıyı söküp attı.

Ayrıca bir olasılık...

“Boktan herif! Nasıl bu kadar aptal olabildim?” diye ağıladı Belle.

Onu yeniden kollarımın arasına aldım. “Hey, gerçek bir Britanyalı, bir bira arabacısı gibi küfür etmez.”

Sözlerim hiç değilse ondan küçük bir gülümseme kopardı.

“Ve...” diye devam ettim, “Ve sağlam bir sağ kroşeye sahipsin. Dur bir bakayım.”

Belle, dikkatli bir şekilde elini tuttuğumda yüzünü ekşitti. Parmak eklemleri baya yaralıydılar.

“Bunun, Pepper’in dişlerini sökmüş olduğu anlamına geldiğini umut ediyorum.” dedim ve hasarı kontrol ettim.

“Onun burnunu kırdım.”

İkimiz de gülümsemek zorunda kaldık.

“Ben resepsiyondan biraz buz temin edeyim.” dedi Lola.

Ona minnettar bir bakış attım. Ancak Lola’nın ardından kapı kapanır kapanmaz, Belle’nin kendisini kontrol etmesi de sona ermişti ve hıçkırarak kollarıma yığıldı. Çaresizce kendi gözyaşlarına karşı koymaya çalıştım, ancak bunda başarılı olamadım. Arkadaşım korkunç bir şekilde acı çekerken kendine hâkim olmak, bu tamamen imkânsızdı. Onun kaybolmuş geleceğine ve hissettiğim suçluluk duygusuna ağlıyordum. Ama öncelikle onun tek başına ağlamasını istemeyişimden.

“Clara.” diye fısıldadı Belle bir zaman sonra. “Sana bir şey söylemem gerekiyor.”

Belle’ye baktım. “Bana her şeyi söyleyebilirsin.”

“Hayır.” dedi boğuk bir sesle ve başını salladı.

“O zaman beni mutlaka çok kötü bulacaksın.”

“Sen az önce Pepper Lockwood’un burnunu kırdın.” diye karşılık verdim. “Bu müthiş bir şeydi. Sen taş gibi sert bir pisliksin, bu kadarı açık ve net.”

“Ben birkaç ay önce Philip’i aldattım.” diye itiraf etti Belle sessizce. “Gerçekte ona bu kadar sinirli olmaya hakkım yok.”

Yutkundum. “Yani, yaptığın yanlış olabilir, ama onun sana ihanet etmiş olduğu gerçeğini değiştirmez.”

“İşin kötüsü bu değil ki...” diye devam etti Belle ve gözlerine yeniden yaş dolarken, alt dudağını ısırdı.

“Bana her şeyi anlatabilirsin.”

“Ben Jonathan Thompson ile yatтым.”

“Ne?” İçimde dalgalanan nefreti bastırmaya çalıştım. Jonathan daha üniversitede Belle’ye karşı yeryüzündeki en son domuz gibi davranmıştı. Fakat Alexander’a karşı yapmış olduğu ihanetten dolayı ondan nihayet nefret etmeyi öğrendim. O sadece, Alexander’ın kız kardeşinin ölmüş olduğu kazadan dolayı sorumlu değildi, o aynı zamanda, Pepper Lockwood, Alexander’a karşı ulu orta ağır suçlamalar yönelttiğinde de sessizce ve sakince izlemişti. Bunun için Pepper ile birlikte, en çok nefret ettiğim insanların listesinde birinciliği paylaşıyordu.

“Alexander’ın kız kardeşine yaptıklarından sonra, bunu sana söyleyemedim.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Geçen yaz.” diye itiraf etti Belle. “Tesadüfen karşılaştık ve bir tanesi diğerine yol açtı. Sen o zaman...”

Alexander’a kederlenmekten dolayı hasta düşmüştüm. Bunu hatırlamak bana acı verdi.

“Ayrıca, onunla bir kez daha yatmış olduğum için utanmışım, bana üniversitede boktan davranmasına rağmen.”

İçimi çekerek Belle'yi yine kollarımın arasına aldım. "He-
pimiz bazen boktan işler yapıyoruz."

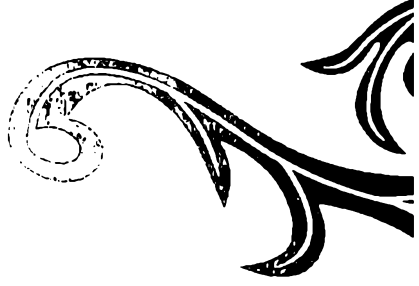
"Belki de Philip bir şeyleri fark etti..."

"Hayır." diye sözünü böldüm Belle'nin. "Böyle bir şeyi
düşünme bile. Philip tam bir aptal. Senin yapmış olduğun
şeyin doğru olduğunu iddia etmiyorum, ama bundan dolayı
bedava bir bilete de sahip olamaz." Deminki sahnenin One-
Night-Stand'e benzemediğine dair sözleri yuttum.

"Ben şimdi ne yapacağım?" dedi Belle boğuk bir sesle.
"Altı ay sonra düğünümüz olacaktı. Her şey planlandı. Ben
şimdi ne yapmalıyım?"

Alexander'ı terk etmiş olduğum akşamı hatırladım. O za-
manlar ne kadar çok acı çekmiştim. Belle'ye sarıldım. "Bu
gece önce bir ağla..."

Diğer her şeyi yarın sabah, güneş karanlığı kovduktan
sonra görecektik.



Katherine Paige Couture kilitlenmişti ve etrafına barikat kurulmuştu. Geçen haftalar ve aylar içerisinde şık gelinlik dükkânı neredeyse ikinci evim haline gelmişti ve meraklıların burunları vitrinine dümdüz yapışmaması için bugün perdeler çekilmişti. Çoğu kişi gelinliğim için tasarımcı seçimime şaşırmıştı, aslında onu bana tanıştıran kişinin Edward olduğunu bilmiyorlardı. Kate benden çok yaşlı değildi, kahverengi bukleleri ve mükemmel fiziği ile bir mankene benziyordu. Ancak onun gerçek tutkusu moda desinatörlüğe aitti ve son yıllarda küçük, fakat bunun yerine çalışarak seçkin müşterileri elde etmişti.

“Bütün hafta boyunca sürekli paparazzileri kovmak zorunda kaldık.” diye anlattı Kate.

“Bunun için çok üzgünüm.” Görünüşe bakılırsa yaklaşan düğünümüz yüzyılın olayı haline gelmişti.

“Üzülmenize gerek yok. Gelecekteki İngiltere’nin Kraliçesi için gelinlik tasarlama fırsatı, ne kadar sıklıkla elime geçer

ki?” diye sordu Kate ve rahat bir şekilde buklesini kulağının arkasına yerleştirdi.

İngiltere’nin gelecekteki Kraliçesi. Hafiften bir baş dönmesi beni yakaladı ve Kate’in koluna tutunmak zorunda kaldım.

“Buna bir türlü alışamıyorum. Sürekli sinirlilikten düşeceğim diye korkuyorum.”

“Elbiseyi mahvetmediğiniz sürece...” diye şaka yaptı Kate ve gözlerini kırptı. Onun yanında rahat hissetmemin sebebi de tam olarak buydu. “Ama başınız dönüyorsa, provada şampanya içmeseniz daha iyi olur.”

Bu bir nedendi. “Daha sonra belki.”

Prova için ayrılan oda neredeyse Kate’in elbiseleri kadar güzeldi: Yumuşak fildişi rengindeki duvarlar, ilave edilmiş altın sarısı masalar ve aynalarla, lüks ve aynı zamanda keyiflendirici bir atmosfer saçıyordu.

Ancak annem, Lola ve Belle çekme halatı misali içeriye girdiklerinde şahane sakinlik ansızın son buldu.

“İki gün kaldı!” Annem beni kendisine doğru çekti ve yanağıma bir öpücük kondurdu.

Yüz ifadem, heyecandan midemin bulandığını belli etmemesi için, çabaladım.

“Annem saatleri saymaya başladı.” dedi Lola umutsuz bir bakışla.

“Sonuç itibarıyla insanın kızı her gün evlenmiyor.” Annem sehpanın üzerinden bir şampanya kadehi aldı ve bir yudum içti.

“Yarınki genel prova için her şey hazır.” dedim vurgulu ve sağlam bir ses tonuyla. Odaklanmak zorundaydım, şayet sonunda aklımı tamamen kaybetme riski almak istemiyor-

duysam. Sadece kendime odaklanacaktım, kameralara ve yığınlara ki şimdiden Westminster Abbey'den Buckingham Palace'e doğru caddeleri doldurmuş olan kalabalığa değil. Sadece bu şekilde ürkütölmüş canlı resimlerde kendimi kaybetmemeyi başarabilirdim ki bu resimlerde akla gelebilecek her şekilde dünyanın gözü önünde kendimi aptal yerine koymamalıyım.

"Ayakkabılar burada." Kate, fildişi renginde ipekten basit ayakkabılarla odaya geldi.

Annem hoşnutsuz bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Topukları yeterince yüksek mi ki?"

"Pisliğin içine düşmemeyi tercih ederim." diye açıklamada bulundum.

"Baban bunu engellemesini bilecektir." diye karşılık verdi annem ve geriye yaslandı. "Doğru değil mi, Harold?" diye seslendi annem bitişik salona doğru.

"Babam burada mı?" diye sordum şaşırılmış bir halde.

"Elbette. O küçük kızını nikâhtan önce gelinlikler içinde görmek istiyor." Annemin ses tonu kulağa boğuk geliyordu, ancak aceleyle kafasını çevirdi, gözlerindeki yaşları kimsecikler göremeden. Gözyaşları Madeline Bishop'un duygu repertuvarında öngörülmemişti, kim veya niçin buna sebep olmuştu? Bunlar annelik duygusallığın mı yoksa evliliğin son arta kalan kırıntıların kanıtı mıydı?

İki tane çalışan gelinliğimi odaya getirdiklerinde ve onu ellerinde tuttuklarında, odaya sessizlik yayılmıştı, bu arada Kate bana bir korse giymemde yardım ediyordu. Elbiseyi yapılırken çeşitli aşamalarında görmüştüm ve sayısız provaları arkamda bırakmıştım, ta ki ayaklarımın altları yanana kadar ve tenimin üstünde toplu iğnelerin meydana getirdiği mini

minnacık kırmızı lekelerle dolana kadar. Ancak şimdi elbiseye baktığım sıradaki duygulara hazırlıklı değildim.

Elbette bir kilise töreninde edep konusunda minimum kısıtlama gerektiriyordu, ancak daha önceleri hiç böylesine heyecan veren bir elbiseye sahip olmamıştım, elbiseyi başımdan yukarıya kaldırmaları için gerçekten de dört kişi gerekliydi.

“Sadece daha sonrasında Alexander’ın elbiseyi çıkartırken başarılı olacağını umut ediyorum.” diye fısıldadı Belle.

“Onun becerilerine çok inanıyorum.” diye karşılık verdim sessizce, ama çarçabuk kendimi toparladım Bu tür şeyleri düşünme zamanı değildi şimdi.

Kolumu incecik dantelden ibaret kolların içine soktum, eteği ve elbisenin kuyruğunu bedenimden aşağı saldı, sonra arkamı döndüm ki yardımcılar eteği düzeltebilsinler diye. Ardından derin, sakinleştirici bir nefes aldım. Fransız dantel omuzlarımı sardı ve dekoltemi örttü; fiziğe uyarlanmış ipek korsaj geniş bir etekle sonlanıyordu, eteğin kenarı da aynı dantelle bezenmişti.

Işığın altında binlerce küçücük Swarovski taş parlıyordu. Tek elimi karnıma bastırılmış, oracıkta duruyordum ve o anda gelinliğimi giydiğim gerçeği, üzerimde etkin olmasına izin verdim.

Kate, sırttaki fermuar ve düğmelerle uğraşan, sessize inledi.

Omzumun üzerinden baktım. “Ne oluyor?”

Kate fermuarı daha da sert bir şekilde çekti, ancak fermuar direnmeden kapanmak istemiyordu.

“Nefes al.” diye emretti Kate ve bacaklarını biraz açarak durdu.

Karnımı içime çektim. Fermuarın metalimsi sesini duyunca, bedenem rahatladım, ancak nefesimi bıraktığımda o rahatlık kayboluverdi.

“Bunun bu kadar dar olması gerekiyor mu?” diye sordum ve yandaki aynaya bakmayı denedim.

Terzi kırıksık alınla iğneleri ağzından çıkarttı ve notlarına bir göz attı. “Son ölçülere göre hareket ettik.” İcini çekerek etrafımda dolandı. “Ama görünüşe bakılırsa bunu biraz açmamız gerekiyor.”

“Bu bir problem mi?” Annem gergin bir halde tırnağını yiyordu. Madeline Bishop’u asla manikürünü tehlikeye soktuğunu görmemiştim. Şu seçim göz önüne alındığında, bir fok balığı yavrusunu kurtarmak ve bir tırnağını kırmak, onun bir saniye dahi düşünmesine gerek yoktur.

“Bu mümkün olmalı.” dedi Kate ve hafiften koluma vurdu. “Üst parçasında biraz daha hava mevcut, ayrıca hala korsajı biraz daha sıkı bağlayabiliriz.”

Bir inlemeyi bastırdım. Söz konusu korsaj şimdiden kaburgalarımı birbirine sıkıştırıyordu ve derin nefes almamı neredeyse imkânsız kılıyordu. Onu daha da sıkmak, kesinlikle olmazdı.

Kate kaybolduğunda, annem önümde dikildi. “Bu elbise yirmi bin sterline mal olacak. Her bir gazete ve dergi elbisenin nasıl görüldüğü konusu üzerinde spekülasyonlar yürütüyor.”

“Anne!” diye bağırdı Lola.

Ancak annem Lola’yı hiç kaleye almadı, aksine üç parçalı aynanın önünde ağır adımlarla bir yukarı bir aşağı yürüdü. “Onlar milyonlarca insanların televizyonun karşısında düğünü izleyeceklerini önceden haber veriyorlar. Bu yüzden Cla-

ra'nın tam da bu zamanda kilosundan dolayı bu kadar rahat davranmasına biraz şaşırdım."

Sözler annemin ağzından fışkırır fışkırmaz, elini ağzına vurdu ve yüzünde dehşetin ifadesi yayıldı. "Ah, Clara, ben..."

Elimi salladım ve dudaklarımı birbirine bastırdım ki hiç kimse onların nasıl titrediğini fark etmesin diye.

"Buralarda bir çay var mı diye bir bakalım." diyerek öneride bulundu Lola, annemi omuzlarından tuttu ve bitişikteki salona götürdü.

Belle duyulacak şekilde nefesini bıraktı ve aynaya yaslanarak kendisini yere bıraktı. "İnsan bazen neredeyse onun düşüncesizlik konusunda bir doktor unvanı olduğuna inanabilir. Yetersiz beslenmeden dolayı hastanede olduğunu kısa bir süreliğine unutmuş."

"O böyle işte." dedim ve sıkılarak elbiseyi işaret ettim. "Gerçekten de o kadar kötü mü görünüyor?"

"Muhteşem görünüyorsun, Clara." Belle aynaya döndü. Gri gözleri parlıyordu. "Alexander, seni bu elbisenin içinde gördüğünde baygınlık geçirecek."

Arkaya uzandım ve kuyruğu kabarttım, bunun üzerine on iki metre kumaş yükseltilmiş platformdan aşağı aktı.

"Clara'nın yeni elbiseleri. Hiçkimse bunun bu kadar ilerleyeceğini düşünememiştir." dedi Belle.

Saçlarımı topladım, yukarıya kaldırdım ve yeniden sırtıma düşürdüm. "Doğrusunu istersen, her şeyin bitmiş olmasını dilerdim. Canı yürekten Alexander'ın karısı olmayı diliyorum, ama düğünden rahatlıkla vazgeçebilirim."

"Ama her kız düğün hayalleri kurar."

"Bu mümkün olabilir." diye karşılık verdim dalgın bir şekilde. "Belki ben de bunu yapardım şayet bu, bu kadar bü-

yük bir gösteri olmasaydı. Bana kalmış olsaydı, herhangi bir yerde nikâhımızı kıydırırdık, sadece birkaç arkadaşla, destek olmaları için.”

Göz ucundan Belle’nin gülümsemesinin donduğunu gördüm.

“Bir sonraki seferde bana yine bir aptal gibi davrandığımı söyler misin lütfen?” diye inledim. “Muhtemelen burada olmaktansa her yerde olmak isterdin.”

“Sorun değil. Ben de sürekli unutuyorum bunu.” Belle yere oturdu ve bağdaş kurdu.

Biraz zaman aldı ta ki elbise denilen canavarı manevra edene kadar ki Belle’nin yanına oturmam mümkün olsun diye. “Seni uyarmak zorundayım. Tek başıma ayağa kalkmam, bu yüzden hâlâ benim en iyi arkadaşım olduğumu umut edebilirim.”

“Hayır.” diye çıkıverdi aniden Belle’nin ağzından.

“Hı, tamam. Tam olarak ne söylemem gerektiğini bilemiyorum.”

“Philip bütün bunları mahvetmeyecek.” diye devam etti Belle, görünüşe bakılırsa şu anda kalbime nasıl bir hançer sapladığının farkında olmadan. “Bu senin düğünün ve ben senin için seviniyorum. Buna kalben yemin ediyorum. Ama ben...”

“Acı çekiyorsun.” dedim. “Sana yaptıklarından dolayı onun hayalarını kesip atmak isterdim. Ama doğrusunu istersen sen olmadan bütün bunların nasıl üstesinden geleceğimi bilemiyorum, bilhassa annemle alakalı olanları.”

“Görünüşe bakılırsa Lola onu oldukça iyi bir şekilde kontrol altında tutabiliyor.” diye karşılık verdi Belle. “Bu da iyi, çünkü ben de senin üzerine daha iyi yoğunlaşabiliyorum.”

"Emin misin?" Gözlerime dolan gözyaşlarına karşı koydum.

"Sakın ağlamaya başlama." diye uyardı beni Belle, hafiften sıkıştırılmış bir ses tonuyla. "Eğer ağlarsan ben de ağlamak zorunda... Ah, kahretsin, çok geç!"

"Alexander yeterince insan tanıyor, onlar senin için onu hallederler." Şaka ağzımdan çıkmıştı bile, bunun yalan olmadığını idrak etmeden önce.

Belle, sanki bunu düşünüp taşınmış gibi baktı, ancak başını salladı. "Bana göre, Pepper ile zorla birlikte olmak, yeterli kadar bir ceza zaten. Pepper onun bütün parasını yiyerek onu hafifletecek ve ardından Philip neyse, o olarak kalacak. Mini aleti olan aptal bir adam."

"Mini mi?" diye tekrarladım.

Belle küçük parmağını oynattı. "Jane teyze benim kiminle teselli olabileceğimi düşünmeye başladı bile."

"Belki aleti düzgün olan birisiyle?" diyerek öneride bulundum.

Belle gülmek zorunda kaldı ve gözyaşlarını sildi. "Clara Bishop, sen çok bozulmuşsun. Şöyle düşündüğümde, neredeyse bir sene öncesine kadar yatağa girmen için kendine paralı ve güçlü bir adam bulman için yalvardığımı... Ve kendine şimdi bir bak."

"İşte tavsiyeni dinledim." diye karşılık verdim.

"Seni seviyorum." dedi Belle doğrudan ciddi bir yüz ifadesiyle.

"Ben de seni." Belle'ye sarıldım, midemi bulandıran ve sessizliği bölen bir cırcır sesi duyulduğunda.

"Bunu mutlaka tamir ederler." diye mırıldandı Belle, beni bırakmadı ve sarılmaya devam etti. Nihayet bir kol boyu

beni kendisinden uzak tuttu ve mahcup bir halde gülümse-
di. "Hadi gel, annenin tansiyonunu biraz daha yükseltelim."

Belle zarif bir hareketle ayağa kalktı, ben de bu arada tül
ve ipekten oluşan yığınla sorun yaşıyordum. Sonunda kıkır-
dayarak Belle'ye doğru yığıldım.

"Hey, yakında evleniyorsun." dedi Belle.

"Evet, evleniyorum." diye tekrarlardım düşünceli bir hal-
de. Birkaç gün sonra Clara Bishop olmayacaktım, tamamen
Alexander'a ait olacaktım.

Babam kapıdan başını uzattı. "Benim için vaktin var mı?"

"Tabii ki."

Belle elimi sıktı ve beni bıraktı. Babam mahcup bir gü-
lümsemeyeyle seyrek saçlarını sıvazladı, Belle yanından ge-
çerken.

"Harika görünüyorsun." dedi babam sevgi dolu bir şekil-
de.

Sıcak, huzur dolu bir his sardı beni. O hâlâ benim babam-
dı ve onun iyi olmasını diledim, yanlış şeyler yapmasına rağ-
men. "Teşekkür ederim, baba."

"Hayır, ben sana teşekkür ederim. Biliyorum, son aylar
bütün aile için çok zordu ve annen ve benim için seninle
konuşmak mümkün değildi."

"Annem için mi?"

"Ona karşı çok serttin." dedi babam ve ellerini ovuştur-
du. "Ama annen elinden geleni yapmaya çalıştı. Benimle işi
çok kolay değil."

"Annemin de hatırı sayılır." dedim, bu arada kendi kendi-
me babamın neye varmak istediğini soruyordum.

“Bir evlilikte zor olan tam da budur, Clare-Bear. İnsan işte bazen yanlış yapıyor. Önemli olan ise insanın bunu yeniden düzeltmesidir.” diye ekledi babam.

“Ben sadece sizin barışmanızı istiyorum.” Başka türlü yapamazdım. Annemle babamın bir arada kalmalarını kalben çok istiyordum. Sonuç olarak onlar benim ebeveynlerimdi-ler. Onlar için başka bir şey düşünemiyordum.

“İster inan ister inanma, ama senin annen hoşgörölü bir kadın.” diyerek devam etti babam.

“Diğer kadına ne oldu?”

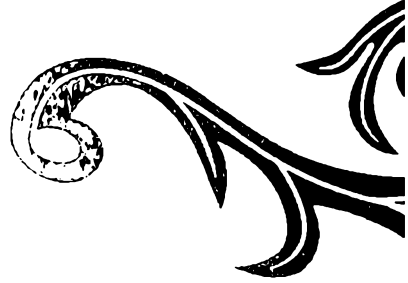
“Bu ilişkiyi aylar önce bitirdim. Annenle ben bir terapistte gittik.” Babam kollarını açtı. “Herhangi bir şeyin senin evliliğine gölge etmesi düşüncesini kaldıramadım.”

Bundan dolayı babama sonsuza kadar minnettar olurdum.

Babam öksürdü, buna rağmen sesi boğuk geliyordu. “Sadece şunu umut ediyorum, Alexander’ın senden dolayı ne kadar şanslı olduğunun farkında olmasını. Tereddütlü bir durumda, onun babasının kimin olduğu umurumda olmadığını da ona net bir şekilde anlattım. O benim kızımın canını yakarsa...”

“Baba!” Yarı eğlenmiş yarı şaşkın bir halde kahkaha attım.

“Basitçe şunu söyleyelim, o, onu nelerin beklediğini biliyor.” Babam göz kırptı ve beni kendisine doğru çekti. Başımı omzuna koydum ve ilk kez uzun zamandan sonra aramızda her şey yeniden iyiydi.



Belle'ye yeni evimizdeki yaklaşık elli misafir odasından birine eşlik ettiğimde, takdir edici bir ısıklık çaldı. "Şayet bizim evimiz kendisini ne için değiştirdiğinden haberi olsaydı, aşâğılık kompleksine girerdi." dedi Belle.

Kıkırdadım. Belle bizim ağınımızı nişan törenimizde görmüştü, ancak ev o gece tıka basa doluydu. Şimdi ise bütün personel çekildikten sonra, ev çok daha ihtişamlı görünüyordu. Olduğum yerde dönüverdim. "Burası namı değer Horse koridoru, kolayca anlaşıldığı gibi ismini gerçek bir at severe borçlu."

Burada da iç mekân, dar derecede zarif zenginlik ve katkısız gösteriş arasında seğiriyordu. Duvarlar, perdelerle ve antika koltuklarla uyumlu hale getirilmişti parlak kızıl Şam kumaşıyla kaplanmıştı.

"Eh, yakında ata binmeye başlamak zorunda olacağım." dedim düşünceli bir halde.

"Bunu çoktan yapmış olduğunu düşündüm." diye çıkıştı Belle ve bakışlarını değerli eşyaların üzerinde gezdirdi.

Bir bilse... Elimde olmadan geçen yaz, Kraliyet ailesinin arazisinde geçirmiş olduğum o korkunç hafta sonunu düşünmek zorunda kaldım... Ve ata binmenin ne kadar güzel olduğunu.

"Yanakların duvar rengiyle aynı." diyerek dalga geçmeye devam etti Belle. "Neyse ki Alexander seni yarın saygıdeğer bir kadın yapacak."

"Benimle gel." Belle'nin önünden yürüdüm, merdivenlerden yukarıya çıktım. Misafir odasına doğru yürürken, ona Alexander ve benim gelecekte yaşayacağımız odaları gösterdim.

"Koridorun diğer tarafındaki odayı alıyorum." dedim ve Belle için hazırlanmış olan misafir odasına girdim.

"Özel kraliyet odaları yok mu, majesteleri?" diye sordu Belle reverans yaparak.

"Bunu asla bir daha yapmayacağına dair söz ver bana." İnleyerek kendimi Belle'nin yatağının üzerine bıraktım. Tek başıma kalmayı canım istemiyordu. Karnımın içinde kelebekler uçuşuyordu ve geçen her saniyede, uyandığımdan beri hissettiğim gerilmiş olan heyecanım büyümekteydi. "Karşı odada uyuyorum, çünkü düğünden önceki gece beni görmesini ona yasakladım."

"Onun o zamana kadar hayatta kalacağına inanıyor musun?" diye sordu Belle ve parmak uçlarını birbirine vurdu. "Sadece merakımdan."

"Bu bir gelenektir."

"Bir tanesi." Belle odanın içinde bakındı ve manikürlü parmaklarıyla komodinin üzerinden geçti. "Burası aralıksız

temizlenmesi gerekiyor. Hadi, söyle bakayım, mütevazı evini gerçekten nasıl buluyorsun?"

"Oldukça ağır." diye itiraf ettim çekinerek.

"Bu çok kibar ifade edildi." dedi Belle kuru bir şekilde ve yanıma yatağın üstüne oturdu.

"Benim evim değil. Henüz değil. Ama belki bir gün olacaktır." Şimdiden Nothing Hill'deki evimizi özlemiştim bile; sadece birlikte yerleştirdiğimiz için değil, çünkü orası ilk ortak evimizdi. "Kendimi burada yersiz hissediyorum. Her bir odada herhangi bir akrabanın portresi asılı ve günde en az iki kere sonsuz geçişlerde bir yerde yolumu şaşıırıyorum."

"Buna alışırsın." diye teselli etti Belle ve sesini alçalttı. "Özellikle de bütün odalarda açılış yaptığın zaman."

Açık duran kapıdan dışarıya koridora baktım.

"Bu sonsuza kadar sürer."

"Sizin sunmuş olduğunuz performansta bu olmaz. Sizin ne zaman yakalanacağınıza dair iddiaya bile girdik."

Belle cep telefonunu çıkarttı. "Size bir hafta veriyorum, Edward beş gün diyor."

Telefonu Belle'nin elinden kaptım, ancak ekran karaydı.

"Öylesine utanmazsın ki sen, Annabelle Stuart." Telefonu geri verdim ona.

"Sanırım bugüne kadar bir insanın bana söylemiş olduğu en nazik olanıydı. Belle yatağın üzerine uzandı ben de yanına sokuldum.

"Philip gelir mi acaba, ne dersin?" diye sordu Belle sessizce.

"Davetiye geri çekildi ve Pepper ortaya çıkar çıkmaz güvenlik görevlilerin harekete geçmeleri için Norris'e ricada bulundum."

Acılı bir gülümseme belirdi Belle'nin yüzünde. "Hadi bakalım."

"Hadi bakalım." diye karşılık verdim.

"Hey, sen artık gerçekten yatmaya gitmelisin." dedi Belle sonunda. "Ne de olsa yarın küçük bir şey halletmek zorundasın.

İçimi çekerek ayaklandım ve bir öpücük attım.

"Oldukça kraliçeye özgü bir jest." diye övdü Belle.

Belle'nin kafasına bir yastık fırlattım.

"Sana da tatlı rüyalar!" diye seslendi arkamdan, koridorda yürürken.

Bu gece için kendime seçmiş olduğum oda, evlenmemiş bir kadın olarak son gecemin olduğunu fazlasıyla hatırlattı. Az miktardaki eşyalarım antika tuvalet masasının üzerinde duruyorlardı. Bir elbise torbasının içerisinde dolabın kapağında asılıydı.

Onu yarın sabah giyecektim, Westmister Abbey'ye götürülecektim, orada babam beni sunağa yürütecekti ve ben de evlenecektim. Buna pek inanamıyordum, daha bir sence önce hummalı bir şekilde diplomam için çalıştığımı ve sınavlarımı verdiğimi düşününce.

"Bunun hepsi nasıl olabiliyordu?" diye sordum odanın içine.

İşte oradaydı yine, o belirsizlik. Yabancı ortam Alexander'ın yokluğunu bana daha net fark ettirdi. Bana benim kendi ligimden, çok daha üstünde hareket ettiğimi fark ettirdi. Belki de sadece sinirlerim bozulmaktaydı, ama acilen Alexander'a ihtiyacım vardı ve onun dokunuşunun sakinleştirici etkisine.

Kapıya vurulması, içinde bulunduğum melankoliden çıkarttı beni. Ayağa fırladım ve kapıya koştum, ancak kapıyı açmadım.

“Evet?”

“Bir kadının burada geceyi geçirdiğini ve bu kadının korkunç bir hata yapmak üzere olduğu bilgisi geldi bana.” diye duyuldu Alexander’ın boğuk sesi kapıdan bana doğru.

“Ama beni ancak yarın görebilirsin.” Bu geceyi ayrı geçirmemiz için ısrar etmiştim. Başlarda bu fikri harika bulmuştum, aslında uzunca bir süre – tam olarak yabancı bir odanın içinde yalnız başıma oturmuş ve sıkıntı içinde gelinliğimle konuşana kadar.

“Saat daha henüz on, tatlım. Kapıyı aç.”

Düğün gününe iki saat kalmıştı. Bu yeterli olurdu. Ayrıca bundan dolayı bütün gece uyanık kalmaktan ve tavana bakmaktan kurtulacaktım.

“Bir dakika.” Dolaba doğru koştum ve elbise torbasını dolabın içine istifledim.

Alexander, ellerini kapının üst çerçevesine koymuş, kapıda duruyordu. Bourbon’nun keskin kokusu burnuma geldi. “İçki mi içtin?”

“Sadece birazcık. Edward’la. Bu bizim gayri resmî bekârlığa veda partimizdi.” Alexander öne adım attı. “Fazla vahşice değildi, tatlım.”

Biraz rahatlamıştım. Edward, abisinin düğünden önce düşmesine izin vermeyecek kadar akıllıydı.

“Kral yatağının içinde kraliçem eksik.” Alexander daha da yaklaştı. Kokusu bana tanıştığımız günü hatırlattı – baharatlı ve keskin. Deneme amaçlı öpmek isterdim onu, onun

tadını hafızama geri çağırarak için. Ancak tadına bakmakla kalmazdı. Hiçbir zaman böyle olmadı.

“Senin için bir şeyim var.” dedim kaytararak.

“Hiç sormayacağını düşündüm.”

“Pantolonun üzerinden kalsın, X.” Alexander beni tutmasına ve kendisine çekmesine izin vermeden, üzerinde küçük kırmızı kutunun olduğu komodine doğru yürümüştüm. “Bunu taşınırken buldum. İçindeki aylar önceden almıştım ve sana vermemiştim.”

“Kutuyu açabilir miyim?”

“Bu kesinlikle aptalca.” diye uyardım ve kutuyu ona uzattım. “Bunu sana yarın vermeye planlıyordum ama sonradan aklıma geldi ki seni zaten bir saniye de olsa sahiplenemeyeceğim.”

“Bana öyle bir sahip olacaksın ki.” Alexander sırtarak kapağını açtı, küçük mührü çıkarttı ve onu inceledi. Kabartmayı gördüğünde, Alexander’ın gülümsemesi daha da yayılmıştı.



X

“Şayet bana mektuplar yazarsan...” diye fısıldadım. “Buna uygun balmumu da var. Kendi balmumun olduğunu biliyorum, ama...”

“Bu mükemmel.” diye sözümü kesti Alexander, mührü kenara koydu ve balmumunu aldı. “Mektuplarım hoşuna gidiyor mu?”

Başımı salladım ve gözlerimi yumdum, onun sevgi dolu sözleri yeniden aklıma geldiğinde ve onlarla birlikte o birçok fırsat ki bu fırsatlarda o sözleri hızlıca eylemler takip etmişti.

“Evet.” diye fısıldadım, Alexander bu arada etrafımda dönmeye başladı ve balmumunu ritmik bir şekilde avucunun içine vuruyordu. “Şimdi bana bir tane yaz.”

Alexander kendisini sırtmamak için tuttu ve dudaklarını boynumdan aşağı doğru kaydırды. “Tatlım.”

“Hmmm.” diye mırıldandım tadını çıkartarak.

“Akşamdan beri seni karşımda beyaz ipekler içerisinde görüyorum... Bele kadar yukarıya kaldırılmış bir vaziyette.”

Alexander beni koluyla sardı, göğüslerimden bir tanesini eliyle kavradı ve onu okşamaya başladı, ta ki elbisemin altında meme ucum dikleşene kadar. “Yarın muhteşem memelerini ağzıma alacağım, gelinliğin üzerinden ve sen gelene kadar onları emeyeğim.”

Alexander günahkâr sözlerini sunmaya devam ederken, kalçamı ona doğru domaltdım. “Seni sunağın önüne sürükleyeceğim ve ardından seni almak için, en karanlık koridora.”

İnledim. Nasıl da özlem duymuştum, Alexander’ın ellerinin beni okşamaları için ve aynı zamanda işkence etmeleri için.

“Gelinlik içinde, üzerindeki hakkımı geçerli kıdırmam düşüncesi bile beni sertleştiriyor. Bütün bu zaman içerisinde sürekli, taze nikâhlanmışımın içine aletimi nasıl iteceğimi düşünür oldum.” Alexander ellerini göğüslerimden çekti ve parmaklarını bacaklarımın arasına bastırdı. “Bunu yapmamı istiyor musun ki?”

“Evet.” diye mırıldandım ve kendimi eline doğru bastırdım.

Alexander kulak mememi kemirdi. “Sana bir mektup yazacağım, tatlım, fakat sadece bunun için ısrar edersen.”

Alexander elbisemin fermuarını indirdi ve omuzlarımdan sıyırdı, ardından sutyenimin kopçasını açtı ve göğüslerimi serbest bıraktı. Kumaşı çok yavaş bir şekilde kalçalarımdan aşağı indirdi, öyle ki karşısında sadece jartiyer ve çoraplarla kalakaldım. Parmağı ile külotumun her şeridinin üzerinden geçti, onları çözdü ve incecik parçayı bir hamleyle aşağı indirdi.

“Yatağın üzerine uzan ve benim ilham kaynağım ol.” diye emretti ve pantolonun kumaşı üzerinden aletini okşadı.

Ahlaksız ahlaksız yatağın üstüne çıktım, bacaklarımı açtım ve düşün gecemiz için hazırlamış olduğum sürprizimi görmesi için ona izin verdim: Belle arife günü bana ağda salonunda eşlik etti ve ben de oldukça cesurca savaştım. Bu benim ilk komple ağdamdı ve Alexander nefesini keskin bir şekilde içine çektiğini gördüğümde, kararımı onayladığını ele veriyordu.

“Bu son derece ilham verici.” diye mırıldandı Alexander memnun bir şekilde ve çıplak ferç dudaklarımın üzerinden geçti. Çok geçmeden metalik klik sesini duydum, Alexander kemerini açarken. Odanın içinde sessizlik hâkimdi. “Korkman gerektiren hiçbir şey yok. Sana bir daha asla vurmayaacağım.”

“Biliyorum.” dedim kısık sesle.

İtaat ettim. Alexander kemerini britlerin arasından çekerken ve yatağın üstüne koyarken, bakışı resmen içime işledi. “Bununla hiçbir zaman bir daha canını yakmayacağım.”

“Biliyorum.” diye tekrarlardım ve deriyi gördüğümdeki tepkimi kontrol altına almayı diledim.

“Tam olarak sana şimdi bunu göstereceğim.” diye devam etti Alexander, kemeri kaldırdı ve yatağın kenarına koydu. “Ellerini başının üstüne doğru uzat.”

Derin nefes aldım ve kollarımı çapraz hale getirdim.

“Senin güvenli kelimen neydi?”

“Brimstone.” diye fısıldadım.

“Eğer fazla gelirse ya da herhangi bir nedenden dolayı kesmemi istersen, söyle onu.” Alexander deriyi el bileklerine doladı. Nefes alışlarım hızlandı, Alexander kemerin

sonunu kilidinden geçirdiğinde. “İtaat ettiğin zaman bayılıyor sana, tatlım. Şehvetinden dolayı bana güvendiğini gösterdiğinde.”

Alexander yatağın ayak kısmına geri döndü ve beni incelerken, eliyle koyu siyah saçlarının arasından geçti. Öne doğru eğildi ve dizlerime bastırarak onları ayırdı.

“Bacaklarını ayır ve küçük amının benim için ne kadar ısılandığını göster.”

Kalçalarım ağrıyana kadar bacaklarımı ayırdım. Serin hava klitorisimi sardığında deprenmeye başladı.

“Şehvet ve acı.” diye mırıldandı Alexander ve soyundu. Büyülenmiş gibi onu izledim – bir mili metre dahi kıyılmayıp nedeni sadece kemer değildi. Alexander başımda durup kendisini okşadığında, muazzam aletini görünce şehvetin minik dalgaları içimden akıp geçti. “Şayet sana bir mektup yazarsam, o zaman sonunda ismim yazardı.” Alexander yukarıya doğru ilerleyerek benim yumuşak kıvrımlarımda kaybolmadan önce, bacaklarımdan iç kısmına parmağı ile bir X yazdı.

“Ardından onu zarfın içine sokardım.” diye devam etti ve zevkle parmağını içimde döndürüp durdu. “Ve sonrasında ne yapacağımı biliyor musun?”

Başımı çevirdim ve içimde oluşmaya başlayan orgazmı bastırmak için, dişlerimi kolumun üst kısmına geçirdim.

“Henüz gelmeyeceksin. Mektubumu daha bitirmedim.”

Alexander parmaklarını geri çekti ve yarığım ansızın oluşan boşluktan dolayı istemsiz bir şekilde attı.

“Bana bak.” diye talep etti Alexander benden, ancak ben başımı salladım. “Bana bak yoksa odama geri dönerim, ta ki dersini öğrenmiş olduğundan emin olana kadar.”

Gözlerimi açmak ve Alexander'ın yüzüne bakmak için kendimi zorladım.

"Çok iyi." Bir kibrit çöpü alev aldı, alevi çöpün alt kısmına ilerledi ta ki parmaklara ulaştığında sönene kadar. "Benim için mektubumun özel kalması da çok önemli. Nasıl ki sevimli amın bana ait ise, mektup da bana ait. Amının kime ait olduğunu söyle bana, Clara!"

"Sana." dedim nefes nefese ve bilek bağlarımı çekiştirdim.

Kendimi kurtarmak istiyordum, onu içimde hissetmek zorundaydım.

"Sakin durman daha iyi olurdu." diye ikaz etti Alexander, bir kibrit çöpü daha yaktı ve alevini balmumuna tuttu.

"Aksi takdirde büyük bir pislik oluşabilir."

Dişlerim etime gömüldü, bu arada bedenim beklenti içinde olmaktan kasıldı, balmumunun nasıl yumuşadığını izlediğimde. Alexander balmumu bloğunu göğüslerimin üzerine tuttu. Ucunda kalın bir parafin damlası oluştu ve sağ meme ucuma damladı. Çıglık attım, fakat ikinci damla da sol göğsüme düşmüştü bile. Heyecanım her bir saniyeyle büyüyordu.

"Lanet derecesinde seksi görünüyorsun. Seni, önce kıvrandığını ardından adeta balmumunun eridiği gibi eridiğini izlemek, inanılmaz ateşli." Alexander, göğüslerimden göbük çukuruma kadar bir balmumu izi oluşturdu. "Kıcını kaldır."

İleriye doğru kıvrıldım ve topuklarımı yatağa gömdüm.

"Böyle iyi." dedi Alexander. "Buna bayılıyorum, beni al ayakkabıların içinde bacaklarını ayırdığın zaman. Ama rahat durman gerekiyor. Tamamen rahat. Bunu başarabilir misin, tatlım?"

Başımı salladım, ağzımdan bir sızlanma çıktı. Balmumu edep yerime düştü. Ferç dudaklarım, şehvet incimin kavrulmasını önledi. Çoktan sertleşmeye başlayan sıcak sıvıya karşı kendimi gerdim, ikinci bir damla çıplak tenime damladığında.

“İmzalandı, mühürlendi ve iletildi.” diye mırıldandı Alexander, fitili sıkı, balmumu bloğunu kenara koydu ve ayırık bacaklarımın arasında diz çöktü. Ardından elini destekleyici bir şekilde kıcımın altına itti ve aletini beklenti içinde titreyen yarığıma yönlendirdi. Kendimi ona doğru uzatarak kemmer şekli aldım, olabildiğince ona yaklaşmak istedim. Bana işkence yapmıştı ve bana acı vermişti, dayanıklılığın sınırına getirmişti. Ben artık daha fazla bekleyemezdim. Alexander boş elini kalçama koydu ve sol bacağıma beline sardı.

“İki bacağıyla sar beni. Seni siktigimde, bu topukları sırtımda hissetmek istiyorum.”

Bir kez daha itaat ettim ve Alexander sessiz bir inlemeyle içime daldı.

“Seninle oynarken o kadar uslu ve sabırlı bir kız oldun ki... Ve şimdi senin iyi hissetmeni sağlayacağım.” Alexander her defasında özenle yerleştirilmiş darbelerle daha da derinlere girdi. Eli karnımın üzerinde ilerliyordu, ardından başparmağı ile klitorisime masaj yapmaya başladı, darbelerine ara vermeden. Gözlerimin önünde göz kamaştıran şimşekler patlıyordu ve bacaklarımı beline daha da sıkı sardığımda çığlık attım. Çaresiz bir şekilde stilettolarımı daha da sırtına bastırdım ki kendimi ona karşı daha da bükebileyim diye.

“Evet, lanet olsun, evet!” diye homurdandı ben geldiğim sırada ve o da doruk noktasına varmadan önce, bir kez daha içime daldı. “Seni seviyorum, Clara, seni çok seviyorum!”

Bacaklarımı Alexander'ın üzerinden aşağı doğru kaydırdım ve bitkin bir halde yatağın üzerine bıraktım kendimi. Saniyeler sonra Alexander kemeri çözdü ve el bileklerime masaj yaptı. Kollarım başımın üzerinde gerilmişlerdi ve yüzümü sıkıca koluma bastırmıştım, doruk noktasının son artçı sarsıntıları beni titretirken. Onun ayağa kalktığını kaydettim, ardından bitişikteki banyoda akan suyun hışırdamasını. Alexander geri döndüğünde hâlâ hareket etmeyi, beni dayanıklılığın sınırına ve onun ötesine taşımış olan adamın yüzüne bakmayı başaramıyordum.

Alexander beni kollarına aldı ve duşun altına taşıdı. Sıcak su üzerimden akıp gitti, uyuşukluğumun son kırıntılarını çözmüştü.

"Ayakta durabiliyor musun?" diye fısıldadı Alexander kulağıma.

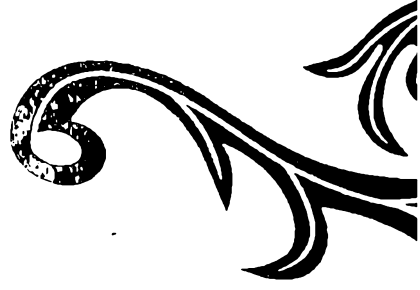
"Sanırım, evet." Alexander beni dikkatlice ayaklarımın üzerine bıraktı ve bacaklarımı yeniden kontrol altına alana kadar beni sıkıca tuttu. Tenimin üzerindeki balmumunu yavaşça üzerimden temizledi, ben de bu arada ona yaslandım ve onun tarafından bakılma duygusunun tadını çıkarttım. Evliliğimizde de aynen böyle olacaktı – vermenin ve almanın mükemmel bir oyunu.

Yarım saat sonra Alexander'a kapıya kadar eşlik ettim ve ona bir iyi geceler öpücüğü verdim. Şimdiden onun yanımda olması için özlem duyuyordum. Alexander sabahlığımın kemerini sıkıp bana baktı.

"Yarın görüşürüz." dedi anlam yüklü sözlerle.

"Beyaz elbiseli olan benim." diye karşılık verdim gülümseyerek.

Arkasından kapıyı kapattım ve elimi göğsüme bastırdım. Kalbim boğazıma kadar atıyordu. Yarın sabah en samimi şekilde onunla bağlanmış olacaktık. Önümüzde böyle gecelerle dolu bütün bir ömür vardı ve ben her birinin tadına varmaya kararlıyım.



Yatak örtüsünü geriye attım. Yatağa girme vakti çoktan gelmişti. Tam sabahlığımı üzerimden çıkartmak isterken, kapı çalındı.

Görünüşe bakılırsa, X beni gece yarısından sonra görme-me talebimi ciddiye almıyordu.

“Yoksa Norris’i mi çağırmam gerekiyor, seni kapımdan uzaklaştırması için?” Alexander’a karşı koyamayacağım bilinciyle kapıyı açtım.

Ancak karşımda Alexander durmuyordu, bilakis babası duruyordu. Babası beni gördüğünde soru sorarcasına kaşını kaldırdı ve aceleyle sabahlığımı çekiştirerek göğsümü örttüm.

“Uyumuş muydunuz?”

Muhtemelen bu görünüşüm için mükemmel bir bahane olurdu. Hızlı bir şekilde saçlarımı düzelttim ve başımı salladım.

“Bunu yapmaya çalıştım.” Bu gerçek bir yalan değildi, ne de olsa az önce yatmak istemiştim.”

“Gelinlerin düğünden önceki gece uyuyacakları hiç aklıma gelmezdi.”

“Denemeye değer.” Onun benimle daha ne kadar sohbet etmek istediğini düşündüm ve tüm iyi niyetime rağmen, onun Clarence House’daki geç vakit ziyaretinin sebebini hayal edemiyordum... Beni tehdit etmek için veya vicdanımı sorgulamak haricinde. Düğününe birkaç saat kala, açıkçası ikisi için de pek havasında değildim.

“Sizle önemli bir hususta konuşabilir miyim?” diye sordu Kral.

Tereddüt ettim. Saat on biri geçmişti bile, ama muhtemelen zaten uyuyamayacaktım. Koridora çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Hiçbir surette onunla tek başıma kendi odamda olmak istemiyordum.

Onu, erkeksi etkileşimi olan bir salona doğru koridor boyunca takip ettim. Klasik deri koltuklar boş bir şöminenin yanında duruyordu ve duvarlar tavana kadar yükselen kitap raflarıyla çevriliydi. Birçok hayvanın cansız gözleri bana bakıyordu. Şimdiye kadar bu odaya da ayak basmamıştım, ama bütün bu av ganimetleri göz önünde bulundurarak, burada mutlaka bir kez daha bulunmak istediğimden emin değildim.

Kral bir servis arabasının yanına yürüdü ve ben kapıda kalırken, kendisine cam sürahilerin birinden bir Bourbon doldurdu. Burada olanlar neye varacaktı? Bu konuşmayı ne kadar çabuk atlatabilirim, o kadar iyi olacaktı.

“Alexander size karşı yeterince dürüst değildi, Clara.” Kral viskisini bardağın içinde yuvarlayıp durdu ve düşünceli bir

halde amber rengindeki sıvıya baktı. “Benim için de aynısı geçerli.”

“Sürprize bakın.” diye karşılık verdim buz gibi bir sesle. Yüzlerce personeli olan bir evin içinde, bana yardıma koşacak kimsenin olmaması, bu nasıl olurdu? Kollarımı göğsümün önüne bağladım ve dikkatle Krala baktım. Şayet o, Alexander’ın geçmişinden herhangi çirkin bir epizotla onunla evlenmemi engelleyeceğini düşünüyorsa, çok yanılmıştı.

“Gerçi yarın oğlumla evleneceksiniz, fakat bu yasal bir evlilik olmayacak.”

Takınmış olduğum cesaret sallanmaya başladı ve ben geri çekildim. İçgüdüsel olarak kitap raflarından birine dokundum ve sıkıca ona tutundum, destek bulabilmek için, fakat aynı zamanda içgüdüme yenik düşerek, Kralın yüzünün ortasına bir tokat indirmemek için de. “Eminim ki o sayısız konuklar bunu duyduklarında hayret edecekler.”

“Bunu ifşa etme niyetim yok.” diye açıkladı Kral.

“Ama bilmeniz gerekiyor. Mirasçım olarak Alexander’ın evlenmesi için benim iznime ihtiyacı var. Üstelik yazılı olarak ve sizin de bildiğiniz üzere, Alexander açık bir biçimde, bana sormak niyetinde olmadığını belirtti.”

“Alexander dedi...”

“O size, sizin inanmanız gerekeni söyledi. Gerçek olanı değil. Korkarım ki, bu kötü özelliği benden almış.” Kralın yüz hatlarında ince bir gülümseme belirdi, bu gülümseme onun kırışıklarını daha da derin gösteriyordu. Yorgun ve bitkin görünüyordu. Anlaşılan o ki bu ülkeyi ve oğullarını aynı ölçüde elinde tutma girişimi, ondan bir hayli güç talep etmişti. “Yarın Alexander ile evlendiğinizde, onunla yaşamaya devam edebilirsiniz ve hatta belki ona bir çocuk bile verebilirsiniz.

Buna rağmen evliliğiniz yasal olmayacaktır. Ne size ne de çocuklarınıza taçtan dolayı korunma verilmeyecektir. Çocuklarınız evlilik dışı sayılacaklar ve siz de metresten başka bir şey olamayacaksınız.”

“Bunu bana neden özellikle şimdi söylüyorsunuz?” Bu tamamen anlamsızdı. Bu evliliği ciddi bir anlamda engellemek istemiş olsaydı şayet, bunların hepsini bana aylar öncesinden söylemiş olurdu. Belki de Kral umduğumdan daha da korkunçtu. Ancak bir geline, düğünden saatler öncesinde böyle bir şeyi ayaklarının önüne boşaltmasından daha alçakçasını hayal edemiyordum.

“Çünkü oğlumun aksine şu görüşe sahibim, o da sizin neye karıştığınızı bilmek hakkına sahip olduğunuzu.”

“Tek sebep bu olamaz. Siz sadece düğünü iptal etmemi umut ediyorsunuz.” Şayet bu gece geri adım atarsam, monarşiyi kurtarmış olurdum ve Alexander’ı rezaletten kurtarmış olurdum ki bir gün onun evliliğinin kanun önünde geçerliliği olmadığına dair itiraf etmek zorunda kalırsa.

“Beni bu olayda büyük zalim adam olarak gördüğünüzü biliyorum.” Kral duraksadı, provokasyonuna gelmem için, sanki bana fırsat vermek ister gibiydi.

Fakat ben bunu yapmadım. Doğruyu söylemek gerekirse, olay tam olarak buydu ve o şimdiye kadar beni görüşümden vazgeçirmek için hiçbir şey yapmamıştı. Kral istediği kadar benim iyiliğimi düşündüğünü söyleyebilirdi, ama bu bir yalandı. “Siz bana az önce aslında oğlunuzun sadece orospusu olduğumu söylediniz ve bu gerçekten de doğru – gerçekten hakkınızdaki görüşlerim çok da yüce değil.”

“Yani bu benim için oldukça kaba bir terim gibi görünüyor, ama görünüşe göre metres kelimesinin yerine tercih ediyorsunuz.”

Kral bardağından büyük bir yudum aldı, bunu yaparken de âdemelması belirgin bir şekilde bir yukarıya bir aşağı hareket etti. Sonunda eliyle ağzının üzerinden geçti ve beni kısık gözlerle inceledi. “Aslında o, Priscilla ile evlenmeliydi. Sanırım onunla tanışmıştınız.”

“Bu zevke nail olmuşum, evet.” diye yanıtladım gizlenmeyen bir tikslenmeyle. O da aynen diğer kraliyet sümüklüleri gibiydi: çokça para ve sadece kendi egosunun etrafında dönen. “Doğru hatırlıyorsam şayet, Priscilla o zamanlar kilomla dalga geçmişti. Ne yazık ki Alexander sizin isteklerinize karşı geliyor. Onun Pepper ile evlenmesini istediğinizi düşünmüştüm.”

“Böylesi bir aranjmanın Alexander’ı rahatsız etmediği zamanlar olmuştu. O, ona önerdiğim her kadınla evlenirdi, sırf benimle kavgaya etmek zorunda kalmaması için. Bu tutum bana son derece yardımcı olurdu, Pepper ile meseleyi düzene koymak için.” Kral sırtı ve öne doğru eğildi. “Duyduğuma göre onu arayıp bulmuşsunuz?”

“Eminim size son detayına kadar her şeyi anlatacaktır.”

“Bunu yapmayacaktır.” diye cevap verdi vurgulayarak.

“Pepper artık ailenin iyi bir dostu değil.”

“Onsuz partiler nasıl geçer?” Bu günün en iyi haberi olabildi, buna rağmen boğazımdaki düğüm kaybolmak istemiyordu.

Kral Albert oturmamı işaret etti. Sabahlığımı daha da sıktım ve deri koltuklardan birinde yer aldım, kalçalarımın örtülü olduğuna dair dikkat ederek. Kral defalarca tartışmalı

karakterini kanıtlamıştı – sadece kızı olacak durumda olan bir kızla ilişkisi olmamıştı, aynı zamanda oğlunun Afganistan’dan dönmesini istemediğini de açıkça itiraf etmişti. Hatta şimdi bile ki onu aylardan beri tanıyordum, onunla hiçbir zaman olayların tam olarak neresinde durduğumu bilemiyordum.

“Benim yanımda kendinizi rahatsız hissediyorsunuz.” diye fark etti Kral, görünüşe bakılırsa koltuğun üzerinde rahatsız bir şekilde bir oraya bir buraya kaydığım, gözünden kaçmamıştı.

Tedirgin bir halde ona baktım. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyor gibiydi – onda haz etmediğim bir özellik daha.

“Çoğu insan için bu böyle.” diye devam etti kurdumsu bir sırtımayla. “Çoğu insan benim Kral olduğumu göz ardı etmiyor. Başkaları tamamen yanlış bir izlenime sahip oluyorlar, benimle ilk kez karşılaştıklarında.”

“Peki, benim izlenimim nasıl olmalı?” diye sordum cansız bir ses tonuyla. “Yoksa yeniden baştan mı başlıyoruz? İlk karşılaşmamızda bana karşı oldukça korkunç davranmıştınız ve o zamandan bu yana hiçbir şey değişmedi. Sadece Noel’de kendinizi şaşılacak bir şekilde az çok katlanabilir göstermişsiniz.”

“*Balmoral, normal bir eve en yakın olanı, bu yüzden her zaman biraz duygusallaşıyorum orada bulunduğumda.” Kraliyet ailesi Noel zamanında Balmoral’da toplanmıştı. “Ama normalde duygusallığı, zayıflığın ifadesi olarak düşünüyorum.”

“Muhtemelen bu yüzden oğlunuzun yüzüne karşı, onun savaşta ölmesini dilediğinizi söylemişsiniz.” diye suratına çarptım Kral Albert’in. Kral her ne planlıyorduyorsa, bununla

ilgimin olmasını istemiyordum. Yarın düğünün olmayacağı anlamına gelse bile. İnsanın tamamen deli olması gerekirdi, Kral Albert ile dalaşmak için ve ben kesinlikle deli değildim.

“Alexander’ın saygı eksikliği beni kızdırıyor işte.” diye açıkladı Kral. “Ve biz birkaç kez, sonradan pişman olduğumuz şeyleri söyledik.”

“Siz onu savaşa gönderdiniz!”.

“Ben onu adam olması için gönderdim.” diye gürlledi Kral Albert ve elini kaldırdı, bununla birlikte bardağı taşıtı. “Tamamen suçluluk duygusuna ve kederin içinde boğulmasına imkân vermeden önce. Kendisine adam gibi davranılmasını istedi, bu yüzden de sapıklığa kaçtı ve tehlikeli ortamlara girdi. Ne yaptığından haberi yoktu. Onu göndermek, tam da onun ihtiyacı olan şeydi. Nihayet büyümesi için zorladım onu.”

İçimde kızgın bir öfke alev aldı. Alexander’ın, babasının sevgisine ihtiyacı vardı, ancak Kral Albert önceden olduğu gibi bunu anlamamış görünüyordu. Ayağa kalktım ve reverans yaptım. “Korkarım, vedalaşmam gerekiyor şimdi. Bana karşı bu kadar dürüst olduğunuz için teşekkür ederim, ama Alexander mutlaka beni başka hakaretlerden korumak istemiştir, bunu da sizin izni onaylamadığınızı bana anlatmayarak yaptı. Buna rağmen yarın hayatımın en önemli günü, işinize gelir ya da gelmez. Yarınki konu Alexander ve benim, tüm o misafirler, feodal yiyecekler veya balkondaki öpücük değil. Yarın Alexander’ın karısı olacağım, tüm sonuçlarıyla, hayatımın sonuna kadar ve sizin söyledikleriniz beni ilgilen-dirmiyor.”

Bunları söyledikten sonra arkamı döndüm ve kapının olduğu istikamete doğru yürüdüm.

“Siz bana onu hatırlatıyorsunuz.” dedi Kral Albert arkamdan.

Durdum ve arkamı döndüm, içten içe de merakımdan dolayı kendimi tokatlıyordum. “Kimi kastediyorsunuz?”

“Elisabeta.” Kral Albert boş bardağını antika sehpanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı. Onun hafiften sallandığını fark ettim.

*Bamoral = Majestik köy – görkemli köy anlamına geliyor

“Ben İngiliz vatandaşı olabilirim ve siz de İngiltere Kralı, fakat siz benim için sadece normal bir adamsınız ve karınızın aksine, ben sizin emirlerinize boyun eğmeyeceğim.”

Kral Albert sessizce güldü, beni de hayretler içinde bıraktı. “Karım halk arasında itaatkâr olarak kabul edilmiş olabilir, fakat gerçekte ateşli bir yaradılışa sahipti, bütün Yunanlı kadınlarda olduğu gibi.” Kral Albert, ölen eşini düşündüğünde bakışları boşluğa daldı. Kral Albert yaklaştığında, keskin Bourbon kokusu burnuma geldi. Karşıma dikildi ve kederli gözlerle bana baktı. “O kararlarımın her birini sorguladı. Elisabeta benimle eş değerdeydi. Sizi ve Alexander’ı birlikte gördüğümde, onun ruh eşini bulduğunun farkındayım.”

Kral Albert’in sözleri beni şaşırttı. “Peki, o zaman neden evliliğimize karşı çıkıyorsunuz?” diye sordum sessizce, konuşmamızın ani değişimden dolayı şaşkın bir halde. “Oğlunuzdan o kadar çok mu nefret ediyorsunuz?”

“Nefret mi?” diye tekrarladı Kral Albert. “Buna gerçekten inanıyor musunuz?”

“Emin değilim, ama o buna inanıyor.”

“Alexander bir gün Tanrı’nın isteği ile tahtta oturacak ve işte o zaman anlayacak. Bir hükümdar ancak duygusal olarak mesafe bırakırsa başarılı olabilir.”

“Fakat bu baba olarak başarıya giden yol değil.” dedim sesimde duyulması imkânsız bir azarlamayla. Kral Albert’in ağzına bal sürmek için artık hiçbir neden görmüyordum. Buradaki mesele bir kez daha yeniden başlamak değildi ki. Bunun yerine açık sözler duyurulmaktaydı.

Buna rağmen ince buz üzerinde hareket ediyordum. Son aylarda kasten Kral Albert’in yolundan çekilmiştim ki kendimi, onun uygun bulmadığı soy ağacımdan dolayı apaçık küçümsemesinden korunmak için. Aynı zamanda bu türde karşı karşıya gelmeyi önlemek için de. Alexander, babasına karşı yakın bir ilişki istemiyordu, bununla ilgili hiçbir şüphe bırakmamıştı. “Sanki aklınızda oğlunuz için en iyisini istiyor-muşsunuz gibi yapmalıyım.”

“Bana baba olarak rolümde yolumu bulmak için yardım eden eşimdi. Onun ölümüyle birlikte bu yeteneği kaybetmiş oldum. Bu sizin için her ne kadar sudan bahane gibi gelse de.” Kral Albert omuzlarını silkti ve hafiften sallandı.

Ona elimi uzattım. “İnsan bu tür problemler üzerinde çalışabilir.”

Belki de onu konuşturan Bourbon idi, diye düşündüm.

“Ona o kadar çok benziyorsunuz ki.” diye çiğnedi lakırdıyı Kral Albert. “Bu yüzden size o izni vermek istemedim ve sizi ayırmaya çalıştım.”

“Bu bir sebep değil ki.” diye fısıldadım ve yükselen gözyaşlarıma karşı gözlerimi kırıştırdım. Lanet gelsin üzerime ki eğer Kral Albert’in beni ağlarken görmesine izin verirsem.

“Sadece sizin iç ateşiniz değil, Clara.” diye devam etti Kral Albert ve üzgün bir halde başını salladı. “Onun da olduğu gibi çok güzelsiniz ve aynen onun gibi kırılgan.” Kral Albert el bileğimi tuttu ve sıktı. “Kolunuzu her an iki parçaya kırılabirim. Her an.”

“Kesin şunu.” Kendimi kurtarmak istedim, fakat beni bırakmadı.

“Bu dünya için fazla güzel. Ve Alexander bunu çok iyi biliyor.” Kral Albert beni kendine çekti. “O da en az benim gibi, sizi bir gün kaybedeceğini biliyor ve bu onu yıkacak. Ölüm, sevmeyi bilen içimdeki o malum yeri yıktı.”

Kral Albert’in nefesi yüzümde yanıyordu ve ben de gözlerimi yumdum. O çok uzaklardaydı, hatıralardan oluşan bir ağın içinde dolanmıştı ve bir sonrasında ne olacağından fikrim yoktu. Bana baktığında Elisabeta’yı görmesi, olanları daha iyi bir hale getirmiyordu. Bu sarhoş durumda, onunla baş edemezdim. Ancak beni apansız tuttuğu gibi yeniden bıraktı. Geriye çekildim ve kapıya koştum, orada tekrar durdum.

“O beni hiçbir zaman kaybetmeyecek.” dedim ve birdenbire kendime, ona karşı neden kendimi haklı göstermeye gerek duyduğumu sordum. Gerçekte kendimi rahatlatmak içindi tabii.

“Umarım haklı çıkarsınız. Ben sadece bana geriye kalan aileyi korumak istiyorum.”

“Oğullarınızın sizin korumanıza ihtiyaçları yok.” O bunu neden anlamıyordu? Bu berbat görüşe nasıl varmıştı. “Onların yürekten mutluluklarını isteyen bir babaya ihtiyaçları var.”

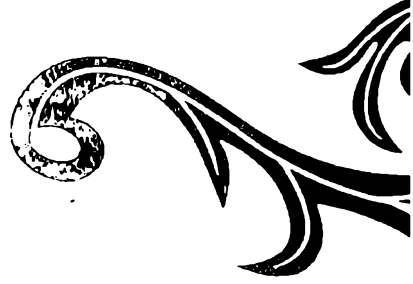
Odanın içinde sessizlik hâkimdi. Daha söyleyecek bir şeyim kalmamıştı ve Kral Albert benim haklı olduğumu daha fazla inkâr edemezdi. Bunu ikimiz de biliyorduk, tıpkı aramızda bir şeyin değiştiğinin farkında olduğumuz gibi. Kral Albert'i asla ikinci bir baba gibi sevemezdim, fakat ilk kez onu hiç değilse çok az anladığımı hissettim.

"İyi geceler." Bu kez uygun bir vedalaşmaya ait olan protokole uymadım. Aynı basamakta duran iki insan olarak konuşmuştuk ve hiçbirimiz için aramızdaki farklılıkları öne çıkartmayı önemli görmedi.

Kral Albert hiçbir şey söylemedi.

Odama geri döndüm, kapıyı kilitledim ve bir an kadar ağır sessizliğin içinde durdum. Sonunda dolabı açtım ve içinde bulunan tek nesneye baktım. Titreyen parmaklarla dolu olan elbise torbasını çıkarttım, fermuarını indirdim ve parmağım ile üst kısmının incecik dantelin üzerinden geçtim. Evlilikte şanssızlığı önlemek için, Alexander'ı başka bir odaya göndermiştim. Ancak buna rağmen arkamdan yetişmişti. Düğün gerçekleşecekti, fakat medyaların evliliğimizin bir fars olduğunu öğrenmeleri, tamamen bir zaman meselesiydi. Bu çok büyük bir skandal olurdu ki ben bunu önleyebilirdim, kralın isteklerine karşı durmak yerine, uymak için karar vermiş olsaydım.

Buna rağmen aslında bir önemi yoktu bunun. Kral Albert'e söylemiş olduklarımda tamamen ciddiydim: Yarın Alexander ile evlenecektim ve hatta buna ait olan her şeyi ile. Ona bedenimi armağan edecektim, kalbimi ve ruhumu. Ve hiçbir kanun, Kralın hiçbir talimatı beni durduramayacaktı.



Aynanın önünde duruyordum, Edward üniformanın ceketini uzatırken, kolumu düzelttim ve önce birini, sonra diğer manşeti ilikledim. Ceket giydim ve yedi tane altın düğmeyi ilikledim, ardından gömleğimin yakasını düzelttim ve bir adım geriye gittim.

“Ve?” Kollarımı açtım.

“İnanılmaz çekici.” diye iddia etti Edward. “Clara, gözlerini senden alamayacak.”

“Parmakları tercih ederim.” Yatağın ayakucundaki küçük pufun üzerine oturdum ve deri çizmelerimi bağladım.

Royal Air Force üniformamı giymeyeli uzun zaman olmuştu, Gala üniformamdan hiç söz etmemeli. Bu numune özel olarak Saville Row’daki bir terzi tarafından hazırlanmıştı ve altın ipliklerle işlenmiş en narin Venedik kumaşından oluşmaktaydı. Üniforma hem geçmişimi hem de geleceğimi sembolize ediyordu – eskinin ve yeninin bir karşımı ki bu bir şekilde içimin pek de rahat hissetmesini sağlamıyordu. Şap-

kamı elime aldım ve bir an, Clara'nın bunu nasıl taşıyacağını hayal ettim, başka da bir şey düşünmedim. Bunu hayal ederken, aletim anında sertleşti, sadece Clara'nın isteğinden dolayı değil, yani bana nikâhtan öncesinde onu görmemi yasakladığından dolayı değil.

Şimdi en azından düşün gecemiz için bir fikrim vardı.

Kapı çalındı ve babam üzerinde donanma üniformasıyla davet edilmeden içeriye girdi.

"İrlanda muhafızı mı?" diye sordu Edward'a bakarak.

Kardeşim yüzünde ince bir gülümsemeyle parlayan kırmızı ceketinin kenarını çekiştirdi. "Benim en yüksek rütbem."

"Senin tek rütben." diye düzeltti babam.

"Her erkek mutlaka savaşa gitmek zorunda değil." dedim sessizce. Ben Afganistan'da hizmet verdiğim için belayı atlatmıştım, Edward ise yıllar boyu babamın saldırılarına maruz kalmıştı, ancak onun düşmanlık merkezinde durmamın zamanı gelmişti. Sadece sonuç itibarıyla babamın hoşnutsuzluğunu çağırılmış olan kişi bendim.

"Burası hoşuna gitti mi?" diye sordu bana babam.

Onu kuşkulu bir şekilde süzdüm. Konu babam olunca, insanın sürekli bir tuzağa hazırlıklı olması gerekiyordu ve bunun tek çaresi bilgisizlikti.

Fakat şimdi değil.

"Daha henüz alışıyoruz buraya. Clara, elbette çok etkilendi." diye cevap verdim rahat bir şekilde, ancak ona teşekkür etmemeye karar verdim. Clarence House'da oturmak bana doğuştan sağlanan bir hak, bu yüzden ona yapmacık kibarlıkla iltifat etmek istemedim.

Babamın dudakları ince bir hal aldılar ve elini tören kılıcının kabzasına koydu. “Buna severek inanırım.”

“Ama zamanla buna alışacaktır.” diye ilave ettim.

“Bu da benim sebebi ziyaretimin nedeni.” Babam ince dudaklarla gülümseyerek Edward’a yöneldi. “Bize biraz müsaade eder misin?”

Edward bana baktı; hiç şüphe yoktu ki kendisine şunu soruyordu, geri döndüğünde ikimizin de dik duracağımızı.

Edward başını eğdi ve odayı terk etti.

“Rol kesmeyi kendine sakla.” diye uyardım babamı. Clara ve benim evliliğimizin meşruiyeti ile ilgili onun daha başka boş tehditlerine hiç hevesim yoktu. Babam son haftalarda, Clara’nın güvenliğinin sağlanması için görüşmemize, şiddetle karşı gelmişti ve görünüşe bakılırsa tam da düğün günümüzden faydalanmak istiyordu ki bir kez daha bu evliliğin bir fars olduğunu yüzüme vurmak için.

“Bildiğin gibi bu evlilik benim onayım olmadan devletin gözü önünde geçersiz sayılıyor. Böylece Clara ve senin olası çocuklarınız gayrimeşru olacaktır ve bir unvan hakkına sahip olmayacaklar.”

Dişlerimi sıktım. Bu evliliğe karşı geleceğini biliyordum açıkçası, ancak bu benim öfkemi daraltmıyordu. “Çocuk yapmak niyetinde değilim, bu yüzden endişen sebepsiz.”

Babamın yüzünde saf korku belirdi. Onu bu denli şaşkın gördüğümü hiç hatırlamamıştım.

“Senin eğitimin kesinlikle meyve veriyor.” diye devam ettim.

“Çocuklar büyük bir yükümlülük demektir. Bir yük, monarşinin uğruna yüklenmek zorunda olduğun ve ben, senin değiminle, kraliyet kanının benim sapık eğilimlerimle kirlet-

mek için hiçbir neden görmüyorum, bir kere çocuklarımla gayrimeşru olmaları gerçeğini tamamen göz ardı ederek.”

“Sanırım gelininin görüşlerin hususunda haberdar?”

Başımı salladım. Bunun hakkında konuşmuştuk. Hiç şüphe yok ki Clara’nın benim kararımı sorgulama zamanı da gelecekti, ama ben emindim ki hayatımın taçtan doğan hizmetle birlikte nasıl bir sorumluluk üstlendiğimi anlayacaktı.

“O vakit yasaya aykırılık senin için bir sorun teşkil etmiyor?” Babam ellerini ovuşturdu ve derin bir nefes aldı.

“Hayır, kesinlikle etmiyor.” diye cevap verdim kararlı bir ses tonuyla, ancak babamın henüz bu yüzleşmeyle neyi amaçladığının farkında değildim.

“Niyetinde, Bayan Bishop ile evlenmek hususunda, hiçbir şüphe bırakmadın ki.” diye devam etti babam, “Ama benim reddedişime rağmen, evliliğini meşru kılabilecek tek alternatifi göz önünde bulundurmadın.”

“Sen bana alternatiflerimin olmadığını açıkça anlattın.” diye tersledim babamı sıkıştırılmış dişlerin arasından.

“Taçtan feragat etmek.” Bu cümle ağır bir şekilde aramızda asılıydı – ne bir öneri ne de bir talep, bilakis sadece bir gerçeğin tespiti.

Mutlaka bir alternatifim vardı, ancak bunu talep etmek için hazır değildim. Clara’nın hayatı tehlikede olduğu sürece bu olmayacaktı.

“Senin bunu yapacağını beklerdim.” diye devam etti babam. “Senin sürekli ananelere karşı gelmen ve protokole, dünyevi zevklerin uğruna, doğuştan kazanmış olduğun hakka nasıl bir nefretle karşı durduğunu açıkça belli ettin.”

Babam görünüşte umursamaz bir halde eliyle reddetmesine rağmen, ses tonundaki tikslenme duyulmayacak gibi değildi.

“Clara’nın durumu hakkında haberdar edilmiştin, ancak her bir yardımı reddettin.” diye karşılık verdim. Belki babamın, kraliyet ailesinin bir üyesinin hakkı olan korumayı, Clara’dan esirgeme hakkına sahip olabilirdi, ama bununla kendimin ilgilenmesine engel olamazdı. Ne yazık ki bu korumayı sağlamak için, finansal açıdan aileme bağımlıydım, bunun anlamı ise babamın emirleri altında olmaya devam edeceğimdi.

Bakışarak birbirimizi ölçtük. Üniforma içinde iki adam, o adamlar ki uzlaşma istikametine bir adım atmayı dahi reddeden.

Başını eğen ilk kişi babamdı. Odanın içinde yürüdü ve Clara’yla benim çerçevesi olan resmimizi eline aldı.

“Dün akşam anneni düşündüm.” Babamın hatlarının yumuşadığı gözlerimden kaçmamıştı. Onun anneme karşı olan özverili aşkı, bir zamanlar onun da kalp denilen şeye sahip olmuş olduğunun kanıtıydı.

“Eminim ki Clara’yı severdi.” dedi provoke edercesine. Annem oldukça görev bilincine sahip bir hükümdardı, ancak yetişkin olduğumda, onun gerçek görevini yerine getirmesi, çocuklarının yetiştirmesinde olduğunu anlamıştım.

“Doktorların ona, şayet Edward’ı doğuma kadar taşırsa hamileliği süresince hayatını tehlikeye atacağını söylediğini biliyor muydun?”

Donakalmıştım. Babam neredeyse hiç annem hakkında konuşmazdı, konuştuğunda ise sadece onu bir azize gibi gökyüzüne taşımak içindi. Annem öldüğünde henüz altı ya-

şındaydım ve onu tanıyabilmek için çok küçüktüm. Babam bize sadece kendi kendine söylediği sözlerle onun hakkında bir izlenim bırakmıştı, onun kişiliği hakkında kaba bir taslak-tan fazlası değil ve eksiksiz bir resimden çok uzak.

“Baştan beri riskli bir hamilelikti, ama doktor aldırma kelimesine daha ilk kez ağzına alır almaz, annen öylesine sinirlenmişti ki doktoru kovmuştu.”

Babamın yüzünde bir gülümseme belirdi. “Annen kraliçe olarak görevlerini çok ciddiye alırdı. O her zaman, beni hiçbir zaman sorgulamadan, zarafetiyle yanımda durmaya özen gösterirdi. Fakat hiçbir adam ona ne yapacağını ve yapmayacağını söyleyemezdi. Doktoru söyleyemezdi. Hele ki ben, haddime mi düşmüş. Belki de bu yüzden kardeşine bakmakta zorlanıyorum. İnsanlar benim onun yaşam tarzından dolayı memnun olmadığımı düşünüyorlar, hâlbuki annenin onun için karar vermesini kaldıramıyorum.”

“O, Edward’ın annesiydi.” diye karşılık verdim buz gibi bir ses tonuyla. İstem dışı ellerimi yumruk yapmıştım. “Ve sen de babasıydın, bir sorumluluk ki sen bunun etkisini hiçbir zaman gerçekten anlayamamışsın.”

“Baba olarak görevlerimi yerine getirmediğim konusunda benimle razı olmazdı, bundan oldukça eminim.” Babam fotoğrafı yerine koydu ve beni soğuk bir şekilde inceledi.

“Bu doğru.”

“Kendisinin dahi çocuklara değer vermeyen bir adamın ağzından cezalandırıcı sözler.”

Beni provoke etmek istiyordu, yemi doğruca burnumun önünde sallandırıyordu ve ben de dayanamayıp ısırıldım. “Kendimi köleleştirilmeme değer vermiyorum.”

“Monarşi yaşamaya devam edecek, Alexander, ama seninle ama sensiz. Kardeşinin de tahtı devralacak bir çocuk yapmayacağını varsayıyorum.” Merakla ona baktım, ancak babam sadece omuzlarını silktili. “Onun David’le olan ilişkisinden haberdarım, bu ilişkiyi açıklama niyetinde olmasa da.”

“Edward, muhtemelen bu ilişkiyi onaylamayacağından doğru yola çıktı.”

“Mesele bu değil ki. Onun çocukları hiçbir zaman tahta sahip olamayacaklar.”

“Demek ki bu çizgi ölecek.” Hafiften memnuniyet duygusunu inkâr edemezdim.

“Demin anneni düşündüğümü söylemiştim, ama sana onun bugünkü olayın karşısında nasıl bir duruş sergileyeceğini, bunu söylemedim.”

Babamın başka insanların duyguları hakkında düşünmesi, yeni bir şeydi. Ve ilgili kişinin ölmüş olması, son derece pratikti ve onun kokuşmuş görüşlerini daha düzeltmeyecek olması. Kendimi en kötüsüne hazırlıyordum.

“İnanıyorum ki annen Clara’yı severdi.” ama şaşırtıcı bir şekilde devam etti. “Sanırım o bugün burada olabilseydi, mutlaka mutlu olurdu.”

“Düşüncelerini onunla paylaşırsan daha iyi olurdu.” Yavaş yavaş bu yalancı duygu saçmalıklarından bıkmaya başlamıştım.

İkimiz de direnmekten vazgeçmeyecektik, bu bizim kanımızda vardı.

“Çok uzun bir zaman bunun hakkında düşündüm ve bir karara vardım. Karın olarak kimi alırsan, bu senin kararın. Tanrı onun zavallı ruhuna merhamet etsin. Ben sadece bu-

günden sonra monarşinin hangi yöne doğru gideceğine karar veririm.” Babam öksürdü ve üniformasının yakasını çekti. ”Bu zor görev hiç kimse yüklenmemelidir. Uzun senelerden beri benim kral olmaktan hoşlandığım çılgın inançla yaşıyorsun.”

”Çılgın inanç mı?” diye tekrarladım. Başkalarına talimat vermekten bu kadar hoşlanan bir insan, bu görevde olmaktan sevinmeliydi.

”Ezelden beri kan döküldü, çünkü korkunç adamlar her ne pahasına olursa olsun tahta oturmak istemişlerdir. Ve aramızdaki en iyileri, istemedikleri halde tahta çıktılar. Ve bu yüzden ölümünden sonra beni sen takip edeceksin.”

”Peki, ben bunu istemezsem?”

”Tahtta çıkacaksın.” diye açıkladı vurgulayarak.

”Dürüst erkekler sorumluluklarından kaçmazlar.”

”Hayır, yapmazlar.” Bundan başka bir şey söylemek istemedim. Silahlarımızı hazır vaziyete getirmiştik, fakat hiçbirimiz ateş etmeye cesaret edemedik. Klasik bir beraberlik durumu.

”Nişanlıyla bu konu hakkında konuşmak için düşünüp taşındım, ancak habersiz karşısına çıkarak, onun gününü berbat etmek istemiyorum.” Babam cebinden bir zarf çıkarttı ve onu bana uzattı.

”Senden alışılmadık düşünceli bir davranış.” diye kaydettim, mührü kırdım, evrakları çıkarttım ve göz gezdirdim.

Ardından ona sessiz bir şekilde baktım.

”Eğer reddedecek olursan, şimdiden söylemiş olayım, resmî kopyalar hazırlattırdım. Yetki çoktan verildi.”

Dokümanları daha da sıkı tuttum. Bunlarla her şey temelden değışecekti. Birisi Clara'ya düşes unvanı veriyordu, diğeri ise evliliğimizin kabul edilmesini.

"Neden?"

"O öyle olmasını isterdi..." Babamın başka nedenleri açıklama gibi bir niyeti yoktu.

Ve aslında bu beni ilgilendirmiyordu da. İki yazılı kâğıt – fazlası da gerekmiyordu, Clara'ya en yüksek seviyede güvenlik sağlamak için.

Belli belirsiz başımı salladım.

"Nikâhtan önce mutlaka halletmen gereken işlerin vardır." Bu zayıf sözlerle beni serbest bıraktı.

Odayı terk ettim ve elimde kâğıtlarla koridordan aşağı doğru yürüdüm, evliliğimizin kanun önünde geçersiz olacağından, Clara'nın hiçbir fikri olmadığı aklıma gelince, ben ona bu iyi haberleri aktaramayacaktım. Durdum ve odasından duyulan kahkahalara kulak verdim. Bir an onu gözümün önüne getirdim – nefessiz, heyecandan kızarmış yanaklarla. O, bugün için o kadar çok savaşmıştı ki... Benim için.

Ve şimdi ikimiz de kazanmıştık. Arkamı döndüm, eldivenleri ve şapkamı almak için gerisin geriye odama yürüdüm. Birkaç saat sonra karı koca olacaktık. Diğer her şey bekleyebilirdi.

Önemli olan onun mutluluğuydu ve bu mutluluğu riske atmak istemedim. Daha sonra ona bir düşesin unvanını taşıyacağını söyledim. Onunla yatağa girecektim ve ilk kez onu eşim olarak sevecektim. Ama şimdi ceketimin düğmelerini açtım ve zarfı cebime soktum, tam kalbimin üzerinde.

Kalbim çoktan ona aitti.



Adam, büyük kitle ile içeriye girdi, kendisine bir yer aradı ve bekledi. O, Westminster Abbey yolundaki insanların gerginlikleri zirveye ulaşana kadar bekledi.

O kadar çok insan yollardaydı ki, sürüler halinde. Çekirgeler gibi Londra'yı işgal etmişlerdi, kısa da olsa, bir hayata katılımda bulunacaklardı, kendilerinin hiçbir zaman süremeyecekleri bir hayata. Bu curcunanın içinde bulunmak, adamı tiksindiriyordu, fakat onun eksiksiz plana uyması gerekiyordu.

O plana.

Bu planı daha iyisini düşünüp bulamazdı, ne yazık ki tek başına hareket ediyordu.

Polisler her bir köşedeydiler, sokak lambalarını ve çıkış kanallarını kontrol ediyorlardı, seyir meraklıların ellerinden bira kutuları ve havai fişekleri topluyorlardı. Safi rutin ki hiçbir şeyin ve hiç kimsenin, bu aptal olayı tehlikeye sokmama-

sını sağlayacaklardı. Fakat kendisine teslim edilmiş güvenlik planı sayesinde, onlardan sürekli bir adım öndeydi.

Şafak vaktinde polislerin vardiya değişimi vardı, bu süre içinde onlar meslektaşlarıyla sohbet edeceklerdi, üstelik renkli hareketlenmelerden dolayı oyalanmış olacaktı.

Adam, zahmetsizce kitlelerin arasından kendisine bir yol açtı. Tek bir adama çoğu zaman itiraz etmeden geçmesine izin veriliyordu ve bunun dışında buradaki insanların hepsi lanet olası kibarlardı. Adam, bariyer boyunca yürümeye devam etti, mümkün olduğunca dikkat çekmemek için temkinli davranarak, ta ki hedefini keşfedene kadar: bariyere bağlanmış bir at.

Binici ortalıkta yoktu. Küçük bir kız hayvanın önünde durmuş onun, parmaklıkların arasından uzatmış olduğu yumuşak burun deliklerini okşuyordu. Annesi hemen yanında duruyordu ve hararetle bir şekilde arkadaşıyla sohbet ediyordu.

“Güzel, değil mi?” dedi kız kendisinden geçmiş bir halde.

Adam gülümsedi ve parmağını dudaklarına koydu. “Bir sır saklayabilir misin?”

Kız gözlerini patlattı ve başını salladı.

Çok yavaş bir şekilde adam elini çubukların arasından uzattı ve dizginleri çözdü.

“Etrafta biraz koşmasına izin verelim.”

Kız yine başını salladı ve ata özlemle baktı.

Adam birkaç adım yana geçti, ta ki kızın görüş mesafesinin dışına çıkana kadar ve cebinden bir sapan çıkarttı. İroni adamı gülümsetti. Bir çocuk oyuncağı – her şey bununla başlayacaktı. Adam lastiği geriye çekti ve bir çakıl taşıyı doğruca atın böğrüne fırlattı. Toynakları asfalta vurmadan

önce hayvan şaha kalktı ve bir an kadar kısa bir zaman bu pozisyonda kaldı, ardından at döndü ve caddeden aşağı dörtnala koştu. Ancak şimdi insanların dikkatleri ata yönelmişti – aynı zamanda polislerin de.

Adam, küçük kızın annesinin ceketini çekiştirdiğini gördü, ancak annesi, bu hareketi fark edebilmesi için, genel kargaşadan dolayı oyalanmaktaydı. Polisler akılsız bir şekilde etrafta koşuşturup durdular, bazıları attan kaçtılar, bu arada başkaları atı durdurmaya çalıştılar.

Adam kalabalığın arasına daldı, atın dörtnala koştuğu, küçük sıra dükkânların bulunduğu yöne doğru aceleyle yürüdü ve dar bir sokağa girdi. Bir polis koşarak yanından geçerken, adam orada sessiz sedasız bekledi, aynen ona öğretilmiş olduğu gibi.

Tek başına.

Kolay bir hedef.

Memur onu fark etmedi. Hatta havada uçan taşın sessiz vızıltısını da duymadı. Ve taş memurun ensesine isabet edince de iş işten geçmişti. Şaşkın bir halde arkasını döndü, ancak o anda o yabancı adam karşısında duruyordu bile. Cesur bir yakalama, polisin boynu yüksek sesle bir çatlama ile kırıldı ve dermanı kesildi. Bir insanı öldürmek, beklenenden daha da kolaydı. Ardından cesedi geçidin içine sürüklemenin, çok daha zor olduğu ortaya çıktı.

Birkaç dakika sonra adam caddeye çıktı ve çıplak polisi ve sapanı çöp bidonuna bıraktı. Alet çok yararlıydı, ama aslında sadece bir oyuncaktı – pantolonun kemer kısmın içindeki soğuk metalle kıyaslayınca yanında hiç kalıyordu.

Adam çalıntı üniformayı düzeltti ve katedrale giden yola koyuldu, yapması gerekeni yapmak için.



Daha önce sekiz dakika hiç bu kadar uzun sürmemişti. Kolum el sallamaktan ağrıyordu, Bentley yavaş bir şekilde kapatılmış güzergâhta Westminster Abbey'ye doğru ilerlerken.

Yanımda kardeşim oturuyordu ve o da karizmatik bir şekilde kalabalığa el sallıyordu.

"Bir kraliyet olarak benden bin kat daha iyisin." diye fark ettim, limuzin Whitehall yönüne doğru kıvrılırken.

Edward bana baktı ve başını salladı. "Sana bunu bir kez daha hatırlatacağım, bütün Londra benim nişanımdan dolayı çıldırdığında."

"Sen nişanlı mısın?" Şaşkınlıkla baktım ona. "Peki, bundan bana ne zaman bahsedecektin?"

"Son zamanlarda bir sürü işlerin vardı, bu yüzden Clara bunu sana düğünden sonra söyleyeceğime dair bana yemin ettirdi."

"Clara'nın haberi var mı?"

“Elbette. Yüzükleri seçerken bana yardım etti.”

“Bunu benden sakladığınıza inanamıyorum.” dedim, ancak ona kızamıyordum, hayatında mutluluğu bulmak için şansı yakalamışken, aynen benim bunu başarmış olduğum gibi.”

“Gel gör ki senden saklamayı başaramadım yine de. Sana söylemem gerekiyordu.”

“Günü baştan sen mükemmelleştirdin.” Edward’ın omzuna vurdum. O anda araba katedralin ana kapısının önünde durdu. “Küçük kardeşimin yakında evleneceği her ne kadar garip gelse de.”

“Bunu ebedi çapkın söylüyor.” diye karşılık verdi Edward.

O anda kapı açıldı, bir bekçi selam verdi ve biz de girişe yol gösteren kırmızı halıya adım attık. Yeniden kitlelere doğru el salladım – aslında bu hareket şunun için düşünülmüştü, fotoğrafçılara işe yarayan bir motif sunmaya, buna rağmen hafiften bir gururlanma duygusunu inkâr edemezdim, gözlerim kalabalığın üzerinden geçerken. Hayatım boyunca basının pervasızca rahatsız etmelerinden, özel yaşantımı didiklemelerinden dolayı nefret etmiştim. Doğrusu, o nefreti bugün de hissedeceğimi hesaplamıştım, ancak bunun yerine içimi minnettarlık dolduruyordu, tüm bu seyir meraklılarını ellerinde Union Jack bayraklarıyla gördüğümde. Bu insanlar Clara’ya hoş geldin dediler ve hiç şüphe yoktu ki onlar bugün onun için ve elbette benim için buradaydılar. İşte Clara benim olduğu gibi onların da prensesiydi.

Edward bana doğru eğildi. “Fotoğraf için mi güzel poz veriyorsun? Eh, durum bir şekilde değişti – tabii onlara orta parmağını göstermediğin sürece.”

“Şayet şunu kesmezsen, sana birazdan bir şey göstereceğim.”

Edward iç çekerek bana sırtını döndü. “Hadi, gir artık içeriye, monarşi altını üstünü getirmeden önce. Clara, büyük dramların olmadığı bir günü hak etti.”

Davet edilmiş olan konuklar kiliseye toplanmışlardı ve banklara kurulmuşlardı, sadece iki tanıdık sima bize doğru geldi, onların önünde durduk ve selamlaştık.

“Karıştırma.” diye emretti Brexton sessizce gülerek.

Bir zamanlar subay amirime döndüm, Binbaşı Kelly. “Efendim.”

“Majesteleri.”

Binbaşı Kelly’nin elini tuttum ve tokalaştım. “Formalite-leri hallettikten sonra, size nasıl olduğunuzu sorabilirim.”

Kelly kırışmış başını eğdi ve yüzünü buruşturdu, bunun üzerine kırışıkları daha da derisinin içine gömüldüler. “Bütün gün bu herife bakmak zorunda kaldım. Siz ne sanıyorsunuz?”

“Kendimi savunmak için söylemeliyim ki birkaç adamla bahse girdim, kaç tane şapka toparlayabileceğimiz üzerine.” diye araya girdi Brexton.

“Şapka mı?” diye tekrarladı Edward ve bana baktı, ama ben sadece omuzlarımı silktim.

“Konukların arasında güzel şapkaları olan birkaç güzel bayan var. Bu onları göz önünde tutmayı kolaylaştırıyor ve nikâhtan sonraki karşılamada hangisini karanlık bir köşeye çekeştireceğimizi düşünüyoruz.” Brexton göz kırptı bana. “Tüyler ve egzotik renkler için elbette bonus puanlar da var.”

“Bazı şeylerin asla değişmeyeceğini bilmek iyi, Brex.” diye açıkladım gülerek ve başımı salladım.

“Bunu sadece senin için yapıyoruz, delikanlı. Senin için bugün hayatının bir bölümü sona eriyor.”

Ciddi anlamda başımı salladım, bu arada da kendime şunu sordum, acaba onlar gerçekte bundan dolayı ne kadar sevinçli olduğumu tahmin edebiliyorlar mıydı diye. Edward’la birlikte vedalaştık ve kilise konseyi salonuna doğru yürüdük, bunu yaparken de tokalaşmak için ve sohbetler yapmak için, bir orada bir burada durduk. “Ben senin yerinde olsam kaçardım.” dedim sessizce, nihayet sekiz köşeli odaya girdiğimizde. “Ancak babam benim düğünüme baştan karşı çıkardı.” Edward gözlerini devirdiği halde, sesinde ki acılı alt tonu anlaşılmayacak gibi değildi. Reddedilme duygusu bana çok tanıdıktı.

Ancak cebimdeki evraklar, sonunda her şeyin mümkün olabileceğini hatırlattı. Gerçi dün böyle düşünmemiştim. “Onu cendereye sokmamız gerekiyor ve ona tümünün pozitif taraflarını göz önüne sürmek lazım.”

“Hangileriymiş onlar?” diye sordu Edward.

Balayından döndükten hemen sonra babamın yanına gidecektim ve küçük oğluna duyduğu antipatinin üstesinden gelmesi için her şeyi yapacaktım.

“David en azından İngiliz vatandaşı.” Sırıtarak dirseğimle Edward’ı iteledim ve bir kez daha omuzlarımdaki geçen ayların yükünün nasıl hafiflemiş olduğunu hissettim. Nihayet her şey yolunda gibi görünüyordu ve Edward’ın da aynı benim gibi geleceğe kaygısız bakmasını diliyordum.

“Fakat bir şey beni şaşırtıyor...” Edward beni etraflıca inceledi.

“Ne demek istiyorsun?”

“İtiraf etmem gerekiyor ki seni bu kadar mutlu göreceğimi beklemezdim.”

Başımı yana eğdim. “Ben de.”

Babamın fanfarı işitildi.

“Onur konduğumuz.” diye mırıldandı Edward. “Bu demektir ki birazdan başlıyoruz.”

“Öyle görünüyor.” Güvenlik şefimin nerede olabileceğini sordum kendi kendime.

O anda Norris içeriye girdi. Nabzım hızlandı, fakat onun gülümsediğini gördüğümde yeniden yavaşladı.

“Üniformalar ikinize de her zaman yakışmıştır.” dedi Norris ve yanıma geldi.

Norris uzun senelerden beri tacın hizmetinde olmasına rağmen, üzerinde üniforma yerine özel dikilmiş bir jaketaya vardı. Onun Clara’nın ailesinin yanında oturmasını sağlamıştım; çoğu konuklar onun da bir konuk olduğunu zanneceklerdi, buna rağmen Norris’i, Clara’nın diğer tarafında bilmek, beni rahatlatıyordu. Nöbetçiler şüpheli bir şey gözlemlemediler.” diye bilgi verdi bana.

Polis ve kraliyetin nöbetçileri durmadan devriye geziyorlardı sokaklarda, elektrik direklerini parçalara ayırıyorlardı ve kanalizasyonları bomba var mı diye kontrol ediyorlardı. Ancak konuklar ve sokak kenarındaki seyir meraklıları beni daha çok düşündürüyordu. “Sokaktaki misafirlerin arasında herhangi biri ilginç geldi mi?”

Gerçekte sadece bir kişi vardı ilgimi çeken, fakat bunu Norris’e söylemem gerekmiyordu. Nişan törenindeki olaydan sonra, Daniel bir kez daha elimizden kaçmayı başarmıştı.

“Sadece birkaç çılgın.” dedi Norris. “Ve atla ilgili bir olay olmuş.”

“Atla mı?” diye tekrarladı Edward, ben soru sorarcasına kaşımı kaldırırken.

“Birisi atı korkutmuş ve at da ürküp kaçmış... White-hall’den Parliament Square’e kadar aşağı dörtnala koşmuş, ta ki nihayet birisi onu yakalayana kadar.” Norris elini üniformamın apoletine koydu. “Şayet vahşi bir attan başka kötü bir şey olmazsa, şikâyet edemeyiz.”

Hep birlikte güldük. Norris elini omzumdan çekmek için hamle yapmadı. Babamın fanfarı kesildi. İstemsizce aklıma gerçek babamın burada yanımda durduğu aklıma geldi. Albert resmî izni vermiş olabilirdi, fakat Norris Clara’yı korumuştur ve her zaman yanımda olmuştu, gençliğimde durmadan hata yaptığımda olduğu gibi. Bugün burada durmamı, sade ve sadece ona borçluydum.

“Teşekkür ederim.” dedim duygulanarak boğuk bir sesle.

“Bu benim için bir zevk.”

Norris’i bağrıma bastırdım. Birkaç saniye sonra Norris kendisini geri çekti ve kulağında neredeyse görünmeyen mikrofona parmağını koydu. “Clara batı girişinin önüne gelmiş. Vakit geldi.”

Derin bir nefes aldım ve omuzlarımı gerdim.

“Geri adım atmak için son bir fırsat.” diye fısıldadı Edward, doğu yönündeki kapalı geçit yolunu izlediğimizde.

“Unut bunu.”

Sunak odasına girdik. Üç binin üzerinde konuk toplanmıştı ve benim sadece tek bir düşüncem vardı: sunağa çıkan basamakları tırmanan kişinin ben olduğum. Babamın bakı-

şını yakaladım. Yanında büyük annem oturuyordu, görünüşe bakılırsa program akışına dalmıştı.

Her bir adımı sayıyordum. Sadece birkaç dakika sonra Clara karım olacaktı. Edward yanımda duruyordu, düğün marşının ilk tınıları Clara'nın gelişini bildirdiğinde. Sadece irade gücümün tümünü toparlayarak, arkamı dönmeden sırtım koridora dönük bir şekilde sabit durmayı başardım. Clara'yı koridorda yürürken görmeyi çok istiyordum, direkt bana doğru, benimle evlenmesi için hazır olduğunun bir işareti olarak, aynen benim de onunla evlenmek isteyişim gibi, ancak kendime hâkim oldum. Edward belli belirsiz arkaya baktı ve onun yüzüne nasıl bir gülümseme yayıldığını gördüm.

"Geliyor." dedi Edward sessizce. Edward'a baktım. Yüzü her şeyi söylüyordu.

Derin bir huzurun duygusu içime yayıldı. O an çatıp gelmişti ve şüphenin en ufak zerresi dahi yoktu. Tam o anda hayatım bir anlam kazandı; onu bana yaklaştıran her anla birlikte, ta ki ipeğin soluk hışırtısını ve onun basamakların üstündeki ayak seslerini duyana kadar.

Ve sonra Clara yanımdaydı. Orada duruyordu. Babasının duvağını kaldırmasına izin verdi. Clara narin elini benim elimin içine koydu, nihayet ona bakabiliyordum, mutluluktan sarhoş bir halde. Elimde olmadan boğazımda bir düğüm hissettim. O buradaydı. Annem.

"Mükemmelsin." diye fısıldadım, Clara'nın yanaklarına yavaştan bir kırmızılık yayıldığında. Sonradan diyemeyecektim elbisesinin nasıl görüldüğünü ve inci mi yoksa elmas mı taktığını, fakat yanaklarındaki kırmızılığı hiçbir zaman unutmuyacaktım. Aynı zamanda elindeki kan kırmızısı gülle-

ri unutmuyacağım gibi. Ve bu duyguyu. Aman Tanrım, bunu ömrümün sonuna kadar hatırlayacaktım.

Westminster'in dekanı yanımıza geldi ve vaaza başladı, ancak onun söylediklerini anlamadım. Onun sözleri önemsizdi. Sadece benim kendi sözlerim geçerliydi.

"Evet, istiyorum."

O da sözleri söylediğinde, birbirimize baktık. "Evet, istiyorum."

Dekan evlilik yeminini söyledi, ardından duraksadı ki ben tekrarlayabileyim diye, ancak tam başlamak istediğimde, konukların arasında bir mırıldanma yükseldi. Gözlerimi kalabalığın üzerinde gezdirdiğimde elim Clara'nın eline daha da sıkı kapandı.

İmkânsız!

Kafamdan geçen kelime buydu, adam silahı kaldırmadan ve birinci el ateşi etmeden önce. Babam sahte polisin önünde duvar oluşturmak için öne çıktığında aniden panik yayıldı.

Onun adıyla seslenmek istedim, ancak ismi dudaklarımdan çıkmadı, Clara'yı bir hışımla arkama ittim.

"Kesin!" Babamın yüksek sesi duvarlardan geri yansıyor-du.

"O bana ait!" diye bağırdı Daniel ve kontrolsüz bir şekilde silahı etrafta salladı, konuklar bunun üzerine birbirlerine çarpıp durdular. "Onu kendine orospu yapamayacaksın! Asla!"

Bir adım öne attım, keskin bir sancı beni içimden geçtiğinde. Dizlerim dayanamadılar, buna rağmen ayaklarımın üzerinde kalmaya çalıştım. Bir sonraki el ateş kilise nefini

sarstı. Norris'in simasını gördüm önümde ve öne doğru sendeledim.

"Clara!" diyebildim düşmeden önce. Geçerli olan tek kelimeydi bu.

İki el ateş daha duyuldu, tuhaf bir plop sesi takip etti bunu. Katedralin büyük kubbesinin üzerime gerildiğini ve yere yığıldığımı hissettim. Ardından Clara yanımdaydı. Onu sakinleştirmek istedim, onun o güzel yüzünden korkunun kaybolduğunu görmek. Clara kollarını bana doladı, adımı bağırdı. Clara'nın sıcaklığını hissederken, damarlarımdan buz gibi bir ürperti geçiyor gibiydi ve etraftaki vızıltılar azalmaya başladı.

"Alexander!"

Clara yalvarırcasına ve korkarak ismimi telaffuz etti.

Dehşet içinde, onun beyaz elbisesinin üzerinde yayılan kanın parladığını gördüm. Clara'ya dokunmaya çalıştım, onu kendime doğru çekmek istedim, ona bir şey olmadığından emin olmam gerekiyordu.

Ellerimiz birbirini buldu. Clara ancak onu benden uzaklaştırdıklarında beni bıraktı, bu arada bense, onun yatıştırıcı varlığından yoksun bırakılarak, cuma sabahının tam ortasında, derin karanlığa doğru yuvarlanmaktaydım.



Gelinliğin kuyruğunu kolumun üzerine koyarak, salon-da sinirli bir şekilde bir o yana bir bu yana yürüdüm, gelinliğimin üzerindeki kan lekelerini fazla dikkate almamaya çalıştım. Şimdiye kadar hiçbir şeyi öğrenememiştim ve içeriye girmek yasaktı. Çıldırmanın eşliğindeydim. Birkaç saat önceki olayları var gücümle bastırmaya çalıştım; dursam ve sadece en küçük detayı dahi aklıma getirsem, bu benim kopmama neden olurdu. Bu olayda yara almamıştım, buna rağmen sanki içten içe kanama geçiriyor gibiydim, sanki düşüncelerim beni adeta çıldırtacakmış gibiydi, Alexander bir yerlerde ameliyat masasında kendi kanı içinde yatarken.

Bunları hayal ederken de midem isyan ediyordu, kısa bir an duvara yaslanmam gerekti.

“Uyan.” diye fısıldadım. Kısık sesim boş duvarların arasında kendini kaybediyordu. Bu bir kâbustu. Bu gerçek olamazdı.

Ancak katedralde onun sıcak, yapışkan kanını ellerimde hissetmiştim. Sağlıkçılar onu sedyeye kaldırdıklarında, elinin elimden nasıl kayıp gittiğini çok iyi hatırlıyordum. Sirenlerin sürekli ağlama sesleri hâlâ kulaklarımda yankılanıyordu.

Eğer bu bir rüya ise, bunu içimde saklamış olduğum en büyük korkular gün yüzüne çıkartmıştı.

Kapı açıldı ve Belle yavaşça içeriye göz attı. Ağzım açık ona baktım. Belle'nin üzerinde nedime elbisesinin yerine tişört ve kot pantolon vardı. Onun çaresiz yüz ifadesi, her şeyin gerçek olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmıyordu. Hastanenin herhangi yeraltı mezarlıklarında, Alexander hayatına dair nefeslerini tüketiyordu ve ben de onunla birlikte ölüyordum. Aynı anda mümbasit enerjimin son kırıntısı da beni terk etmişti. Bir çuval gibi fayans döşenmiş zemine düştüm, gelinliğimin tüllerinde boğuldum. İçimden haykırmak geldi, ipekten ve dantelden olan rüyamı bedenimden yırtıp atmak ki bugün kaybetmiş olduğumu daha fazla hatırlamamak için.

Ya da daha kaybedeceklerimi.

Belle yanımda diz çöktü, çantasını elinden bıraktı ve kollarının arasına aldı. Beni sıkıca bağrına basarken, karşı koymadım ancak yanımda olması hiçbir şeyi kolaylaştırmıyordu, ne çekmekte olduğum cehennem azabını yok edebiliyordu, ne de içimdeki korkunç boşluğu. Onun varlığı sadece acıyı daha da çekilmez bir hale getiriyordu. Boğazımda bastırılmış olduğum gözyaşlarım yukarıya çıkmak için baskı yapıyordu, kendisine şiddetli hıçkırıqlarla yol açtı. Uzun bir zaman tek bir söz dahi konuşmadı; kendimi tamamen ona bırakmışım ta ki içimi boşaltıp gözyaşı kalmayana kadar ve artık sadece kendi kendime inleyip duruyordum.

Belle nazikçe saçlarımı okşadı. “Sana temiz elbiseler getirdim.” diye fısıldadı.

“Kendimi burada tutsakmışım gibi hissediyorum.” diye kekeleydim. “Hiçkimse bana bir şey söylemiyor. Beni yanına bırakmıyorlar. Delireceğim.” Hiç değilse daha kendi kendime konuşmak zorunda kalmamıştım. “Herkes nerede? Annem babam neredeler?”

“Hâlâ polis tarafından sorgulanıyorlar.” Belle, beni boş yere huzursuz etmemek için yavaş konuşuyordu, elimi sıkıttı. “Edward acil toplantı düzenledi. Bana bir SMS gönderdi, ama sonra haber alamadım ondan.”

“Annem ve babam sorguya mı çekiliyorlar?” diye sordum şaşkın bir halde.

“Bütün tanıklar sorgulanıyorlar.”

Kendimi geri çektim. “Ama bu çok saçma! Daniel idi! Bunu herkes gördü!”

“Daniel öldü. Bu kesin.”

Kısa bir an için rahatlamış hissettim, ancak anında yine uçuverdi. Daniel ölmüştü. Onun için hiçbir zaman ölümü dilememiştim. Fakat şimdi cehenneme gitmesini umuyordum.

“Clara.” Düşüncelerimin sis bulutundan çıkıverdim ve Belle’ye baktım. Kötü haberler onun yüzünde yazılıydılar; görünüşe bakılırsa dilinin ucunda bir şey vardı bir türlü dudaklarından çıkartamadığı. Etrafımda her şey bulanıklaşmaya başladı ve neredeyse gözlerim kararacaktı. Ellerimi şakaklarıma bastırdım, yaklaşan baygınlığı durdurmak için.

“Hayır!” diye çığlık attım, Belle devam etmek istediğinde. “Hayır! Kes! Ben bunu...”

Belle bileğimi yakaladı. "Clara, beni dinlemek zorundasın..."

"Hayır!" Bir sonraki çığlık içimin en derinlerinden geldi ve onunla birlikte, St. Thomas Hastanesi'ne geldiğimden beri itinayla kilit altında tutmuş olduğum bütün korkularım da. Kendimi kurtardım ve ayağa kalkmaya çalıştım, ancak kendi kanımın hışırtısı kulaklarımın içinde uğulduyordu, sesi gitgide yükseldi, ta ki etrafımda her şey karanlığın içinde boğulana kadar.

Kolumun içinde bir şeyler atıyordu. Floresan ışıkların vızıldama sesleri geldi kulağıma. Gözlerimi kıpırtırarak açtığımda, anonim beyaz duvarlara baktım. Ben nerede bulunduğumu düşünürken hâlâ, ince bir plastik borusuna dokundum. Ardından hafızam yerine geldi. Belli belirsiz etrafımda olanları idrak etmem birkaç saniye daha sürdü. Ağzıma safra tadı geldi, öğürmek zorunda kaldım ve aynı anda bir hemşirenin bulanık silueti gözümün önüne geldi. Hemşire rutin haline gelmiş bir hareketle plastik bir kap aldı eline, ben istifra ederken onu çenemin altına tuttu, tükürdüğüm ise bu sabah almış olduğum birkaç lokmaydı.

Bu sabah. Bütün bir ömür geçmiş gibiydi üzerinden. Ve birçok açıdan bu böyleydi.

Hemşire, ben yastığa geri yaslanana kadar durdu ve ağzımdan zahmetle bir kelime çıkana kadar bekledi: "Su."

"Yavaş." dedi hemşire bardağı ağzıma tutarken.

"Midenize bir saniye izin verin ki yeniden sakinleşsin."

"Ben sadece..." Hemşireye bir şekilde her şeyin yine yolunda olduğunu anlatmak istemiştım. "Ben sadece bayılmış-

tım ve yeniden uyandığımda sözün tam anlamıyla, her şey yukarıya çıktı.”

“Bu travmatik olaylardan sonra gayet normal.” hemşire monitörde bir şeyler ayarlarken elimi okşadı. “Elbette şu da mümkün olabilir, sizin...”

Hemşire kan basıncı manşetini koluma takarken sustu ve bilirmişçesine baktı. Dudaklarının etrafında hafiften bir gülümseme vardı. Fakat bir anda bağlılık hissi ortadan silinmiş gibiydi. Hayatım mahvolmuştu. Gelecek için kurmuş olduğum bütün planlar, bir saniyede dağılmıştı. Gözlerimin önünde yeniden hatırladığım bir görüntü çaktı: bayılmadan önce Belle’nin yüzü. Bir kez daha kaba uzandım; bedenim suyu içinde tutmak istemiyordu. Birdenbire bütün bedenim titremeye başladı. Her an olabilirdi – duymak istemediğim şeyi, duymak zorunda kalacaktım.

“Şşşş, her şey iyi olacak. Doktor biraz sonra bütün sorularınızı cevaplayacak.” dedi hemşire yumuşak bir dilde, bunun üzerine ondan daha da çok nefret ettim.

Sorularım yoktu ve o yanılıyordu. Hiçbir şey yeniden iyi olmayacaktı. Asla. Soru sormam gerekmiyordu, çünkü cevabı biliyordum. Hayatım bitmişti, henüz düzgün başlamamışken.

Kendimi geriye bıraktım ve kar beyazı tavana baktım. Hastane odaları bu yüzden mi steril boyanıyorlardı ki bir detay eksilsin diye, hastalar da bunun üzerine kafa patlatsınlar diye mi? Beyaz duvarlar pırıl, pırıl gümüş aletler – üzerinde renkler bulunmayan bir palet. Sanki gerekiyormuş gibi. Benim hayatım zaten gri ve boştu, her bir anlamdan yoksun ve bu oda bana sadece bunu hatırlatıyordu. Koridordan ağır

adımlar yaklaşıyordu. Görünüşe bakılırsa, doktordu gelen. Ya da başka birisi. Umurumda değildi.

“Bayan Bishop.” diye selamladı beni derin, hafiften ku-lağa dalgın gelen bir ses. “Ben Doktor Andrews, sizi tedavi eden hekiminiz.”

Nefesim durdu, ismimi duyduğumda. Miss Bishop – as-lında öyle değildim artık. Ama olsun. Hayatım artık aynı de-ğildi, ama ismim aynıydı.

Ben cevap vermeyince, Doktor devam etti: “Gizlilik bizim için birincil öncelik olduğundan emin olabilirsiniz: Tüm per-sonelimize mutlak gizliliği sağlamaları için talimat verilmiş-tir.”

“Onu görebilir miyim?” Sesim o kadar cansızdı ki tama-men yabancı geliyordu bana. Alexander’ın cesedini görme-ye dayanacak kadar güçlü olacak mıydım? İstem dışı gözleri-mi yumdum ve keşke damadın nikâhtan önce gelini görme-mesi için bu kadar çok ısrar etmeseydim diye düşündüm. Şimdi bir daha asla onun ellerini bedenimde, onun sıcak tenini kendi tenimde hissetmeyecektim. Benim hayatımı kurtarmak için kendi hayatını feda etmişti, ancak onsuz ya-samak istemiyordum.

“Taylor hemşire birazdan serumunuzu çıkartacak.”

“Bana neden serum takıldı ki?” diye sordum. Yaşıyor-dum. Kalbim atıyordu her ne kadar ölmüş olmayı dilesem de.

“Yani, olaylara bakınca ve sizin durumunuza...”

“Benim durumum önemli değil.” diye böldüm Doktorun sözünü. “Sizin kiminle konuştuğunuzu bilmiyorum, ama ben beslenme sorunumu kontrol altında tutuyorum. Serumlara gerek yok.”

Endişeli bir ifade, Dr. Andrews'ın yüzünde uçup kayboldu, hemşireyle bakıştılar, ardından hiçbir şey söylemeden hasta kâğıdına bir göz attı. Paniğin saf hali sardı beni. Alexander'ı görmeliydim. Onunla bir anı paylaşmak istiyordum, baş başa.

"Lütfen." dedim sessizce. "Bırakın cesedini göreyim. Lütfen. Onunla vedalaşmak istiyorum."

Doktor tam sayfayı çevirmek isterken, donakalmıştı. "Üzgünüm, ama ceset saatler önce Kraliyet Muhafızları tarafından teslim alındı."

Bağırarak için gücüm kalmamıştı aynı zamanda dökülecek gözyaşı da. Birdenbire bütün bedenim üşümeye başladı ki aslında uyuşturulmuş gibiydim. Her şeyimi vererek, onunla bir şeye başlamakla en büyük riski almıştım üzerime. O, durmadan yıldızlara uzanan bir insandı, her iki ucu da yanan bir fitildi.

Alexander beni sürekli elimden kaymakla tehdit etmişti. Fakat bunun bu şekilde son bulacağı hiç aklıma gelmezdi. Ve bu acıyıyordu, korkunç acıyıyordu. Daha önce hiç hissetmediğim bir acı zapt etti beni, iliğime kadar işlemişti. Damarlarımdaki kan buzlu bir ateş gibi yandı – eziyet dolu bir hatırlatma, benim hâlâ burada olduğumu ve onun olmadığını.

Ancak acı sevginin bedeliydi ve Alexander'ın aşkı için bu bedeli her zaman öderdim.

"Ama Alexander'ı seve seve görebilirsiniz." diye devam etti Dr. Andrews. "Gerçi hâlâ uyuyor ama ameliyatı iyi geçti ve durumu iyi. Henüz tehlikeyi tam olarak atlatmadı, ama prognoz pozitif."

Ağzım açık Doktora baktım ve başımı salladım, tekrar yeniden gözlerime yaşlar doldu. Birdenbire ısınmaya baş-

ladım, içime yaşamın geri döndüğünü hissettim. “Durun. Alexander yaşıyor mu?”

“Evet.” Dr. Andrews şaşkın görünüyordu, tıpkı benim hissettiğim gibi.

“Bunu çoktan öğrendiğinizi düşünmüştüm.”

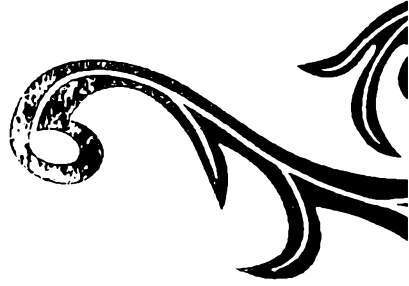
İşaret parmağımı doktorun üzerine yönlendirdiğimde, elim titriyordu. “Fakat siz bana onun cesedinin alındığını söylediniz.”

Dr. Andrews yatağın kenarına oturdu ve derin bir nefes aldı. “Ne yazık ki herkes hayatta kalmadı. Kral öldü.”

Suçluluk duygusu rahatlama duygusuna karıştı. Ardından gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı sel gibi aktı, Kralın, oğlu için hayatını feda ettiğini algılayınca, son bir kurban vermişti, bu da sadece onun hakkında düşündüklerimi sorgulamıyordu, aynı zamanda Alexander’ın babası hakkında bildiğini sandığı şeyleri. Alexander düzelir düzelmez, bunun hakkında konuşmalıydık ve ben onun yanında olacaktım.

“Onu görmem lazım.” Kanülü kolumun içinde tutan plasteri çıkartmaya çalıştım, ancak Taylor hemşire beni bundan vazgeçirmek için, aceleyle yanıma geldi.

“Sizi birazdan onun yanına götüreceğiz.” Dr. Andrews gerilmiş bir halde bana baktı. “Ama önce size bir soru sormalıyım, Bayan Bishop. Hamile olduğunuzun farkında mısınız?”



Hamile.

Dünya dönmeyi durdurmuştu ve ben Doktora bakakaldım.

En yüksek gizlilik. Ve onların bana fazlasıyla dikkatli davranmış olmaları. Birdenbire anlıyordum nedenini.

“Bu imkânsız.” Ancak aynı zamanda gerçek olduğunu hissettim. Ve ben bunu çoktan biliyordum, haftalardır bir şeylerin farklı olduğu hissine sahiptim. Ama bu, bunun nasıl olduğunu açıklamış değildi.

“Ama ben doğum kontrol hapı kullanıyorum.”

“Doğum kontrol hapı yüzde yüz güvenli değil. Buna rağmen bir kadının her zaman hamile kalma şansı mevcut.” Dr. Andrews hasta evraklarımı incelerken alnını kırıştırdı. “Ancak tam olarak bir ultrason muayenesinden sonra bunu öğreneceğiz, ama hormonal durumunuza göre oldukça ilerlemişsiniz.”

“Ne kadar ileri?” Buna inanamıyordum. Bu sabah uyan-
dığımda hayatımın en mutlu gününü yaşayacağım beklentisi
içerisindeydim, ancak bunun yerine gün, hâlâ bitmeyen lu-
napark treni yolculuğu gibi çıktı. Hamile! Biz daha evlenme-
miştik bile. Bu gerçek olamazdı.

“Şayet kan değerlerinize göre hareket edersek, en az
üçüncü ayın içinde olmalısınız.”

İçgüdüsel olarak elimi karnımın üstüne koydum, az önce
öğrenmiş olduklarımı, duygusal yönden yakalamaya çalış-
tım, aynı zamanda kafamı patlatıyordum, hamilelik için son
haftalarda herhangi bir belirti var mıydı diye. Ve birdenbire
anlamıştım. Bulantı, değişken ruh halleri. Alexander’a karşı
neredeyse saplantı halini alan sahiplenme talepleri. Ağlama
nöbetlerim. Ve ben hepsini korkularıma ve hassasiyetime
yormuştum. Dr. Andrews içimde olan biteni görüyor gibiydi.

“Bir kadının hamileliğini fark edemediği, sıkça görülür.”
diye açıkladı Dr. Andrews. “Bilhassa, hayatına dair nihai et-
kiler olduğunda, eğer kadının olaylardan dolayı dikkati da-
ğıtılıyorsa.”

Mesela bir düşün, diye geçti kafamdan. Evet, binlerce
şey dikkatimi dağıtmıştı fakat hamileliğimi fark edemeyişim,
basitçe akla sığacak gibi değildi.

“Ama regl olmuştum.” diye karşılık verdim. Daha geçen-
lerde regl olduysam, üçüncü ayın içinde nasıl olurum?”

“Bunun hakkında ultrason çekiminin bize bilgi vermesi
oldukça mümkündür.” diye cevap verdi Doktor. “Plasenta-
nın hafiften bir malpozisyonu buna neden olabilir, ama bel-
ki de bu yanlış yorumladığınız önemsiz bir kanamaydı. Arzu
ederseniz muayeneyi hemen şimdi yapabiliriz.”

Alexander da yanımda olmalıydı. Sözler dilimin ucundaydı bile, ama son anda onları yuttum. Onu şu anda bebek konusuyla rahatsız etmek, yapmak istediğin en son şeydi. Aynı anda acı içinde fark ettim ki bunun olumlu bir yeniliğin olmadığını. Alexander'ın kendisi de sıkça dile getirmişti – onun için bir çocuk mevzubahis değildi.

“Nişanlınız iyi olana kadar beklemek ister misiniz?” diye sordu doktor, sanki benim düşüncelerimi okuyabiliyor gibiydi.

Başımı salladım. “Yani... Şu anda ona yük olmak istemiyorum.”

Fakat kendim beklemek istemiyordum. Netlik istiyordum, kanıt, bütün bunları sadece bir rüya olarak görmediğimi. O anda özellikle kendimden, bitmek bilmeyen bir kâbusun içinde olup olmadığımdan emin değildim.

“Ultrason makinesini getirttiriyorum.” dedi hemşire.

“Pekâlâ, biraz yürüyebilirim.” diye karşılık verdim. Burada bir şey yapmadan seruma bağlı olmak ve monitöre bakmak düşüncesi, çekilir gibi değildi.

“Bugünkü olaylardan sonra, aleti getirmemiz daha iyi olurdu.” Doktor nazik bir şekilde gülümsedi. “Sanırım ardından aileniz ile konuşmak istersiniz. Birisini buraya çağıralım mı?”

Benim ailem. Evet, elbette. Onlara her şeyi anlattırdım, sonuç itibariyle her şeyin benim kabahatim olduğunu açıklamak zorunda kalacaktım. Onlara Daniel'in nikâhımızda niçin bir saldırı işlediğini anlatmak zorunda kalacaktım. Onun beni uzun zamandan beri tehdit ettiğini. Ve sonunda onlara hamile olduğumu itiraf etmek zorunda olacaktım.

Bunu Alexander'dan da saklayamazdım.

Ve ardından sonuçlarına katlanacaktım. Hepsi bana yüz çevireceklerdi. Belki de en iyisi buydu. Bana yakın olmak tehlikeliydi. İçgüdüsel olarak kollarımı bedenime doladım, sanki bu şekilde doğmamış çocuğumu koruyabilirmişim gibi.

Ancak gerçekte onun benden korunması gerekiyordu.

Doktor ayağa kalktı, ama ben onun kolunu yakaladım. "Arkadaşım, Belle Stuart. O burada olmalı. Onu çağırabilir miydiniz?"

Doktor hemşireye baktı.

Taylor hemşire başını salladı. "O bekleme odasında, Bayan." diye bilgilendirdi beni hemşire. "Ona bir şey iletelim mi?"

"Hayır, onun yanımda olmasını istiyorum. Onu getirebilir miydiniz?"

"Elbette."

Hemşirenin Belle ile geri dönmesini beklerken, zaman durmuş gibi görünüyordu. Odanın içinde, monitörde kalp frekanslarımı gösteren çizgiden başka hiçbir şey hareket etmiyordu, ancak ben sabit bir şekilde karnımın üzerindeki ele bakıyordum. Bu mümkün değildi. Ben gerçekten hamile olduğuma inanamıyordum.

Belle koşarak odaya girdi, yatağımın önünde durdu ve titreyen işaret parmağı ile beni gösterdi. "Tanrıya şükürler olsun iyisin çünkü seni öldürmeyi tercih ederdim, Clara Bishop! Çünkü bütün bu delilikleri kaldıramıyorum artık!"

"O halde iyisi mi otur." dedim sessizce ve elimle yatağa vurdum.

Belle tedirgin bir şekilde yanımda yer aldı, bunu yaparken de şüpheyle baktı, sanki her an yine bayılabilecekmişim gibi.

“Doktor iyi olduğunu söyledi.” Belle’nin sesi bir şekilde sitem dolu geliyordu kulağa, sanki birisi ona yalan konuşmuş gibi.

Oradan oraya çekiştirilmiş gibi, hem ona açılmak arzusu içinde, hem de bu yeni haberi kendime saklama gereksinimim arasında kalarak, kelimelerin dudaklarımdan çıkması için zorladım: “Hamileyim.”

“Sen... Nesin?” diye kekeledi Belle, telaş içinde bir bana bir hemşireye bakarak.

“Bunu biliyor muydun?”

“Tabii ki hayır!” diye patlayıverdim tiz bir sesle, öyle ki hemşire heyecanlı bir şekilde öne yaklaştı.

“Nihayet şimdi senin haftalardır neden bir damla içki içmediğini öğrendim.” Belle kollarını bağladı ve beni baş tefişçi gibi inceledi.

“Canım sadece içmek istememişti. Çünkü bütün bu zaman için bir şekilde midem bulanıyordu.”

Belle gözlerini kıstı ve bende de bir ışığın yanmasını bekledi.

“Ah.” Başka ne diyeceğimi bilemedim.

“Yoksa sen, bazen televizyonlarda gördüğümüz o kadınlardan mısın? Biliyorsun... Tamamen habersiz tuvalete gider ve birdenbire içlerinden bir bebek kayar çıkar.” Az önce tamamen inanamaz bir haldeydi, şimdi ise sözlerinde hafiften bir alay vardı. “Bu durumda Alexander’ın haberi olmadığını varsayıyorum.”

“İnan bana, farkında olmuş olsaydım bunu ona söyledim.” Sözlerim daha çok parmak egzersizi gibiydi, daha yapmam gereken büyük itiraf için. Şimdiden korkuyordum bundan.

“Evet, doğru.” dedi Belle sessizce. “Ne kadarlık?”

“Tam olarak bilmiyorum.” Boğazımda bir düğümün oluştuğunu hissettim. “Doktor aşağı yukarı üç aylık olduğunu söyledi. Birazdan ultrason muayenesi yapmak istiyorlar.”

Belle, yaptığım açıklamalardan dolayı, şoktaymış gibi görünmemek için kendisini zorluyordu, ama onun içinde olan biteni gözlerinden okuyordum. “Burada kalabilir miyim? Bebeği görmeyi çok isterdim.”

Birdenbire direncim kalmamıştı ve sadece başımı sallayabildim, minnettarlığın gözyaşları yanaklarımdan sel gibi akıp giderken.

“Ben sana bakarım.” diye söz verdi Belle ve işte o anda Doktor da tekerlekli ultrason aletiyle içeriye girdi. Doktor enerjik bir halde arkasından kapıyı kapattı. “O halde bir bakalım.”

Taylor hemşire yanıma geldi ve örtüyü geriye attı. “Gece-liği biraz yukarıya çeker misiniz, canım?”

İtaat ettim ve karnımı açtım. Göz kenarından Dr. Andrews’in ve hemşirenin birbirlerine bakiştıklarını gördüm. Aşağı doğru kendime baktığımda, onların ilgisini uyandıran şeyi anında anlamıştım. En yeni haberlerin ışığı altında, benim sadece birkaç ekstra gramdan fazlasını eklemiş olduğum aşikârdı.

“Evet, şimdi birazdan azıcık soğuk olacak.” diye uyardı Dr. Andrews, eline jel şişesini almadan evvel.

“Panik yok, şayet hemen bir şeyler göremezsek. Muhtemelen daha erken.”

“Ve şayet...” Sustum, bir an neden korktuğumdan emin olamadım: onun bir şey göreceğinden mi yoksa göremeyeceğinden mi diye.

“Şüpheli bir durumda vajinal ultrason uygularız.” diye izah etti Doktor, jeli dağıtırken ve boş eliyle bir şalteri çevirirken. Makinenin monitörü hayata dönmüştü, ardından kulağıma sessiz bir hışırtı geldi – bunu takip eden çok hızlı bir kalp atışı.

Ve işte, oradaydı.

Onu ilk bakışta tanıdım.

Ve onun bir erkek olduğunu biliyordum. Bizim çocuğumuz. Alexander’ın ve benim çocuğum. Bizim etimiz ve kanımız. Aşkımız bir varlıkta birleşmişti – şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık.

“Tanıştırabilir miyim, bebeğiniz!” dedi Dr. Andrews, daha iyi görebilmem için, monitörü çevirdiğinde.

Dilimin ucunda binlerce soru vardı fakat anında hepsini unutmuştum. Şimdi önemli olan sadece bebektir. Benim küçük majestelerim.

Elimi ona doğru uzattım, sanki ona dokunabilecekmişim gibi.

“Bir erkek mi?”

“Bunu söylemek mümkün değil.” diye karşılık verdi Doktor. “Bebeğiniz birazcık utangaç görünüyor. Birkaç hafta sonra aile hekiminiz daha çok şey söyleyebilir. Ama gördüğüm kadarıyla bebek sağlıklı.”

Aşka gelmiş gibi ekrana baktım, Dr. Andrews birkaç ölçüm yaparken ve değerleri not alırken.

“Doğru tahmin etmişim.” dedi sonra doktor. “Aşağı yukarı dördüncü ayın içindesiniz.”

“Dördüncü ay mı?” diye patlayıverdim. “İnsan nasıl dört aylık hamile olur da hiçbir şey anlamaz?”

“İlk kez hamile kalan bazı kadınlar, ancak dördüncü veya beşinci ayda hamile olduklarını fark ederler ve hatta o zaman bile sanki karınlarının içinde küçük baloncuklar varmış gibi hissederler. Fakat bu aşamada, bir gebelik aslında görmezden gelinemez. Rahim mukoza zarı, sizde servikse yakın bulunuyor, bu da kanamalarınıza sebep olmuş olabilir. Bunu takip etmek lazım, fakat sonuç itibariyle bu gebeliğin ilk evresinde normaldir. Telaşlanmanıza hiç gerek yok.”

Doktor birkaç düğmeye bastı ve birkaç saniye sonra bana bir çıktı uzattı. “İlk fotoğrafı, buyurun.”

Çıktıyı göğsüme bastırdım. Son saatlerde her şeyin bir rüya olmasını dilemiştim, ancak bu anı hissetmek istiyordum, tamamen ve her bir ayrıntısını duymak. Başparmağımı kâğıdın keskin kenarı üzerinde gezdirdim, tak ki derimi kesene kadar. Bir daha asla sevinç gözyaşları dökeceğimi inanmamıştım, ancak şimdi yanaklarımdan aşağı akıyorlardı. Belle elimi sıktı ve ona baktığımda, onun da mutluluk gözyaşları aktığını gördüm.

“O çok güzel.” diye fısıldadım.

“Ah, demek bu bir oğlan mı?” diye alay etti Belle benimle, boş olan eliyle gözyaşlarını silerken.

“Biliyorum işte.” Bunu açıklayamıyordum. Ancak daha çok açıklayamadığım gerçek ise, hayatımın merkezinde artık bir bebeğin olmasıydı, hâlbuki birkaç saat öncesine kadar bunu hayal etmek bile tamamen saçma gelirdi. İçimde Alexander’ın bebeğini taşıma düşüncesi, basitçe muazzamdı. Belki de bu bir işaretti – karanlığın içinde bir ışık, bizi yutmakla tehdit etmiş olan.

Ben yanılmıştım. Hayatımın en kötü günü – korkunun ve hayal edilemez eziyetlerin bir günü, korkunç hayal kırıkları

olan bir gün ve söylemesi mümkün olmayan acıların – birdenbire ve beklenmedik bir anda, hayatımın en güzel gününe dönüşmüştü.

Kit



Yavaşça giyinirken, birdenbire bedenimin ne kadar farklı hissettiğini düşündüm. İçimde yeni bir hayat büyümekteydi – hatta aylardan beri. Kendi bedenim beni şaşkınlığa sürmüştü. Ve bu gerçeğin önüne geçemedim, içimde bulunan küçük yaratık için hissettiğim derin sevgiye rağmen. Buna rağmen şu anda yüzleşmem gereken daha önemli şeyler vardı. En azından kesin olan şuydu, Alexander'ın karşısına hastane önlüğü ile çıkamazdım. Bu onu sadece huzursuz ederdi ve durumunun iyiye gitmesine yardım etmezdi.

Belle'nin bana getirmiş olduğu eşyaları – bir yoga pantolonu ve yumuşacık bir kazak – memnun edici bir değişiklikti kaşıdıran önlükten sonra. Kendimi rahat hissetmem gerekiyordu, az önce öğrendiklerimi Alexander'a anlattığımda. Banyo aynasına baktım. Optik olarak tamamen yanlış yerdeydim, bir hastanede: saçlar filme hazır bir şekilde omuzlarıma düşüyordu ve bütün o akıtılmış gözyaşlarına rağmen makyajım neredeyse mükemmeldi. Musluğu açtım, birkaç

kez arka arkaya sıvı sabunluğun tepesine bastım, sabunu cömertçe alnıma, burnuma, yanaklarıma dağıttım ve yüzümü neredeyse kaynar sıcak suyla yıkadım. Son olarak havluyu alıp kalan makyajım yok olana ve tenim kızarıncaya kadar kuruladım. Saçımın içinden tokaları çıkarttım ve saçlarımı ensede toplayarak bir topuz yaptım.

Normal görünmek istiyordum.

Kendimi gayet normal hissetmek istiyordum.

Ben Clara Bishop idim. Ne fazla ne de eksik. İngiltere Prensi ile düğünüm gerçekleşmemiştir. Önceden olduğu gibi ben hiçbirseydim. Hatta bu durum bana bir şekilde güç verdi.

Yatağa oturduğumda ve düz ayakkabı giydiğimde, kapı çaldı.

Taylor hemşire içeriye baktı. “Hazır mısınız? Sizi şimdi nişanlınızın yanına götüreceğim.”

Hayır, kesinlikle hazır değildim. Fakat onu bu şekilde görmek için hiçbir zaman hazır olmayacaktım. Gözlerimin önünden gerçek bir korku filmi geçiyordu. O sevdiği güçlü, dominant adam, korkakça intikam alma hareketinden dolayı dizlerinin üstüne çökmeye zorlanmıştı. Benim yerim onun yanıydı – şimdi her zamandan daha da fazla.

Ve bundan kaçış yoktu: Ona her şeyi anlatmak zorundaydım.

Aslında hastane yatağın örtüsünün altında saklanmak isterdim. Ancak bunun yerine ayağa kalktım ve hemşireyi takip ederek yoğun bakım servisine gittik.

“Binanın bütün kanadını kordon altına aldık.” diye açıklamada bulundu hemşire, beni sakın bir koridordan yürütürken. Duvarlar korumalarla kaplıydı, korumalar hareket-

siz heykeller gibi duruyorlardı. Alexander'a götüren her bir adımla birlikte korkum büyüyordu.

"Durumu nasıl?" diye sordum sessizce.

"Üzgünüm, fakat bilgi vermek için yetkim yok." diye karşılık verdi Taylor hemşire. "Ama onunla acilen konuşmak istediğinizi tahmin ettim."

İşte bunda haklıydı hemşire, ama birdenbire onun gözlerinin içine bakmaktan, neden bu kadar korkuyordum? Bu nasıl mümkün olabiliyordu, ona karşı sonsuz bir özlem duy-
mak ve aynı zamanda kaçmak istemem?

"Bana karşı kızgın olacak." dedim, tamamen düşüncelerime dalmış bir halde.

"Şaşkın, ama kızgın olmayacak." diye karşılık verdi hemşire.

"Muhtemelen biraz zamana ihtiyacı olacak, baba olma düşüncesine alışabilmesi için. Ama bebeği istemeyeceğini düşünmemelisiniz."

Fakat bebeği istemeyecekti. Ben biliyordum bunu, çünkü açık ve net bir şekilde, çocuk istemediğini söylemişti. Alexander'ın hayatına dahi planlarında çocuklar öngörülmemişti. Diğer yandan bugün olanlar da planlanmamıştı.

Hemşire, Alexander'ın kapısının önünde durdu. "Ben burada bekliyorum."

"Siz de gelin." diye yalvardım ve birden Belle'nin annem ve babamla ilgilenmesini istediğim için, pişmanlık duydum.

Hemşire cesaret verircesine omzumu sıktı. "Başınızı dik tutun, siz bunu başaracaksınız."

Derin bir nefes aldım ve bir elimi karnımın üzerine koydum. Kısa zaman önce varlığını öğrendiğim bu küçük mu-

cizenin bana güç vermesini diledim. Korumanın biri kapıyı açınca elimi tekrar aşağı bıraktım.

Alexander'ın odasındaki ışık uyuyabilmesi için loştu. İçerisi sessizdi ve ben de hareket etmeden durdum. Göğsünün güçsüz bir şekilde kalkıp indiğini gördüm. Onu görünce neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım. Gözlerimi yumdum ve konsantre oldum, ta ki oksijen maskesinin altında nefesinin sessiz takırdamasını duyana kadar. İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı.

Bundan evvel bu sesi duyduğuma hiç bu kadar sevinmemiştim.

Ve aynı anda, bu kötü zamanı da atlatacağımızı biliyordum. Bizimkisi gibi bir aşkın, her şeyi kapsayan bir aşk, canlı bir yaratık gibiydi. Senden her şeyi talep ediyordu, fakat inanılmaz derecede çok şeyi de geri veriyordu. Böyle bir aşk için cesaret gerekliydi. Evet, benim şimdi cesaretli olmam gerekiyordu.

Gözümün ucunda bir hareket fark ettim, bununla birlikte koruyucu bir şekilde elimi karnımın üzerine koydum. Norris tek bir kelime dahi söylemedi, aksine suskun bir şekilde bana baktı, ancak karnımın üstünde ki eli gördüğü gözümünden kaçmadı. Mahcup bir halde elimi aşağı saldı ve Norris'e bakmaya cesaret ettiğimde, hiç şüphe yoktu ki o neler olduğunu anında anlamıştı.

Bir süre ikimiz de tek kelime etmedik, ta ki ayağa kalkıp Alexander'ın yanına gidene kadar. Ardından bana baktı ve başını salladı, her şeyin yolunda olduğuna dair, bana bildirmek için. Yatağın diğer tarafına geçmeden önce derin bir nefes aldım. Alexander'ın geniş omuzları, yatağı adeta küçük gösteriyordu. Sarsılmış bir halde onu baktım. Onun

hareketsiz şeklini görmek, beni basitçe şaşkına döndürüyordu. Sanki onun içindeki ateş söndürülmüş gibiydi ve ben de onunla birlikte sönmüş gibiydim.

“O bunun üstesinden gelecek, Clara.” dedi Norris sessizce.

“Durumu ne kadar kötü?” diye sordum, gözlerimi Alexander’ın üzerinden almakta aciz bir halde, ama aynı zamanda ona dokunmaya da cesaret edemedim.

“İlk atış hayati organlarına zarar vermedi, fakat ikincisi onun subklavian atardamarını etkiledi. Bu yüzden operasyon da uzun sürdü.” Norris bir an sustu ve yorgun gözlerle bana baktı. “Sizi yalnız bıraktığım için beni bağışlayın. Ama burasının bana daha çok ihtiyacı olduğunu düşündüm.”

Yutkundum ve gülümsedim, olabildiğince. “Tamam. Bunu doğru yaptınız.”

“Ama o sizin yanınızda olmam için ısrar ederdi.”

Norris muhtemelen haklıydı bu konuda. “Yok canım. Ona bundan bahsetmeyiz, olur biter.”

“Ne anlatmak istiyorsun?” diye sordu kısık bir ses.

Ona doğru eğildim, elini tuttum ve parmaklarımı onun parmaklarına geçirdim. Alexander zorlukla gözlerini açtı – önce birini, sonra diğerini.

“Tanrıya şükürler olsun!” dedi Alexander zar zor. Elimi dudaklarına götürmeye çalıştı, ancak bastırılmış bir sancı iniltisiyle tekrar geriye bıraktı.

“Yavaş, X.” Elini tutmaya devam ettim ve eklemlerinin üzerine bir buse kondurdum.

Alexander başını kıınılatamıyordu, ancak bakışı endişeyle üzerimden geçti ve odasına girdiğimde beni ele alan

dondurucu. ürperti, Alexander'ın ateşli bakışları altında, anında uçuvermişti. "Sen yaralı değilsin?"

Başımı salladım, bu arada gözyaşlarımı daha fazla tutamadım.

Alexander Norris'e doğru baktı ve anında gözleri kısıldı. "Siz gerçekten de bitik görünüyorsunuz."

"Sanırım o halde size teşekkür etmem gerekiyor." dedi Norris ifadesiz bir şekilde. Ama bu oldukça kötü bir şakaydı. Bugünün korkuları ve üzüntüleri hepimiz üzerinde izlerini bırakmıştı.

"Kim?" diye sordu Alexander.

"Öncelikle sizin dinlenmeye ihtiyacınız var." diye karşılık verdi Norris, fakat o çok iyi biliyordu ki Alexander'ı aniden vuran kaderin sillesi kadar cevap vermenin de kaçınılmaz olduğunu.

"Kim?"

"Üzgünüm." dedi Norris. "Babanız öldü."

Nefesimi tuttum, elimi daha da sıkı sardım Alexander'ın eline.

Alexander suskundu. Çenesine bir kas seğirdi, ancak yüz ifadesi sakindi.

Alexander Norris'e baktı. "Ceketimin cebinde birkaç evrak vardı."

"Onlar bende." diye sakinleştirdi Norris onu ve elini Alexander'ın yara almamış omzunun üstüne koydu. "Kardeşiniz her şeyle ilgileniyor."

"Bu ne demek oluyor?" dedi Alexander sert bir şekilde. "Onun herhangi bir karar alması için hiçbir yetkisi yok."

"X, sanırım..."

Alexander sert bir şekilde sözümü kesti. "Edward bu yükümlülüğün üstesinden gelebilecek durumda değil."

"Ah. Edward gerekenleri kolayca yoluna koyma durumunda."

"Onun yetkisinden çok benim yetkim söz konusu." diye karşılık verdi Alexander. "Her ne kadar benim rolümü üstlenmeye zorlanırsa, insanlar kendilerine, bana neler olduğunu soracaklar." Alexander gözlerimin içine derin derin baktı.

"Senin benim yanımda durman gerekiyor, Clara."

"Senin yanımdayım." diye söz verdim. "Bugün ve sonsuza kadar."

Alexander Norris'e baktı. "Hastanenin rahibini getirin. Nikâhımızın kıyılmasını istiyorum. Şimdi hemen."

"Bu halinle değil." diye karşı geldim. "Bu bekleyebilir." Bunda ciddiydim. Alexander'ı daha önce hiç bu kadar güçsüz ve yardıma muhtaç görmemiştim. Bu durumu istismar etmek istemiyordum. Alexander, neye karıştığını bilmeye hakkı vardı. Bebek konusunu ona anlatmadan, onunla evlenemezdim. Bunu vicdanımla bağdaştıramıyordum.

"Ama ben beklemek istemiyorum."

Norris'e baktım, korkumu kontrol altına almakta zorlanırken. Fakat bu durum karşısında başka bir seçeneğim yoktu: gerçeği söylemem gerekiyordu.

"Bizi bir dakika yalnız bırakır mısınız?" diye sordum sessizce.

Norris başını salladı ve bana cesaret verici bir bakış attı.

Doğruyu yaptığımdan emindim. Ve bunun üzerine yoğunlaştım, Alexander'ın koruması koridora çıkarak, arkasından kapıyı kapattı.

“Düğününü başka hayal ettiğini biliyorum.” dedi Alexander, ben tek kelime söyleyemeden önce.

“Düğün umurumda değil.” Bir hıçkırmayı bastırdım, elimi ağzıma kapattım ve başımı salladım. Her şey o kadar hızlı ilerliyordu ki, son süratle. Şayet isteğini geri çevirirsem, onu yaralayacağımı biliyordum, ama böylesi daha iyiydi. Daha sonra beni anlayacaktı.

“Ayrıca hiçbir şey için acele etmemeliyiz.”

“Neden? Ben İngiltere’nin kralıyım.” Ses tonunda bir tuhafılık vardı, sanki bununla pek aşına değilmiş gibi. “Biz sadece daha önce planladığımızı telafi ediyoruz.”

Alexander sözleri yavaşça ve düşünerek söylüyordu. Ama benim artık netlik kazandırmam gerekiyordu.

“Ben senin karın olamam.” diye fısıldadım, gözlerimi birbirine kenetlenmiş ellerimize dikerek. “Lütfen neden diye sorma.”

“Yüzüme bak, Clara.” diye emretti Alexander. “Olanlardan dolayı senin hiçbir suçun yok. Ama artık beni istemiyorsan şayet...”

Son kelimeler öylesine kısık ve acılı çıktı ki Alexander’ın gırtlığından, neredeyse kalbim kırılacaktı. “Seni önceden olduğu gibi çok istiyorum, X. Bunda değişen bir şey yok.”

“Peki, o zaman nedir?” diye sordu Alexander sessizce.

“Babanın rızası olmadığını biliyorum.” dedim bahane ederek. “Yani evliliğimiz geçersiz olacaktı.”

“Norris’e sormuş olduğum kâğıtlar, babamın rızasını içermekteler. Babam bunu bana bu sabah şahsen teslim etti. Evrakların içinde senin ilk unvanın da belirlendi, ama bunun yakında bir önemi kalmayacak. Şayet başka itirazların yoksa...”

Keskin bir sancı doğrudan içimi deler gibiydi. Daha sa-
bahleyin kraliyetin onayı olmadan evlenmeye hazırdım;
sevgimin her şeyin üzerine galip geleceğinden oldukça
emindim. Alexander'ın babasının yumuşadığını ve hatta
hayatını kendi oğlunun hayatı için kurban etmesi, beni ta-
mamen konseptimden çıkarmıştı. Utanç ve suçluluk hissi
beni ele geçirmekle tehdit ediyordu. Kralın kendisi, oğlunun
mutluluğunu engelleyen son engeli yoldan kaldırmıştı, ben
de şimdi bir yenisini yaratmıştım.

"Bir şey var." dedim. "Fakat nereden başlayacağımı bil-
miyorum."

"En başından." diye önerdi Alexander. "Göründüğü üze-
re, senden kaçacak halim yok."

Dört ay. Bu kadar zaman geçmişti. Başımı salladım, bu
arada yeniden Westminster Abbey'deki kanla kirletilen yere
nasıl battığımı düşünmek zorunda kaldım.

Bir anda benim hikâyemin o malum anda başladığını kav-
ramıştım, en zifir karanlığın içinde, acının o malum uçuru-
munda ki bunun içerisinden tamamen değişmiş olarak geri
dönmüşüm.

"Belle benim yanımdaydı." diye başladım ve Alexan-
der'ın cesaret veren baş sallaması bana yeniden güç verdi.
"Hiçkimse bana bir şey söylememişti ve Belle geldiğinde,
sanmıştım ki bana..." Kelimeleri dilimin ucuna getiremiyor-
dum. "Senin ölüm haberini iletceğini."

"Ben senin yanımdayım." Bu oldukça basit bir cesaretlen-
dirmeydi, ancak anında kusacakmışım gibi hissettim. *Daha
ne kadar?*

"Öylesine korkmuştum ki. Sinirlerim tamamen bitikti."
Nasıl kızardığımı hissettim. "Ardından bayılmışım."

"Ama şimdi her şey yine yolunda, öyle değil mi?" diye sordu Alexander. "Doktorlar seni mutlaka muayene etmişlerdir."

Boğazımda oluşan yumruğa karşı yutkundum ve kararsız bir şekilde başımı salladım. "Evet. Ama doktorlar bir şey buldular."

Alexander hareketsiz bir şekilde bana baktı. Suskunluğu bana başka bir seçenek bırakmadı, ruhumu sıkan şeyden bir an önce kurtulmalıyım.

"Bilmiyordum." diye patlayıverdim. "Bunu planlamamıştım, bana inanmak zorundasın. Bunun nasıl olduğundan habirim yok."

"Clara." diye sözümü kesti Alexander, dişlerini sıkarak. "Doktorlar ne buldular?"

"Ben bir bebek bekliyorum." diye fısıldadım.

Sessiz itirafım kurşun kadar ağır bir şekilde aramızda asılıydı. Bakmaya cesaret edemedim, ancak baktığımda, Alexander ifadesiz bir yüzle bana bakıyordu; sanki yüzünün üstüne bir maske geçirmiş gibiydi. Odanın içindeki sessizlik gergindi.

"Ne kadar ilerledin?" Bu soru doğrudan ve kaçamak olmadan geldi. Alexander'ın sesi kulağa sert geldi; vücudunun her bir zerrisi geleceğe karşı kendisini kapatır gibiydi – istemediği bir gelecek.

"Dördüncü ayın içindeyim." diye cevap verdim.

"Ama doğum kontrol hapını kullanıyorsun."

Alexander netlik istiyordu, fakat sesindeki gizlenmiş sitem, bana acı veriyordu.

"Evet, elbette."

Alexander elimi bırakmadı, ancak onun eli oldukça bitap düştü. Yutkundum, beni ele geçirmekle tehdit eden acıya karşı savaşıyordum.

“Aslında bizim seks hayatımız karşısında buna şaşırmamalı.”

Alexander’ın sözleri kulağa soğuk geldi. Kliniksel, yabancı ve tamamen gerçeğin karşısında içine kapanmış gibi.

“Ve işte tam bu yüzden seninle evlenemem.” Sesim düştü, içimde yükselen gözyaşlarımla karıştı. Gözyaşlarıma karşı koymak için gözlerimi kırpıttım – bundan öğreniyordum, gücümü göstermek isterken, zayıflık göstermek.

“Her şey normal yolunda ilerlemiş olsaydı, benimle bugün evlenecektin. Doğru mu?”

“Evet.” dedim kendimi sıkarak.

“Ve şayet şimdi kocan olsaydım? O zaman da bunu söylemek için korkacak mıydın?”

“Bunu bilmiyorum.” diye cevap verdim, dürüstçe. Kafamın içinde çok fazla şey dönüp dolanıyordu. Ne-olurdu-şayet fantezileri beni şu anda ileriye götürmeyeceklerdi.

Saniyeler geçiyordu, Alexander öksürmeden önce.

“Bunun neyi değiştireceğini anlamış değilim. Norris’e söyle hastanenin rahibini getirsin.”

“Bu her şeyi değiştirir.” diye fısıldadım. Aramızdakilerin eskisi gibi olmadığını çok iyi anlıyordum.

“Sen hâlâ hayatımın kadınısın.” Alexander bunu öylesine sessiz söylemişti ki başımı kaldırdım. Küçücük bir an için, aramızdaki uçurum kapanmıştı, ancak sonra yeniden esneyen bir uçurum oluşmaya başlamış göründü.

“Rahibe haber verin.” dedi Alexander öylesine bir ses tonunda ki itiraz kabul etmeyen. “Nikâhımızı kıydıracağız.”

Yüzyılın düğünü aylarca kamu arasında en ufak detayına kadar bahsedilmişti ve şimdi 11 Nisan sabahın erken saatlerinde fanfaralar ve kameralar olmadan gerçekleşiyordu. Altı kişi vardı – Alexander ve bana en yakın olanlar.

Alexander evlilik yeminini ederken, sıkıca ellerimi tuttu: “Ben Alexander, seni, Clara, nikâhlı karım olarak alıyorum. Seni seveceğim, sayacağım ve onurlandıracağım, hayatımın bütün günlerinde, iyi günde olduğu gibi kötü günlerde de, sağlıkta ve hastalıkta, ölüm bizi ayırana dek. Tanrının önünde bu kutsal yemini ediyorum.”

Ardından aynı yemini ben de ettim, bunu yaparken de tekrar tekrar duraksadım, sözleri gözümün önüne getirmek için. Onları söylemek o kadar kolaydı ki ama onları aynı zamanda benimsemek tamamen başka bir şeydi.

Rahip bizi karı koca ilan ettikten sonra, Alexander’ın üstüne eğildim ve onu öptüm, bu arada seçilmiş olan seyircilerimiz de bize alkış tuttular.

“Sonsuza kadar.” diye ekledi Alexander sessizce, birbirimizden ayrılırken.

Sonsuza kadar – kulağa yeteri kadar uzun geliyordu.



Buckingham Palace bomboştı. Kapalı kapıların ardından telaşlı cenaze törenine rağmen, hiçbir yerde insana rastlanamıyordu. Taht odasında durdum ve dalgın bir şekilde, geçmem gereken boş yere baktım. Ben buraya ait değildim. Ve asla buraya ait olmayacaktım. Etrafı saran tüm o ihtişama, ölçüsüz servete rağmen, yakında öncelikle yaşayacağımız Clarence House'a dönebileceğim için seviniyordum.

En azından bunu Alexander'ın yeni özel sekreterlerinden birinden öğrenmiştim. Belki ilerleyen zaman içerisinde, durmadan sinirlenmemeyi öğrenirdim, misal özel haberleri tamamen yabancı insanlardan almam gerektiğinde.

Kendi kendimi teselli ediyordum, kendime Clarence House'un saraya karşı güzel bir değişiklik olduğunu söyledim ki her şeye rağmen kendimi hâlâ gerçek evimmiş gibi rahat hissedemiyordum, bilhassa orada iki gün kızgın kömürlerin üzerindeymiş gibi geçirdikten sonra. Alexander'ı ziyaret etmeme bile izin verilmemişti, ancak en çok cesaretimi kı-

ran ise, görünüşe bakılırsa Alexander'ın kendisinin bundan bizzat sorumlu olmasıydı. En azından ben böyle düşünmüştüm; Norris beni sabahtan buraya getirmişti ve Alexander'ın St. Thomas Hastanesi'nden taburcu olduktan sonra doğrudan Buckingham Palace'a geleceği konusunda bilgilendirmişti.

"Affedersiniz." dedim bir hizmetçiye. "Söyler misiniz bana, nasıl..."

Hizmetçi reverans yaptı, başını önde eğik tuttu. "Ekse-lansları beni takip etmek isterlerse."

Buna kesinlikle alışamazdım ben.

"O henüz Kraliçe değil." diye duyuldu keskin bir ses arkandan.

Arkamı döndüm ve Alexander'ın büyükannesiyle karşı karşıya geldim. Küçük gözlerinin etrafından ve sivri dudaklarından yaşını belli ediyordu, ancak onun otoriter görünümü üzerinde olumsuz bir etkisi yoktu. O bir kraliçeydi ve bunu da bana hissettiriyordu.

Onun saldırıdan sonra hastaneye gelme lütfunda bulunmaması da kesinlikle tesadüf olamazdı.

"Hastanede torunumla evlenmiş olduğunuz kulağıma geldi. Güçlü ağrı kesicilerin etkisi altında olan biriyle evlenmenin, bunun yasal olup olmadığından emin değilim, ama her halükarda..." büyükanne kızı bir el hareketiyle uzaklaştırdı, "Hedefinize ulaştınız. Eh, eliniz neredeyse tahtta, ama henüz kraliçe değilsiniz!"

"Merak etmeyin, asa ve taç mücevherleri yerlerinde duruyorlar." diye karşılık verdim sinirli bir şekilde. Ana Kraliçenin, olanlardan kendime pay çıkarmakla haksız yere suçlaması, beni sadece kızdırmıyordu aynı zamanda çirkin bir hakaretti.

Gerçi Alexander'ın eşi olarak rolüme hazırlanmıştım, ancak şimdiye kadar, Alexander tahta çıktığında, beni nelerin beklediğini bilmiyordum. Kısa zaman öncesine kadar bu olasılık tartışma konusu olmamıştı ve bunun üzerinde hiç fikir oluşturmamıştım.

“Bizim ailede hangi yere layık olduğunuzu göreceksiniz daha.” diye tısladı Ana Kraliçe.

Ana Kraliçe'nin dudaklarından ince bir tükürük yağmuru püskürdü.

Alt dudağımı ısırdım ve öfkemi dizginlemeye çalıştım. Görgü kurallarına ve protokole mükemmel bir şekilde hâkim olmayabilirdim, ancak aile içi hiyerarşi konusunda ondan üstün olduğumu çok iyi biliyordum.

O da bunun bilincindeydi.

Kralın annesiyle yeterince ilişkim olmuştu ki onun davranışının sadece matemden dolayı kaynaklanmadığını az çok anlayacak kadar.

Buna rağmen, onun henüz oğlunu kaybetmiş olmasını, basitçe görmezlikten gelemezdim. Muhtemelen kalpsiz olmayışımın dolayı ve hormonlarım bir evladı kaybetme düşüncesi dolayısıyla çıldırdıkları için.

“Başınız sağ olsun, majesteleri.”

“Siz ne anlarsınız ki?” Ana Kraliçe'nin yüzü nefret dolu bir ifade alarak donakaldı. “Sizin en ufak bir fikriniz bile yok.”

Ana Kraliçe arkasını döndü ve koridordan aşağı yürüdü. Birkaç saniye sonra sesi boş koridorda yankılandı, ardından bir erkek sesi duyuldu.

Bütün bunlara pozitif yönden bakmaya karar verdim. Şimdi en azından Alexander'ın nerede bulunduğunu biliyordum.

Özel şapele bir göz atmaya cesaret ettim. Alexander ve Edward sadece birkaç adım birbirlerinden uzaktılar, ama kendimi ilk önce gözden uzak tuttum, çünkü Ana Kraliçe yanlarındaydı. Muhtemelen iki kardeşin kafaları doluydu; ben de bunun üzerine ateşe yağ dökmek istemedim.

“Nasıl da berbat bir oyun!” Ana Kraliçenin ses tonundan aşağılama damlıyordu. Alexander onu bu kez neden dolayı hayal kırıklığına uğrattığını bilmiyordum, ama belli ki Ana Kraliçe yine deveyi pire yapıyordu. “Kralın oğullarının naaşın başında nöbet tutmaları eski saygın bir gelenektir.”

“Alexander henüz tam iyileşmedi.” diye karşılık verdi Edward. Ben, Sandringham Dükü, Elliott ve William ile birlikte açık tabutun başında yer alacağız.” Edward büyükannesinin kolundan tuttu. “Şimdi de Alexander’ı yalnız bırakmalıyız ki babasıyla rahatça konuşabilsin.”

“Albert yaşarken onunla hiçbir zaman konuşmadı.” diye tısladı Ana Kraliçe, Edward onu kapıya götürürken. Bir adım geriye attım ve sırtımla duvara yaslandım; kendimi görünmez yapmayı dilerdim.

Ancak aynı anda Ana Kraliçenin bakışı üzerimdeydi.

“Onun küçük fahişesinin de burada olduğunu bildirmeyi tamamen unutmuşum.”

Edward ansızın durdu. “Clara Alexander’ın eşi ve benim de yengem. Ona emredilen saygıyla davranmanı istiyorum!”

Ana Kraliçe özür dilemek yerine, bana yok edici bir bakış daha attı. “Ben şimdi gitmek istiyorum. Toparlanmam gerekiyor.”

Görünüşe göre, hiçbir şey artık onu Buckingham Palace’da tutmuyordu.

Kocası seneler önce ölmüştü ve şimdi oğlu da hayatını kaybetmişti. Bütün bunlara rağmen ona derinden acıyordum.

Şapel girişinde durdum. Alexander'ın sırtı bana dönüktü, babasının naaşı önünde duruyordu. Omuzları çöküktü, sanki üzerinde büyük bir yük ağırlık yapmış gibi. Onun boğuk sesi duvarlardan sessiz bir mırıldanma gibi geri yankılanıyordu.

İçim paramparçaydı, onun yanında olmak istedim, ancak rahatsız da etmek istemedim onu. Başka şartlar altında bir karar vermek, mutlaka bu kadar zor gelmezdi bana, ancak bu son iki gün içinde, Alexander'ın bir takım şeyler öncelikle kendisinin halletmek istediği hissi verdi, ama bana ihtiyacı olduğu gerçeğini değiştirmiyordu, bundan çok emindim.

Evlilik yeminimi hatırladım: “İyi günde olduğu gibi kötü günde de.” Biz birlikte duran bir çifttik ve şayet o bunu unuttuysa, bunun ne demek olduğunu ben ona gösterecektim.

“Büyük jestler anlamsızlar, şayet insan sessiz sedasız vedalaşırsa. Beni gerçekten o kadar çok sevmiş olsaydın, bunu basitçe söyledin lanet olası pis herif.” dedi Alexander. Sesinde acı ve yalnızlık vardı – son kırk sekiz saat boyunca hissetmiş olduğum duygular.

Boğazım düğümlendi.

Alexander ansızın döndü ve çıkışa doğru hücum etti. Karanlıktan çıktım, ancak o aceleyle devam etti. Şayet beni görmüşse bile, görmezden geldi.

Bunun yerine Alexander cebinden cep telefonunu çıkarttı ve numarayı çevirdi.

“Yeni bir haber var mı?” diye homurdandı selam vermeden. “Unut bunu, böyle olmaz. Bunu halletmeye bakın, hat-ta kökünden. Diğer hiçbir şey kabul edilemez.”

Alexander duraksadı, belli ki cevabı dinliyordu.

Boğazımda oluşan düğüme karşı yutkundum. Şu anda konuştuğu konu her neyse – bana karşı açık kartlarla oynadığını dair ona güvenmek zorundaydım. Son iki gün istisnai bir durum olmuştu. Bu günleri fazla önemsememem gerekiyordu.

“O zaman bunu o kadınla hallet.” diye tersledi Alexander, telefonu kapatmadan ve yeniden cebine koymadan önce.

O kadınla? Beni mi kastediyordu? Başka bir kadını mı? Dünya nüfusunun yarısı kadınlardan oluştuğundan, her bir spekülasyon anlamsızdı. Bir an için dondum, ancak korkularımı bastırdım. Tedirgindim, buna şaşırmamalıydı, çünkü konunun ne olduğunu bilmiyordum. Oysa her şey çok basitti: sormak bedavaydı.

“X.” diye seslendim, Alexander bir sonraki köşeden kaybolmadan önce.

Alexander döndü, bir an için tamamen şaşkın bir halde, yüz ifadesi kesinlikle bir şeyi ele vermedi. Yüz hatlarından derin yorgunluk yansıyor ve dağılmış siyah saçları her zaman olduğundan, her bir yöne doğru daha da dağınık duruyordu. Bedenimin her bir zerresi ile onu kollarıma almayı ve yara almış ruhuna merhem olmayı özlüyordum.

“Ne kadar zamandır buradasın?” diye sordu Alexander.

“Hemen üzerine üşüşmek istemedim.” dedim o kadar sessiz ki sesim neredeyse tonozlu koridorda kayboldu.

“Senin burada işin yok.”

Bir adım geriye attım. Neredeyse onun yanında olmak arzusu kararından pişmanlık duydum, ancak ardından omuzlarımı dikleştirdim ve ona benim neden burada olduğumu hatırlatmaya karar verdim. “Karin ve oğlun senin yanına aitteler.”

“Oğlum mu?” Şaşkın bir ifade onun o güzel yüz hatlarından esip geçti, bu yüz hatları çocuğumuza geçerci umarım.

“İkinci bir ultrason muayenesi mi yaptırdın sen?”

Sözlerinin içinde garip bir kırılmalık tonu vardı – ama yorgunluk, pişmanlık ya da hatta hayal kırıklığı, bunu bilemedim. Belki de bu her şeyin bir karışımıydı.

Başımı salladım ve aynı anda elimi karnımın üstüne koydum. “Hayır. Bu sadece bir his.”

“Tıp okuduğunu bilmiyordum.” diye karşılık verdi soğuk bir şekilde. Ve yüzü yeniden o malum anlaşılmas maskeye dönüştü, bana hislerini çözmeme imkân vermeyen maske.

Sokmuş olduğum lafın acısını görmezden gelmeye çalıştım. Kendisi olmanın dışında durduğunu hissettim, ondan korkunç olaylardan sonra tamamen eskiye dönmesini bekleyemezdim.

“Hiçkimse beni cenaze törenleri hakkında bilgilendirmedi.” diyerek konuyu değıştirmeye çalıştım. “Herhangi bir şekilde yardım edebilir miyim?”

“Biz her şeyi kontrol altına aldık.” Eliyle reddetti, sanki bana seni ilgilendirmez der gibi ve yürümeye devam etti. “Cenaze prosedürü hükümdarın kendisi tarafından belirlenir. Uygun bir zamanda kendi cenazemizle ilgi detayları konuşmamızı hatırat bana.”

Karnımın içinde sessiz bir deprem hissettim; görünüşe bakılırsa, onun önerisi, benim olduğu gibi içimde büyüyen canlının da hoşuna gitmemiştir.

“Ama ben de aileyle birlikte tabutu takip edeceğim.” diyerek irdellemeye devam ettim, ona ayak uydurmaya çalışırken.

Alexander bir kez daha durdu ve bana baktı. “Bundan kaçınmanı tercih ederdim.”

Bunun yerine yüzüme çınlayan bir tokat atsaydı daha iyiydi.

“Ben aileye dahilim.” Sesimi alçalttım, birkaç hizmetli yanımdan aceleyle geçerken. “Ben senin karınım.”

“Ben sadece durumundan ötürü yorulmamamı istiyorum.” Ancak yüzüme bakmaktansa, Alexander sabit bir şekilde önüne baktı.

“Peki, senin durumun? Sen vuruldun!” Görünen o ki Alexander sadece babasının mesuliyetini üstlenmiyordu, aynı zamanda onun karakter özelliklerini de üstleniyordu, çünkü o şu anda beni çıldırtma noktasına getiriyordu.

“Kendimi olağanüstü hissediyorum, Clara.”

İsimim dudaklarından soğuk bir şekilde duyuldu. Benimle tıpkı bir yabancıymışım gibi konuşuyordu... Üstelik aşağılayıcı. Bu bir hafta, beni sert bir sınavdan daha fazlasına tabii tutmuştu ve ben bir dayanak arayışı içindeydim, her şeyden çok onun ilgisine özlem duyuyordum. Bizim birbirimize ihtiyacımız vardı hani?

“Böyle olma.” diye fısıldadım. “Bana soğuk yüzünü göstermekten vazgeç.”

Alexander bileğimden tuttu ve kolumu sırtıma döndürdü – yıldırım hızıyla ve yumuşak bir şekilde öyle ki günlerdir

bilinçli bir şekilde görmezden geldiğim açlık, içimde uyanı-
vermişti. Çenemin altına tek elini koydu ve beni gözlerine
bakmak için zorladı. “Ben sana hiçbir zaman soğuk yüzümü
göstermiyorum, Clara. Bazen bunun benim için mümkün
olmasını diliyorum. Ama sen her daim benim kalbimin için-
desin.”

“Bunu kanıtla.” diye meydan okudum ona.

Alexander diğer bileğimi yakaladı, kolumu başımın üze-
rine koydu ve arkamıdaki duvara sıkıştırdı. Parmaklarım
kadifemsi bir perdeye okşadı, Alexander çoktan dudaklarını
benim dudaklarıma bastırduğında. Alexander bacağına biri-
ni baldırlarımın arasına zorla soktu ve ayakkabısının ucuyla
topuğuma vurdu, öyle ki bacaklarımı onun için ayırmak zo-
runda kaldım, kalçasıyla bedenimin alt kısmını sıkıştırdı ki
onun aletini hissedebileyim diye.

Ardından duraksadı; dudakları benim dudaklarımdan bir
nefes kadar uzaktaydı.

“Bu kanıt olmaya yeterli mi?” dedi zor nefes alarak.

“Bana ne yaptıklarını hissedebiliyor musun? Beni öyle la-
net bir şekilde sertleştiriyorsun ki seni hemen şurada almak
istiyorum, şu anda yanlış zaman, yanlış yerde olsak bile.”

Alexander bileğimi bıraktı ve kemerini çözdü. Parmakla-
rıyla sıkı sıkı perdeye sarıldım ve nefesimi tuttum, bu arada
Alexander eteğimi belimin üzerine kaldırdı, slipimi kenara
itti ve içime girdi.

Çıglık atmamak için alt dudağımı ısırdım.

Kollarımı ona dolamak istedim, acımasız bir şiddetle içi-
me çarparken, onu sıkıca tutmak. Ancak ihtiyacı olan bu
değildi. O tamamıyla kendisine yoğunlaşmıştı, hayvansı bir
içgüdü tarafından sürülmekteydi ve beni bu şekilde alması

ilk kez değildi – üzerimdeki hakkını geçerli kılmak için bu şekilde davranıyordu, sert ve görünüşe göre içten tamamen katlımsız.

O kendisini cezalandırıyordu.

Gözyaşları yüzümden aşağı aktı; Alexander gitgide beni doruk noktasına doğru götürürken, içimde coşku ve umutsuzluk savaşıyordu. Bu dayanabileceğimden çok fazlasıydı ve yine de bu, benim için yeterli değildi.

“Amin öylesine dar ki...” diye inledi Alexander. Çenemi kavramış olduğu sağ elini, boğazımdan aşağı kaydırıp ve parmaklarını yumuşak bir şekilde gırtlığıma sardı.

“O beni tamamen istiyor – aynı senin gibi.”

Zevkin beni nasıl zapt ettiğini hissettim, utanmanın derin bir duygusuyla karıştığını. Alexander inledi ve ardından gırtlığından boğuk bir çığlık kaçtı, içime boşaldığı sırada. Hiçbir şey söylemeden ve beni bırakmadan önce, bir an sıkıca tuttu, sonra kemerini bağladı son bir kez baktı ve arkasını döndü. Titreyerek ve nefessiz bir halde koridordan aşağı yürürken arkasından baktım. Beni bu halde geriye bırakmıştı: rahatlatmış – ve tamamen yalnız.

Akşamın geç saatinde bizim yatağımızda yatıyordum. Duvardaki gölge oyununu izledim, yanımdaki boş yeri fazla dikkate almayarak. Öğlenki numaramızdan sonra başka bir şey bekleyemezdim zaten. Ancak bunu idrak etmem, göğsümdeki boşluktan kurtarmıyordu beni.

Düşüncelerim, balayını geçirmek niyetinde olduğumuz o yerlerde dolaştı: Maldivler’de özel bir plaj. Ancak bu hayal bir kez daha kendimi ne kadar uçsuz bucaksız yalnız hissettiğimi çağırıyordu.

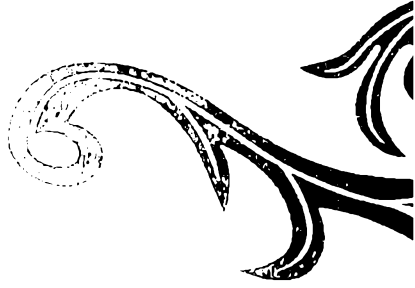
Karnımın içinde neredeyse algılanması zor bir uçuşma, nefesimi tutmama sebep oldu. Hiç kımıldamadan öylece yattım, bir kez daha hissetmek istedim – oğlumuzu bir kez daha hissetmek istedim. İçimi derin bir sevgi kapladı ve daha az önce bana sonsuz görünen boşluğu doldurdu.

Hayır. Ben yalnız değildim.

Bu kadar çok sevgi hissetmenin normal olup olmadığını sorarken kendime, karnımı okşadım – ve aynı zamanda içimde büyüyen bu küçük, kırılgan yaratık için bu kadar çok endişe duymak. Kapı kolunun döndüğünü duydum. Bir ışık şeridi odaya düştü ve ardından yatağın üstüne. Duvarda bir gölge belirdi, ancak gölge hareket etmedi.

Dönmek ve ellerimi ona doğru uzatmak istedim. Onu kollarımın arasına almak için özlem duydum. Fakat buna rağmen yatağın içinde kımıldamadan kalakaldım.

Kapı kapandı ve yeniden karanlıktaydım, yanımdaki yer öksüz ve boştu.



Gergin bir halde annemin bir gün önce göndermiş olduğu şapkayı düzelttim, peçe nihayet mükemmel bir şekilde yüzüme oturmuştu. Aynanın önünde döndüğümde, siyah elbisemin altındaki hafif kavis gözüme ilişti. Uzun zaman hiçbir şey fark etmemiştim, ancak şimdi karnım her gün büyümekteydi. Dolabımı araştırdım ve uzun siyah bir ceket keşfettim. Amaçlarım için ideal – bu şekilde kesinlikle hiç kimse bir şey fark etmezdi.

Düğün günümüzden beri kamu önünde görünmemiştim – bugüne neden olan o malum günden beri. Gerçi benden ne beklenildiğini tam olarak bilmiyordum, ancak Alexander her neyi doğru bulsa da cenazeye katılmamam söz konusu değildi.

Cenaze alayına katılan bazı resmî katılımcılar fuayede toplanmışlardı. Eğer Alexander odaya girdiğimi fark ettiyse de hiçbir şey belli etmedi. Özel dikilmiş takım elbisesi içinde sadece nefes kesici görünüyordu. Bedenimin her zerresi

ona özlem duyuyordu. Onun yanında saf almak istedim. Ancak bunun yerine Edward'ın yanına kaçtım, o da elimi kapdı ve kaşlarını çatdı. Bu arada bakışlarını belime doğru hiç de kaçmak bir biçimde dikmedi.

“Biz nasıl bunun farkına varamadık?” diye sordu.

Eh, bu buraya kadar. Yutkundum ve başımı salladım, bu konuda konuşmak istemediğimin sinyalini verdim ona.

Edward başını yana koydu ve bana doğru eğildi. “Sen iyi misin?”

Tedirgin bir şekilde başımı salladım, aslında kendimi çok da iyi hissetmiyordum. Şimdiye kadar hiçkimse sağlığını sormamıştı, hatta beni bir kenara atarak ve sanki genelinde bir hamilelik yokmuş gibi davranarak Alexander hiç sormamıştı beni.

“Harika görünüyorsun.” diye devam etti Edward sessizce. “Bebek karnı sana harika yakışıyor.”

Edward'ın sözleri bana iyi geldi, fakat bunları Alexander'ın ağzından duymak bin kat daha memnun ederdi beni.

Norris yanıma geldi ve caddenin kenarında duran bir Bentley'i işaret etti. “Hanımefendi.”

“Sen benimle mi geliyorsun?” diye sordum Edward'a.

Edward ağzını açtı, ancak aynı anda Alexander arkaya bindi. “Hayır.”

“Her neyse.” Ceketimi düzelttim, bir şeylerin fark edilmesinden emin olmak için.

Edward kısa bir an bana sarıldı. “O sadece kafasıyla başka yerlerde.” diye temin etti beni, ancak bakışları hiç iyi şeyleri vaat etmiyordu.

Norris bana kapıyı açtı ve arka koltuğa oturduğumda başını salladı. Alexander'a daha yakın oturmak istiyordum,

ama onu düşüncelerinden koparmaya cesaret edemedim. Alexander bana en ufak bir ilgi göstermeden camdan dışarıya baktı.

Gözlerime yaşlar doldu. Aceleyle yüzümü çevirdim ve benim taraftaki camdan dışarıya baktım. Aynı anda Alexander'ın elinin benim elimi tuttuğunu hissettim, ancak yeniden ona baktığımda, o hâlâ ifadesiz bir şekilde uzaklara bakıyordu.

Aramızda tek bir kelime konuşulmadı, ancak en azından birbirimizin ellerini tutmaya devam ediyorduk, ta ki Westminster Hall'e ulaşana kadar. Norris arabanın kapısını açtığı anda, ikimiz de birbirimizin elini bırakmayı istiyor görünmüyorduk, ancak sonra Alexander yüzünü döndü ve elimi bırakmadan önce, bana ince bir gülümseme armağan etti.

Web'de okuduğuma göre cenaze alayı Westminster Hall'den Paddington Station'a kadar ilerleyecekti. Biraz daha arabanın içinde bekledim ve gözlerimi bahriyelilerin üzerinde gezdirdim, onlar üzerinde Kralın tabutu olan top arabasını çekeceklerdi. Tabutun kendisi parlayan renkli kral standartlarıyla süslenmişti. Alexander'ın babasının tabutun içinde yatması, tuhaf gerçek dışı bir düşünceydi.

Gerçi Buckingham Palace'da tabutun içindeki naaşa bir göz atmıştım, ancak kendisiyle vedalaşmamıştım.

Alexander, Bentley'den inmemde yardım etmek için bana elini uzattı. Ancak iner inmez, Norris ile gizli bir şeyler konuşmak için, anında benden yüzünü çevirdi.

Nisan havası beklediğimden daha boğucuydu. Sıcaklığın yanaklarıma doğru yükseldiğini hissettim ve kollarımı meydan okurcasına göğsümde bağladığımda, ceketi giymeseymişim daha akıllıca olacağını anlamıştım. Kollarımı yeniden

aşağı saldı. Resmî bir devlet cenazesine katılıyordum. Yara almış gururum ve durumum ki kendimi oldukça huzursuz hissediyordum, buradaki konunun dışındaydı. Başımı eğdim, ölü Krala son görevlerini yerine getirmek isteyen insan yığınlarının karşısında durmaya daha tam hazır değildim ve Alexander'ın arkasına geçtim.

"Hanımefendi?" Norris endişeli baktı bana.

Gülümsemeye çalıştım ve yakamı biraz gevşettim ki daha rahat nefes alabilmem için.

Norris hafiften öksürdü ve Alexander bana yöneldi.

"Tamam, her şey yolunda." diye temin ettim ve şiddetli kısa bir baş dönmesi üzerime geldiğinde, ceketimi çıkartmak için kemerini açtım. Sendeledim, ancak düşmeye fırsat olmadan, Alexander'ın güçlü eli beni yakaladı.

Alexander oldukça yanıma yaklaştı ve sesini alçalttı. "Alay iki saat sürecektir. Norris seni eve götürecektir."

Kendimi hâlâ kötü hissetmeme rağmen, başımı salladım. Benim safım Alexander'ın yanıydı. Ve ona bunu göstermek zorundaydım.

"Tartışma yok." Alexander Norris'e el etti. Onun sadık koruması sakınarak kolumdan tuttu ve beni arabaya götürdü. Baş dönmesi ile utanma duygusu birbirine karışmıştı ve karşı koymaya gücüm yoktu. Norris arkamdan kapıyı çarptığında, sadece kapanan arabanın kapısı olmadığı belirsiz bir duygu kapladı beni.

Yatak odamıza döndüğümde, zar zor ayakta tutmuş olduğum hâkimiyetim yıkıldı. Alexander'a destek olmak yerine buradaydım. Öğleden sonra Alexander Windsor Castle'a

gidecekti, babasının defnine katılmak için. Ben de burada hiçbir şey yapmayacaktım.

Şapka iğnelerini çıkarttım ve şapkayı odanın içine fırlattım, sonra duvara yaslandım ve kendimi yere bıraktım, dizlerimi göğsüme çektim, kendimi oradan oraya attım ve acı acı ağlamaya başladım – son geçen günlerde üst üste gelen acılar, içimden sıcak gözyaşı git gel olarak içimden kopuverdi.

Hayatım bir hafta önce tamamıyla parçalanmıştı. Bu nasıl mümkün olabiliyordu, zaman bu kadar hızlı ve aynı zamanda yavaş geçebiliyordu? Saldırının etkisi hâlâ üzerimdeydi, diğer yandan da olanları hâlâ tamamen gerçek değilmiş gibi hissediyordum, sanki her şey sadece korkunç bir kâbusmuş gibi. Hayatımın en uzun haftasını atlatmıştım ve Alexander'ın yanımda olmaması, her şeyi daha da kötü yapıyordu.

Kapıya sessiz vurulması beni korkuttu, ancak tepki vermedim. Alexander'ın beni geri çevirmesini unutamıyordum, bana bakması için her kimi göndermiş olsa da, fark etmiyordu. Şayet nasıl olduğum onu gerçekten ilgilendiriyorsa, kendisi uğrardı. Bir kez daha vuruldu ve kapı nihayet açıldı.

“Şimdi içeriye giriyorum ve sakın benden kurtulmaya çalışma.” diye duydum Belle'nin seslendiğini.

“Hey.” çıkıverdi ağzımdan boğuk bir sesle. “Sen niye cenazede değilsin?”

“Orada muhtemelen hiçkimse benim yokluğumu fark etmeyecektir.” diye karşılık verdi Belle kuru bir ses tonuyla, içeriye girdi ve koşulsuz yanıma oturdu. Başımı onun omzuna koydum, o da bir kolunu omzuma koydu.

“Eksikliğini hissettim.” diye fısıldadım.

“Şimdi yanımdayım işte. Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız.” Belle sıkıca bana sarıldı. “Ve şimdi bana neler olduğunu söyle.”

“Nereden başlayacağımı hiç bilmiyorum.” Bütün hortumlar yeniden açıldı ve Belle’ye kalbimi dökerken, gözyaşlarım dinmek bilmedi.

“Tamam, buraya kadar neredeyse her şeyi anladım.” dedi Belle sonunda. “Ama şimdi önce burnunu sil ve derinden bir nefes al. Ben bir uzman değilim fakat bu kadar çok stresin bebeğe iyi geleceğini inanmıyorum.”

“Bunu söylemesi yapmaktan daha kolay.” diye hiçkıldım.

Belle beni sıkıca tuttu ve ağlamama izin verdi, ta ki son gözyaşı dinene kadar.

“Lanet olası hormonlar.” diye mırıldandım titreyen bir çeneyle. “Özür dilerim ama seni uyarmalıyım. Son zamanlarda biraz histerik oldum.”

“Ex-sevgilin seni düğün gününde neredeyse öldürecekken, histerik olman senin en doğal hakkın.” diye karşılık verdi Belle. “Ve ben kendimi tamamen bir aptal gibi hissediyorum, çünkü sana nasıl fikir vereceğimi bilmiyorum. Normalde şimdi şu öneriyi yapardım, önce adam akıllı içki içmeyi, ama...”

Belle dikkatli bir şekilde elini karnımın üstüne koydu.

“Aman Tanrım.” Birden Belle’nin de kötü zamanlar geçirdiği aklıma geldi. “Kendi acımın yüzünden, Philip’in sana yaptıklarını tamamen unuttum. Ben nasıl bir arkadaşım?”

“Ah, unut bunu.” Belle duygusal bir şekilde sırtımı ovuşturdu.

“İhanete uğramak, cinayete teşebbüs ve plansız bir hamilelik karşısında çocukça şeyler. Ve şayet bu seni teselli

edecekse eğer: Bütün bu çılgınlık benim o orospu çocuğuyla meşgul olmamı engelledi. Yani... Bir kez daha canı yürekten teşekkürler.”

Ağlamaktan kısılan gırtlığımdan bir kıkırdama çıktı. Bir kahkahanın ne kadar rahatlatıcı olabileceğini unutmşum.

“Ayrıca Jane teyzenin yanına taşınacağım.” diye devam etti Belle. “Ve ondan, insanın nasıl fırtınalı ilişkilere atıldığını öğreneceğim.”

“O, sana kesinlikle birkaç şey öğretebilir.” Gülümsedim, Jane teyzenin kadınlar ve erkekler konusunda nasıl baktığını hatırlayınca. “Acaba benim için de küçük bir yeriniz var mıdır? Artı eki?”

“Her daim.” diye söz verdi Belle, ancak ardından düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. “O seni her şeyden çok seviyor, Clara. Bunu zaten herkes görüyor.”

“Sadece ben görmüyorum.” diye fışıldadım. Bunu görmeyi çok isterdim, ancak yalanlar ve duygusal soğukluk beni aşılmaz bir sis gibi çevrelemişti. “Alexander bebeği istemiyor.”

“O sadece istediğinin farkında değil.” diye düzeltti Belle beni. “Aynı tip, sevemeyeceğini de iddia etmişti, ama gerçekten onun kadar tutkulu seven bir kimseyi kesinlikle görmedim – belki sen hariç. İkiniz bunu yeniden yoluna koyacaksınız.”

Onun haklı olmasını diledim. O kadar çok şey diliyordum ki. Fakat gerçekleşen dilekler konusunda, sanki bir mutlu sonmuş gibiydi. Mutlu son sadece masallarda vardı.



Belle ertesi sabaha kadar yanımda kaldı ve Alexander'ın dönmesini beklerken, bana eşlik etti. Saatler rahat bir ritimde geçti, filmler izledik ve abur cubur yedik. Bu, benim kontrolümün dışında kalan her şeyden, mükemmel bir oyalanmaydı. Hatta bir süre kendimi her şeyin böyle kalabileceği kuruntusuna bile kaptırmıştım.

"Cep telefonun çalıyor." dedi Belle, banyodan çıkarken. "Arayan annen."

Yatağın kenarına oturdum ve elimi uzattım.

"Emin misin?" diye sordu Belle. İkimiz de onun niçin aradığını biliyorduk.

"Nerede kaldın?" diye patlayıverdi annem, ben henüz alo diyemeden.

"Sana da günaydın." Kendimi yatağın üzerine bıraktım, gözlerimi kapadım ve içten içe yaklaşan patlamaya hazırladım.

"Dün akşam Alexander'ın da ağzından her kelimeyi cımbızla çekmek zorunda kaldık." diye devam etti annem.

"Sen onu gördün mü?" diye sordum şaşkın bir halde.

"Tabii ki. Windsor'daki cenazedeydik. Senin de orada olacağından yola çıkmıştım." Annem derin bir iç çekti. "Ve sana bilhassa o şapkayı almıştım. Şapka Jane Taylor'un, zariflerin en zarifi."

"İşte bir kez daha önemli olanı anlamışsın anne." diye tersledim onu.

"Gazetelerde ne yazdığını biliyor musun?" Annem sesi ni alçalttı. "Senin hamile olduğun. Yani, en azından senden çıktıkları birkaç fotoğrafta şapkayı taşıyorsun, neredeyse bayılmak üzereyken. Ve ardından öylece toz olup kayboldun! Ah evet, hatta *Entertainment Today* bütün bir blok oluşturdu, yakında orada kraliyete ait bebek karnı hakkında her şeyi öğrenme imkânı sunacak."

Annem beni inandırmaya devam ederken, ben sustum. Birdenbire dilimin üstünde ekşi bir tat oluştu.

"Clara?" dedi annem, ancak ben cevap vermedim.

"Clara?"

"Midem bulanıyor." dedim sessizce. "Kapatmam gerekiyor."

"Aman Tanrım, sen gerçekten de hamilesin." diye yutkundu annem.

Gırtlığıma safra yükseldi. Cep telefonunu elimden düşürdüm ve banyoya koştum. Belle beni topukları üzerinde takip etti ve tuvaletin üzerine eğildiğimde saçlarımı geride tuttu.

Ardından karnımı tuttum ve Belle'ye baktım. "Öylece yüzüne kapattım."

“Annen yüzde yüz tekrar arayacak.” Belle makyaj aynasının çekmecelerini karıştırdı, ta ki diş fırçanı ve diş macunu mu bulana kadar ve beni ayağa kaldırdı.

“Ben bütün bunların üstesinden gelemem.”

“Evet, gelirsın.” dedi Belle, vurgulayıcı kararlı bir ses tonuyla, bana aynadan bakarken.

“Sen bunu nerden bileceksın?”

Belle kollarını bana doladı ve çenesini omzuma yasladı. “Senin başka hiçbir şansın yok ki.”

Koridordan kızgın bir ses yankılandı ve ben kararsız bir şekilde durdum. Alexander birkaç saat önce geri dönmüştü ve kendisini çalışma odasına kapatmıştı. Onun sinir patlamasının nedeni muhtemelen gazetelerin benim dünkü baş dönme spekülasyonlarına borçlu olması, bu düşünce yeniden midemin bulanmasına sebep oldu.

“Birbimizden daha fazla kaçamayız.” dedim, sanki bu sözleri söylemek bile, yardım etmesine yeterli oluyor gibi.

Kapının önünde bekledim ve dinlememek için elimden geleni yaptım, gerçi bu gereksizdi, çünkü Alexander görünüşe bakılırsa telefonda konuşuyordu ve ahizeye belli belirsiz talimatları bağırarak veriyordu. Sessizleştğinde kapıyı çaldım ve içeriye girdim.

Bu kez beni görmezden gelmesine izin vermeyecektim.

“Dedikodu magazinlerin ne yazdıklarını duydum bile.” diye başladım. Dedikodu magazinlerinin yıllarca ailesi hakkında yalanlar yaydığını, bunun da Alexander’ı derinden tiksindirdiğini biliyordum, bu nedenden dolayı kendisini geçtiğimiz hafta boyunca soyutlamıştı ve ben de elimden geleni yapmışım, ondan uzak durmak için ve onu rahat bırakmak

için, buna rağmen, onun biraz daha merhametli davranacağını umuyordum.

“Evlilikle birlikte spekülasyonların da başlayacağı belliydi.” Alexander geriye yaslandı ve bir kez daha ona bakmaya doyamadım.

Bu kesinlikle adil değildi, bir insanın aynı anda o kadar bitkin ve o kadar ateşli görünebilmesi. Gözlerinin altındaki hafif halkalar, onun sanki kalemle oyulmuş hatlarını vurgular gibiydi ve üç günlük sakalı ise ağzını daha da günahkâr yapıyordu.

Bir anda ilişki problemlerimizi tamamen unutmuştum, bedenim onu bu kadar şiddetle arzuladı. Birdenbire sadece saf içgüdü hâkim olmuştu bana – bir zamanlar beni bir kez onun kollarına sürüklemiş olan aynı içgüdü.

“Sana yeni bir araba temin ettim. Bir Range Rover.” diye devam etti Alexander, birkaç evrak üst üste koyarken – görünüşe göre kendisinin çok yoğun olduğunun gösterme çabası içinde.

Birdenbire ona neden kızgın olduğumu hatırladım yeniden.

“Benim yeni bir arabaya ihtiyacım yok.” Alyansımı döndürüp durdum ve kaçamak bir bakışla onun eline baktım, kendi alyansını hâlâ takıyor mu diye. Evet, takıyordu. “Rolls tamamen yeterli ki.” Yeni bir arabanın fuzuli olduğunu şundan dolayı söylemeyi kayda değer bulmadım, çünkü zaten ayağımı kapı dışarı çıkartmıyordum artık.

“Bundan böyle daha çok toplantılarda bulunacağım ve sen de kendi randevularını gerçekleştirmek zorunda kalacaksın. Bu konuda bazı şeyleri dikkate almak gerekiyor.”

Ağzım açık kalmıştı. O sadece beni değil, aksine çocuğumu da hayatından dışlamak istiyordu.

“Bazı şeyleri dikkate almak mı? Aman Tanrım, X. Onun çarpan bir kalbi var!”

“Yeri gelmişken...” Alexander bir saniye dahi olsun sakinliğini elden bırakmadı, “Doktorumuz hamileliğin sırasında senin bakımını üstlenecek. Soruların olduğunda ya da başka endişe ettiğin şeyler olursa, her zaman güvenle ona başvurabilirsin.”

Alexander göğsünün önüne kollarını bağladı, hayal kırıklığım soğuk bir öfkeye dönüşürken. “Öyle mi? Ve şunu da sorabilir miyim, bütün bunlarla ne alakan olduğunu? Doğum duyurusunu sadece sana mı göndermeliyim, yoksa başkalarının da bundan haberleri olabilir mi?”

“Bana şu anki durumdan dolayı birkaç hafta beklememizin daha iyi olacağını önerdiler, bütün bunları ilan etmeden...”

“Bunu sana kim önerdi?” Yumruğumla masaya vurdum, öylesine sert ki elime bıçak gibi bir sancı girdi. Alexander dondu kaldı ve çenesini öne doğru uzattı, belli ki sinir patlaması karşısında şaşkıncı. “Sen ve ben, hatırlıyor musun?” Masanın üzerine eğildim, gözlerimin içine bakması için onu zorladım, ancak sonra yeniden doğruldum ve bir kez daha kollarımı bağladım. “Aramızda hiçbir şey değişmeyecek, asla hiçbir zaman. Bunu sen söylemiştin ve şimdi bana herhangi insanların önerileriyle gelmeye cesaret ediyorsun, hayatımızı nasıl yaşamamız gerektiği hakkında? Hamileliğimi sonsuza kadar gizleyemem ve bunu istemiyorum da!”

Alexander kafasını arkaya attı ve tavana baktı.

“Sakinleş. Doktor bunun hakkında beni bilgilendirdi. Hamilelikte ruh halleri değişikliklerine hazırlıklı olmak gerektiğini ve...”

Masanın üstünde duran büyük camdan kâğıt ağırlığı aldım ve onu Alexander’a fırlattım. Kâğıt ağırlığı kıl payı Alexander’ın kulağının yanından geçerek duvara uçtu. Alexander kocaman gözlerle bana bakakaldı. Omuzlarımı silktim. “Hormon değişikliği, sen anlarsın zaten.”

Cevabı beklemeye tenezzül etmedim. Bunun yerine soğuk öfkemin el verdiğince sakın bir halde odayı terk ettim ve yatak odamıza geri gittim. Bütün bunların mutlaka sonuçları olacaktı, ama şimdilik onun bana nasıl büyük bir şaşkınlıkla baktığı yetiyordu.

Dolabın içinden bir çift kahverengi binici çizmesini çıkarttım ve yatağın kenarına oturdum.

O anda Alexander’ın atletik yapısını kapının eşiğinde gördüm. Gözlerinin içinde tehlikeli bir kıvılcım parlıyordu. Çizmenin tekini taytımın üzerine geçirirken, beni izledi ve işaret parmağını alt dudağının üstüne koydu.

“Nereye gidiyorsun?”

“Yeni arabamı denemeye.” diye tersledim onu. “Dışarı çıkmam gerekiyor.”

Alexander yaklaştı, sonra yeniden durdu. “Dışarısı karanlık ve yağmurlu.”

“Tüm saygımla, ben yetişkinim, yoksa bu bir emir mi, majesteleri?”

“Benimle konuştuğunda lütfen sağduyunu çalıştır.” diye karşılık verdi Alexander.

“Sağduyum mu?” diye patlayıverdim.

Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. “Bunu severek yaparım. Hem de sen aynını yapar yapmaz. Bana artık ne olduğunu söyle. Sanırım gece yarısı hükümet konferanslarına katılmıyorsundur.”

Alexander kravatını gevşetti ve gömleğinin en üst düğmesini açtı. “Benim işlerim seni ilgilendirmez.”

“Hiç de öyle değil!” diye patladım. “Şayet beni hayatından dışlayabileceğini düşünüyorsan, işte bunda yanılmış olursun. Sevgi bu şekilde işlemez. Aramızdaki bağ ayrılmaz, sen beni ortada bıraksan bile.”

“Beni bununla mı suçluyorsun?” Alexander öylesine bir hızla hareket etti ki sorusu bana ulaşmadan, kolunu çoktan belime koymuştu bile. Diğer eliyle çenemi kaldırdı, beni gözlerinin içine bakmaya zorladı, içimde küçücük bir umut filizlendi. “Seni ortada bırakacağımı mı inanıyorsun?”

“Gecenin yarısında konferanslar? Majestelerinin telefon konuşmalarında rahatsız edilmesini istemeyiş? Bu durumda ben ne düşünmeliyim?” Bunlar soru değildi. Ona yalvarıyordum – benim korkularımın sebepsiz olduklarını söylemesi için ona yalvarıyordum.

Aynı anda son iki ayın içerisinde içimde biriken her bir şüphe, her bir paranoyak düşünce üzerime üşüştü. “Senin her şeyi bu şekilde hayal etmediğinin bilincindeyim. Sen hiçbir zaman tahta çıkmak ve böyle bir hayata kendini zincire vurmak istememiştin. Ve aslında evlenmek de istemedin ve çocuğunu...”

“Kes şunu artık! Sadece ağzını kapat.” Alexander dudaklarını benim dudaklarıma bastırdı ve kollarına kaldırdı. Kelimenin tam anlamıyla birbirimize üşüştük, nihayet doyumsuz ihtiyaçtan dolayı yeniden birbirimize ulaşmak için

güdülmüştük, bir saniye dahi olsun sonuçları hakkında düşünmeden.

Aramızda bir dizi konuşulması gereken problem vardı, bunun üzerinde tartışmamız gereken. Ancak şu anda sadece bedenimin üzerinde dolaşan elleri önemliydi, hayatımıza gölgeleyen karanlığın içinde birbirimizi bulmaya çalışırken.

Alexander dikkatlice beni yatağın üstüne yatırdı ama onun nazik jestlerinin bununla birlikte yorgun düştüklerini biliyordum. Alexander'ın vücudunun her bir zerresi bana sahip olma ihtiyacını soluyordu, ama bu acelesi olduğu anlamına gelmiyordu. Hem de hiç. Büyük bir sakinlikle manşetlerin düğmelerini açtı ve onları komodinin üzerine bıraktı. Ardından gömleğin düğmelerini. Bir. İki. Üç. Alexander son düğmesini açarken ve keten gömleğini çıkartırken, bedenimin alt kısmındaki şehvetli kasılma gitgide büyüdü. Hareketlerinde, saldırmaya hazırlanan yırtıcı bir hayvanın esnek zarafeti vardı. Vücudunu özlemiştim. Koridordaki şipşakdan hariç vücudunu benden esirgemişti. Bunu yaparak kimi cezalandırmak istediğinden emin değildim: beni mi yoksa kendisini mi? Şu anda sadece tek bir düşüncem vardı – onun erkeksi sert vücudunu hissetmek, teninin sıcaklığını göğüslerimde hissetmek. Hiçbir şey bizi ayırmamalıydı. Ne giysiler, ne de yalanlar.

Bluzumu açmak istedim, ancak aynı anda, Alexander güçlü kollarını sardı bana ve beni sıkıca tuttu.

“Ben seni ortada bırakmam. Bunu hayal bile etmem.” dedi boğuk bir sesle ve sevincin ürpertisi beni titretti. “Biz kavga ediyoruz, birbirimizle sikişiyoruz da ve birbirimizi seviyoruz. Hiçbirimiz diğerini ortada bırakmaz.”

Başımı geriye bıraktım ve Alexander kendisini bacakları-
mın arasına sıkıştırdığında, sesli bir şekilde öksürdüm. Pan-
tolonun üzerinden Alexander'ın aletini hissettim ve içimde
uzun zaman bastırmış olduğum tensel açlık uyandı – korku-
nun ve acının bitmek bilmeyen o uzun günlerde gerçekten
seks yapmaya ihtiyaç hissetmedim.

“Ben seni her zaman istedim, Clára. Beni hâlâ istiyor mu-
sun?”

“Evet.” Bu bir fısıltıydı. Mırıldanan bir dua, aynen onun
hasta yatağında etmiş olduğum yemindeki kutsal and gibi.

Alexander yüzümü nazik öpücüklere boğdu. “Yaşanan
tüm o korkunç şeyler... Onlar bizi yenemedi. Onlar bizi mah-
vedemedi. Onlar bizi sadece daha da güçlendirdi. Sensiz
bütün bunların üstesinden gelemezdim. Yani bu yüzden sa-
kın bana asla...” Alexander etkili bir şekilde gözlerimin içine
baktı, “Seni ortada bırakacağıma dair saçma fikirlerle gel-
me.”

Gözlerimi yumdum, sözlerinin içimde yarattığı duygular-
dan boğulmuştum.

Bu itirafı duymak istemiştım, ama bunun söylenmesi
de gerekmişti – takılı kaldığım bir gerçek. Son zamanlarda
aramızda fazlasıyla söylenmemiş şeyler kaldı. Gerçeğin et-
rafında dolanıp durmuştuk, aynı ciğerin etrafında dolanan
atasözündeki kedi gibi, ben de hayatımızın bir anda eskisi
gibi olmadığını kabul etmek istemedim. Ve kesin olan şu ki
birkaç ay içinde daha çok şeylerin değişecek olmasıydı.

Elimi karnıma doğru gezdirdim, içinde çocuğumuzun bü-
yüdüğü yere. “Fakat bunu sensiz başaramam.”

Alexander geriye kaçtı ve yatağın önünde çömeldi; yü-
zünde ıstırap ifadesi vardı. Ona dokunmak istedim, onu

tutmak, ona güven vermek, ancak bununla birlikte her şeyi daha da zorlaştıracığımı biliyordum.

Ayağa kalktım. “Yalanlar olmasın artık, X. Ve gizliliklerin artık bir sonu olmalı. Hiçbir zaman bu kadar çok korkuya maruz kalmamıştım, hatta Daniel evimizde ortaya çıktığında bile ve Westminster’da bile. Seni kaybettiğimi hissediyorum ve sana ihtiyacım var. Bizim sana ihtiyacımız var.”

Alexander’ın korkusu, hesaplanmış bir mesafe ifadesine dönüştü ve az önce gözlerinin içinde yanan ateş, beni sessizce izlerken, soğuk bir safir ışıltısına dönüşmüştü.

Boğulmuş bir hıçkırık çıktı gırtlığımdan. Ben ona karşı neler hissettiğimi ona nasıl açıklayabilirdim? Ona ne kadar çok ihtiyacımın olduğunu? Tam da şu anda, bana böyle baktığı için.

“Bütün bunlara dayanamıyorum artık. Sanki içimde bir kanser yarası yayılıyormuş gibi ve beni içten içe yiyor gibi. Ben bu şekilde yaşayamam.” Kalbim öylesine şiddetli çarpıyordu ki sesim çıkmadı. Alexander’ın içinde olmadığı bir gelecekten korkuyordum, ama daha çok baş edemediğim şeyi onun yüzüne söylemekten korkuyordum. Elimin altında sessiz bir tıklama duyuyordum, bunu normal şartlar altında muhtemelen fark etmezdim bile. Ama şimdi ihtiyacım olan tek işaretimdi. Korku ve acı, her ne kadar şiddetli olsalar da, bu küçücük yaratık için hissettiğim sevgi karşısında hiçtiler.

“Şayet benim için karar verdiysen, o halde çocuğun için de karar vermiş oluyorsun. Ben her halükârda senden yana kararımı verdim ve bütün hayatım boyunca seninle birlikte olmak istiyorum. Ama seni çocuğumuzdan üstün koymayacağım. Bu sadece ufaklıkla olur. Bu bizim aşkımızın meyvesi, bunu anlamıyor musun?”

Nihayet bir şey söylemesini bekliyordum, kalbim her geçen saniyeyle biraz daha parçalanarak kırılacak gibi görünüyordu. Ve artık saniyeleri sayamaz hale gelince, bir utanma ve aşağılama dalgası üzerimden geçerek beni aldı götürdü.

Daha fazla gücüm kalmamıştı.

Yatağın kenarına kaydım ve ayağa kalktım. Alexander çömelmeye devam etti ve ses çıkartmadan beni inceledi. Bizi sadece birkaç santim ayırıyordu, ancak o beni durdurmak için veya dokunmak için hiçbir hamlede bulunmadı.

Ne söyleyeceğimi bilmeden ağzımı açtım. Sadece tek bir şey geldi aklıma, ancak bunu söyleyemeden, Alexander'ın cebindeki cep telefonu titredi.

Birbirimizin gözlerinin içine baktık ve ta derinlerimin içinden biliyordum ki bu saniyede her şeyin bir karara bağlanacağına – geleceğimin tamamı. Alexander elini cebine daldırdı ve cep telefonunu kulağına tuttu. "Bir saniye."

Alexander çağırışı sessize aldı, ancak ben kapıdan dışarıya neredeyse çıkmıştım bile.

"Acele etme, istediğin kadar konuş." Başımı salladım, kendime gözyaşlarımın birdenbire neden kurumuş olduğunu sorarken.

Alexander sesli bir şekilde nefes aldı. "Benim sırlarım senin korunmanı sağlamaktalar, Clara."

"Senin sırların bizim ilişkimizi bozdular."

Onun beni oyalamasını beklemedim. Bunu zaten yapmayacaktı. O kararını vermişti.



Gece yarısı olduğu halde, Range Rover'a binip yola koyulduğumda, nöbetçiler bana soru sormadılar. Hiçkimse beni durdurmak için teşebbüste bulunmadı. Çantamdan başka bir şey yanıma almamıştım. Birkaç zaman önce evimizi mutlaka tek başına terk etmezdim. Alexander zaten buna izin de vermezdi, bilhassa Norris'in gözetimi altında olmamı ısrar ederdi.

Ama zaman değişmişti.

Onun ilgisizliği artık o kadar acıtmıyordu. Nöbetçiler ve güvenlik görevlileri yüzünden bir kereden fazla birbirimize girmiştik ve bir şekilde nihayet ne istediğimi elde ediyordum. Ancak şimdi başka bir şeye ihtiyacımın olduğunu anladığımda, sözüm ona o sözde özgürlükten, sanırım kaderin bir ironisiydi.

Alexander beni sevdiğini iddia ediyordu. O benim için ulaşabilirdi, benimle kavga edebilirdi. Fakat sevgimizin temiz olan elementini inkâr etmişti: bizim çocuğumuzu.

Daha fazla gözyaşı kalmamıştı. Sanki kalbim bir sonraki nefes alışımda bin parçaya kırılacakmış gibi geliyordu.

Emniyet kemerini çekiştirerek taktım ve büyük kapıdan çıkarak Clarence House arazisini terk ettim. Özellikle ısrarcı olan küçük bir guruptan oluşan gazeteciler, birkaç fotoğraf çekmek için yağmurun arasından hücum ettiler. Lastikler kısa bir an için hızlı döndüler, gaz pedalını sonuna kadar köklediğimde ve bitişik sokağa saptığımda.

Anlık görüntülerini almışlardı. Gözümün önünde oynayan noktalara karşı gözlerimi kırptım. Elbette ki yeniden spekülasyonlar olacaktı, ama bu benim hiç umurumda değildi. Spekülasyonların hiçbir zaman kesilmeyeceğini öğrenmiştim bu arada. Aynı zamanda kendimi buna karşı savunmanın görevim olmadığını da öğrenmiştim, bilakis benim görevim bebeğimizi korumaktan ibaretti.

O ufaklığın Alexander olmadan büyümesini istemiyordum, fakat her şey yolundaymış gibi davranmaktan bıkmıştım. Öfkenin ve hayata küskünlüğünün, baba ve oğulun arasındaki ilişkiyi nasıl zehirleyebildiğine kendim tanık olmuştum. Ve böyle bir şeyin olmasına izin vermeyecektim. Alexander'a yapabileceğim en güzel hediye, çocuğumuz için normal bir hayat vermektir.

Sadece bunu bir gün anlayacağını umut edebiliyordum. İlerde bir gün, üzüntüsünü ve suçluluk duygusunu atlattığında ve nihayet net bakabildiğinde. M1'e doğru sürdüm, orada bu saatte çok fazla hareket olmazdı. Normal insanlar evlerinde yataklarında olurlardı ve uyurlardı, çünkü yarın işe gitmek zorundalar. Ve ben de tam olarak buna özlem duyuyordum. Tamamen normal bir hayata. Fakat öncelikle bunu elde etmek zorundaydım. Bu geç saatte hâlâ müşteri-

leri yağmurla ıslanan otobanda hedeflerine götüren birkaç tane taksi beni solladılar.

Nereye gitmek istediğimi dahi bilmiyordum. Gırtlığım düğümlenmiş gibiydi ve nefes almaya çalıştım. Buna rağmen ağlayamıyordum. Boşu boşuna gözyaşlarımı akıtmak için uğraştım, umutsuzca acı çağlayanlara özlem duyarken, bu çağlayanlar üzüntüyü ve acıyı içimden temizleyeceklerdi.

Ama işte bu normal bir ilişkinin sonu değildi. Bizim ilişkimiz hayatımın her bir anını tanımlamıştı, geçmişimi ve geleceğimi. Alexander benim için alışkanlık haline gelmişti, tıpkı kırılmış olan kalbimin çarpması kadar ayrılması mümkün olmayacak şekilde bana bağlıydı. Bu yüzden nereye gittiğimin ne anlamı vardı ki? Ondan uzaklaştığım her bir kilometre, ıstıraplı bir şekilde onu ne kadar özlediğimi gözümün önüne getiriyordu.

Farlarım bir kilometre taşı kaydetti: *İskoçya*.

Balmoral'a gidecektim ve yolda hangi seçenekler olduğunu ve yakın geleceğimin nasıl olacağını düşünecektim. Acilen birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu, bir doktor randevusunu iptal etmek zorundaydım ve son olarak Londra'da geriye bırakmış olduğum yaşantıyla ilgilenmek. Fakat şu anda sadece yalnız olmak ve kendimi birkaç gün geri çekmek istiyordum, İskoç dağları bunun için mükemmel bir yerdi.

Yarım saat sonra duyulmaması mümkün olmayan bir mide guruldaması ve bunun akabinde küçük majestelerinin minnacık gümbürtüsü akşam yemeğini yememiş olduğumu hatırlattı. Bir sonraki benzincide yiyecek bir şeyler temin etmek için otobandan çıktım.

“Ooo, anne bunun için çok üzgün.” diye fısıldadım, kendi kendime acaba bebek beni duyabiliyor mu diye düşünürken. Onunla konuşmak çok güzel bir duyguydu, sevdiğim bir insanla temasa geçmek, onu hiç görmememe rağmen. “Bundan böyle ikimize bakacağım.”

On dakika sonra elimde bir torba cips ve bir şişe meyve suyu ile benzinciye terk ettiğimde, bundan sonra beslenmeme daha dikkat edeceğime dair yemin ettim. Range Rover’ın navigasyonuna hedefimi yazarken, kendime birkaç tane cips yeme hakkı verdim. Yağmur bu arada öylesine şiddetle yağıyordu ki sokak levhaları pek fark edilmiyordu. Balmoral’a daha sekiz saat vardı, fakat irade gücüm beni hedefime ulaştıracaktı, bundan çok emindim. Alexander ve kendi arama olabildiğince kilometreler koymak istedim.

Gerisin geriye M1’e döndüm ve silecekleri en üst kademeye getirdim. Önce hafif bir ilkbahar sağanağı idi, ancak şimdi çeşmeden dökülürcesine yağıyordu. Karanlığın içinde bir şimşek çaktı ve ardından gelen gök gürültüsü Range Rover’ı titretti, bunu ise birkaç saniye sonra arabanın içinde kulak delici bir zil sesi takip etti.

Kahretsin. Cep telefonumu sessize almıştım, fakat görünüşe göre Bluetooth üzerinden otomatik olarak stereo radyoya bağlanmıştı.

“Alexander’dan bir çağrı.” diye bilgi veriyordu kibar bir kadın sesi.

Direksiyonun üzerindeki ses kumandasının düğmesine bastım.

“Çağrıyı reddet.”

Şu anda çantamın içinde telefonu aramak ki onu tamamen kapatmam için, bundan vazgeçmeliydim; bunu yap-

mak için çok karanlıktı ve cadde de çok ıslak. Belki de ben annelik duyusu kumanda ederek yönlendiriyordu; yani en azından ellerimi hiçbir paha karşısında direksiyonun üzerinden çekmezdim. Cep telefonu yirmi dakika sonra onuncu defa çalınca, sola yanaştım, bu saatte kimsenin yolda olmadığına çok mutluydum ve cep telefonumu aramaya başladım çantamın içinde. Ekranda Edward'ın yüzü gülüyordu bana; görünüşe bakılırsa Alexander'a hâlâ bir şey borçluydu. Bir saniye kadar telefonu gerçekten açmalı mıyım diye düşündüm. Ama ben kimseden kaçmıyordum ki, o halde planlarımı saklamak için de bir sebep yoktu. Ben sadece yalnız kalmak istiyordum ve bunun için de Edward anlayış gösterirdi. "Alo?"

"Clara!" diye duydum Edward'ın sesini. "Sen iyi misin? Neredesin?"

"Çok iyiyim." diye temin ettim onu, bu arada caddenin üzerinde bir levha görebilmek için göz gezdirdim, ancak zifiri karanlıktı ve birkaç metre ilerisinden başka bir şey göremiyordum.

"Olduğun yerde kal." dedi Edward. "Araba GPS-takibi ile donatıldı."

Bir konum belirleme sistemi – tabi ya, diye düşündüm. "Ben yolumu şaşırmadım." diye karşılık verdim sonra. "Şu an zifiri karanlık, ama benim bu arabanın içinde bir navigasyon var."

"Beklemeni tercih ederim."

"Edward." dedim etkili bir şekilde, alçak sesle devam etmeden önce. "Bitti artık. Onu terk ettim. Geri dönmeyeceğim."

Bir fasıla oluştu. "Bana sadece nereye gittiğini söyle. Ben arkandan gelirim." dedi Edward bunun üzerine.

Edward'ın teklifi birdenbire gözyaşlarının akmasına sebep oldu; onun sesinin kendisi, suyun gözlerime dolması için yetmişti. Yanaklarımı sildim ve başımı salladım, aşk acısının ve hormonların beni bu hale koydukları için. "Balmoral." dedim dişlerimin arasından.

"Balmoral mı?" diye karşılık verdi Edward şaşırmış bir halde. "Aman Tanrım, o halde yarım bir sonsuzluk var daha önünde. Bir sonraki köye git ve beni bekle orada. Sonra her şeyi sakince konuşuruz. Ayrıca senin uykuya ihtiyacın var. Çok yorgun olmalısın."

"Edward..." Görünüşe bakılırsa Edward elini alıcının üzerine koymuştu ve ben de onun başka biriyle sessizce konuştuğunu duyduğumda, sustum.

Bu birisinin kim olduğuna dair çok fazla düşünmem gerekmiyordu.

"Clara." Alexander ismimi öylesine bir vurguyla söyledi ki bedenim buna tepki verdi, sanki Alexander hemen yanımda oturuyormuş gibi. Bir ürperti geldi üzerime ve bütün bedenim titredi. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı sel olmuş akıyordu, yağmurun ön camına yağdığı gibi ve karnımın içindeki usul çarpıntı beni daha da şiddetli ağılattı. Küçük majesteleri bizi duymuş olabilirdi ve babasının sesini tanıdı.

"Lütfen olduğun yerde kal." Alexander elinden geldiğince sakın olmaya çalıştı, ancak hafiften bir panik sesinin belli belirsiz titremesine yol açtı.

"Lütfen kelimesinin sana tanıdık geldiğini hiç bilmiyordum." Bu kelimeyi onun ağzından duyduğumu hiç hatırlamadım.

“Eğer beni dinleyeceğine dair söz verirsen, sana ayrıca teşekkür de edeceğim.” Sesinde o malum baş döndürücü sert ton vardı, ta baştan beri aklımı başımdan alan.

Başımı salladım ta ki beni göremediğini farkına varınca. Fakat dilimden bir hayır çıkartamadım. Suskunluk aramızdaki mesafeyi büyütüyor gibi göründü, ta ki bir gök gürültüsü sessizliği aniden titretene kadar.

“Geceyi dışarıda geçiremezsin.” diye devam etti Alexander.

“Buna dayanamam. Seni almaya geliyorum.”

“Olmaz.” diyebilirdim nihayet. “Geri dönemem. İkimiz de sonumuzun iyi olmayacağını biliyoruz, X. Beni baştan beri kendine karşı uyardım.”

“O zamanlar senin hakkında isminden başka bir şey bilmiyordum.”

“Kendine karşı beni uyardın ve buna rağmen kur yapmaya devam ettin.”

“Başka türlü yapamazdım.” diye karşılık verdi. “Sana dokunduğum zaman çok güzel iç çekiyordun.”

Gözlerimi yumdum, itirafından dolayı sarhoş gibiydim.

Fakat ne kadar yumuşamak istesem de – bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

“Sana hiç söylemiş miydim?” diye devam etti Alexander. “Sana hiç anlatmış mıydım, elini tuttuğumda ya da kollarımı sana sardığımda, dudaklarından nasıl dayanılmaz bir soluk çıktığını? Bu soluk uğruna ölebilirim. Bunun için can atıyorum ve bunu anlamak için çok zamana ihtiyacım oldu, görünüşe göre önemsiz bir şeyin bana bu kadar derinden dokunduğunu. Fakat şimdi biliyorum. Çünkü bu tamamen teslim olmanın bir işareti... Koşulsuz sevginin ve eksiksiz gü-

venin. Karşılaştığımız o gün de, o iç çekişi ilk kez duydum. Ve bir şekilde sanki bütün hayatım boyunca bunu beklemiş gibiydim, bunun farkında olmasam bile.”

“Kes şunu, X.” Yutkunmak zorunda kaldım, içgüdüsel olarak parmağımı kontrol paletine ve sesine uzattım.

O burada değil, diye hatırlattım kendime ve sinirli bir şekilde yumruğumu direksiyona vurdum.

“Şimdi benim hakkımda çok daha fazla şey biliyorsun ve buna rağmen hâlâ benden sakladığın sırlar var.” diye fısıldadım. “Ama o kadar çok insan tanıyorum ki yalanlar karşısında gözlerini yuman. Ve ben böyle bir hayat sürmek istemiyorum.”

“Senden sır saklamıyorum.” Daha az önce hatıraların içinde yüzüyordu, ancak şimdi o kadar dominant geliyordu ki sesi, son zamanlarda olduğu gibi. “Ben...”

“Tahmin edeyim mi?” Gırtlığımdan kızgın bir hıçkırık kaçırıldı. “Sen sadece benim güvenliğim için uğraşıyorsun? Sen beni neden koruyorsun ki? Beni acıtacak bir şeyi öğrenmemden mi? Ancak bununla beni hiçbir şeyden korumuyorsun, bana sadece işkence ediyorsun!”

“Lanet olsun, Clara!” Alexander’ın sesi Range Rover’ın içinde çınladı. “Benim babam öldürüldü. Ve bu domuzlar...”

“Daniel.” diyerek sözünü böldüm. “Bu vicdan azabı Daniel’in ve Daniel öldü!”

“Bu, bu kadar basit değil. Birisi ona gereken bilgileri ilettili, ona silahı temin etti. Ve arkasında olanları bulmak benim vazifem.”

Koltuğumun üzerinde çöktüm kaldım ve birdenbire yorgunluk beni ele geçirdiğinde, alnımı direksiyona dayadım. “Bunu benden niçin gizledin?”

“Çünkü sana onu hatırlatmak istemedim.” diye tersledi Alexander.

“Hatta bu zor zamanda hiç istemedim.”

“Ve ben de kendimi tüm bu zaman içinde yapayalnız hissettim.” dedim, o kadar sessiz ki muhtemelen beni hiç anlamamıştır. “Çünkü benimle konuşmadın.”

“Bunun üstesinden geleceğiz.” diye yatıştırdı Alexander.

“Alexander...” Sanki kendi elimle soğuk bir jileti kalbimin tam ortasına saplıyor gibiydim, ancak başka bir seçeneğimin olmadığını biliyordum. “Artık biz diye bir şey yok.”

“Bunu asla bir daha söyleme.” diye karşılık verdi Alexander. “Sen ve ben, biz...”

Başımı kaldırdım, kararımı ona anlatmak için doğru sözcükleri bulmaya çalıştım, böylece bir kez daha acı içinde fark ettim ki dünyada hiçbir kelime bizi asla ayıramayacağını. “X, ben...”

Kulakları sağır edici, metalik bir gümbürdeme sesi sözlerimi dudaklarımdan koparıverdi ve birdenbire nefes alamadım. Direksiyona çarptım ve etrafımdaki her şey dönmeye başladı. Çam parçalandı ve üzerime yağdı, kendimi bir an neredeyse ağırlıksız hissettiğimde. Benim tek çapam onun sesiydi, ismimi kulak tırmalayıcı bir sesle çağıran – ta ki birden sönüp gidene kadar.



Bir anda her şey durmuş gibi görünüyordu. Dünya etrafında donakalmıştı ve sadece telefonda bana doğru yankılanan, iliklere kadar işleyen gümbürtü duyulmaktaydı.

Metalin patlama sesi.

Cam parçalarının sesi.

Ve ardından: sessizlik.

“Clara!” diye bağırdım, fakat onun cevap vermeyeceğini biliyordum zaten. Midem bulandı; dizlerimin üzerine çöktüm ve kustum. Gözlerimin önünde alevler parladı. Ellerime baktım, ancak ellerimde kan yoktu. Cam kırıklarını resmen avuç içlerimde hissetmişim.

“Alex!”

Gözlerimi alevlerin üzerinde gezdirdim, o sesi arıyordum, ancak yalnızdım.

Beynimin içinde binlerce soru yarış halindeydi. Burada bir şey yanıltı. Ben yanlış yerdeydim. Elimin altında bir şey titredi. Bir cep telefonu. Ekran aydınlandı.

Bağlantı kesildi.

Lanet olsun bu cep telefonu nerden geldi? Gözlerimi yeniden kaza yerine çevirdim, ancak ardından babamın Buckingham Palace'daki çalışma odasında bulunduğumu fark ettim.

Hayır, *benim* çalışma odamda.

Bu bir kâbustu. Hayır, bir anı.

Hayır!

Bu tekrar oluyordu.

Ve bu kez Clara bir kazaya karışmıştı.

"Alex!" Yine o ses. O titriyordu ve başımı kaldırdığımda, Edward önümde duruyordu. Edward cep telefonunu elimden aldı ve onun adını mırıldandı.

Bağlantı kesildi.

Bizim bağlantımız kesilmişti.

Ve bu benim hatamdı.

Kulaklarımda bir kez daha metalin patlama sesi yankılandı ve ben ellerimi başıma bastırdım. Bu sesin kesilmesi gerekiyordu. Sonra Edward'ın konuştuğunu duydum. Telefonla konuşuyordu. Onunla konuşmam gerekiyordu. "Norris yola çıktı bile, ama derhal yerel karakolu ve etrafındaki hastanelere haber verin."

Norris. Karakol. Hastaneler. Bu anlamsızdı. O çoktan...

Hayır, o yaşıyor, diye seslendi neredeyse algılanması çok zor bir ses içten. Hadi, onun için mücadele et.

Ayağa kalktım. Evet, mücadele etmeden pes etmemeliydim. Hâlâ zaman vardı.

Clara.

Clara'nın bana ihtiyacı vardı. Bu bir rüya değildi. Ve geç-
mişe bir dönüş de değildi. Midem yeniden isyan etti, ancak
bu kez kendimi toparladım. Dik durdum. "O nerede?"

"Norris yolda ayrıca karakola da haber verildi. Range
Rover yaklaşık buradan elli mil kuzeyde bulunuyor, Salford
adında küçük bir kasaba yakınlarında."

"Onun yanına gitmeliyim." Başka bir şey söylemeden ko-
ridora çıktım, Edward hemen arkamdaydı.

"Ambulans ve acil doktor çoktan yola çıktılar, Alexander."

"Kurtarma helikopteri de sevk ettiler mi?"

"Takip etmeye devam edeceğim." diye söz verdi Edward.

"Senin gitmen gerekiyor. Hadi, senin için şoför ayarlayayım."

"Bana bir helikopter ayarla." diye tersledim onu.

"Acil doktor yolda." diye tekrarladı Edward, beni kale al-
madan.

Bir hışımla döndüm ve onu duvara ittim. O anda onun
benim kardeşim olması ya da bana yardım etmek istemesi
hiç umurumda değildi. Benim için sadece önemli olan, beni
dinlemesiydi.

"Bana lanet olası bir helikopter ayarla."

Edward beni uzaklaştırdı ve başını salladı. "Bu havada
uçamazsın."

"Ben altı yıl savaş bölgelerinde uçtum." diye tısladım.

"Bu durumda bunu da başarırım."

"Eğer şimdi sen kendini öldürürsen, ona hiçbir faydası
olmayacak." dedi Edward alçak bir sesle dikkate alarak ve
omuzlarımdan tuttu beni, ancak ben ellerini üzerimden sil-
keledim.

"Eğer onun yanında olamazsam, hayatım boyunca mut-
suz olurum." Koridordan aşağı merdivenlere doğru yürü-

düm, bu merdivenler piste gidiyordu ve omzumun üstünden seslendim: “Buraya bir helikopter getirmeye bak.”

“Bunu yapmaktayım zaten.” dedi Edward daha başka karşılık vermeden. Gözlerimin içine baktı. “Onu kaybetmeyeceksin.”

Hayır. Hiçbir zaman.

“Tekrarlıyorum: Bu kötü havada kalkış yapmasanız daha iyi olur.”

“Kule, bu bir acil durum.” diye bağırdım mikrofona, kemerimi bağlarken ve motoru çalıştırırken.

“Pilot-İD’niz nedir?” Headset kulaklığından gelen ses sinirli gibiydi.

“Alexander Cambridge, bu boktan ülkenin Kralı.” diye tersledim gerisin geriye.

“Bayım.” adamın sesi artık sinirli gelmiyordu, aksine panik içindeydi, “Bu fırtınada kalkış yapamazsınız. Biz size...”

“O zaman beni tutuklayın!” diye bağırdım. “Ama şimdi uçuşum için izin istiyorum, anlaşıldı mı?”

Rotor bıçakları havayı keserek parçalıyordu ve camın üzerine yağan yağmurun dans etmesine neden oluyordu, gazın gelmesini sağladığımda, irtifa dümenini kendime doğru çektiğimde ve sol dümen pedalını sol ayağımla harekete geçirdiğimde. Kötü şartlar altında uçmuştum, ancak o zaman kararlı serin bir kafayla hareket etmiştim, birincisi eğitimimden dolayı, ikincisi misyonlarımdan geri dönüp dönmeyeceğim hiç umurumda değildi. Ve şimdi de aynı soğukkanlılığa ihtiyacım vardı.

Misyonuna odaklan.

Tek, tek.

Hiçbir şeyi aceleyle getirme.

44

Bu tür kötü hava şartlarında, insanın hiçbir şey tarafından dikkati dağılmaması gerekirdi, aksi takdirde teslim alınmış olurdu. Gözlerimin önünde Clara'nın kanlar içinde asfaltın üzerinde yattığını görüyordum ve bu düşünceye içimin derinlerine doğru uzaklaştırdım. *Konsantre ol.* Korku, Clara'yı kurtaramazdı. Bunu sadece ben yapabiliirdim. Sadece onun hayatı önemliydi – sonrasında beni terk etse bile. Helikopter havalandığında ve dümen kolunu hafiften öne doğru bastırduğımda titredi, fakat havalanma, yağmura rağmen bana sorun yaratmadı. Sadece gerçek uzmanların bu hava şartları altında karanlıkta iniş yapabildiklerini biliyordum. Hayatımda ilk kez Afganistan'da bulunduğum için mutluydum. Sanki hayatımın her istasyonu, beni ona götürmesi için, mantıklı bir anlamı varmış gibi geldi bana.

Edward cep telefonu yoluyla beni sürekli haberdar ediyordu, her birkaç saniye aralıklarla uçuş güvenliği beni arayarak inişe geçerken çok dikkatli yönetmem gerektiğini ve bu rüzgâr gücünde yeniden bir havalanmanın imkânsız olduğunu hatırlattı.

Acımasızca yağan yağmurun altında kendime bir yol açtım. Lanet olsun, Clara'nın neden ille de dünyanın bir ucunda kaza yapması gerekiyordu? Bir sonraki hastanenin millerce uzakta olduğu bir yerde... Orada yolu düşen herhangi bir doktora zaten bir damla güvenim dahi yoktu. Onu kollarımın arasına almak istiyordum, onu aynı zamanda sallamayı ve yüzünü öpücüklerle donatmak istiyordum.

Onun bulunduğu koşullar içinde en ihtiyatlı dokunuşun bile imkânsız olduğunu idrak edince, derin bir nefes aldım.

Şiddetli bir boran helikopteri etkisi altına aldı ve onu güçlü bir şekilde salladı. Eğer hesaplamalarım doğruysa, her an için kaza mahallinin yakınlarında olmalıydım, ancak arazi üzerinde hiçbir yerde aydınlatan ışıklar görülmemektedir.

“Lanet olası aptallar sizi, aşağı birkaç tane ışık koyamayacak durumda mısınız?” diye mırıldandım, açık mikrofona konuştuğumu hatırlamadan önce.

“Norris yerel polisle irtibat halinde.” diye sakinleştirmeye çalıştı beni Edward. Onlara nasıl hareket etmelerini gerektiren kesin talimatlar verdi. Onun kaza mahalline varmasına daha yaklaşık yarım saati var ve muhtemelen senden sonra varacak.”

Bu benim daha da emin olmamı sağlamıyordu. Onu anında Clara’nın peşinden göndermeliydim. O zaman o kaza da gerçekleşmeyecekti. Fakat Clara’nın Londra’yı terk edeceğini asla hesaba katmamıştım. Son ana kadar gerçekten gitmek istediğine inanmamıştım.

“Herkesi hattan çıkart.” dedim. “Seninle özel konuşmam gerekiyor.”

Saniyeler sonra yeniden kardeşim konuştu. “Şimdi seninle başbaşayız.”

“Ne olur ne olmaz, eğer başaramazsam, David’le evlen. Monarşinin yüzüne iki tane kral da çok yakışır.”

“Korkarım bu geleneğe karşıdır.” dedi Edward cansız bir ses tonuyla.

“Bu kimi ilgilendirir? Sonuçta komuta sizin elinizde.”

“Üzgünüm ama bu göreve ilgi duymuyorum.” diye karşılık verdi Edward. “Clara iyileşir iyileşmez, onu sen devralacaksın. Onu ve bebeği sağ sağlim buraya getirmeye bak.”

“Tamam.” dedim kısaca, Headseti kapattım ve kafamın içinde helikopterden başka her şeyi düşüncelerimden uzaklaştırdım. Hiçkimse bana bu kasayı indirmekte yardımcı olamazdı. Tamamen kendi başımaydım. Bir boran dümeni yakaladı, helikopter viril yapmakla tehdit edince, ben de kumanda kolunu öylesine kavradım ki eklemlerim bembeyaz önce çıktı.

Aynı anda vizyon gibi bir şey oldu: Clara geldi gözümün önüne, güneşle dolu bir odada olduğu ve içten doğru onun parladığını gördüm. Utangaç bir gülümsemeyle, huzur içinde kollarında uyuyan küçücük desteye bakıyordu.

Clara’nın resmi dağıldığında, bir hışımla kumanda kolunu kendime doğru çektim, makinenin kumandasını yeniden sağladım. Bir saniye sonra el frenini kullandım, yavaşlattım ve inişe geçtim. “Geliyorum, tatlım. Dayan, az sonra yanındayım.”

Öne doğru savruldum, helikopter aniden yere konduğunda. Görünüşe bakılırsa biraz çaptan düşmüştüm, ama bunu kaldırılabildim. Yerde kötü hava biraz dinmişti ve bulutlar o kadar uzaklaşmışlardı ki ayaklarım çamurumsu yere değdiklerinde yönümü gayet iyi bulabiliyordum.

Bana yakın bir mesafede ıslak asfalt belirdi ve zar zor yürümeye başladım, diz boyu çimenlerin ve çalıların arasından caddeye doğru savaş verdim. Şayet almış olduğum bilgiler doğruysa, kaza mahallinden yaklaşık yarım kilometre uzaklıktaydım. Her bir adımla Clara’ya bir parça daha yaklaşıyordum, ancak düşüncelerim korkularımı hiçbir şekilde dağıtmadı. Kalbim boğazıma kadar attı, hemen bir sonraki tepenin arkasında mavi ışıkların geceyi aydınlatıldığını görünce.

Paniğimi bastırdım ve caddeye doğru tökezleyerek devam ettim.

Sonra tepenin sırtına ulaştım. Range Rover takla atmıştı ve tavan üstü düşmüştü; etraf cam kırıklarıyla kaplıydı. Karoser bütünü deforme olmuştu, araba tamamıyla hasar almıştı. Range Rover'ı gerçekten de sağlam olduğu ve maksimum emniyet vaat ettiği için seçmiştim, ancak şimdi anlıyordum ki ciddi bir durumda dünyanın en iyi arabası dahi garanti sunmuyordu. Kendimi en kötüsüne hazırlarken koşmaya başladım, ancak yaklaştıkça geçmişin gölgeleri üzerime hücum etti.

Aşağıya vardığımda, diğer araba alev almaya başladı ve fırladım, bir itfaiyeciyi kenara ittim, ancak bakmış olduğum biraz daha eski limuzin, tamamen harap olmuştu. Sürücü tarafı tamamen parçalanmıştı, sanki birisi büyük boyutlu bir konserve açacağı ile bunun başına geçmişti. Yan camdan doğru Sarah'nın sönmüş olan gözlerine baktım. Dudaklarımda korku dolu bir öksürükle geriye sendeledim, ancak kendimi bir daha bakmaya zorladığımda, yabancı bir adam boş gözlerle bana baktı. Adam ölmüştü. Onun için yapacak hiçbir şey yoktu.

Clara.

Yoğunlaş.

"Beyefendi!" Bir polis memuru beni arabanın yanından uzaklaştırdı, ancak görünüşe bakılırsa polisin kolumdaki eli de resmen beni geçmişe çekiyordu. Manzara nefesimi keşiyordu; kız kardeşimin hayatına mal olan kazayla ilgili anılar, beni yenmekle tehdit ediyordu. Havanın içinde benzinin keskin kokusuyla neredeyse kusacak gibi oldum.

Onlar bana sorular soracaklar. Ve bunu babama nasıl açıklayacaktım?

Jonathan beni uzaklaştırmak istedi, ancak ben Sarah'yı o kadar sıkı tuttum ki sanki ona yeniden hayat üfleyebileceğim gibi. Arabayı niçin ben kullanmamıştım? Sarah'ın o kulüpte işi yoktu.

Güçlü bir kol beni ayağa kaldırdı, beni geçmişe dönüşün içinden kopararak çıkarttı. Tüm bu korkuların üzerinde altı yıl geçmemişti. Bu şimdi ve burada gerçekleşiyordu ve neredeyse bana diz çöktürüyordu – genzi yakan kan kokusu ve yanmış lastik benim için çok fazlaydı. Şaşırmış bir halde Norris'in gözlerinin içine baktım.

"Kendinizi toparlayın!" Ancak kıvranarak kendimi Norris'den kurtardım ve Range Rover'a koştum.

"Hey!" Bir sağlık görevlisi beni geri tutmaya çalıştı, ancak onu kısa bir hamleyle yana ittim. Etrafım sağlık görevlileriyle ve yardım edenlerle çevriliydi, onlardan bir tanesi de hidrolik kurtarma makası ile koşageldi.

Norris beni geçti. "Geçmişinizin sizin ilişkinize girmesine izin vermeyin, Clara'ya ebedi sadakat yemini ettikten sonra."

Norris'in sözleri iliklerime kadar işlemişti. Evet, ben tam da böyle yemin etmiştim, ama şimdiye kadar ona sadece adağımın ciddiyetinden şüphe etmesi için sebebiyet vermiştim.

Harap olmuş Range Rover'ın yanında dizlerimin üstüne çöktüm, cam ve metal kırıklarını umursamadan.

Norris arkamda acil servis doktorlarıyla konuşuyordu, ben de bu arada camdan arabanın içine sürüklenerek girdim.

Clara'nın başı tıpkı bir bez bebeğinin kafası gibi sarkıyordu. Kanlı küçük akarsular yüzünden süzülüyordu. O hareket etmiyordu, ama Tanrıya şükürler olsun ki emniyet kemerini bağlamıştı.

Uslu kız.

Sıkışarak yanına geçtim ve sakınarak karnının üzerine koymuş olduğu eline dokundum.

Bunu da yapmazdı, şayet o... Ancak dünyadaki tüm mantığın bir araya toplansa, onun nabzını hissetmemi bana kolaylaştırmıyordu.

Parmaklarımı Clara'nın bileğine sardığımda, Clara'dan sessiz bir sızlanma duyuldu – bu ise sahip olduğum küçücük umut ışığının nihayet birazcık daha parlamasına neden oldu.

“Tatlım.” dedim sessizce. “Uyan.”

Ancak Clara başka bir hayat belirtisi göstermedi.

“Dikkatli olun! Yaralıyı hareket ettirmemelisiniz!” diyerek birisi beni kızgın bir şekilde uyardı. “Öncelikle kapıyı kesip çıkartacağız.”

“Bu ne kadar sürer?” diye çıktım, bu arada parmaklarımı nazik bir şekilde Clara'nın eline sardım.

“Çok uzun sürmez. Lütfen arabadan çıkın.”

“Siz, Clara'yı güven altına alırsanız almaz çıkacağım.

“Ekselansları...”

“Doğru.” Ve tartışma böylece sona ermişti.

Aleti çalıştırdıklarında istemeye istemeye Range Rover'dan sürünerek çıktım. Kaba bir el benim elime sarıldı ve bana çıkmamda yardım etti.

“Görünüşe bakılırsa ne kadar süreceğini onlar da bilmiyorlar.” dedi Norris sessizce.

“Onun bir bebek beklediğini biliyor muydunuz?”

Norris başını salladı. “Bu gecedен sonra, herhalde hamileliği daha fazla gizli tutamayacaksınız.”

“Bu benim umurumda değil.” diye mırıldandım, gözlerim kurtarma ekipmanları ile yardımcılara dikmiş bir halde. “En önemlisi, Clara’nın bunu atlatması. Basının gürültüsüyle baş ederiz.”

Norris bir an duraksadı ve beni beyaz, üzgün gözlerle inceledi. “İkisinin de başaracaklarına dua edelim.”

Etrafımızda telaşlı bir faaliyet vardı ve yaklaştığımızda onların kapıyı çıkarttıklarını gördük.

“Dikkat!” diye bağırdı acil doktorlardan bir tanesi, Clara’nın emniyet kemerini kesip cansız bedenini yakaladıklarında. Onlar Clara’yı bir sedyenin üzerine yatırdıklarında ve bağladıklarında, etrafta duranların arasından sıkışarak geçtim. “Ee, şimdi?”

“Onu önce hastaneye götüreceğiz ve ardından sadece umut edelim ki...”

“Bana umutla gelmeyin. Onun bunu başarmasını sağlayacaksınız. Anlaşıldı mı?”

“O çok kan kaybetti ve belki de iç kanamalar da oluşmuştur. Bütün olasılıklara hazırlıklı olun. Ben ne karınızın hayatı için ne de onun bebeği için garanti veremem.”

O anda daha ne yaptığımı anlamadan, adamın yakasından tutmuştum. “Bunu yapsan iyi olur!”

Norris beni geri çekti. “Herhangi bir şekilde yardım edebilir miyiz?” diye sordu Norris.

“Sadece ambulansı takip edin.” Acil doktor gömleğini düzeltirken bana kötü bir bakış attı.

“Kliniğe kadar ne kadar sürer?”

Acil doktor çekindi. "Yaklaşık bir saat."

"O bunu başaracak mı?"

"Başka seçeneğimiz yok, efendim."

"Ben onu götürebilirim. Clara'nın durumunu stabilize edebilirsiniz şayet."

"Sivillere genelde izin verilmez..."

"Bir sivil gibi mi görünüyorum ben?" diye sözünü böldüm acil doktorun. Norris'e doğru döndüm. "Onu nakil için hazırla. Helikopter buradan kuzey yönünde yarım kilometre uzaklıkta."

"İtiraz ediyorum." dedi acil doktor. "Tecrübeli bir pilot olabilirsiniz, fakat bir hastanın nakli..."

"Ben uçmayı inanmadığım bir dava için savaşıırken öğrendim ve hiçbir zaman bir yoldaşımı kaybetmedim." Acil doktorun doğrudan gözlerinin içine baktım ve hayatımda ilk kez Kral olmak için doğmuş olduğuma sevindim. "O benim yanımda kesinlikle emniyette."



Dr. Sullivan resmen önümde eğildi. "Majesteleri."

Elimle tersledim; bütün bu resmî yaygara yavaş yavaş sinirime dokunmaya başlamıştı. "Alexander. Karım nasıl?"

"O çok ağır bir kafatası beyin travması geçirdi ve komada yatıyor."

Kendimi bir sandalyenin üzerine bıraktım.

"Bu alışılmadık değil. İyi haber ise, onun tansiyonunu stabilize edebildiğimiz."

"Peki, Clara ne zaman uyanacak?"

"Bunu tahmin etmek zor. Bazı hastalar saatler içerisinde ya da günler sonra uyanıyorlar, ama..." Doktor susmuştu, ancak onun söylemediklerini anlamıştım.

Bazıları da komada kalıyorlardı.

"Hastane arazisini kordon altına aldık, karınızın güvenliğini sağlayabilmemiz için..."

Doktor ders vermeye devam etti, ancak ben onu dinlemedim. Düşüncelerimi düzene koymam gerekiyordu. Bir-

kaç saat önce onu kaybettiğime inanmıştım. Clara'nın beni görünüşe göre terk etmek istemesi, iliklerime kadar isabet etmişti. Ve şimdi...

"Peki, ya bebek?" çekinerek dile getirdim."

"Şu anda size henüz kesin bir şey diyemem. İlk önce karınıza odaklandık, çünkü bebek bu aşamada annesi olmadan hayatta kalamaz." Doktor elini omzuma koydu, ancak bu jest en ufak teselliği dahi bağışlamadı. "Eğer tavsiye vermemeye izin verirseniz: Şu anda en iyisi ailenizin yanında olmanız. Böyle bir durumda yalnız kalmamalısınız. Ve şu anda yapabileceğiniz çok bir şey yok zaten."

Evet, acilen birkaç telefon görüşmesi yapmam gerekiyordu, insanlardan fikir almalıydım ve elbette Clara'nın ailesine haber vermeliydim. Ancak Clara olmadan bir ömür boyu yalnız kalacaktım. Cep telefonumu bulup çıkarttım ve ona baktım. Norris, Clara'nın güvenliği için akla gelecek bütün tedbirlerin alınmasını sağladı. Ben önce Belle'yi ve Clara'nın annesini ve babasını haberdar etmeye karar verdim, ama bunu bir türlü yapamadım, tek bir numara dahi çeviremedim – belki de bu hayal edilemez çaresizlikten dolayı, beni içten oyan ve son bir parça, gücümü çalıyormuş gibi gören. Bunun haricinde, sanki bütün dünya zaten en derinlerinde Clara'nın başına gelenleri hissetmesi gerekiyormuş gibi geldi bana.

Bekleme odasının kapısı açıldı ve ben de derin bir nefes aldım. Şayet yeni haberler varsa, bunlar iyi haber olamazdı. Ancak giren doktor değildi, erkek kardeşimdi.

Onu gördüğümde dizginsiz bir şekilde ağlamaya başladım.

Edward yanımda duran sandalyede yer aldı ve bekledi. Sorular sormadı, herhangi yeni haberlerle de sıkıştırmadı beni. Onun yanında kendimi hem daha iyi hem daha kötü hissettim. Onun varlığı bana teselli verdi, aynı anda şu anki yaşadıklarımın hepsinin gerçek olduğunu acı dolu bilincime çağırıyordu.

Onu da aynı Sarah'ı kaybettiğim gibi kaybedecektim.

Benim için hayatımda anlamı olan her şeyi kaybedecektim.

Edward'ın biraz dinlenmem konusundaki önerisini yok saydım, bunun yerine koridorda bir ileri bir geri yürüdüm ya da boş bakışlarla onun yattığı odanın kapısına doğru baktım. Clara'ya ilk olarak kan sayımı yapılacağı konusunda bizi bilgilendirdiler, ama sonrasında Clara'yı görebilecektim. Biz çaresizlik içerisinde yeni haberler beklerken sanki dakikalar uzadıkça uzuyordu, geçmek bilmiyordu. Ardından Edward telefon görüşmesi yapmak için ve birkaç meseleyi halletmek için müsaade istedi, normalde benim ilgileneceğim meseleler. Onu neredeyse algılamıyordum artık, birkaç dakika arayla bana her baktığında.

Dr. Sullivan yeniden ortaya çıktığında, gözlerinin altında koyu halkalar vardı, ama güvenle gülümsüyordu. "Karınzı şimdilik iyi. Yaşamsal bulguları stabil. İzninizle bir de ultrason muayenesi yapmak istiyoruz – bebekten ötürü."

"Tabii ki." dedim ve aceleyle ekledim: "Şu şartla, benim de yanında olmama izin vererseniz eğer..."

Doktor tereddüt etti ve yeniden korku göğsümü sıkıştırdı.

"Bunu diliyorsanız, sorun yok. Yalnız bir konu hakkında bilginiz olsun: Bebeğin kalp atışı güçlü, ama buna rağmen komplikasyonlar çıkabilir."

Başımı salladım, doktorun uyarısı sonuç itibariyle önemsiz olsa da. Benim zaten Clara'nın yanında olmam gerekiyordu. Clara hayatımın ışığıydı. Ve şimdi benim ona güç vermem gerekiyordu.

Edward yanıma geldi ve beni sıkıca göğsüne bastırdı, Dr. Sullivan kapıda beklerken. İkimiz de tek kelime söylemedik, ancak Edward beni yeniden bıraktığında uzun uzun gözlerimin içine baktı ve sonunda başını salladı – sessiz dayanışmanın bir işareti. Benimle birlikte gelmesi için ricada bulunmadım Edward'a; bu zor yolculuğa kendim başlamalıyım.

Geniş hastane odasının büyük bir bölümü yataktan ve Clara'nın durumunu kaydeden, bir dizi aletler tarafından işgal edilmişti. Açıkçası ürkütücü bir sessizlik hâkimdi ve onun görünüşü bir tokat gibi geldi bana. Kendimi en kötüsüne hazırlamıştım, ancak bu görüntü – onun o zayıf, solgun sureti, buna ilave bütün o hortumlar ve kanüller – bunlara hazırlıklı değildim. Orada nasıl da hareketsiz yatıyordu! Sonunda göğsünün güçsüz bir şekilde kalkıp indiğini fark ettiğimde rahatlamış bir şekilde nefes aldım. Clara'nın yüzünün sol tarafı şişmişti ve mosmordu, her zamanki solgun teni karşısında korkunç bir kontrasttı. İçimden o anda kanülleri çıkartmak ve onu kollarımın arasına almak geldi. Onu odadan çıkartmak içgüdüğüne karşı tüm gücümle savaş verdim. Onun dinlenmeye ihtiyacı vardı şimdi, içgüdülerimi bastırmak için her şeyi yapmam gerekiyordu.

Dr. Sullivan yatağın yanında bir sandalyeyi işaret etti ve Clara'nın yanında yer aldım.

“Ona dokunabilir miyim?” diye sordum sessizce, her şeyden çok sevdiğim kadından gözlerimi almaktan aciz bir halde.

“Evet.” diye karşılık verdi Doktor, içeriye ultrason aletini getiren hemşireye yönelmeden önce.

Etrafımda olan bitenin neredeyse farkında değildim daha, parmaklarımı onun parmaklarıyla birleştirdiğimde. Clara’nın eli cansız ve kırılgan gibiydi; ayrıca korkutucu derecede soğuktu. Yatağın yanındaki aletlerden biri hummalı bir şekilde ötmeye başladı ve ben de huzursuz bir halde o anda Clara’nın kalp atışını inceleyen doktora baktım.

“Ah, bu... İlginçti.”

Gırtlığım kupkuruydu. Yutkundum ve doktorun devam etmesini bekledim.

“Bazen, komada olan hastaların sevdikleri insanların varlıklarına tepki gösterdikleri oluyor.” Doktor cesaret verici bir şekilde gülümsedi. “Bana göre sizin varlığınızı hissetti.”

Clara’nın elini sıktım ve başka bir hayat belirtisi için umut ettim, ancak şimdi nabızı düzenli bir şekilde atmaya devam etti. Bu kendini büyük görmeydi, sanki hiçbir şey olmamış gibi onu komadan çıkartabileceğime inanmak, ancak bu beni devam etmekten alı koymadı.

Doktor bana bir ultrason muayenesinin nasıl ilerlediğini ve bununla birlikte neleri göreceğimizi anlattı. Hemşire, yaktan yana benim tarafıma geldi, örtüyü geriye attı ve Clara’nın karnını açtı, ama ben bir saniye dahi olsun gözlerimi Clara’nın yüzünden almadım, göz kapaklarından bir seğirme bekledim, dudaklarını açmamaya yemin mi etmişti?

Lütfen. Bir şey söyle.

Ancak başka hiçbir işaret, benim varlığımı hissettiğini göstermedi. Clara’nın ellerine sarıldım – beni bu dünyaya bağlayan o incecik ipe.

Bir vızıltı odanın içini doldurdu, bunu sessiz bir hisırdama takip etti, ancak ultrason aletine önem vermedim. Bunun yerine Clara'nın elini, çaresizlik içerisinde dokunuşumu hissetmesini umarak dudaklarıma götürdüm.

"Alexander." diyerek, doktor beni düşüncelerimden koparıverdi.

"Burada size tanıştırmak istediğim birisi var."

Clara'dan gözlerimi almak, bütün irademe mâl oldu, fakat monitöre bakınca, kalbim birdenbire boğazıma kadar attı.

"Kızınız çok tatlı görünmüyor mu?" dedi Dr. Sullivan ve doktorun sesinde ne kadar çok rahatladığını duyabildim.

"Kızımız mı?"

"Kızınız." diye onayladı doktor.

"Yanılmışsın." dedim Clara'ya, gözlerimi bir saniye dahi olsun, ekrandaki ufacık yaratığın üzerinden çekmeden.

Kızımız.

Kızımız.

Kızımız.

Daha az önce hissetmiş olduğum o boşluktan, olağanüstü sıcak bir duygu akıp geçti. Bu duygu göğsüme yayıldı, kalbimde sel olup taşıtı, beni dünyadaki yerime bağladı, benim nereye ait olduğumu bildirdi: ailemin yanına. Birdenbire anladım ki hayatımın gerçek anlamı olan bir şeyden sürekli korkmuş olduğumu. Var oluşumu gölgeleyen karanlık, kaybolmuştu ve sonrasında orada sadece... Kızımız vardı. Ve birdenbire bir şey daha netlik kazandı: benim bütün hatalarımda ve bütün aptallıklarım, sonunda doğru bir şey yapmış olduğumdu.

Dr. Sullivan bir düğmeye bastı ve monitör kapandı. Gözlerimi kırdım – o ufak yaratığı şimdiden özlemiştim.

Doktor alta uzandı, makinaya bağlı olan yazıcıdan bir kâğıdı çekti ve onu bana uzattı. Ve böylece kızımın resmini elimde tutuyordum, bu arada diğer elimle de karımın elini sıkı sıkı sarıyordum. Bu nasıl mümkün olabiliyordu ki insanın böyle travmatik durumlarda böylesine bir mutluluk hissedebilmesi?

“Onların yanlarında kalabilir miyim?” diye sordum, hemşire ultrason jelinin kalıntılarını Clara’nın karnından temizlerken.

Doktor onaylamadan önce biraz düşündü.

“Sizin için içeriye bir yatak getirebiliriz.”

“Buna gerek yok.” diye karşılık verdim. Clara’nın elini bırakma şansı, anında sıfırdı ve ayrıca onu gözlerimden kaçırmayacaktım zaten – bin yıl dahi geçse.

“Sizin de uyumanız gereken zaman gelecek. Unutmayın sakın, o ikisinin size ihtiyaçları var.” Doktor bunları söyleyerek sözünü tamamlamıştı.

“Doktor?” diye durdurdum onu, tam odayı terk etmek isterken. “Onun beni duyabildiğini söylediniz. Ama aynı zamanda beni anlayabilir mi?”

“Bunun için kesin bir şey söylenemez. Bazı hastalar, etrafında olanın bitenin en ufak detayına kadar her şeyi hatırlıyorlar, ama bu oldukça nadir görülmektedir. Beden bütün gücünü kendisinin iyileşmesine kullanıyor, kendisini kademe olarak rejenere ederken. Birçoğu komayı rüya hali olarak tarif ediyor. Onlar sesleri hatırlıyorlar, görmüş oldukları ışığı, ama sonrasında kendilerini uzun bir rüyadan uyanmış gibi hissediyorlar. Benim tecrübelerime istinaden komada

olan hastaların durumları, onların sevdikleri insanların yanlarında olmasıyla pozitif yöne doğru değişmesidir, bunu az önce de görebilmiştik.” Doktorun eli kapı kolunun üzerindeydi. “Uyandıktan sonra hastalarımın çoğu, kendi bedenlerinde hapis olduklarını hissettiklerini söylerler, ta ki bir şey onları yaşayanların dünyasına geri çağırana kadar. Karanlıktan yeniden ışığa çıkması için, Clara’nın size ihtiyacı var.”

Ve doktor bu sözlerle beni yalnız bıraktı, ancak birdenbire bekleme odasında pençelerinin arasında tutan, o felç edici yalnızlığı hissetmiyordum artık. Clara ve benim ufaklığım yanımdaydılar. Bunu biliyordum.

“Clara.” bir soluk gibi çıktı dudaklarımdan – sadece isim olmaktan daha çok bir yalvarıp yakarma gibiydi. “Sana uyanman için emretmeyi dilerdim, ama ikimiz de senin ne kadar inatçı olduğunu biliyoruz zaten.” Bir an duraksadım ve derin bir nefes aldım. “Ve sendeki bu huyu her zaman sevmişimdir, tatlım. Senin benim sınırlarımı zorlamana bayılıyorum. Muhtemelen bu yüzden de ellerimi üzerinden çekemiyorum. Kızımızın da senin gibi olmasını umut ediyorum.” diye devam ettim. “İnatçı ve cesur. Ve aslında bundan bir saniye bile şüphe duymuyorum, sonuçta o annesinin kızı. Ta ki Oxford ve Cambridge Clup’ta, bana çıkış yapmış olduğun güne kadar, bir kadını gerçekten arzu edeceğime inanmamıştım. Hatta diğer zamanlarda sigara içmediğimi bile söyleyememiştim, çünkü sinirli olduğun zamanlarda seni inanılmaz seksi buluyorum. Seninle karşılaşmadan önce arzu etmenin ne anlama geldiğini dahi bilmiyordum. Ve asla bir gün bir çocuk isteyebileceğime de inanamazdım. Doktor dedi ki seni karanlığın içinden çıkartmalıymışım, ama bunu nasıl başaracağım? Sen benim ruhumsun, Clara. Sen beni iyileş-

tirdin ve ben seni bir kenara ittim, sana omzumun soğuk tarafını gösterdim, çünkü ben kendimi cezalandırmak istemiştim. Karanlık benim, Clara. Bu durumda ben nasıl senin ışığın olabilirim?”

Öne doğru eğildim ve diğer elimi Clara’nın karnındaki şişliğin üzerine koydum. “Ben bu çocuğu istiyorum. Ben seni istiyorum. Ve ben kızımızı istiyorum.”

“Seni eve götürebilir miyim, bunu bilmiyorum. Ama ikinizin de yanından ayrılamayacağım.” diye söz verdim. “Seni bir daha asla bırakmayacağım.”

Clara’nın elini alnıma bastırdım ve yeminimi tekrarladım, ta ki boğazım kuruyana dek ve ben daha başka bir ses çıkar-tamayana kadar – ta ki sözlerim sessiz dualara dönüşene kadar.



“Hadi, git de dinlen artık.” Belle gerçekten de bana bir şey emretmesini başardı. Ayağındaki düz ayakkabılarını çıkartarak tekmeledi ve bacaklarını sandalyeden yukarıya çekti. “Sen bugün hiç temiz havaya çıktın mı?”

“O bir hafta boyunca odayı terk etmedi.” dedi Edward, sandalyeyi çekerken ve Clara’nın en iyi arkadaşının yanına otururken.

Her ikisi de bana döndüler ve kızgın bir şekilde baktılar.

“Bunun için çalıştınız mı siz?” diye sordum. Ama doğru söylemek gerekirse, itiraf etmeliyim ki onlar benim maruz kalmış olduğum sabır testinde, varlıklarıyla bunu biraz olsun hafiflettiler. Stabil kalmasına rağmen, Clara’nın durumu bir haftadır değişmemişti ve umudum yavaş yavaş azaldı. Belle’nin ve Edward’ın varlıkları, karım ve kızım için hiçbir şey yapamayışından beni oyalıyordu.

“Senin bir ülkeyi yönettiğini sanıyordum.” dedi Belle sivri bir dille.

“Çok şükür ki...” Edward’a doğru başımı salladım, “ O sırtımdaki yükü alıyor. Buna ek olarak, bunların tamamı neredeyse temsili görevler.”

Sadece yarısı doğrudu. Edward gerçekten de şu anda, gün be gün içeri giren başvuruları ve dilekçeleri hallediyordu. Gerçek olan ise şu ki benim de bir karara varmam gerektiği idi.

Ve ben yerimin neresi olduğunu biliyordum.

Clara’nın elini sıktım.

“Senin bana teşekkür etmen gerekir.” dedi Edward Belle’ye.

“En azından onu nihayet düşün altına girmesi için ikna edebildim.”

Çok şükür ki onu bana temiz gömlek ve pantolon getirmesinden vazgeçirebilmişim. Tişört ve kot pantolonun içinde daha az dikkat çekiyordum. Serbest kalan elimle çenemin üzerinden geçtim. Kendime sadece günde birkaç dakika Clara’nın yanından ayrılmama izin veriyordum, bu yüzden tıraş olmaya zaman kalmıyordu.

“Sakın ola ki beni sakalla gördüğünde korkmayasın.” diye fısıldadım Clara’nın kulağına.

Belle ve Edward, Clara ile sessizce konuştuğumda, her seferinde bunu fark etmiyorlarmış gibi yapıyorlardı.

“Aman Tanrım.” dedi Belle birdenbire hüzünlü bir sesle. “Saat neredeyse iki.”

Edward bana baktı. “Sıkı giyin.”

Gücümü istismar etmişim ve ısrar etmişim ki bu ikisinin günün yirmi dört saati, Clara’nın odasına girebilmeleri için; bunu dönüşümlü yapmışlardı ve bununla birlikte sanatı mükemmelleştirmişlerdi, yardımcı olabilmeleri için yeterince

uzun kalmayı, ama bunun dışında, ne zaman birkaç dakika karımla yalnız kalmak istesem biliyorlardı. Bu denli duyarlılık ne yazık ki Bishop ailesi için geçerli değildi. Daha ziyade annesi burada olduğunda, Clara'nın hayatı belirtileri sürekli kötüleşiyordu, sanırım bu da strese bağlıydı, doktorun bana söylemiş olduğu kadarıyla. Madam Bishop bavulla gelmişti. Norris'den onu yakın bir otele yerleştirmesini rica etmiştim ve öngörülen ziyaret saatlerine uymaları için ısrar etmiştim. Madeline Bishop, tıpkı heyecanlı bir tavuk gibi içeriye uçuşuyordu, ayakucundaki hasta kâğıdını alarak notlara bakıyor ve soru seliyle patlayıveriyordu.

“Onun bir şeyleri algıladığı belirtileri var mı? Bebeğin kalp atışları normal mi? Bir ultrason muayenesi yapılması iyi olmaz mıydı?”

“Anne.” diye uyarıyordu Lola, açıkçası onu dize getirmek için çaba göstererek. Gerçi işe yaramıyordu, ama bunun için ona yine de müteşekkirdim. Clara'nın kız kardeşini bugüne kadar biraz nezaketsiz bulmuştum, ancak Madeline'i bir hafta boyunca elinden geldiğince kontrol altında tutmasından sonra yavaş yavaş arkadaş olmaya başladık.

Madeline yatağın diğer tarafında yer aldı ve nazik bir şekilde Clara'nın yanağını okşadı. “Uyansana, küçüğüm.”

Gün be gün yaratmış olduğu telaşa rağmen, onun kızını ateşli ve içten sevdiğinden hiç şüphe yoktu. Ayrıca her zaman olduğu gibi abartılı giyinmiyordu da, aksine spor ayakkabısı giymişti ve saçlarını atkuyruğu yapmıştı.

“Ben tekrar doktorla konuşacağım.” diye açıkladı Madeline. “Bir kere daha ultrason çekmesi için birkaç kez görüşmüştüm onunla.”

Madeline kızı için sadece en iyisini istiyordu, ama aynı zamanda her şeyin üzerinde kontrolü olmasını da istiyordu. Ve onun isteklerinin birkaçını yerine getirmiş olmam da bir işe yaramamıştı; aramızdaki durum kaçınılmaz bir şekilde kritikleşiyordu.

"Bunu yapmana gerek yok." dedim, Madeline kapıya doğru yol almışken. "Ben onunla konuştum ve tıbbi açıdan buna gerek olmadığına hemfikiriz."

Ben öyle karar vermiştim. Dr. Sullivan yeni bir ultrason muayenesine karşı çıkmazdı.

"Ama bu saçma." diye köpürdü Madeline. "Torunumun sağlıklı olup olmadığını öğrenmek hakkım!"

"Bebeğin kalp atışları durmadan izleniliyor." diyerek onu yumuşatmaya çalıştım. "Her şey yolunda."

"Mantıklı ol." dedi Lola, annesini kolundan tuttu ve onu sandalyesine geri götürdü.

"Mantıklı mı?" diye tersledi Madeline ve Clara'nın nabzının hızlandığını hissettim. "Kızımın iyi olup olmadığını öğrenmek hakkım! Clara, bebeği görmeme mutlaka izin verirdi!"

"O sana bebek hakkında hiçbir şey anlatmadı bile." diye tısladı Lola ve ellerini beline koydu. "Birkaç gün önce onun hamile olduğunu dahi bilmiyordun, bu yüzden burada tiyatro yapmayı kes artık!"

"Annenle bu şekilde konuşmanı yasaklıyorum!" diyerek araya girdi Harold. Harold genellikle o kadar sessizdi ki onu algılamıyordum bile. Lola karşılık vermek istedi, ancak Harold onun sözünü kesti. "Buna dayanamıyorum artık. Birbirimize karşılıklı yalan söylemeyi bırakmalıyız." Beklenenin

karşıtı, Harold sesi kulağa kızgın gelmiyordu, aksine incinmiş geliyordu. Eliyle seyrek olan saçlarını sıvazladı.

“Söyleyene bakın.” dedi Lola soğuk bir ses tonuyla.

Monitör çılgınca ötmeye başladı ve başımı kaldırdım.

“Hepimiz hata yapıyoruz...” diye başladı Harold.

“Clara haricinde.” dedi Lola anında ve babasının sözünü böldü.

“Yeter artık!” diye bağırdım kızgın bir halde ve öylesine bir hışımla ayağa kalktım ki sandalyem devrildi. “Dışarı, şimdi, ama herkes!”

“Alexander!” Madeline göğsüne dokundu. “Ufaklık seni duyabilir!”

“Dışarı!”

“Ben...”

“Dışarı!”

Edward ve Belle benim patlamamı anahtar kelime olarak algıladılar ve üçünü de kapıya doğru iteklediler. Kardeşimin kolundan tuttum. “Norris’i çağır.” diye fısıldadım.

Üzerinden çok geçmeden Norris içeriye girdi ve kapıyı arkasından örttü.

“Sadece tek bir ziyaretçi.” diye anlattım. “Bilhassa söz konusu Bishop’lar ise.

Norris sessizce güldü. “Anlaşıldı. O nasıl?”

“Durumunda değişiklik yok.” Bütün hafta süresince ona hep aynı cevapla bilgi vermek zorunda kalmıştım. Ve yavaş yavaş yeni bir haber verememek kendimi de delirtiyordu.

“Clara güçlü.” diye hatırlattı Norris bana, gitmeden önce. “Aynen sizin gibi.”

Normalde odanın sessizliği sinirlerimi geriyordu, ancak şimdi sessizlik iyi geliyordu. Monitöre kısaca göz attığımda, Clara'nın kalbinin yeniden düzenli attığını gördüm.

"Hâlâ sana nerden gidilmesi gerektiğini söylememe bayılıyor musun?"

Clara'nın dudakları seğıirdi ve ben donakalmıştım. Ama görünüşe bakılırsa hayal gücüm bana bir oyun oynamıştı; aşırı yorgunluk ve umutsuzluğun bilançosuydu bu.

Ve buna rağmen...

Clara'ya doğru eğildim ve elini tuttum. "Bu bir gülümseme miydi? İçimdeki patronu ortaya çıkarmama bayılıyorsun, hm?"

Ve bu kez hayal görmediğimi biliyordum. Yutkundum, bunun bir anlamı olduğuna dair umutlanmak istemiyordum. Ona biraz daha yakın eğildim ve saçının bir telini kulağının arkasına ittim. Clara sessizce inledi.

"Uyuyan güzelin hikâyesini hatırlıyor musun?" diye fısıldadım. "Uyan, tatlım."

Dudaklarına hafiften bir buse kondurdum, ancak Clara hâlâ hareket etmiyordu. Burada centilmeni oynamak, bir parça ilerlememi bile sağlamıyordu. Ama Clara'da bu zaten hiçbir işe yaramamıştı. Clara'nın bedeni dokunuşlara tepki veriyordu – dominantlığa – ancak onun şu anki durumu karşısında kendimi dizginlemek zorundaydım.

"Ben o masal prensi değılim."

Clara'nın gözkapakları uçuştular.

"Belki de seni uyandırmak için başka bir şey düşünmeliyim." dedim ve hafifçe boynunu öptüm. Çenemle hastane önlüğünü biraz kenara sıyırdım ve dudaklarımı çıplak omuz-

larına bastırdım. “Aslında masum öpücüklerden ziyade daha iyi bir şeyler sunabilirdim.”

“Sanırım bu belayı başıma saran pisliğin kim olduğunu biliyorum.” dedi Clara boğuk bir sesle.

Bir saniye dahi düşünmeden, kollarımı sardım ona ve sızlanana kadar ve kollarımdan kurtulmaya çalışana kadar.

Ancak tamamen bırakmadı.

“Su?” dedi Clara zahmet çekerek.

Öyle heyecanlandım ki bardağı doldurmadan, yarım şişe suyu komodinin üzerine döktüm.

“Ne istersen, tatlım.”

Clara inledi, başını omzuma düşürdü ve bana baktı. “Yumurta, tost, tereyağı ve marmelat. Açlıktan ölüyorum.”

Çağrı düğmesine bastım ve Clara elimi tuttu.

“Ve sonra masalın geri kalanını dinlemek istiyorum ama sadece o ikisi sonsuza dek mutlu olurlarsa.” diye fısıldadı Clara. Clara kocaman, umut dolu gözlerle bana baktı.

“Bunun için söz veriyorum.” Ona gülümsedim. “Kral, Kraliçe ve Prenses.”

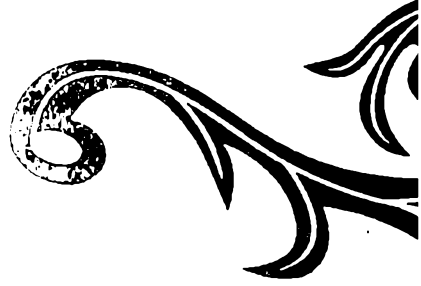
“Prenses mi?” diye sordu Clara şaşkın bir halde.

“Prenses.” diye onayladım ve onu bir kez daha öptüm. “Olağanüstü güzel küçük bir prenses. Clara ben...”

Ancak o anda hemşire tarafından sözüm kesilmişti, hemşire bizi görünce, şaşırarak çılgılık attı.

Clara yorgun bir halde gülümsedi ve ben de onu yeniden sakınarak bağrıma bastırdım, onunla birkaç değerli saniye daha tadını çıkartmak için, doktorlar onu başka muayenelerden geçirmeden önce.

Clara bana yöneldi – bakışında saf sevgi vardı. Ona söylemek istediğim çok şey vardı, ama bu bekleyebilirdi.
Dünyanın bütün zamanları bizimdi.



Bacaklarımı uzattım, ayaklarımı yere bastım ve kasları-
mın hoş kasılmalarını tattım. Bir buçuk hafta hasta yatağına
bağlı kaldıktan sonra, en küçük hareketlerin bile tadını çı-
kartıyordum. Çok az şeyler sıcak duş almaktan, jiletlenmiş
bacaklardan ve fırçalanmış dişlerden daha iyi hissediliyor-
du. Yani elbette daha güzel şeyleri de hayal edebilirdim,
ancak bize Londra'ya geri dönerken refakat eden güvenlik
görevlisi filosu karşısında, doğrusu bunun üzerine çok fazla
kafa patlatmamaya karar verdim.

"Acıktın mı?" Alexander tek eli benim elimin üstüne ka-
pandı; diğer eliyle eve döndüğümüz yepyeni Land Rover
Discovery'yi kullanıyordu. Üzerinde dar siyah bir tişört var-
dı, tişört onun atletik üst bedeninin, belirgin pazılarını vur-
guluyordu ve bana bir yandan bir bakış atması, karnımda bir
kelebek sürüsünü havalandırdı.

"Sen belli bir açıktan mı bahsediyorsun?" diye sordum
ve hafiften ara konsolun üzerinden ona doğru yaslandım.

“Hiçbir suretle, majesteleri.” diye karşılık verdi. “Sonuç itibariyle sana yatak istirahati emredildi.”

“Henüz kraliçe değilim.”

“Sen benim kraliçemsin.”

Bu benim birazcık erimeme neden oldu, bu onun sözlerinden mi kaynaklanıyordu yoksa seksüel açıdan gerçekten de aklıktan ölmenden mi, hangisinden tam emin olamadım. Hastane çıkışımdan birkaç gün önce durmadan öpüşmüştük ve birbirimize küçük ahlaksızlıklar yapmıştık, ancak Alexander hissedilir derecesinde kendisini geri tutmuştu ve masum okşamalardan başka bir şey olmamıştı. “Doktor dinlenmekten bahsetti, yatak istirahatinden değil.” diye bilgilendirdim onu. “Ama bir yatak da fena olmazdı yani.”

“İleriye gitme, tatlım, aksi takdirde dinlenmek hikâye olur.” Alexander, bir sonraki çıkış yoluna girerken dikiz aynasına uzun uzun baktı. Alexander’ın biraz fazla temkinli olduğunu düşündüm.

“Doktor, sekse karşı itiraz edilecek bir şeyin olmadığını söyledi.”

“O bunu söylerken muhtemelen insanların normal şekilde sahip oldukları seksi düşünmüştür.” Alexander gözlerini kırptı ve kötü bir şekilde sırıttı. “Ancak bizde durum biraz farklı, ne çabuk unuttun?”

Bunu unutmak mı? Hiçbir zaman. Ne kadar şiddetle yapmış olduğumuzu, uzaklaştırmaya çalıştım. Hastanedeki uzun günlerden sonra hormonlarım tamamen çıldırmışlardı. Ziyaretçilerin ve doktor ziyaretlerinin arasında neredeyse bir an bile beraber kalamamıştık. Nihayet kocamın bana ait olmasını istiyordum.

“Nasıl, yeni araba hoşuna gitti mi?” diye sordu Alexander.

“Sakin ola ki senin oyalama manevranı fark etmediğimi sanma.” diye karşılık verdim. Gözlerimi kısa bir süre arabanın içinde gezdirdim. “Oldukça iyi görünüyor.” Araba gerçekten de lüks otomobillerin rüyasıydı. Kahverengi deri koltuklar ve iç donatımı parlayan değerli ahşaptandı. Üstüne üstlük yolcu koltuğu masaj fonksiyonuna sahipti. İnanılmaz şahane bir arabaydı, ama onu kullanan günahkâr yakışıklı adamla kıyaslanamazdı. Onu ilk kez bir arabanın direksiyonunda görüyordum, ancak arabaya bindiğimizde bununla ilgili ona bahsetmedim.

“Oldukça iyi mi?” diye tekrarladı Alexander. “Bu araba dehşet. “Piyasada mevcut hiçkimse daha çok güvence sunamaz ve ayrıca bebek için de bolca yer sunmakta.”

Arkamı döndüm ve gözlerimi beş tane koltuğun üzerinde gezdirdim. “Orada küçük bir orduya yetecek yer var.”

“Ben geleceğimize bir göz attım.”

Onun imalı ses tonu gözümünden kaçmadı. Sevecen bir şekilde elimi küçük bebek küresinin üzerinden kaydırdım ve kızımın tıpkı kendim gibi emin ve güvende hissetmesini umut ettim.

“Çok sessizsin.” diye kaydetti Alexander.

“Çünkü mutluyum.” diye mırıldandım ve hayallere dalmış bir bakışla camdan dışarıya bakarak. “Beni eve götür.”

Alexander elimi dudaklarına götürdü. “Dileğin benim için bir emir.”

Alexander, beni koridordan doğru yatak odamıza götürürken gözlerimi kapattı. Her bir adımla sevincim büyümek-

teydi, ancak hiçbir koşul altında beni bekleyen sürprizi açıklamak istemedi.

“Neredeyse geldik.” diye söz verdi, beni yumuşak bir şekilde sağ yerine sola manevra ettiğinde.

“Yatak odasına değil mi?” diye sordum şaşkın bir halde.

“Sende sadece tek bir şeyi düşünüyorsun, tatlım.” diye fısıldadı Alexander kulağıma. “Beni sürekli ayartmak istiyorsun.”

“Sen çekilmezsin.” diye karşılık verdim.

Alexander güldü. “Sen de sabırsızsın.”

Ve öyleydim de. Bir saat süren trafik sıkışıklığından sonra bedenimin her zerresiyle ona özlem duyuyordum. Az çok emindim, yatak odasına girdikten sonra, onun yatak istirahati konusunda fikrini değiştirebileceğime dair.

“İşte geldik.” Alexander gözlerimden ellerini çekti.

“Oh.” Etrafıma baktığımda, içimden duygunun gözyaşları yükseldi. Geniş odanın şampanya rengindeki duvar kâğıtları, içeriye düşen akşam güneşinde zarif bir şekilde parlıyorlardı. Büyük pencerelerin önünde tozpembe perdeler asılıydı, buradan Clarence House’un bahçesine çıkılıyordu. Alexander beni geniş yaylı bir koltuğa götürdü, koltuk oymalı tirizi olan şöminenin önünde duruyordu. Oturduğumda, bunun sallanan bir sandalye olduğunu fark ettim. Boğazıma bir düğüm oturmıştı ve zor yutkundum. Köşede büyümlü bir bebek evi duruyordu, etrafında kumaştan hayvanlar ve bebekler gruplandırılmıştı. Koltuğumun yanında bir sallanan at duruyordu. Ve odanın diğer tarafında yaldızlı dantel tepeliğin altında çocuğumuzu bekleyen bir beşik duruyordu.

Bu görüntü beni basitçe uçurdu. Kısa bir zaman önce böyle bir şeyi en cesur rüyalarımda bile hayal etmeye cesaret edemezdim.

“Hoşuna gitti mi?” diye sordu Alexander.

Başımı kaldırıp ona baktım, bir kez daha nefes kesen aletine kapılmışım. O doğanın bir gücüydü. Ona ciddi anlamda âşık olarak, girmiş olduğum tehlikeyi açık bir şekilde anlamadan önce, bu güç beni çoktan kasıp kavurmuştu. Ancak onun sunacak çok daha fazla şeyleri vardı ve zaman içerisinde, dominantlığın arkasında gizlenen bu olağanüstü güzel ruh, bana karşı kendisini ifşa edeceğini biliyordum. Alexander beni fethetmişti, bedenimi almıştı, kalbimi çalmıştı ve şimdi onun beni hayatımın sonuna kadar elleri üstünde taşıyacağını biliyordum.

“O halde bunu nasıl yaptın?” diye sordum. “Bunca zaman yatağımın başında azimle dayandın.”

“Bir akıllı telefonla ve stiline güvenilir bir kardeşle, bir çırpıda halledilecek bir iş.” diye karşılık verdi Alexander. “Ama her şeyi ben onayladım.”

“Ve romantik olmadığını iddia etmiştin.” Mutluluğun gözyaşları yanaklarımdan sel gibi akıp gitti.

“Demek ki hoşuna gitti?”

“Hem de nasıl!” Sevinç oynaması gerçekleştirdim, bunu yaparken de hafif tombulluğum karşısında bu tür şeyleri daha ne kadar yapabileceğimi sordum kendime. Etrafıma bakmayı sürdürürken, sayısız küçük şeyi fark ettim, bunlar ise kalbimin daha çok atmasına sebep oldular. İçinde en güzel pembe renklerden güller olan bir Oxford and Cambridge kulübü amblemleri bir vazo. London Eye’in küçük ama enfes bir kopyası beşiğin yanında ki rafta duruyordu, onun

yanında Alexander ve benim öpüşürken bir şipşak fotomuz – bana evlenme teklifi ettiği o akşam.

“Ben düşünmüştüm ki...” tamamen çaresiz bir halde doğru sözcükleri aradım, “Kendimi hiçbir zaman burada evimdeymiş gibi hissedemeyeceğimi, ancak her şey bana hâlâ bir rüya gibi gelirken, şimdi seninle birlikte burada yaşayabileceğimi hayal edebiliyorum. Aile olarak. Üç kişi olarak.”

Alexander arkama geçti ve beni kollarının arasına aldı.

“Seni çok iyi anlıyorum. Ben bütün ömrümü saraylarda ve görkemli evlerde geçirdim ve kendimi hiçbir zaman evimde gibi hissetmedim. Evim – bu bir yer değil, tatlım. Benim evim sensin.”

Alexander beni bıraktı, ancak dönmeden ve onu yeniden kendime çekmeden, Alexander dizlerimin önüne çöktü ve başını karnıma değdirdi. Parmaklarımı onun saçlarının içine gömdüm ve onu sıkı sıkı tuttum ve böylece kalakaldık – erkek ve kadın, zevk ve acı, kalp ve ruh.

Alexander sevgi dolu, içinde yeni bir hayatın büyüdüğü karnımı okşadı ardından dudaklarının nasıl kımıldadığını hissettim. Fısıldamasına rağmen, onun ne söylediklerini duyabiliyordum.

“Seni seviyorum, prenses.”

Alexander bir zamanlar bu sözlere lanet olarak bakıyordu, bunları sesli söylemeyi kendisine yasaklamıştı. Ve şimdi çocuğumuza en derin hislerini itiraf ettiğini duyduğumda, içgüdüsel olarak nefesimi tuttum.

Alexander başını kaldırıp bana baktığında, gözyaşlarım önümde olan her şeyi bulanık görmeme neden oldu. Bu onun, *sonsuz kadar* anlayışydı, o akşam London Eye’da bana söz verdiğinde. Mutluluğumuz için çok savaşmak zo-

runda kalmıştık ve gelecekte de bunun çok basit olmayacağından da emindim. Ancak Alexander buna değeri.

“Bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum, bana hamile olduğunu anlattığında. O pislik adam seni benden almaya çalıştıktan sonra, her şey birdenbire fazla geldi bana – baba olacağım haberi, beni tamamen savunmasız yakaladı. Seni hep istemiştin ve o ufaklığı da.” diye devam etti Alexander sessizce. “Ama ben seni hak etmediğimi düşündüm ve onu muhtemelen hiç hak etmiyordum.” Alexander bir kez daha karnıma bir buse kondurdu. “Ve böylece yeniden karanlığa kaçtım.”

Nazikçe Alexander’ın yanağını okşadım, parmaklarımda sakalını hissettim. “Ben senin yanıdayım, karanlığın içinde de.”

“Ve sen orada benim ışığımsın.” diye fısıldadı Alexander boğuk bir sesle.

“Sonsuza kadar.” dedim.

Bir an ikimiz de sessiz kaldık, sadece diğerinin varlığını soluduk ve bulmuş olduğumuz huzurun keyfini çıkarttık. Sonra Alexander elini tişörtümün altına kaydırды ve yumuşak bir şekilde kalçamı çimdikledi.

“Sana bir şey itiraf etmeliyim.” Alexander öylesine kışkırtıcı ve utanmaz bir şekilde güldü ki bacaklarımin arasında şehvetli bir kasılma hissettim.

“Vücudun inanılmaz derecede seksi, tatlım. Haftalardır onun nasıl değiştiğini görmek beni bitiriyor. Pek konsantre olamıyorum.”

Şüphe içinde kaşlarımı kaldırdım, ancak Alexander başını salladı ve tişörtümü yukarıya kaldırdı. “Anlaşılır gibi değil,

çok ateşli görünüyorsun. Seni tepeden aşağı kadar dilimle şımartmak isterdim.”

Ooooooh evet.

Alexander başka bir şey söylemeden ayağa kalktı, beni kollarına alarak kaldırdı ve göğsüne bastırdı. Beni koridor-dan yatak odasına taşıdığında, kalbinin vahşi atışlarını duyuyordum.

“Ama lütfen personeli düşün.” dedim kuru kuru, ancak göğüslerimi örtme zahmetinde bulunmadım.

“Er geç üzerinden ellerimi çekemediğimi öğrenecekler zaten.” Alexander pervazsız bir şekilde sıırttı, sanki o anda, hiçbir şeyden haberi olmayan hizmetçi kızın odamıza girdiğinde onun şoke olmuş tepkisini hayal ediyor gibiydi.

Alexander kolunu belimden çekmeyerek, beni ayakları-mın üzerine bıraktı ve diğer elini ensemden yukarıya kaydı-rırken beni kendisine doğru çekti.

Dudaklarını eziyet verici bir yavaşlıkla boynumdan köp-rücük kemiğime doğru gezdirdiğinde, gırtlığımdan kısık bir inilti kaçırıldı. Göğüslerimi sutyenin içinden kurtardıktan sonra, şakacı tavırlarla göğsümün yuvarlaklığını yaladı.

“Göğüslerinin daha da mükemmel olamayacaklarını dü-şünmüşümdür hep.” diye mırıldandı Alexander, “Fakat ger-çek bir adam bir kez yanıldığını itiraf edebilir. Göğüslerin şimdi dolgun ve yumuşaklar – kesinlikle harikalar.”

Alexander dilinin ucuyla meme uçlarımla üzerinden ge-çerken, kakhaham şiddetli bir hırıltıya dönüştü. Diliyle usul usul pembe tomurcuğumun üzerinde daireler çizdi ve saf arzu beni ele geçirdiğinde, ben de sonsuz hazla inledim. Damarlarımla içinden ateşli bir arzu aktı, kanımın nefessiz, dizginsiz bir tutkuyla atımını sağladı.

"Aman Tanrım... Lütfen, X..."

"Ne istediğini söyle bana." diye emretti Alexander. "Dili-mi bacaklarının arasında mı hissetmek istiyorsun?"

"Evet." diyebilirdim sadece.

Alexander göğüslerimi bıraktı ve kulağımın arkasında ki hassas yeri öptü. "Sikimi mi istiyorsun?"

"Oh, lütfen... Evet."

"Acaba isteklerini bir tık daha kesin formüle edebilir misin?" Alexander'ın ateşli nefesi, sırtımdan tatlı bir ürpertinin inmesine sebep oldu. "Bugün kendime izin verdim, yani lütfen bana nasıl sikilmek istediğini söyle."

"Sert." Bu neredeyse bir çığlık gibi çıkmıştı gırtlığımdan.

Alexander hoşnutsuz bir şekilde dilini şaklattı. "Doktor sana dinlenmeni emretmişti."

"Dinlenmenin içine sığ!"

"Bu tam olarak benim hayal ettiğim eğlence." Alexander parmaklarını kotumun bel kısmına geçirdi ve akıcı bir hareketle onu aşağı indirdi, elini külotumun içine kaydırды ve atmakta olan klitorisimi şımartmaya başladı.

"Daha önce hiç gelmediğin kadar güzel geleceksin." dedi Alexander baş döndürücü bir ses tonuyla. "Ve benim oyun kurallarına göre. Yumuşak ve çok ama çok yavaş."

"Oh, lütfen." İstekli bir şekilde kendimi ona doğru ittim. "Ona ihtiyacım var. Sana sahip olmam lazım."

"İstediğin her şeyi alacaksın... Dört ay sonra."

Alexander dişlerini omzuma geçirdi. "Buna sadece muhteşem uzun bir ön sevişme olarak bak ve sana garanti ediyorum ki kendi payına düşeni alacaksın."

"Yat benimle." diye yalvardım ona.

Ama onun daha başka davetiyelere ihtiyacı yoktu. Alexander tişörtünü başından çekerek çıkarttı, ben de bu arada onun kemerini ve fermuarını açtım. Alexander pantolonun içinden çıktı, bir saniye daha beklemeden slipimi yırtarak bedenimden aldı. Dudaklarımız birbirini bulmuşlardı ve şiddetli bir şekilde öpüştük, beni çoktan kalçasına kaldırmıştı bile. Bacaklarımı onun beline doladım, pelvisimle (leğen kemiğimi) Alexander'ın kamışının üzerinde daireler çizdim ve zaten olduğundan daha çok ısladığımı hissettim.

Alexander beni yatağımızın ayağındaki cömertçe bezenmiş banka taşıdı ve kendisini bankın üzerine bıraktığında, popomu iki eliyle tuttu.

"Dikkatli ol." diye uyardı beni, ben sabırsız bir halde üzerine giderken.

Derin derin Alexander'ın gözlerinin içine baktım. "Korkma, canımı acıtmıyorsun."

"Ya acıtırısam?" diye karşılık verdi. "Ben mükemmel değilim."

Parmaklarımı saçlarının içine gömdüm ve onu sıkıca tuttum, öyle ki bakışından kaçması mümkün değildi. "Aşkta söz konusu mükemmellik değil. Aşk, iki insanın hatalarına rağmen birbirleri için savaşmaktır."

"Ben sadece seni istiyorum. Her zaman sadece seni."

Gözlerimi yumdum ve alnımı onun alnına dayadım, kendimi onun dikelmış kamışına bırakırken, ta ki kamışı tamamlıya içimde olana kadar. Alexander yumuşak itişlerle başlarken, elleri kalçalarımı tuttu. Ellerimi ahenkli yüzünün etrafına koydum, elmacık kemiklerinin ve köşeli çenesinin üzerinden geçtim, kendimi tamamen onun hareketlerine

bıraktım, ta ki ikimiz de yavaş ve tensel bir şekilde ritmimizi bulana kadar.

“Sen benim evimsin.” dedi Alexander kaba bir ses tonuyla, ritmimizi kesmeden, kamışıyla içimi keşfetti.

Benim Evet'im meftun bir haykırışın içinde kaybolmuştu, o da bu arada daha da derinlerime girmekteydi ve bana öyle geliyordu ki sanki içim bin parçaya kırılıyormuş gibiydi. Bu parçaları sadece o yeniden bir araya getirebilirdi. Bizim aşkımız kendinden geçmek ve ağrıydı, doğuş ve mahvedişti, ışık ve karanlıktı. Aşkımız zaman ve mekân dışında var oluyordu, çarparak bilinmeze dağılıyordu, sonsuzluğa doğru. Ona sıkıca tutundum, kollarının arasında bulduğum cevaplara, geleceğin ikimiz için hazırda beklettiğine doğru korkusuzca – buna rağmen geleceği birlikte ele alacağımızı biliyordum.



Final

Ocak

Şafağın solgun ışığı pencereden içeriye düştü, karımın sessiz nefesine kulak verdiğimde. Anahtar kelime gibi odanın diğer tarafından sessiz bir sızlanma duyuldu. Clara kıpırdadı ve uykulu bir halde içini çekti.

“Ben giderim, tatlım.” diye fısıldadım, yataktan çıkmadan önce örtüyü üzerine çektim ve onu omzundan öptüm.

Sessiz şikâyet beklentili bir çığlığa dönüştü, beşiğe doğru parmak üstünde ilerlerken.

“Yoksa sen unutuldun mu, prenses?” diye mırıldandım.

Sesimin tınısını duyduğunda, Elizabeth yeniden sakinleşti ve onu beşiğin içinden kaldırdım. Elizabeth başını omzuma gizlemeden önce neredeyse aşağılayıcı bir şekilde bana baktı.

Kafasının üstündeki narin kıvrıkcık saçlarına hafiften bir buse kondurdum. “Annenin biraz daha uyuması gerekiyor.” diye anlattım ona ve onu göğsümde salladım. Arkamda Cla-

ra'nın kalktığını ve banyoya gittiğini duydum. "Baba onu bütün gece uyutmadı, çünkü sana bir kardeş yapmak istiyordu."

"Ah, derdin buydu demek." diye seslendi Clara yavaşça banyodan.

Hayali müzik eşliğinde birkaç beşik gibi sallanır adımlar attım ve seyircimden mutlu bir cümbuldama kazandım. İçimde sevginin coşmuş hali yayıldı, Elizabeth küçük elini çeneme uzattığında. Bu günün en güzel bölümüydü: karımla ve kızımın birlikte uyanmak.

Ardından Clara da yanımdaydı, bedenini arkama yasladı ve nazik bir şekilde omzumu okşadı, ritmimize ayak uydururken. Sabahın yumuşak ışığında dans ediyorduk, ta ki Elizabeth annesinin de küçük partimize katıldığını fark edene kadar.

"Burada birisinin karnı açılmış." Bir elimle Elizabeth'in ensesini destekledim, onu Clara'ya verirken. "Onu doyurduktan sonra, bezini ben değiştiririm."

Clara, Elizabeth'i şöminenin önündeki koltuğa taşımadan önce yanağımdan öptü. Onu emzirmek için oturduğunu izledim, kendim de banyoya girmeden önce.

Döndüğümde Clara küçük kızımızı kollarında sallıyordu. Perdelerden güneş ışığı sızıyordu, onun kusursuz cildinin üzerine aldatıcı bir parıltı saçı. Bu görüntüden etkilenerek olduğum yerde kaldım. Clara ona bir ninni mırıldanırken Elizabeth parmaklarını annesinin başparmağına dolamıştı. Kızımız rüyadaymışçasına gülümsedi, tekrar emmeye başlamadan önce.

“Kızımız gülüyor.” diye fısıldadı Clara sevinerek ve o duygu yine göğsüme doldu. Her gün yeni bir şey getiriyordu, kalplerimizin daha çok çarpmasına neden olan.

Ben bir ülkeyi yönetiyordum, ancak bu iki kadın benim dünyamdı.

Elizabeth uyuduğunda minik kafası geriye düştü ve ben onu dikkatlice annesin kollarının arasından aldım.

“Yatağa gir yine.” diye emrettim Clara’ya.

“Yine komando havasında mısınız, X?” Clara hoşnutsuz bir yüz ifadesi taklidi yaptı ve örtünün altına girdi. “Birinin seni İngiltere Kralı olarak taçlandırma zamanı çoktan geldi. Ah, bir saniye...”

“Beni rahat rahat çekiştir, ama bu randevuyu kaçırabileceğini düşünme sakın.” diye karşılık verdim, Elizabeth’i yeniden beşiğine götürürken; bezini daha sonra da değiştirebilirdim. Ardından Clara’nın yanına döndüm ve ona doğru eğildim. Onun saten geceliğini yukarıya sıyırdığımda ve dudaklarımı boynunda gezdirirken, Clara çift anlamlı bir bakışla bana baktı.

“Senin kardeş planlarından hiç haberim yoktu.” Nazik bir şekilde meme uçlarını emerken, Clara arzu dolu bir hırıltıyı bastırmayı beceremedi. Onlar son haftalarda bana yasaktılar, ancak şimdi daha fazla dayanamıyordum. Dudaklarımı göğüslerinin lezzetli kıvrımlarında dolaştırdım ardından aşağı doğru yöneldim, göbek bağının etrafında dilimin ucuyla daireler çizdim ve bir an duraksadım, karnının üzerindeki yara izine bir öpücük kondurmadan önce. Bu yara izi de sebepti zaten, onu şimdiye kadar sarayın içinde ikinci bir odayı yeni bir hayatla doldurmak için kandıramayışıma.

“Başka türlü yapamıyorum... Sen her geçen günle daha da çekici oluyorsun. O kadar seksisin ki seninle en çılgın şeyleri yapmak istiyorum.” Bu gerçekten de doğrudu.

Clara’nın bedeni anneliği ile birlikte daha dolgun ve daha yumuşak olmuştu, inanılmaz derecede duyumsal, ete dönmüş ıslak bir rüyaydı. Doğumdan sonraki altı hafta resmen aklımı kaybetmişim ve ondan beri ne yapıp ne edip kaybolan zamanı yeniden telafi etmeye çalışıyordum.

“Elizabeth iki yaşına girmeden önce bir bebek daha yapmak, gerçekten de çok delice olurdu.” diye karşılık verdi Clara.

Elimle Clara’nın bacağına üst kısmına dokundum ve o, anında davetkâr bir şekilde bacaklarını açtı. Birkaç öpücükle baldırından yukarıya doğru çalıştım. “Hiç değilse biraz antrenman yapabiliriz.”

“Antrenman kulağa hoş geliyor.” dedi gırtlaktan çıkan kısık bir sesle, ben dilimle amını açarken ve onun klitorisinden dans ettirirken.

“Senin de buna böyle baktığını biliyordum işte.” Clara’nın bacaklarını omuzlarıma üstüne koydum ve tamamen bacaklarının arasına daldım.

Clara parmaklarını örtüye pençe misali geçirdi ve çığıklarını boğmak için bir yastığı kavradi, ben acımasızca onun gelmesi için uğraşırken, aynı zamanda ona antrenman halinde kalmanın ne kadar şahane olduğunu kanıtlarken. Clara’nın kaslarının şiddetle gerildiğini hissettim ve daha fazla dayanamadı – bedeninin her zerresi titriyor gibiydi, Clara geldiğinde.

Clara kendisini geriye bıraktı ve orgazmı son bulup çarparak dağılırken ben de bacaklarını binlerce ve bir kez daha

binlerce öpücükle donattım. Sonunda kendimi ondan çektiğimde, Clara yastığı aldı ve yatağın diğer tarafına attı ve dizlerinin üstüne çökmek için mücadele verdi. Boxer şortumu aşağı indirdiğinde, onun harika göğüsleri geceliğinden dışarıya fırladılar. Arkaya yaslandım ve kendimi tamamen onun diline bıraktım. Açgözlülükle kamışımı ağzına aldı ve onu emmeye başladı. Ardından doğrulup geceliğini başından yukarıya çekerek çıkarttı ve tüm görkemiyle kendisini bana gösterdi. Elimde değildi: elimi kamışımın etrafına koydum, merakla ona bakarken, yavaş hareketlerle bir yukarıya bir aşağı kaydurdım. Clara'nın bedeni bir mucizeydi – kıvrımlardan ibaret ve safi baştan çıkarmaktan başka bir şey yoktu. Saçları çıplak omuzlarından aşağı dökülüyordu. Geceliğini yere fırlattı, yeniden bana doğru geldi ve dudaklarını açgözlülükle benim dudaklarıma bastırdı. Clara alt dudağı-mı ısırdı, beni sadece daha da alevlendiren ufak bir acıydı. "Oyun oynamak istiyorum." diye talepte bulundu Clara. Elizabeth'in doğumundan beri yavaş sevişiyorduk, düşüncel bir coşku ile. Onunla geçirdiğim her bir an, bir tanrıça gibi tapıyordum ona. "Kokma canımı yakmazsın." Clara niçin endişe duyduğumu çok iyi biliyordu.

Bana davetkâr bir şekilde baktı ve birdenbire içimde onu tamamen ele geçirme arzusu doğdu. Onun uyarılarına karşı direnmenin ne kadar zor olduğunu bilmeliydi Clara – ondan zorlanarak uzak durduğum her saniyeyle birlikte onda sadece daha çok istek uyandırmak istiyordum. Elimi çenesine koydum ve şiddetle onu kendime doğru çektim. Clara inliyordu ve dudaklarımı hızla onun dudaklarına bastırdım. Dilim onun ağzını fethettiğinde, Clara'nın gırtlığından bir sızlanma çıktı.

Ardından geri çekildim, kalçalarından tuttum ve onu karnının üstüne döndürdüm. İki parmağımı Clara'nın içine iterken, dilimle de omurgasının ince çizgisini keşfe çıktım.

"Çok ıslaksın, tatlım. O kadar dar ve ıslak ki." diye mırıldandım ve yumuşak bir şekilde yukarıya kaldırılmış popoyu ısırdım. "Hadi, diz çök.

Clara sorun yaratmadan itaat etti:

"Çok şey öğrendin." diye övdüm onu ve kamışımı onun amina sürttüm, onu tamamen kendim için açtım. Clara'nın içine girdiğimde boğuk bir soluk sesi çıkarttı.

Clara beni karşıladı, kendisini tamamen bana vermek için hazırды. Onun kalçalarını daire şeklinde döndürmesi, bana sunulan en erotik manzaraydı. Uzunca bir an onun arkadan görüntüsünü izledim, günah sakınganlığımı ele geçirmeden önce. Tamamen Clara'nın içine kaydım ve tekrar çıktım, yeniden içine girmek için acele etmedim, bu kez daha derin girdim, ellerimle bedenini okşadım, sert bir şekilde vurmaya başladığımda. Tek elimi boğazına koydum ve çenesini tuttum – Clara istekli bir şekilde ağzını açtı, dudakları özveriyle başparmağımı kavradı.

Ben onu gitgide daha şiddetli alırken, atmakta olan amı açgözlülükle kamışımı sardı.

"Önümde bu şekilde diz çökmene bayılıyorum, tatlım." diye fısıldadım.

Ve o da benimle aynı anda gelirken, ben de onun içine boşaldım. Onu sıkıca tuttum ve onun titreyen bedeninin kollarımın arasında nasıl gevşediğini hissettim. Birlikte yatağın üzerine yığıldık ve onu okşadım, içinde nazik bir şekilde hareket ettim.

"Teşekkür ederim." diye fısıldadı.

İstem dışı sırtıtmak zorunda kaldım. “Ne demek.”

Kalçasına bastırırken, Clara da uyuşuk bir şekilde gözlerini kırpı ve diliyle alt dudağının üzerinden geçti. Elimi sardı. “Benim senin kontrolüne ihtiyacım var. Onun için çıldırıyorum.”

“Her ne istersen, benden alacaksın.” Clara’nın çenesini okşadım. “Ve ben de ihtiyacım olanı alırım. Yani seni ve mümkün olduğunca sık. Çünkü seni seviyorum.”

“Söz mü?” diye fısıldadım.

Dudaklarım ona cevabı verdiler, birbirimizi sıkı sıkı tutarken yeminimi mühürlüyordular, sanki birbirimizi bir daha hiç bırakmak istemiyormuş gibi.

Clara’nın en iyi arkadaşı daha gelir gelmez, Elizabeth’i kucağımdan aldı ve onunla fısıldayarak bebek dilinde konuştu. Belle bizim gayri resmî dadımız olmuştu, çünkü ne Clara ne de ben çocuğumuzu yabancı ellerin himayesine bırakma düşüncesiyle bağdaşamamıştık. Gerçi er geç gerçek bir çocuk bakıcısı işe almak mecburiyetindeydik, ancak Clara’nın korkuları yüzünden bugünkü merasimden dolayı, Elizabeth’e Belle’nin bakması için uzlaşmıştık.

“Bizimle gelmek istemediğinden emin misin?” diye sordu Clara belki onuncu kez.

“Sonrasında sırf iki ay boyunca ille de seyahat etmek gerekmeniz ve vaftiz kızımdan beni mahrum bırakmanız yeterince kötü zaten.” diye karşılık verdi Belle sitem ederek, kızımızın tombul yanaklarını okşarken. Elizabeth bu okşamanın karşılığını boğuk bir cumbuldamayla cevap verdi.

“Biz sadece ebeveyn zamanımızı kullanıyoruz.” diye açıkladım ona.

“Halk buna tamamen katılmıyor görünse de.”

“Eh, bunu değiştirmek için gereken o gücün olsaydı.” diye takıldı Clara bana, bir paket çocuk bezini hazır ederken.

“Daha önce de Amerika’ya gitmek istemiştik...” Sustum, arkamızda bırakmış olduğumuz geçmişle meşgul olmak istemediğimden.

“Ama bu Elizabeth’den önceydi.” diye ekledi Clara. Clara’nın gözleriyle karşılaştığımızda, onun da aynı şeyi düşündüğünü biliyordum: İki kişiye bir çifttik, ancak Elizabeth ile bize yepyeni bir dünya açılmıştı.

“Yani, benim buna çok da ihtiyacım yok.” diyerek Belle yeniden konuyu ele aldı. “Bir kral töreni şunun karşısında nedir ki?” Belle Elizabeth’i şefkatle göğsüne bastırdı.

“Belki de tacı bizim tatlı canımıza giydirmeliyiz.” Clara gülümsedi. “O şimdiden herkesi o küçük parmağına doluyor.”

“Ona biraz daha zaman tanıyalım.” Kolumu Clara’nın omzuna koydum ve onu çocuk odasından dışarıya çıkarttım.

“Peki, ya sen?” diye sordu Clara sessizce. “Rolüne hazırlanmak için yeterince zamanın var mıydı?”

Ağzımı açtım, ancak sonra başımı salladım.

“Sanırım böyle bir görev için insan kendisini hazırlayamıyor.”

“Ama sen sekiz aydan beri görevini icra ediyorsun ki.” dedi Clara, banyoya giderek kaybolmadan önce. “Taç giydirme sadece formalite.”

Bu yine de bir ömür boyu süren bir görevdi, Britanya Krallığı’nın resmî kabul edişiyle beni bekleyen. Düşüncelerim Elizabeth’e gitti. Kral olmak istemeyişimin bir sürü nedenleri vardı. Ancak bunun ötesinde, babamın mirasını buna rağmen kabul etmem için beni teşvik etmiş olan iki kişi vardı.

Evet, elbette aileme güvence ve rahat bir hayat sunabilecektim. Bundan ayrı dünyayı daha iyiye götürmek için güce sahip olacaktım, bütün insanlar için, ama başta kızım için. Bunu çocuğuma borçluydum.

Clara banyodan çıktığında, üzerinde taç giyme elbisesi vardı. Heyecanlı bir halde, bir saten eldiveni bileğinden yukarıya çekmeye çalışıyordu.

Onun yanına gittim ve elimi sakinleşmesi için onun eline koydum. "Sen zaten sekiz aydan fazladır kraliçesin." diye çevirdim onun bana birkaç dakika önce söylemiş olduğu sözleri.

"Bunu söylemesi kolay." diye itiraf etti. "Ama hâlâ buna inanamıyorum."

Bir adım geriye attım ve onu tepeden aşağı müşahede altına aldım. "Sadece muhteşem görünüyorsun, tatlım."

Clara'nın beyaz elbisesi el ile yüzlerce altın çiçekle işlenmişti.

"O zaman bugünden itibaren bana *Kraliçe* diye hitap etmen gerekecek." diye şaka yaptı Clara, heyecanlı bir şekilde alt dudağını ısırırken.

"Daha sonra tamamıyla sizin hizmetinize amade olacağım, majesteleri."

Clara'yı kendime doğru çektim ve onu şefkatle dudağından öptüm.

Clara bana bir an için ona dokunmama müsaade etti, ardından geri çekildi.

"Hayatta bu yüz kat kumaşı aşamazsın." dedi Clara sırtarak.

“Ben zorlukları severim.” Kapıya vurulmasıyla birlikte tatlı söz düellomuz kesildi.” Bu gece.” diye fısıldadım ve bu bir söz verişti.

Clarence House’u terk etmek, bu sabahki en basit antrenmandı. Taç giyme komitesi, düğün günümüzden farklı bir rota önermişti, ancak Clara reddetmişti – hayatımızı bundan böyle korkunun belirlemesine izin veremeyiz demişti.

Westminster Abbey göründüğünde, parmakları elimi daha da sıkı sardı; hatıraların onun kabul ettiğinden daha çok rahatsız ettiğinin bir kanıtıydı bu.

Kâbuslarımız zamanla hafiflemişti, ancak o korkunç günden sonra ilk kez yeniden katedrale gidiyorduk. Ve bu son ziyaretimiz de olmayacaktı, çünkü Amerika’dan döner dönmez Elizabeth’in vaftiz töreni de orada gerçekleşecekti. Bugün tabiri caizse test akışıydı.

Katedral sıkı bir güvenlik görevlisinden oluşan kordon tarafından kapatılmıştı. Bizzat kendim Norris’i güvenlik önlemleriyle vazifelendirmiştim ve Norris kırmızı halı üzerinde, bizi tam bir Blues-and-Royal üniforması içinde selamladı.

“Her şey yolunda.” dedi Norris, birbirimizi selamlarken. “Ve benim yorum yapmama izin verilirse eğer – majesteleri büyüleyici görünüyorsunuz.”

Clara Norris’e sıcak bir gülümseme armağan etti. “Bu kulağa Bayan Bishop’tan daha berbat geliyor.” Norris bize girişe eşlik etti ve ardından kısaca eğilerek tekrar geri gitti.

“Sen olmasan bunu kesinlikle başaramazdım.” dedim Clara’ya ve derin derin onun gözlerinin içine baktım, fanfalar gelişimizi bildirirken.

Clara'ya kolumu uzattım, o da kabul ederek koluma girdi. Kısa bir süre bu şekilde kaldık, bir an kadar bakışlarımız sadece birbirimiz için vardı, el ele birlikte ki geleceğimize adım atmadan önce.



Teşekkür

Zevk aldığım şeyi yapabildiğim için, büyük bir şansa sahibim ve bunu yaparken beni destekleyen insanları tanıdığım için! Şayet fantezim olan bu figürleri kâğıda dökemeseydim, ne yapardım bilemiyorum.

İlk başta kariyerimin her aşamasında bana eşlik eden temsilcim Mollie Glick'e teşekkür etmek istiyorum, benim deli olduğumu düşünmesine rağmen. Bu vahşi yolculukta yanımda olduğun için çok memnunum. Bana izin vermedeki istekliliğin, başarıya giden yoldu. Senin o zamanlar sindirme taktiğinden dolayı cesaretimi kırmadığıma çok memnunum.

Teşekkür ederim, Jessica Regal, devasa yurtdışı satışları için.

Foundry Literary + Mediadaki herkese kocaman bir teşekkür.

Siz ticarete en iyisisiniz ve sizin müşterilerinize dâhil olmak benim için bir onur.

Teşekkür ederim, Jess ve Elise – aklımı kaybetmemek için sizler uğraştınız. İkiniz olmasaydınız ben kaybolmuştum.

Vania ve Chandler’e de teşekkürler – kızlar, en büyük sizsiniz.

Üzerinden henüz bir buçuk yıl geçmesi inanılmaz bir şey, o zamandan bu yana çılgın kızlardan oluşan bir topluluk, ateşli romanslar yazmak için bir araya geldiler ve karar verdiler. Bilinen bir gerçeğe göre, başarının büyük bölümü şuna bağlıdır, etrafını nasıl insanların çevrelediği, yani teşekkür ederim! Ve bu grubun bir arada kalacağını bilmek de güzel bir duygu, her ne kadar hepimiz solo kariyerler seçmiş olsak da. Laurelin Paige, Kayti McGee, Melanie Harlow, Tamara Mataya ve Sierra Simone: Müstehcen fantezileriniz için teşekkürler... Ah ve desteğiniz için.

Ayrıca K. A. Linde, C. D. Reiss, Whitney Garcia Williams, S. L. Scott, Corinne Michaels, Claire Contreras, Elisabeth Garce, Faith Andrews, RE Hunter, Livia Jamerlan, K. Bromberg, Viv Daniels, Kari March, E. K. Blair, Mia Asher, Aleatha Roming ve Pepper Winters’a da teşekkürler. Siz hepiniz birbirinize sadık kaldınız ve her gün yeniden, kadınların başka kadınlar için çaba harcadıklarını ispat ediyorsunuz. Siz bana, insanın bir yazar olarak risk almak zorunda olduğunu öğrettiniz ve bana tekrar tekrar ilham verdiniz.

Büyük bir teşekkür de Lauren Blakely, her şeyi oldukça bilen kişi – gerçekten, şaka değil! Sen bugüne kadar tanımış olduğum en cömert insanlardan birisin. Zaman ayırdığın için ve beni tekrar tekrar teşvik ettiğin için teşekkür ederim. Şimdiden merak ediyorum, bana yakında daha neler öğreteceksin diye. Canım, sana bir altın alın çemberi borcum var!

Tamara Mataya ve Bethany Taylor gibi sıra dışı okutmanlarımın, dikkatli müdahaleleri olmasaydı, Royals-Saga var olmayacaktı. Söz veriyorum, size bir kez daha bunları yaşatmayacağım. En azından size bir şişe Whiskey göndermeden önce.

Cait Greer'e şahane format ve onun zengin yaratıcılığı için teşekkür ederim! Royal Court'un bayanlarına da şerefe olsun: Siz sadece çok ateşli bir partinin nasıl olduğunu değil aynı zamanda bir yazarın isteyebileceği en iyi okurlarısınız. Akşamları, yazmaktan gına geldiğinde, sadece online olmam ve postalara bakmam gerekiyor. Sizler benim en büyük motivasyonumsunuz ve sizlerle tanışmış olmak benim için bir onurdur. Hepinize teşekkür ederim: Mettie Griffin, Jennifer Lynn Pearson-Thompson, Stephanie Huddleston, Natasha Audet Dingle, Kimberly Kelleman Kazawic, Shannon Mace Wing, Kimberly Bell Ward, Tanya King, Patty Champion, Kimberly Cooke, Mindi Lou, Elise Kratz, Krista Ricci, Pamela Washington, Jeri Branson, Bonnie Doubleday Harmon, İnn Vaynberg, Felicia Webster Gerdes, Susan Fulop Decker, Kayla Orton, Holy Duve, Doreen Barnes, Maria Bardales, R.E. Rose, Allison Bryan Workman, Natalie Martinez, Kim Walker, Francisca Saldivar, Tammy Shaffer, Bambi Hamilton, Delilah K. Stephans, Dorie Bowen, Tammy Kyle, Brandi Ditmars Bradford, Becky Harley Martin, Chandler Steele Dollahite, Casey Britton, Sherrel Ladson, Kristin Kitts Nelson, Janelle Lee Schindler, İvera Velickaité, Trish Hanson Varney, Leoniza Monzon, Kristan Pace, Trisha Quarles Strubhar.

Daha bir çok vahşi online olaylarına! Clara'nın gelin partisi gerçekten harikaydı! #GLRC

Özellikle Pamela Washington’a teşekkür ederim, Royol Court’u hayata döndüren ve her daim her şeyi kontrol altında tutan. Kendi hayallerini gerçekleştirmek ve bunun için ne kadar çok çalıştığını görünce gururlanıyorum. Bunu yap, canım!

Siz dışarıdaki blokçu bayanlar, size ne kadar teşekkür etsem azdır! Teşekkürler, vakit ayırıp kitaplarımı okuduğunuz ve incelediğiniz için. Siz olmasaydınız ben bunu başaramazdım. Özel bir teşekkür Milasy ve Rockstars of Romance’e gitsin – tek kelimeyle harika, Cover’ı sunuş şekliniz! Okuma alemi için Trish Mint’e büyük bir teşekkür – nasıl bir performans! Bütün FSOG-Postalar için de teşekkür ederim – her daim hoş bir değişiklik. Schemxy Girl Book Blok’a da teşekkür ederim.

Binlerce teşekkürler Making It Happen Book Blok’a, Fan Girl Book Blok da ki Angie’ye, Cocktails and Books’a, Summer’s Book Blok’a, Ramblings from This Cick ve The Next Chapter’e. Düzinelerce bloklar kitabım için kollarını sıvadılar ve ben mutlaka birini unutmuşumdur. İnanın, çalışmalarınızı takdir ediyorum.

Lindsey, uzun yazma sürecinde, sana çok yüklendiğim için özür dilerim. Umarım Alexander bunu biraz olsun telafi eder. Senin desteğin olmasaydı bunu kesinlikle başaramazdım.

Seni seviyorum, Bitch!

Annenin yazmasına zaman bıraktığınız için, sevdiklerime teşekkürler. Bunun en başında benim harika eşim var, o bana sonsuz yardımcı oldu. Üstlenmiş olduğun bütün o araştırma çalışmaları için teşekkür ederim.

Aşkı! Bir sonraki teslim tarihi belli olduğunda, sen gerçekten de feda edercesine benimle ilgilendin.

Ve elbette sizin hepinize teşekkür ediyorum – siz, benim okurlarım! Sizlerin okuma tutkunuz, bana hikâyeler anlatmayı mümkün kılıyor. Ve sizler okuduğunuz sürece, ben de yazmaya devam edeceğim, anlaştık? Hepinize coşkunuz, yorumlarınız, eleştirileriniz ve mesajlarınız için teşekkür ederim.

Alexander kendisini şanslı bilsin, sizin gibi okurlara sahip olduğu için. Ve Alexander'ın kıskanmayacağını umuyorum, size yakında başka bir kahraman daha takdim ettiğimde.

Teşekkürler.



Royal Dream

Rüya

Ön Okuma

4. Cilt

Belle Sturart'ın hayatı çöküntüler içinde. Nişanlısı onu aldatmış, düğünü iptal edildi ve Belle'nin derhal bir işe ihtiyacı var. Fakat kim gerçekleşmeyen bir düğün planından başka hiçbir şey sunamayan bir Oxford mezununu işe alır ki? Belle'nin son şansı Smith Price'in özel asistanı olmak. Londralı avukat çok başarılı, çekilmez derecede küstah ve inanılmaz seksi – ve sürekli hazırda olmayı talep ediyor... Belle anında bu adamın tehlike anlamına geldiğini hissediyor, ondan uzak durması gerektiğini de. Ama Belle, bu adamın karanlık çekim gücünden uzak durabilecek kadar yeterince güçlü mü?



Westminster köprüsü sis dumanının arasında konturu olmayan bir buharda kaybolmaktaydı, bu buhar adeta yoğun bir duman gibi Thames Nehri'nin üzerinde asılı gibiydi. Turistler köprünün üzerinden salınarak geçiyorlardı ve arkalarından koşucular geçerken, onlar birbirine sıkı sıkı sarılmış çiftlerin yanlarında fotoğraf çekiyorlardı. Sis onları birbiri ardına yutuyordu ve bir daha görülmemek üzere kayboluyorlardı – aynen insanların hayatta karşılaşp ayrıldıkları gibi. Bir geliş ve gidiş.

Ellerimle destek alarak balkon demirlerine dayandım. Bu şehirde milyonlarca insan yaşıyordu ve buna rağmen kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Midemin içindeki kof kasılma, her nefes alışımında daha da büyüyordu ve bana içimin boşluğunu hatırlatıyordu. Bir saat öncesine kadar planlarım vardı, bir geleceğim – ve ona sahiptim.

Ancak bu hayat şimdi geçmişti.

“İşte buradasın.” Clara balkona çıkarak yanıma geldi ve elini dostça benim elimin üzerine koydu.

“Nereye kaybolmalıydım ki?” diye karşılık verdim yorgun bir halde. Benim bütün geleceğim uçup gitmişti, sadece ben kalmıştım geriye. “Terk edilmiş nişanlı, müstakbel gelin kadar çekici gelmiyor kulağa, sence?”

“Bunu hiç kimse söylemiyor ki. Onlar ancak, Pepper Lockwood’a bir tane patlatmış olan kadın olduğunu söylerler. Bu da benim gözlerimde harika bir şey.” diye açıkladı Clara kararlılıkla.

O çulluğa bir tane indirmek, lanet derecesinde iyi gelmişti ve aslında Philip’i anında yakalamış olsaydım, bundan

daha güzeli olamazdı. “Bunun olacağını görmeliydim. Philip haftalardır bir tuhaf davranmıştı.”

“Bunu hiç kimse tahmin edemezdi.” diye temin etti Clara beni.

“Ve bu kesinlikle senin hatan değil. Philip seni aldattı, o her şeyi mahvetti.”

Parmağımdaki elmas gitgide ağırlaşıyordu. Sanki yüzük bir çapaymış gibiydi, beni bir geçmişe zincirleyen ve kendimi ondan çözmem gereken. Onu parmağımdan çıkarttım ve Clara’ya uzattım. “Bu hiç değilse güzel bir meblağcık getirir. Bir süre yaşamak için yeterli bir meblağ.”

“Sakin bir şeyleri aceleye getirme.” Clara yüzüğü elimden aldı ve avucunun içine sakladı, Clara’nın alnında endişe kırışıklıkları meydana geldi. Ancak beni satmaktan vazgeçirmeye çalışmadı. İkimiz de, kendime iş bakarken, bu paraya bağlı olduğumu biliyorduk.

Bir iş.

Kendi kendime çok nitelikli olduğumu söylüyordum ve iş bulmak için zorlanmamam gerektiğini. Ama hayatımın nasıl geçeceğinden emin değildim ki bir sene boyunca düğün hazırlıklarıyla geçirmiştim, o da artık gerçekleşmeyecekti.

“Bununla yarın ilgileniriz.” diye yatıştırdı beni Clara. Clara beni korkuluğun önünden çekerken, tam o anda teras kapısı yana kaydı ve kıvrıkcık saçlı yakışıklı bir erkek görüldü.

“Mevcut olan tüm alkol stoklarını ele geçirdim.” diye açıkladı Edward. Prens genç olanı kendisini gerçek bir dost olarak kanıtlamıştı, bunu da bu akşam açıkça bir kez daha onaylamış oldu. “Gerçekten. Tüm dünyada hiçbir şey kalmadı. Hepsi bizim.”

Edward eliminin üzerine bir soğutma pedi koydu. “Bu senin sağ kroşen için.” Ardından Edward bir şişeyi havaya kaldırdı. “Diğer her şey için Wodka mevcut.”

Ayaklarımızın altındaki şehre son bir bakış attım, ardından arkadaşlarıma yöneldim. “Daha ne bekliyoruz? Sarhoş olalım.”



1

Randevumun oluşu Londra'yı ilgilendirmiyordu. Kalabalık, etkilenmeden Kesington sokaklarında ilerlemekteydi. Faal sokak geçişleri boyunca duran birkaç ağaç kendilerini hain olarak kanıtlamışlardı, ağaçlar yeşilliklerini büyüleyici altın ve kahverengine dönüştürmüştü ve görünüşe göre her bir turist bu ağaçların fotoğrafını çekmek zorundaydı. Bir on-numara-dükkânın şubesi önünde duran, büyük bir gurubun yanından sıkışarak geçtim. Fotoğrafın arasından geçtiğimi düşünerek, sorumlucu özür diledim ve ardından aceleyle biraz daha sakın bir yan sokağa ilerledim. Tam o anda sokağın karşı tarafında "Smith Price, Esq." ismi yazan bir kırmızı kapı keşfetmiştim, cep telefonumun alarmı, benim beş dakika içinde bir iş görüşmemin olduğunu hatırlattı bana. Kullanışsız olan ayakkabılarım el verdiğince, sokağın karşı tarafına geçtim ve kapının önünde derin bir nefes almak için kısa bir an duraksadım.

Elimle saçımın üzerinden geçtiğimde, aceleyle çıkmış olduğum evimden, sonrasında hâlâ formunu koruduğunu memnuniyetle fark ettim. Düğün için uzatmış olduğum, akıcı buklelerden, daha henüz yeni kurtarmıştım kendimi. Yeni bir hayat, yeni bir görünüm.

Karar vermiş olduğum omuz uzunluğundaki sık kâküllü Bob modeli, şekillendirmeyi daha da kolaylaştırıyordu ve görünüşe bakılırsa Londra'nın hareketli kaosu sokaklarına dayanıklıydı. Kısa bir an için kırmızı rujumun tazelenmesine ihtiyacı olup olmadığını düşündüm, ancak bu plandan vazgeçtim. Bunun için vakit yoktu, beni bir dakika sonra Smith'in bürosunda bekliyorlardı. Kalem eteğimi düzelttim, çorabı kaçırmadığıma dair dua etti ve belime oturan, fildişi rengindeki bluzumun en üst düğmesini kontrol ettim. Uygun bir şekilde giyinmişim, geriye sadece işi almak kalmıştı. Hayatımı yeniden düzene koymak için, sağlam bir iş yeri, eksik olan son şeydi. Belki de o zaman kendi firmamı kurmak için gereken parayı kenara koyabilecektim.

İçimde başka bir dünyaya adım atıyordum. Londra'nın en şık ve modern sokaklarında, doğrudan geçmişin içine düşmüştüm. İçeride değerli maun ve deri hâkimdi. Ön odanın duvarlarında, yüksek kitap rafları birbiri ardına sıralanmıştı ve meşeden yapılmış bir çalışma masasının arkasında oldukça güzel bir bayan oturuyordu, kadın bir büro kapısını gözetiyordu. Kadın dudaklarını büzdü ve beni öylesine sert bir bakışla inceledi ki utanarak yana baktım. Belki de uygun giyinmemiştim. Kadını kırk yaşın ortalarında ya da sonlarında tahmin ettim, ama belki de onun sert tavrı gerçekte olduğundan daha da yaşlı gösteriyordu. Şeker gibi tatlı bir gülümsemeyle ona doğru adım attım.

“Bay Price ile bir randevum var.”

Kadın başını salladığında bile aşağılayıcı ifadesi yüzünden kaybolmadı. “Tam zamanında, Bayan...”

“Stuart.” diye ekledim, muhtemelen ismimi biliyordu zaten. İş görüşmesi randevumu bir kadın teyit etmişti ve açıkçası o buradaki tek kişiydi. Ancak altı aydan beri iş görüşmeleriyle ve kısıtlı işlerle ayakta kalmaya çalıştığımı, bunu ona bildirmedi. Bunun yerine gururumu yuttum ve bekledim. Bu konuda gayet iyi yol almıştım, nişanlımı beni aldatırken yakaladığımdan beri. Belki de başvurularımda bunu “özel kabiliyetleri” altına listelemeyi düşünmeliydim.

“Bay Price sizi bekliyor.” Kadın ayağa kalktı ve gözaltında tuttuğu kapıdan onu takip etmemi işaret etti.

Bay Price’in bürosuna adım attığımda şimşek tarafından çarpılmışçasına kalakaldım. Sadece daha bir gün öncesinde Smith Price için Google’da arama yapmıştım, fakat onun fotoğraflarına bakmak aklıma gelmemişti. Almış olduğu eğitimler ve kariyer duraklarından yanı sıra, bu hukuk firması tarafından temsil edilen müvekkillerin kalibreleri hakkında ki uzun listeden dolayı, ben daha yaşlı birisini beklemiştim. Çok daha yaşlı. Ancak çalışma masasının başında oturan adam ve üçlü takım elbisesinin içinde kesinlikle mükemmel görünen adam, otuz yaşından daha fazla olamazdı. Koyu renkli saçları itinayla şekillendirilmişti, ancak bu saçının hafiften dalgalı olduğunu ve düzleştirilmeye ihtiyacı olduğunu da yalanlamıyordu. Gözleri koyu kirpiklerle çerçevelenmişti ve öylesine bir yeşil tonunda parlıyorlardı ki bu mesafeden dahi etkisini ıskalamıyordu. Düz pürüzsüz çene kısmı ve geniş omuzlar, doğal bir şekilde erkeksi görünüyordu. Bay Price arkasına yaslanmış deri koltuğunda oturuyordu ve elini

düşünceli bir şekilde ince çizilmiş dudaklarına koymuştu. Bir şey içimde hareket etti ve erkeklerden koruma amaçlı inşa etmiş olduğum duvara çarptı. Bilhassa bunun gibi adamlara karşı. Omuzlarımı dikleştirdim ve yüzüme profesyonel, nötr bir gülümseme oturttum.

Smith ayağa kalkmadı, sekreteri beni onun odasına getirdiğinde. O sadece izliyordu ve bakışlarını yavaşça bedenimden yukarıya doğru gezdirdi. Bakışlarındaki yoğunluk benim üzerinde yanıyordu, yanaklarıma sıcaklık hücum etti. Kısa bir an için dizlerimin bağı çözüldü ve kendimi toparlamam gerekiyordu ki Louboutin ayakkabılarımın içinde duruşumu sabitlemek için. Neyse ki az topuklu olanları tercih etmiştim, yoksa muhtemelen baş aşağı yere düşmüştüm. Smith'in bakışları dudaklarımda takılı kaldı ve birden bu denli kışkırtıcı kırmızı tonu kullandığım için pişmanlık duydum. Şüphesiz Smith Price'in bir... Bir seks tanrısına benzetmesini de beklememiştim. Smith'in dudakları seğirdi, sanki düşüncelerimi okuyabiliyor gibiydi, ancak ardından yüzü yeniden taştan bir maskeye dönüştü. Kesinlikle anlaşılmaz.

Ve her şeyden daha kötüsü – tamamen seksi.

Bu hiç iyi değil! diye uyardı içimden tiz bir ses. Bu işe ihtiyacın var ve bu işi sadece sende bir şeylerin var olduğunu kanıtlarsan alırsın. Ağzını aç! Ağzımı açtım ve derin nefes aldım. Eğer o kendisini takdim etmiyorsa, bunu muhtemelen benim yapmam gerekiyordu. Ancak sesim kesinlikle kulağa umutsuzca gelmemeliydi. Yeter ki zayıflık gösterme. Henüz daha bir dakika geçirmiştim Smith'in yanında, fakat şimdi den gayet iyi biliyordum ki eğer en ufak bir zayıflık gösterirsem, sonunun nereye gideceğini. O beni sevimli bir yatak tavşanı olarak işaretleyecekti ve ben de bu işi unutabilirdim.

“Bay Price, sizi tanıdığımı çok memnun oldum.” dedim yumuşak bir sesle – fazlasıyla yumuşak ve şüphesiz fazlasıyla seksi. Hemen öyle zayıf düşme, diye emrettim kendi kendime.

Smith şimdi de parmaklarıyla çenesini destekledi ve ince modellenen dudaklarını gösterdi ki gözlerimi onlardan alamadım. Eğer birbirimizin dudaklarına bakmayı kesmezsek, bu iş görüşmesi hiçbir yere varmayacaktı.

“Smith.” Bu basit düzeltme sihri bozmaya yetmişti. Bakışlarım yukarıya doğru sıçradı ve nihayet onun bakışıyla karşılaştı. Birbirimizin gözlerine derin derin baktık, aynı uzun zamandan beri tanıdığın bir insanın gözlerine bakar gibi – insana aşına olan biri. Diğer her şeyde olduğu gibi Smith’in bakışı o kadar kontrollü görünmüyordu ve bununla bir amacın peşinde olduğundan emindim. O, onun ne düşündüğünü görmemi istedi. Onun o gözlerinin yeşil sığıklarında kaybolabilirdim, içlerinden yansıyan isyana kendimi tamamen verebilirdim. Çünkü o isyan benim kendi iç huzursuzluğuma benziyordu. Karnımın içi çekildi, içimin derinliklerinde bir karıncalanma hissi uyandığında. Sadece küçük bir çarpma ve bu artık kontrol altına alınamazdı. Beni kontrol etmek mümkün olmazdı daha.

“Oturun, Bayan Stuart.” diye talep etti benden Smith ve dikkatini çalışma masasına yönlendirdi. Ben bu fırsatı bakışımı çevirmek ve kendimi yeniden toparlamak için değerlendirdim, ardından onun karşısındaki sandalyeye oturdum. Bakışlarımız yeniden karşılaştığında, Smith’in gözlerinin önüne sadece düşüncelerini saklayan bir perde inmiş gibi görünüyordu.

“Açık pozisyon hakkında mutlaka sorularınız vardır.”

Aslında yoktu. Burada cenderenin içine alınacağımı hesap etmiştim. Yeniden sesimi bulmak için çaba gösterdim ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim.

“Tam olarak beklentiniz nedir... Pozisyonu ilgilendiren?”

Biraz saçmaydı, sorunun sonunda pozisyonu sınırlamak. Ancak, insanın anlaşılır bir şekilde kendisini ifade etmesi gerektiği kanısındaydım, Smith’in bu tarz adamlara ait olduğu izlenimi vardı bende.

“Özel bir asistan.”

Smith daha fazla detaya girmedii. Görünüşe bakılırsa her şeyin ağzından tek tek alınmasını istiyordu.

“Burada mı?” diye sordum ve içinde bulunduğumuz büroyu işaret ettim. “Size davalarınızda destek mi olacağım?” Kendisine avukatlık mesleğinde gerçekten yardımcı olabilir miydim, bundan emin değildim, fakat anlıyormuş gibi yapabiliyordim, ta ki ne yaptığımı bilene kadar.

“Yoksa benim henüz bilmediğim hukuki bir eğitiminiz mi var?” Smith sessiz konuşuyordu ve sesi kulağa soğuk geliyordu.

Koltukta yığılıp kalma içgüdüsünü bastırdım. Bunun yerine omuzlarımı dikleştirdim. Şayet Smith şimdi bir aptal olarak ortaya çıkarsa, hiç değilse o vakit onu çekici bulmayacaktım artık. İyileşmiş olurdum. Smith başını yana eğdi ve cevap bekledi. Ardından hafiften çenesini kaplayan sakalını sıvazladı. Bu eli bedenimde hissetmek, acaba bu nasıl bir duyguymdu? Ya da bu sakallar yanağıma değseydi, nasıl olurdu?

Belli ki henüz iyileşmemiştim.

“Benim hukuki uzmanlık alanında bilgim yok.” diye karşılık verdim ve aynı onun gibi serinkanlı davranmaya çalıştım.

“Bu önemli değil, benim özel asistanım beni davalarımda desteklemeyecek.” Smith konuşurken, kendini beğenmiş bir tavırda sırtıyordu. O gerçekten de sırtıyordu!

Hangi yetişkin adam bir iş görüşmesinde sırtırdı ki?

Kendisinden gerçekten ne istenildiğini bilen, o tip adamlardı.

Smith’in ses tonundaki imayı duymazdan geldim. Yavaş yavaş sabrım kayboluyordu – kendimle olduğu gibi ona karşı da. “O zaman bana ne diye ihtiyacınız var?”

Kendini beğenmiş sırtıma, yamuk bir gülümsemeye dö-nüştü ve saniyeler içinde kayboldu. “Beni özel işlerimde desteklemeniz gerekiyor. Sekreterimin takvimi ve dava randevularımı koordine ettiği anlaşılıyor. Siz ise benim özel randevularımı ayrıca müvekkillerimle olan kişisel ilişkilerimle ilgileneceksiniz. Ben çok meşgul bir adamım, Bayan Stuart...”

“Belle.” diye böldüm Smith’in sözünü ve onu düzeltmek hoşuma gitti.

“Bayan Stuart.” diye tekrarladı Smith. “Ben çok meşgul bir adamım. Doğum günlerini unuturum ve evlilik hediyeleri almam. Ayrıca asla yalnız yemeğe gitmem.”

“Benden sizinle yemeğe gitmemi mi bekliyorsunuz?” diye patlayıverdim. Bu mevzu kulağı yavaş yavaş bir evlilik gibi gelmeye başlamıştı, ancak banka hesabına ulaşımı olmayan – ve diğer ekstralar hariç.

“Her seferinde değil.” diye devam etti Smith. “Çoğu zaman yemek için randevularım oluyor. Randevularımın olmadığı akşamlarda veya eşlik edilmesi gereken vesilelerde, yanımda siz olacaksınız.”

“Bu kadar koşuşturacağımın farkında değildim.” Bu sivri yorumu, öncesinden hiç düşünmeden ağzımdan çıkıvermişti.

Smith’in çene kasları gerildi, ancak hiçbir şey söylemedi.

Sessizlik rahatsız edici bir şekilde odanın içinde kaldı. Bu iş yorucu olacaktı. Ancak soru şuydu, başka bir şey bulmak daha yorucu olmayacak mıydı? Çünkü iyi eğitime rağmen her bir iş görüşmesinden sonra geri aramaları için boşuna bekledim. Ancak sadece daha önceki reddedişlerin özgüveni kemirip durdukları için de bir hata yapmamalıydım.

“Size bir şey sorabilir miyim?” Bir şeyleri açık açık konuşmanın sırasıydı şimdi – değil iki kulağımı geçene dek içinde bulunduktan sonra.

“Bunu zaten yapmıştınız.” diye karşılık verdi Smith. “Ve ben sizi ısırmadım.”

Onun sözleriyle, gözlerim dudaklarına kaydı ve hiç istemeden onun tarafından ısırılmanın nasıl bir şey olduğunu istemsizce hayal ettim. Muhtemelen sakıncası olmadığı şüphesine kanacaktım.

Kaçmayı ele almanın tam zamanıydı şimdi.

Ancak bunu istemiyordum. Kendimi sandalyeye zincirlenmiş gibi hissettim, bu odaya ve bu adama. Bunun, bu işin bana sunmuş olduğu şanstı. Kaynaklandığını düşünerek kandırdım kendim, ama aslında bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Smith derimin altına işlemiştii bile. Onun orada nasıl bir karıncalanma meydana getirdiğini ve seve seve direnmekten vazgeçmek istediğimi hissediyordum. Kalmak, bu arzuya direnmek zorunda olmak anlamına geliyordu – öylesine bırakıp gitmek ise bana tamamen imkânsız gibi göründü.

“Varsayalım bu pozisyon için dikkate alındım.” bir ara verdim ve ona yapmış olduğum spekülasyona kanar mı diye sordum kendime, “Hangi sebepler belirleyici olurdu?”

“Sizin niçin mükemmel bir aday olduğunuza dair bir dizi sebepler var.” Smith koltuğunda geriye yaslandı, kollarını başının arkasında sakın bir şekilde bağladı ve beni inceledi. “Mesela eğitiminiz.”

Başımı salladım, bana göre konu sadece ayak işlerini halletmek ve akşam yemeğinde eşlik etmek ise, Oxford’da bir öğrenim boş yere harcanmış zaman kaybı gibi göründü.

“Başka fikre sahipmiş gibi görünüyorsunuz.”

“Hayır, ben...”

“Sonunu getirmeme izin verin.” Smith’in sözleri ılımlıydılar, ancak ses tonu oldukça kararlı geliyordu kulağa. Benden susmamı bekliyordu. Sözünü bitirmesi için müsaade etmemi. Ve Smith muhtemelen birazdan söyleyeceklerine katılmamı bekliyordu. “Sizin eğitiminiz benim işime geliyor. Benim sohbet edebileceğim bir refakatçiye ihtiyacım var. İş durumlarında nasıl davranacağını bilen birisinin eşlik etmesini tercih ederim. Bu zayıflığı tüm iş ortaklarımla paylaşmam.”

Kaşımın birini kaldırdım. “Zayıflık sert bir söz.”

“Bütün orospular sokak kenarlarında durmazlar, Bayan Stuart. Çoğu kendilerine iyilikleri karşısında çok para ödeyen bir adam ararlar. Gerçi bunu anlayabiliyorum, evde her daim hazır olan birisinin olması rahat olduğunu, ancak bu tür ilişkiler bir yük, bunlar çoğunlukla utanç veya şantajla sona eriyor.” diye bitirdi Smith.

Smith çok da haksız değildi, her ne kadar şu anda benim aptallık ölçeğimde ekstra puanlar kazanmış olsa dahi. “Ancak sizin de bahsettiğiniz gibi, ben aptal değilim ve belki

de bu yüzden, şantajın nerede değdiği veya değmediğini daha iyi anlayacak durumdayım.”

“Sizin bir gizlilik anlaşması imzalamanız gerekiyor.” diye açıkladı Smith bana ve duruşunu değiştirdi, öyle ki yüzü gölgede kaldı. “Ve sizi temin ederim ki kendinizi buna ve şahsıma bağlı hissetmeniz için, nedenleriniz olacaktır.”

Bunun ilk önce çökmesine izin vermem gerekiyordu. Bağlı olmak? Ona bağlı olmak istiyor muydum ben? En azından sözleşme bazında? Bunu söylemek zordu, onun söz seçimindeki çağrıştırdığı resimlere istinaden. Bunları hazmetmek için sanırım bir içkiden fazlasına ihtiyacım olacaktı – daha çok lanet olası şişenin tümüne.

“Başka nedenler de var.” diye devam etti Smith. “Çevrenizle alakalı araştırma yaptığımda, yeni kraliçemizle sıkı bir dostluğunuzun olduğunu fark ettim. Sizin basında görünmemeyi başarmanız, işte bu beni oldukça etkiledi.”

“Ya da ben gerçekten çok can sıkıcıyım.” diye karşı çıktım.

“Sanmam.” diye cevap verdi Smith sessizce, bununla birlikte sırtımdan aşağı bir karıncalanma hissi indi. “Benim işlerim gizlilik gerektiriyor. Bunu anlayan birisine ihtiyacım var benim. Size bu görevler aşına.”

“Clara ile uzun zamandan beri arkadaşız, o Alexander ile tanışmadan önce.”

“Bu bir mükâfat.” Smith, benim onun değerlendirmesine karşı çıkıp çıkmayacağımı bekledi. Bunu yapmadığımda, Smith devam etti.

“Bunun yanı sıra görsel olarak da bir şeyler sunmaktasınız.”

“Görsel olarak sunmak mı?” diye tekrarladım. Duydukla-
rıma inanamadım, bunu mutlaka kulağa geldiği gibi söyle-
mek istememiştir.

“Siz güzel bir kadınsınız. Neden bunun etrafında konu-
şmalyız ki?”

Sakin kalmaya çalıştım ve sefil bir şekilde başarısız ol-
dum.

“Bu tehlikeli bir biçimde cinsel tacize yakın.”

Smith benim için bir bilmeceydi. Ya da belki de değildi.
Onun tüm istediği, başının üstüne düşmemiş ve onun her
isteğini gerçekleştiren, güzel bir kız. Şöyle bir düşündüğüm-
de aslından bütün erkeklerin gözettği şeydi bu. Sadece şu
farkla, o bunun için bir bedel ödemeye razıydı, bunun kar-
şılığında seks beklemeden. Bu idrak beni ne şoke etmesi ne
de hayal kırıklığına uğratmaması gerekiyordu, ancak her iki-
sini de yaptı.

“Firmalarda çok yaygındır çekici insanları işe almak.
Bunu bir istihdam şartı yapmak pek yasadışı sayılmaz.”
Smith omuzlarını silktili, öne eğildi ve ellerini çalışma masa-
sının üstüne koydu, orada bir daha hareket ettirmedi. Sinirli
bir şekilde parmaklarını masanın üstüne vurmuyordu. Du-
rumu ve kendisini tamamen kontrol altına almıştı. Beni de
korkutan buydu.

Aynı zamanda beni kışkırtanda buydu.

“Ama sizin için çalıştığımı ve sizin kız arkadaşınız olmadı-
ğımı, bu oldukça açık olmalı.” Bununla ne demek istediğim
belliydi. Belki de sadece bu yüzden beni durmadan incele-
mişti, beni daha iyi değerlendirmek için – ancak daha çok
sanki beni bakışlarıyla soyuyormuş gibi hissettim. Erkeklerin
beni yatağa atma hayalleri kurmalarına alıştım. Ben sade-

ce onların hayallerini yerine getirmekle ilgilenmiyordum ve ayrıca düşüncemi belki de değiştirmek için onlar tarafından baştan çıkartılmak istemiyordum. Bedenimin Smith'in delici bakışları karşısında nasıl tepki verdiği göz önüne alındığında, bunu baştan netleştirmek zorundaydım.

"Bir ilişkiye ilgi duymadığıma dair sizi temin edebilirim. Başka erkekler belki sizin güç durumunuzu size karşı kullanabilirlerdi, sizi hediyelerle etkilemek veya size ahlaksız tekliflerde bulunabilirlerdi. Ancak bizim ilişkimiz saf iş bünyesi üzerine olacaktır." Smith'in sesi kesildi, sanki bir şeyi konunun dışında bırakmış gibiydi, bir şartı veya daha fazla izah edemediği bir artı düşünceyi. "Bana yöneltmek istediğiniz başka sorular var mı?"

Olmalıydı, ama aklıma soru gelmiyordu. Benim için onun yanında kafamı toparlamak gitgide zorlaşıyordu. Sadece kafamı sallamayı başardım.

"O zaman burada işimiz bitti." İş görüşmesi aniden sonlanmıştı, bunu tahmin etmiştim.

Böyle olması en iyisiydi, bundan emindim. Ancak tüm ikaz işaretlerine rağmen ve çınlayan alarm çanlarına rağmen bu şansı kaçırdığıma pişman olmuştum. Ücreti iyi olan bir pozisyondu bu. Son aylardaki yuvarlanarak atlattığımız olaylara rağmen maddi olarak geçiniyordum, ancak bunu özellikle Jane teyzeme borçluydum ki benden kira almayı reddediyordu ve en yakın arkadaşlarıma ki onlar da durmadan benim için ödüyorlardı.

Tüm gururumu topladım ve gülümsemek için kendimi zorladım. "Sizden haber almak beni sevindirir."

"Buna gerek kalmayacak." dedi Smith aşağılayıcı bir ses tonuyla, bununla birlikte cesaretim beni terk etti. "Sizi yarın

saat on üçte burada bekliyorum ki aktüel randevularımı ve isteklerimi konuşabilmemiz için.”

Görünüşe bakılırsa benim onayımı varsaydığını görmezden geldim ve bu işe gerçekten sahip olduğuma yoğunlaşmak istiyordum. “Burada olacağım.”

“Dakik olun, Bayan Stuart. Beklemeyi sevmiyorum.”

Şiddetli bir sancı dudağımın seğirmesine sebep oldu ve o anda alt dudağımı ısırığımı fark ettim. Smith bunu benden önce fark etmişti ve gelecekteki ilişkimiz için Smith her ne derse desin – onun şehvetli bakışları işten başka her şeyi söylüyordu.

Buradan çıkmalıyım ve yeniden sakın bir kafaya sahip olmalıyım. Sadece bu şekilde yarın öğlen gerçekten bu büroda görünüp görünmeyeceğime karar verebilecektim ya da sadece korkak bir E-Mail göndereceğime. Sandalyemden aceleyle kalktım ve kendimi anında hafiflemiş hissettim. Çünkü bu kez onu geçen bendim, on santim topuklarım sayesinde. Smith’in çalışma masasının önünde bir an durdum. “Bir şey çok açık olmalı. Benden beklediklerinizi yapacağım. Evinizden doğru çalışacağım, ama sizinle yatmayacağım.

“Tamam.” dedi Smith, ancak onun cevabı güven verici haricinde her şeydi. Smith’in beni bir meydan okuma olarak görüp görmediğinden emin değildim, ya da beni çoktan kandırdığını varsaydığını. Kesin olan şuydu: Smith Price’in bulunduğu yerde sağlam durmak kolay olmayacaktı. Hatta belki imkânsızdı. Ancak bu meydan okumayı seve seve göze alıyordum.

Eğer Belle & Smith’in nasıl devam ettiğini öğrenmek istiyorsanız, okuyun.

Geneva Lee

Rüya